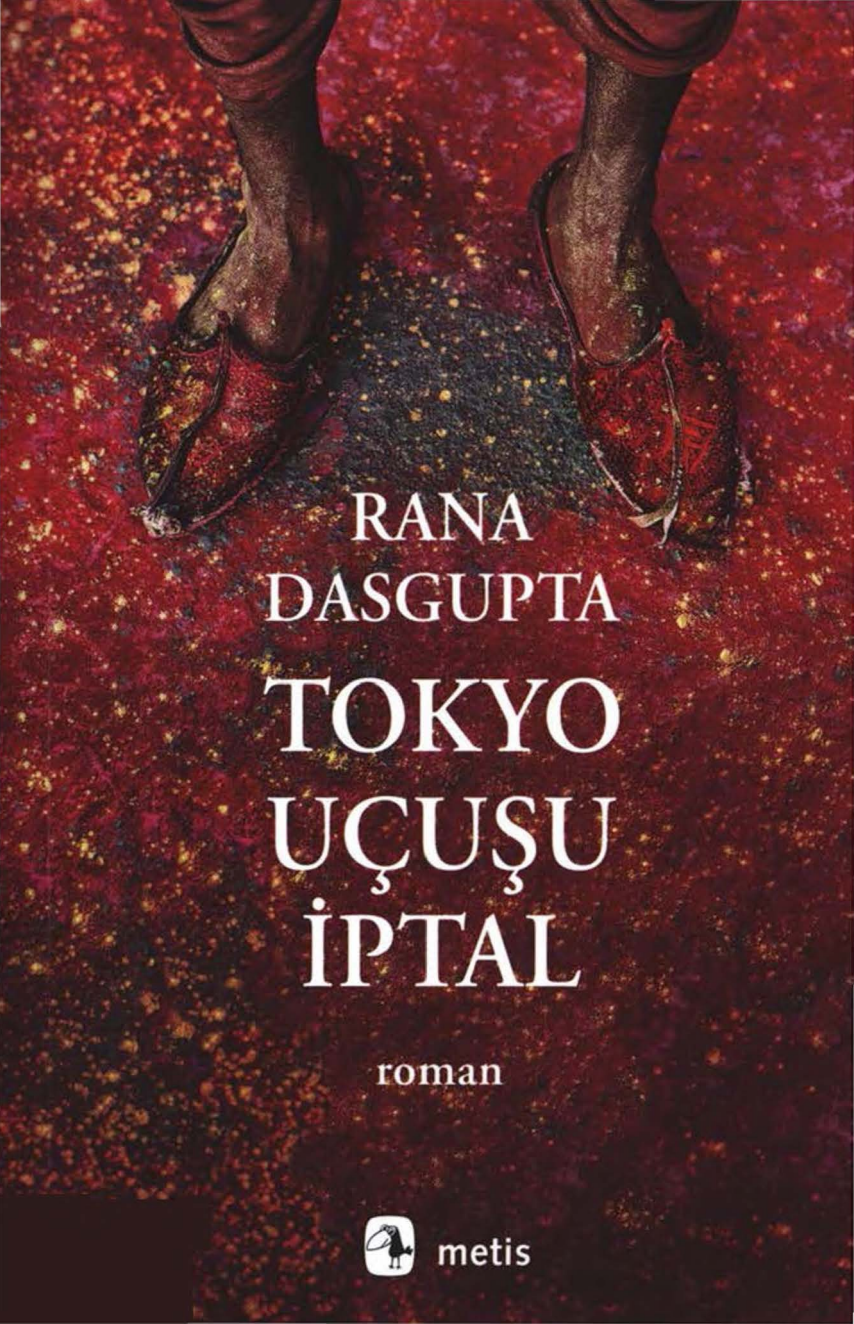

RANA
DASGUPTA
TOKYO
UÇUŞU
İPTAL
roman
metis

Rana Dasgupta

TOKYO UÇUŞU İPTAL

Hint asıllı Britanyalı roman ve deneme yazarı. 1971' de İngiltere'nin Canterbury şehrinde doğdu. Oxford Üniversitesi bünyesindeki Balliol Koleji'nde ve Wisconsin Üniversitesi'nde öğrenim gördü. İlk romanı *Tokyo Uçuşu İptal* 2005 yılında yayımlandı ve John Llewellyn Rhys Ödülü'ne aday gösterildi. İkinci romanı *Solo* 2009 yılında yayımlandı ve Commonwealth Yazarlar Ödülü'ne layık görüldü. Şu anda Hindistan'ın Delhi şehrinde yaşamakta olan Dasgupta, edebiyat çalışmalarının yanı sıra *Guardian* ve *New Statesman* gibi yayınlarda makaleler yazıyor.

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com
Yayınevi Sertifika No: 10726

Metis Edebiyat
TOKYO UÇUŞU İPTAL
Rana Dasgupta

İngilizce Basımı: Tokyo Cancelled
Fourth Estate, Harper Collins Publishers

© Rana Dasgupta, 2005
Bütün Hakları Saklıdır.

© Metis Yayınları, 2010
Çeviri Eser © Deniz Keskin, 2015

İlk Basım: Mayıs 2015
İkinci Basım: Şubat 2016

Metis Edebiyat Yayın Yönetmeni:
Müge Gürsoy Sökmen

Yayına Hazırlayanlar:
Özde Duygu Gürkan, Melih Dalbudak

Kapak Tasarımı: Emine Bora

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık:
Metis Yayıncılık Ltd.

Baskı ve Cilt:
Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197 Topkapı, İstanbul
Matbaa Sertifika No: 11931

ISBN-13: 978-975-342-573-5

RANA DASGUPTA

TOKYO UÇUŞU İPTAL

Çeviren:
DENİZ KESKİN

metis

Anne ve babama

TEŞEKKÜR

Delhi şehri. Bu kitabın hiç beklenmedik bir şekilde filizlendiği bereketli toprak.

Hayatının son aylarındaki davranışlarıyla pek çoğumuza insanlığın ne demek olduğunu gösteren Steef Heus (1953-2002). Tam o sıralarda kaleme alınan *Dönüşken*, ona ithaf edilmiştir.

Benimle bu kitap üzerine konuşup tartışan, yazıldıkça okuyan, dünyanın çeşitli yerlerindeki çeşitli insanlar. Onlar olmasa bu kitap çok daha sıkıcı olurdu.

Her biri hayal güçlerini kullanarak yaratıcı müdahalelerde bulunan Philip Gwyn Jones, Nicholas Pearson ve Elisabeth Schmitz.

Toby Eady. Asla mukabele edemeyeceğim onca hediye için.

Jeebesh Baghci, dinleme cihazı vazifesini üstlendiği için.

Monica Narula. Bu kitabın musahibi ve ortağı. Eleştirmeni, suç ortağı. Gökteki balığı.

GELEN YOLCU

Ortalığa kaos hâkimdi.

Neden burada olduğumuzu lütfen biri açıklayabilir mi? – Ne yiyeceğiz? Bunu düşünen oldu mu? – Burada yetkili kişi kim acaba? Kendisiyle görüşmek istiyorum!

Bir 747, taşıdığı 323 yolcuyu soğuk ve projektörle aydınlatılmış alanı yürüsünler ve harfleri ancak yer yer yanan, yazıldığı dil de zaten yolcuların pek azına aşina olan bir tabelanın işaret ettiği giriş kapısına doğru zar zor ilerlesinler diye, boş, üzeri hafiften kar tutmuş bir asfalt düzlüğün ortasına tükürüvermişti. Hiçliğin Orta Yeri'nde, hem Vergiden Muaf hem de –daha önemlisi– doğru dürüst bir kapıdan yoksun; insanların yalnızca normal eskatolojik işleyişin ciddi bir şekilde sakata geldiği zamanlarda indiği, iki dünya arasında, herhangi iki yer arasında gizli bir tünele benzeyen bir mekânda öylece terk edilmişti yolcular.

Yarın çok önemli bir toplantım olduğunun farkında mısınız acaba? Burada harcayacak zamanım yok benim!

Beyefendi, size daha önce de açıklama yaptık. Bu kar fırtınası Tokyo'da görülmüş en şiddetli fırtına. Şehir tamamen kar örtüsü altında, ulaşılmaz durumda. Anlıyor musunuz? Tokyo'ya uçak indirmek katiyen mümkün değil. Şimdi, konuştuğumuz esnada, bu yarımkürenin her yerinde uçaklar sarsıla sarsıla ilerliyor, U dönüşü yapıyor veya geceyi geçirecekleri üçüncü noktalara iniyor. Havayla tartışılmaz. Böyle şeyler olabiliyor.

Üç yüz yirmi üç insanın hepsi, kendi biricik Dertlerinin bir şekilde duyulması için feryat ediyordu. Kocam beni havaalanında bekliyor. İnsan sadece bir kez balayına gider. Cuma günü New York'ta olmam şart, tatilim Bitti. Bitti. Böyle bir şey olamaz. Kafalar ellerin arasında, kan çanağı gözler göğe dikilmiş.

Açık olan tek bankonun önünde kuyruğa benzer bir şey oluştu; bankonun arkasındaki adam, tıslarcasına, tükürürcesine söylenen kızgın sözleri, duruma bir çözüm bulununcaya kadar savuşturmaya çalışıyordu. Evet Hanımefendi anlıyorum evet ufaklık epey mutsuz görünüyor lütfen biraz hoşgörü gösterin.

İnsanlar pasaportlarını, paralarını kontrol ediyordu. Burası Amerikalılardan vize istiyor mu? – Oteller nasıldır ki acaba? Nerede yatacağız? –

Sorun nedir?

Adam bir sandalyenin üstüne çıktı. Sesleri dindirmek için eller havaya kalktı, hakkını vermek lazım öyle kolay kolay yılacak bir adam değildi: Lütfen dinler misiniz?

Yakınlarda gazeteleri okuyanınız oldu mu bilmiyorum ama okuduysanız biliyorsunuzdur ki az önce çok yanlış bir zamanda çok yanlış bir yere iniş yaptınız – şehirde dünya fuarı var, otellerde yer yok. Şu anda *herkes* burada ve koca şehirde tek bir boş oda yok. Ne bekliyordunuz ki? Tüm dünya liderleri, on bin gazeteci ve kırk bin gösterici şu anda bu şehirde. Siz hiç haber de mi izlemiyorsunuz? Panzerlerimiz, dikenli tellerimiz, plastik mermilerimiz ve türlü türlü başka eğlencelerimiz haberlere çıktı. Hepsi sokaklarımızda! Beyefendiler ve hanımefendiler, Söylemeye Çalıştığım Şey şu ki, şehrimiz doludan da dolu, sizlere doğru düzgün kalacak yer bulmak ciddi bir sorun olacak ve bu konuda ah vah etmenin kimseye faydası yok. Sizi sabahleyin bir uçakla göndermeyi umuyoruz, en kötü ihtimalle burada birkaç saat geçireceksiniz ve sizi temin ederim ölmezsiniz. Endişelenmeyin, sakin olun lütfen, geceyi burada geçirmemeniz için de elimizden geleni yapacağız zaten.

Kalabalık ondan çoktan nefret etmeye başlamıştı, bir de böyle laubali laubali konuşunca çeşitli ağızlardan yalnızlık hissi ve korkunç düşüncelerle yüklü çeşitli küfürler dökülüp dalga dalga yayı-

larak adamın suratına çarptı. Beriki hiç istifini bozmadı:

Hepinize şunu da söylemek isterim: Eşimin bir seyahat acentası var ve kendisine burada olduğunuzu, geceyi geçirecek bir yerlere ihtiyacınız olduğunu haber vermiş bulunuyorum. Şu anda otelleri bir bir arayarak işleri yoluna koymaya çalışıyor. Hepinizi sırayla bir otele göndereceğiz ve elimizden geldiği kadar hızlı bir şekilde yataklarınıza ulaştırmaya çalışacağız.

Ortalık acil servisi andırıyordu. Uçuş tabelasının üzerindeki harfler çılgıncasına vızıldıyordu –TOKYO UÇUŞU İPTAL TOKYO UÇUŞU İPTAL TOKYO UÇUŞU İPTAL– ve üzerine bir sürü eşya yığılmış olan döner bagaj bandı, beklemediği yüzlerce valizin ağırlığı altında ezilmişçesine, endişeli bir nabız monitörü gibi ciyaklıyordu.

Bakın anlamıyorsunuz. Benim buradan şu anda gitmem lazım. Zaten burada hiç olmamam gerekiyordu. Sekiz saat sonra bir konferansta sunum yapmam lazım.

Hayır, afedersiniz –pardon!– üzgünüm beyefendi, bence o zaman telefon edip haber verin. Sekiz saat içinde buradan başka bir yerde olma ihtimaliniz yok gibi görünüyor. Lütfen herkes sakinleşebilir mi! Teşekkür ederim!

O sırada birisi cep telefonlarının çalıştığını keşfetti. Burada bile! Kargaşa gittikçe hafifleyerek yerini acil şahsi danışmalara ve samimi tesellilere bıraktı: Yok bu akşam varamayabilirim, yarın uçarsınız diyorlar, Güvendeyim tabii, ortalık leş gibi kokuyor ama insanlar iyiye benziyor. Evet yarın söz veriyorum, Bob'a haber versen iyi olur, sunumu o yapmak zorunda kalabilir –e uyandır tabii ki!– dosya benim bilgisayarda. Belgelerim. Ben de seni seviyorum. Beyefendi acaba kısa bir görüşme için telefonunuzu kullanabilir miyim? Gerçekten çok önemli.

Evet beyler bayanlar, iyi haberler geldi. Şehir merkezinde bir otelde on oda bulduk. Evet hanımefendi, bence de sizin ufaklığın burada kalması iyi olmaz, lütfen bu taraftan geçin. Üç yıldızlı. Dokuz kişi daha lütfen! Maalesef elimizden gelenin en iyisi bu. Sabah hepinizi arayacağız. Saat sekize kadar.

İnsanlar soğuk ve yabancı geceye çıkıp bir minibüse binerek gitti. Diğerleri arasında "En azından duruma hâkim gibi görünüyor"

duygusu yayıldı, belki de en iyisi dediği gibi beklemektir. Herkes birbirine Böyle şeyler hep benim başıma gelir'lerini aktarırken yüzlere acı bir gülümseme yerleşiyordu.

Şirket göndermiş olsa kesin Hilton'da kalırdım...

Tam da her şeyin kesinlikle yolunda gitmesi gereken o günde gerçekleşmişti tüm bunlar; evrenin o her zamanki bencil sinsiliği, maalesef sistem için vazgeçilemez olan ama Şeylerin ne kadar önemli olduğunu anlamaktan âciz insanların yetersizliği hep üst üste gelmişti ve hiçbir şey bilmeyen, hiçbir şeyden anlamayan insanlara bel bağlamaktan başka seçenek yoktu.

Seksen kişinin daha kalabileceği, şehir dışında bir otel bulduk! Bu taraftan lütfen. Acele edelim. Teşekkür ederim. Elli oldu. Birlikte misiniz? Yetmiş oldu. Yetmiş sekiz. Üzgünüm beyefendi bize net bir şekilde seksen kişi dendi, bir sonraki oteli bekleyeceksiniz.

Kalabalık yavaş yavaş azaldı ve velvele şeklindeki gürültü, yerini ayrı ayrı diyalog ve ünlemlere, düşüncelere bıraktı. İnsanlar envanter sayımı yapmaya başlamıştı. Yarın Tokyo'da olacaksak aktarmamı kaçırırım, bir sonraki uçuş perşembe olduğuna göre iki gün boşum, yaşasın Tokyo'yu hep görmek istemiştim! Tipi, otoyolda hızla giden bir aracın karşısına çıkarak onu zınk diye durduruveren bir duvar gibiydi; ama biraz düşününce aslında duvarın etrafından dolanmanın, hatta içinden geçmenin çeşitli yolları olduğu görülüyor, başka ihtimaller daha *hissedilir* hale geliyordu. Bu bariz haksızlığa karşı hâlâ yumruklar sıkılıyor, diş bileniyordu ama havaalanı genelinde *mücbir sebepler* tohumu kök salmaya ve gönülden bağlanılmış olan Planlardan oluşmuş devasa binaları çatırdatıp duvarlarını, zeminlerini parçalayarak toza çevirmeye başlamıştı bile; toz bulutunun yavaş yavaş dağılmasıyla yeni bir şeyler ortaya çıkıyordu. Eh, elden ne gelir? – Sigorta bunu karşılayacaktır herhalde. – Yarın kaçta orada oluruz, ona bakmak lazım artık.

Dışarıda vızır vızır işleyen otobüs ve taksilerin far ışıkları yağan karı delip geçiyor, masada duran ve telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırmış, parmakları klavyeyle meşgul olan adam ara sıra muzaffer duyurular yapıyor, dünyanın dört bir yanından gelen misafirlerin gözden kaçırdığı pansiyon odalarından, misafirhanelerden ve

kayıtlara girmemiş otellerden haberler veriyordu. Saat geç olmuştu, Duty Free dükkânlarının ışıkları söndü, büfe kapandı. Birisi CNN'in havaalanı haber yayınını kapattı, American Express ve *The Economist* reklamlarıyla kaplı büyük ışıklı kutular birkaç kez göz kırptıktan sonra karanlığa gömüldü. Başörtülü, orta yaşlı kadınlar paspaslarıyla gelip pırıl pırıl koridorları bir uçtan bir uca katediyor, her dönüşte topladıkları plastik bardak, gazete, valiz etiketi gibi çöpleri silkeliyorlardı. Farklı tipte insanlardan oluşan, neredeyse hiç göze batmayan bir grup –sahi kimdi bunlar?– plastik oturaklarda uyumak üzere karanlık köşelere dağıldı.

Yorgunluktan sesi soluğu kesilmiş, ancak ayakta durup kaderlerini belirleyecek telefon görüşmesinin engebeli seyrini takip etmeye güçleri yeten on üç kişi kalmıştı. Orası da mı dolu? Peki. Sunshine Hotel'den de mi ses çıkmadı? Evet, hatırladım. Başka ne seçeneğimiz var? Doğru ya. Evet, saatin kaç olduğunu biliyorum. Yok, haklısınız. Başka hiçbir yer olmadığından emin misiniz? Peki. Teşekkür ederim. Çok teşekkürler. Görüşmek üzere. Adam, telefonu usulca yerine koydu.

Beyler, bayanlar, sizi bu kadar beklettiğim için özür dilerim, gerçekten çok sabırlı davrandınız. Ama korkarım geceyi geçirmeniz için hiçbir yer kalmamış şehirde. Gerçekten her yeri aradık, ama daha önce de söylediğim gibi, otel odası bulmak için hiç iyi bir dönemde değiliz. Size önerebilecek bir şeyim de kalmadı. Hepinizi bizim eve davet etmek isterdim, ancak eşim ve ben tek odalı bir dairede yaşıyoruz, sizi pek rahat ettirebileceğimizi sanmam. Yani sanırım –ve çok üzgünüm– geceyi bir şekilde burada geçirmek zorundasınız. İyi bir haberim de var –az önce onay aldım– uçağınız 09:55'te kalkacak. Tokyo'da tipi dinmiş bile. Yedi buçukta da check-in başlar. Yani aslında hepi topu birkaç saat geçireceksiniz. Ama gerçekten üzgünüm.

Adamın suçu değildi. Çıngar çıkarmanın faydası yoktu. Yolcu salonu iç karartıcı, ölü bir yerdi ama yapılacak başka ne vardı ki? Adam elinden geleni yaptı. Dediği gibi, sadece birkaç saat. Adam ceketini alıp gitti. İyi geceler. İyi geceler.

Döner bagaj bantları sessiz ve hareketsizdi. Yarı aydınlıkta si-

lahları ve askeri tip üniformalarıyla güvenlik görevlileri görünüyordu. Binanın kocaman camlarından sadece içinde bulundukları salonun kararmış bir kopyası görülebiliyordu, her pencere kanadına on üç kişilik bir yumağın görüntüsü yansıyordu. Açıklaması zor bir birlikte durma ihtiyacı hissetmişlerdi, sanki bu yeni Vaziyet karşısında kendilerini yeniden kurarken bir tür akrabalık bağı ortaya çıkmıştı. Bir molekülün atomları gibi, sandalyelere doğru hareket ettiler – birbirlerine ilişkilerinin gerektirdiğinden ne daha yakın ne de daha uzak.

Oturdular. Karşılıklı yorgun gülüşmeler oldu. Amerikalı bir kadın konuşmaya başladı. Ben bir lavaboyu ziyaret edeyim. Başka bir kadın da ona eklendi. Sıra sıra sandalyelere oturmuş herkes birbirinin yüzünü görüyordu, bir karenin üç kenarı şeklinde dizilmişlerdi. – Şimdi Sydney yolunda olmam gerekirdi. Ağabeyim evleniyor da. Belki yine de yetişebilirim. – Herkesin bir hikâyesi vardı.

(Adamlardan biri büyülenmiş bir şekilde, uzakta, insanı hayrete düşüren tarihöncesi bir şeyin, bir tür kara yumuşakçasının, tamamen pençe ve kabuktan oluşan yarı evrimleşmiş bir eklembacaklının salonun bir kenarından bir kenarına ağır ağır ve yan yan ilerlediğini gördü. Muhakkak bir haşereydi ama oturduğu noktadan sıçan kadar büyük görünüyordu. Başka kimsenin dikkatini çekmemiş gibiydi.)

İki kadın ellerinde su şişeleri ve atıştırmalıklarla döndü. Güvenlikçiler verdiler sağolsunlar. Hiç yoktan iyidir. Merak eden varsa, tuvaletlerin durumu fena değil.

On beş yıllık evliliğimizde ilk kez karımdan ayrı bir gece geçiriyorum. İnanabiliyor musunuz? (Kravatını gevşetmiş bir Japondu konuşan.) On beş yıl boyunca her gece karımın yanında uyudum. Şimdi onun bir yanı boş yatakta yattığını düşünmek tuhaf geliyor. Yanına dönüp yatmıştır. Geceyi bunca yeni arkadaşla –hem de bir sürü hoş hanımla!– geçiriyor olduğumu bilse neler düşünürdü allah bilir! Of ki ne of! İlk defa bir geceyi evden uzakta geçiriyorum, hem de sabahlara kadar uyumadan! Olacak şey değil.

Yıllardır böyle bir şey yapmamıştım.

Konuşacak az şey vardı ama samimi bir sıcaklık ortama bariz bir şekilde yayılmıştı. İnsanlar birbirine fıstık ikram etti. Orta yaşlı, iri-

yarı, yüzünde derin yarıklar olan bir adam, yanında oturan sırt çantalı turist kız kendisine son sigarasını ikram edince sigarayı aldı ve ikisi yavaş yavaş, arada kızın elinde tuttuğu boş Marlboro kutusuna kül silkerek sigaralarını içtiler. Tüfeklerini bacaklarının arasında dikmiş güvenlik görevlileri uyukluyordu.

Arkadaşlar, birbirimizi böyle sessiz sessiz oturacak kadar tanımıyoruz diye düşünüyorum. Ancak birbirini iyi tanıyan insanlar böyle oturur. Birbirimizi görmezden gelmeyelim. Sizce de öyle değil mi? Naçizane bir öneride bulunmak isterim –kabul edip etmemek size kalmış– ama aklıma şu geldi: Aramızda anlatacak bir hikâye bilen var mı acaba?

Öğrenciyken akşamları birbirimize hep hikâye anlatırdık. Başka bir şeye paramız yetmezdi zaten! Yine öyle güzel hikâyeler dinlemeyi çok isterim. İnsanı rahatlatır, başka dünyalara götürür. Hem de fark etmeden check-in saatine kadar oyalanmış oluruz. Ne dersiniz?

Ben hiç hikâye bilmem. Böyle şeylere pek kabiliyetim yoktur zaten.

Fakat herkes sohbet ediyor olmaktan memnundu.

Beyefendi hiç öyle demeyin! Herkesin bildiği bir hikâye vardır elbet! Size az önce on beş yıldır Tokyo'nun aynı mahallesinde, aynı dairenin aynı yatak odasında karımla beraber uyuduğumu söyledim; bir de kendinize bakın, ne kadar farklı farklı insanlarsınız! Sırf her gün evden işe nasıl gittiğinizi anlatsanız, bana en güzel masal gibi gelir! Hatta efsane gibi! Kusura bakmayın, biraz yorgunum, stres oldum, normalde böyle konuşmam, ama madem bir aradayız bence yapmamız gereken hikâye anlatmak.

Birinin sesi duyuldu: Benim anlatacak bir hikâyem var.

Aynen böyle, merasimsiz bir şekilde.

TERZİ

Birinci Hikâye

Çok da eski olmayan bir zamanda, önceleri gayet sık rastlanan ama şimdilerde ne yazık ki pek zor bulunan o küçük ve dünyaya kayıtsız yerlerden birinde İbrahim adında bir prens vardı.

Bir yaz günü, her zamanki özel partiler ve fahişelerle dolu rutini İbrahim'e yorucu geldi ve "şu köylülerin o kadar vakti nasıl harcadığını görmek için" krallığının eyaletlerini kapsayan bir seyahate çıkmaya karar verdi. Elbiselerini ve (cipinin camından dışarı savuracağı) bir dolarlık banknotlarını hazırlayıp, saraya girip çıkan arkadaşları eşliğinde, baba parasıyla alınmış arabaların birbiriyle yarıştığı, aralıksız çığlıkların atıldığı bir konvoyla yola çıktı.

Şehrin dış mahallelerinin harap sokakları bitip de kırsalın manzarası açılınca gençler ister istemez sessizleşti. İbrahim'in dedesi zamanında yapılmış pürüzsüz ve mağrur otoyol kıvrılarak tepelere tırmanmaya başladı ve şehir çocukları sabahın sisi pusu dağılırken muazzam dağ ve orman manzaralarını seyre daldı. Birkaç saat daha araba sürmeye devam ettiler.

Vakit öğleni biraz geçerken hiç mola vermeden epey mesafe katetmişlerdi ve küçük bir kasabaya yaklaştıkları sırada İbrahim aracını yolun kıyısına çekip durdu. Çarpılan araba kapısı seslerinin arasında, sahneye polo yaka tişörtler, özel tasarım kot pantolonlar, kol bacak germeler, ağaç arkalarına işemeler hâkim oldu ve kısa sürede

kasaba halkı ziyaretçilerin kim olduğunu öğrenmek üzere etraflarına toplandı. Genç adamlar kasaba meydanından uzun adımlarla geçer ve gün ışığı devasa kemer tokalarından ve İtalyan malı güneş gözlüklerinden yansırken, "Kesin MTV'deki gibi klipler çekmeye gelmiş ünlü oyuncular bunlar," dediler birbirlerine. Keçiler ve tavuklar meleyip gıdaklayarak, sahneyi boşaltırcasına kaçıştılar.

Genç adamların aklında bir şeyler yemek vardı; çok geçmeden siparişler verildi, oturma odalarından ve oradaki küçük bir otelden sandalyeler getirildi, bir duvarın gölgesine oturup hindistancevizi suyu yudumlamaya başladılar. Tüm kasaba ahalisi meydanın etrafına dizilmiş seyrediyordu. Çocuklar gözlerini dikmiş onlara bakıyordu, esnaf dükkânının önüne çıkmış ne olup bittiğini görmeye çalışıyordu ve yaşları misafirlerinkinden ne fazla ne eksik olan bir grup genç bu kahramanların kim olduğuna kafa yoruyor, el hareketlerini, her bir aksesuarı, taraklarını kullanma şekillerini hafızalarına kazıyordu.

Yemekler gelince İbrahim ve maiyeti iştahla yemeye koyuldu. Köylülerin en cesuru bir adım attı ve onlara şöyle seslendi:

"Muhterem beyefendiler, söyleyin bize: Kimsiniz?"

Maiyetten hiç kimse ne diyeceğini bilemedi. Hangisi daha etkili olurdu acaba: Gerçeği söylemek mi, sessiz kalmak mı?

İbrahim konuştu:

"Uzaklardan geldik ve ikramınız için minnetarız."

Ne güzel cevaptı o öyle! Yöre halkı memleketlerinden duydukları gururun okşandığını hissetti ve prensin maiyetindekiler de tekrar, "İşte bu yüzden ben benim, o da prens," diye geçirdiler içlerinden. Kadınlar daha fazla yemek getirmeye devam ederken, esasında çok az ortak noktası varmış gibi görünen bu iki grubun arasında oluşan uyumla beraber güneş ışıkları daha da sarı parlıyormuş gibiydi.

Derken yemek faslı bitti; uzun uzun el ve ağız silmeler sonunda misafirler tabaklarını ve kabarık dolar öbeklerini arkalarında bırakıp kasabanın dar sokaklarını keşfe girişti, heyecanlı bir kalabalık da arkalarından geldi.

Çocukların oyun oynadığı, kadınların temizlik yaptığı küçük evler, meyve ve sebzelerin üst üste sergilendiği tezgâhlar, ayakkabıcı,

kasap ve marangoz dükkânları gördüler. Nihayet dar bir sokağın sonunda, önünde kaftanların ve elbiselerin asılı durduğu küçük bir dükkâna, terziye ulaştılar.

"Bakalım bu adamın neleri var?" dedi İbrahim. Kapıyı ittikleri sırada ziller şıngırdadı ve kumaşlarla dolup taşan loş bir odaya girdiler. Terzi aceleyle kalkıp onları karşılamaya geldi.

"Buyrun beyler, içeri buyrun, yerimiz bol, buyrun!" Eşyaları aceleyle sağa sola iterek ayakta durulabilecek kadar yer açtı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Adın nedir terzi?" diye sordu İbrahim.

"Mustafa'dır beyim, hizmetinizdeyim."

"Burada yalnız mı yaşıyorsun?"

"Evet."

"Ne yapıyorsun peki?"

"Giyilebilecek ne varsa yaparım, aklınıza ne gelirse. Buradaki halk yoksul olduğundan işim genelde basit şeylerledir. Hanımlara pamuklu giysiler. Erkeklere gömlek. Ama sizler kıymetli misafirlersiniz. Size özel bir şey göstereyim."

Dükkânın arkasına doğru gitti ve kahverengi kâğıda sarılmış büyük bir paketle döndü. Elindekini saygıyla tezgâhın üstüne koyup ipini çözerken genç adamlar etrafında toplandı. Paketin iplerini yavaşça çözdü ve gizli kalmış ışığıyla parıldayan, hepsinin o zamana kadar gördüğü en güzel ipek elbise ortaya çıkıverdi. Geleneksel kesimli, girift desenlerle ve incelikli plilerle süslü, alttaki enfes altın sırmalı kumaş görünsün diye yenleri yırtmaçlı, eteği kloş dikilmiş bir elbiseydi. Elbiseyi mükemmel bir şekilde bir arada tutan dikişler tamamen görünmezdi ve tüm parçalar desenlerde en ufak bir kesinti olmaksızın birleşiyordu.

Bu beklenmedik ihtişam karşısında afallayan adamlar bakakaldı.

"Bu epey nadide bir iş, terzi. Böyle eski geleneklere hürmeti olan çok az insan kaldı ülkemizde," dedi İbrahim.

"Sağolun beyim. Bu benim tüm ömrümün eseridir. Bunu yapmak için gereken parayı biriktirmek yıllarımı aldı. Bu da benim küçük hayalimdi işte."

İbrahim pırıldayan elbisenin kumaşına nazikçe dokundu.

"Terzi, bana bundan bile ihtişamlı bir elbise dikmeni istiyorum."

İbrahim'in maiyetindekiler şaşırmıştı. Ciddi miydi ki? Onun bu kadar ciddileştiğini ilk defa görüyorlardı.

Terzi ise hepsinden şaşkındı.

"İltifat ediyorsunuz beyim, emriniz olur. Ama yanlış anlamazsanız önce bir şey sormak isterim, acaba kimsiniz ve istediğiniz şeyin bedelini karşılayabileceğinizden emin misiniz? Bu malzemeler çok uzaklardan geliyor ve artık çok zor bulunuyor. Tüccarlarla buluşmak için seyahat etmem gerekecek. Onlar da uzaklara siparişler verecek. Tüm bunlar altı ay sürer ve de–"

"Sen merak etme. Adım İbrahim, Kral Said'in en büyük oğluyum. Masraflarının karşılanmasını ve emeğinin karşılığını en uygun şekilde almanı sağlayacağım. Lütfen elbisenin üzerine geyikli ve hilalli hanedan arması işlensin, bitirince de saraya teslim edersin."

Terzi duygulanmıştı.

"Siz nasıl isterseniz sultanım. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Şimdiye dek gördüğünüz en güzel elbiseyi dikeceğim ve saraya da bizzat getireceğim."

"Sağolasın terzi. Sana güvenim sonsuz."

Böylece oradan ayrıldılar.

Birkaç hafta boyunca terzi yeni elbisenin hazırlığıyla uğraştığından uyuyamadı. Öncelikle gerekli malzemelerin muazzam maliyetini karşılamak için bankadan kredi alması lazımdı. Şansına bu masal gibi siparişin haberi derhal kasabaya yayıldığından, sessiz sakin terzi artık yeni bir üne kavuşmuştu. Birkaç gün içinde gerekli paranın yanı sıra elbisenin hazırlanmasına yardım edecek bir kalfa bulmayı başardı. Derhal en iyi kumaşları bulmak için civardaki kasabaları dolaşmak üzere yola çıktı, hiçbir şey içine sinmeyince kendisine inanmamış görünen tüccarları daha iyi kumaşlar bulsunlar diye uzaklara gönderdi. Normalde tutumlu ve münzevi bir hayat süren terzi, birdenbire bu muhteşem projenin tamamlanması için girişken ve müsrif birine dönüşmüştü. Geleneksel tarzın her türlü teferruatını tam olarak idrak ettiğinden emin olmak için eski sanat eserlerini inceleyen kitaplar satın aldı. Normalde sessiz sakin bir yer olan dükkânının önündeki dar sokak, numune ve sipariş teslim etmeye gelen

tüccarların araçlarıyla dolup taşıyordu. Biriktikçe biriken lüks ipeklere ve sırmalı kumaşlara yer açmak için raflarda duran malzemeler paketlenip kaldırıldı.

Yüzyıllardır var olan hanedan arması üzerine çok kafa yordu, ta ki o muhteşem tasarım aklında tam anlamıyla canlanana dek: Kenarlarını yıldızların çevrelediği armada muazzam şehir uzakta parıldayacak, ağaçlar arasındaki çeşit çeşit hayvan, hilalin ipeksi ışığıyla gümüşi bir renge bürünmüş ve bir açıklıkta tek başına duran geyiğe bakar biçimde dizilecekti.

Terzi çizim yapmakla, kesmekle, iğnelemek ve dikmekle meşgul olduğundan günlerce tezgâhının başından kıpırdamıyordu bile. Bu ince işi gece de sürdürebilsin diye yeni lambalar alındı ve normalde birbiriyle alakasız görünen ipek kumaş parçaları baş döndüren bir hızla eski saray zamanlarından beri görülmemiş güzellikte bir elbiseye dönüştü. Dört ay sonra iş tamamlandı ve elbise kendi gömleği, iç pantolonu ve uyumlu terlikleriyle dikkatlice dükkânın bir köşesine serildi. Terzi ufak bir kamyonet kiraladı, değerli yükünü arabaya yükledi ve başkente doğru yola çıktı.

Terzi saraya yaklaştığı sırada gökyüzü sabahın habercisi renklerle ışımaya başlamıştı. İşlek caddelerde tezgâhlar tıkırtılar eşliğinde hazırlanıyor, sıra sıra olmuş kamyonetler de onları süsleyecek parlak pirinç eşyaları, renkli kumaşları, alarmlı saatleri ve turistlere ilginç gelecek şeyleri yığmaya devam ediyordu. Her yerde insanlar vardı. Erkekler sigara içip yol kenarlarında sohbet eder ve günün nasıl devam edeceğini düşünürken, köylü kadınlar dokuma nevresimlerini, örgü sepetlerini sergileyecek ufacık boşluklar bulmaya uğraşıyor, oğlan çocukları bağıra çağıra sabah gazetelerini satıyordu.

Kalabalık, tanımadığı caddelerde arabasını süren terzinin içini coşkuyla doldurdu. "Burada ne mucizeler gerçekleştirilir!" diye düşündü kendi kendine. "Her tarafta hiç duyulmamış, görülmemiş işlerin yapıldığı koca koca binalar var; üretilen, alınıp satılan yeni şeyler, dünyanın dört bir yanından gelmiş ve her biri ayrı bir hedefe koşan insanlar var. Yoksullar bile yüce bir sahnede olduklarının farkındalar, gözlerini geleceğe dikmişler ve belli bir amaçla yürüyorlar.

Hayatımı burada geçirmiş olsam ne elbiseler yapardım kim bilir!"

Saraya giden yol zengin ve el değmemiş güzellikteydi. Sıra sıra ağaçlar ve fıskiyeler uzakta, sabah sıcağında şimdiden hareketlenmeye başlamış kubbeli sarayın hizasında birleşiyordu. Terzi, diplomatik plakalı büyük arabalara uzun uzun baktı, sırf bu caddeyi temiz tutmak için çalışan insanların sayısı karşısında hayrete düştü. Saraya ulaştı.

Girişte iki muhafız durması için işaret etti. Üniformaları dar kesimliydi ve terzinin daha önce görmediği bir kumaştan dikilmişti. Üniformaların üzerinde dudak uçuklatan bir dizi silah ve haberleşme cihazı vardı.

"Nereye gidiyorsunuz?"

Terzi açıkladı.

"Evrakınız var mı? Saraydan sipariş emriniz var mı?"

"Yok," dedi terzi tereddüt ederek. "Ama durum sizin sandığınız gibi–"

"Her tür teslimatın ilgili daireden imzalı alım emri olması gerekir. Şimdi gidin ve gereken evrakı hazır edip gelin."

Terzi hikâyesini baştan anlattı. "Lütfen Prens İbrahim'e burada olduğumu iletin. Beni bekliyor kendisi. Ben Terzi Mustafa. Bana bir ipek elbise sipariş etti."

"Lütfen derhal burayı terk edin ve bir daha işportacılık için saray kapısına gelmeyin."

"Lütfen prensle konuşur musunuz? Beni hatırlayacaktır..."

Ama muhafızlar gerisini dinlemedi. Terzinin de kamyonete binip geri dönmekten başka seçeneği kalmamıştı.

Terzi, kamyonetinde yatıp kalkmaya başladı ve her gün saraya gelip büyük kapının önünde bekledi. İnatçı muhafızlarla başa çıkamayacağım fark edip, prensi görebilmek umuduyla sarayın pencerelerini izlemeye koyuldu, o gün dükkânına uğrayanlardan herhangi birinin yüzünü seçebilir miyim diye gelip geçen her arabanın içine baktı, nasıl edip de saraya bir haber uçurabileceğini ölçüp durdu. Hiçbir şey çare etmedi.

Nereye gidebilirdi ki? Tüm hayatı boyunca eline geçmiş paradan daha fazla borcu vardı ve bu kadar şatafatlı ve eski moda bir elbise-

yi de prensten başkasının alması pek mümkün değildi. Orada bekleyip hikâyesinin doğruluğunu teyit edecek birini bulmaya çalışmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Cebindeki son birkaç kuruştan tasarruf edebilmek için her geçen gün daha az yemek yedi, kirli ve derbeder birine döndü. Gündüzleri oturup beklemekten çukurlaşmış gözleriyle gelip geçen herkesi tarıyordu. Geceleri de prens ve yanında kahkahalar atan asiller topluluğunun, kendisi her şeyden habersiz uyurken yanından geçip gittiği kâbuslar görüyordu.

Kamyonet artık altından kalkamayacağı bir masraf haline gelmişti. Güzelce kâğıtlara sarıp sarmaladığı elbiseyi saklamak üzere çölün içlerine gitti, onu eski bir sandığa koyup birkaç ağaçtan hiza alarak belirlediği noktaya gömdü. Kamyoneti de iade etti.

Saray kapısının sabiti olmuştu adeta. Muhafızlar onu tanıyor, ancak aklını yitirmiş, zararsız bir ahmak olduğunu düşünerek müdahale etmiyorlardı. Gelip geçenler önüne bozuk para bırakıyor, hatta prensin bir gün onu ziyaret ettiğine, bir gün yine karşılaşacaklarına dair hikâyesini dinleyenler bile çıkıyordu. Hayatının turistler ve resmi görevlilerin gözleri önünde yerden yere çalınmasına alışmıştı artık.

Gece olup etraf tenhalaşınca şehrin arapsaçı sokaklarında dolaşıyordu. Yüzünü gölgeleyen bir battaniyeyle, titrek sokak lambalarının ışıkları altında güçlükle yürüyor, mankenlerin şehirli kıyafetler giymiş hayaletlere benzediği yarı karanlık vitrinleri seyrediyordu. Her yer koca bir sahne arkası gibi görünüyordu: Oyuncular çoktan çekip gitmiş, ışıklar sönmüş, tozlu kostümler ve sahne dekorları loş ve tedirgin edici bir sessizlik içinde sağa sola saçılmış. Bunlara bakarken kafasının içinde bir arayışın, bir kurtarıcının hatırası canlanıyordu, ama o da alkışları çoktan susmuş bir oyunun senaryosunu andırıyordu.

Yıllar geçti. Kaç yıl olduğunu kendi de bilmiyordu.

Bir gece, taksicilerin ve gece çalışan diğer meslek erbabının sineklerle çevrili floresanların ışığında oturmakta olduğu ucuz bir lokantanın önünden geçerken, orada ortama yabancı görünen bazı müşterilerin yemek yediği gözüne çarptı. Kalabalık bir erkek grubu

yanlarındaki güzel kadınlarla yiyip içiyor, gülüp eğleniyordu ve hiçbirinin üzerindeki kıyafetler şehrin bu kısmında giyilenlere benzemiyordu. Terzi yıllardır süren yorgun bir yarı bilinçsizlik halinden kendini uyandıran bir şokla, içlerinden birinin Prens İbrahim olduğunu fark etti.

"Sultanım!" diye bağırarak hızla lokantaya girdi ve kendini yere attı. Herkes bu toz toprak içindeki davetsiz misafiri üstten bir bakışla süzdü ve korumalar hemen onu yaka paça tutup dışarı atmaya yeltendiler. Fakat prens araya girdi ve masasındakilere bir göz gezdirip güldükten sonra, "Durun bakalım, ne istiyormuş bu vatandaş bir duyalım!" dedi.

Herkes susup dükkânın ortasında dikilen, tepesindeki bir tutam saçma floresan ışıkları vuran terziye baktı.

"Efendimiz, yıllar evvel buralardan uzaktaki küçük bir kasabada benim terzi dükkânıma geldiniz ve üzerinde kraliyetin geyik ve hilalli arması olan ipek bir elbise sipariş ettiniz. Size layık bir elbise yapabilmek için dört ayımı harcadım ama sarayınıza geldiğimde hiç kimse hikâyeme inanmadı, beni içeri salmadılar. Size mektuplar yazdım, gece gündüz yolunuzu gözledim ama bir işe yaramadı. O günden beri yıllardır sokaklarda yaşıyor ve tekrar size rastlayacağım günü bekliyorum. Şimdi de affınıza sığınıyorum, lütfen yardım edin bana."

Herkes İbrahim'e döndü. "Doğru mu söyledikleri?" diye sordu adamlardan biri.

Prens öfkeden parlayan gözleriyle terziye baktı ve hiçbir şey söylemedi. Lafa başkası girdi.

"O gün ben de sizinle beraberdim prensim. Terzinin hikâyesinin aslı var. Hatırlamıyor musunuz?"

Prens dönüp bakmadı. Usulca "Tabii ki hatırlıyorum," dedi.

Lokantanın ortasındaki önemsiz siluete bakmaya devam etti. "Ama o adam bu adam değil. Sahtekârın biri bu. Benim o gün gördüğüm terzi, o siparişi yerine getirmedi. Atın bu dolandırıcıyı buradan."

Korumalar terziyi sokağa attı.

Ama prensin ahbaplarından Süleyman terziye acıdı. Kadınlı er-

kekli grup buğulu bir camın ardında ateşli ateşli konuşmaya devam ederken, kimseye görünmeden dışarı çıkıp terzinin peşine düştü.

"Beyefendi, durun!" Terzi arkasına döndü, Süleyman yetişti.

"Kendimi tanıtayım. Adım Süleyman ve yıllar önce prens sizin dükkânınıza geldiğinde ben de oradaydım. Bu duruma düşmenizden kısmen kendimi de sorumlu sayıyorum. Neler olduğunu anlatın lütfen."

Karanlık sokakta dikilirlerken terzi ona her şeyi anlattı. Süleyman çok duygulandı. Tepelerinde karanlık gökyüzü sim tanelerine benzeyen yıldızlarla parıldıyordu.

Mustafa, bu elbiseyi ben satın almak istiyorum. Muhteşem bir şey olduğundan şüphem yok, senin bu şekilde acı çekmene de gönlüm razı değil. Arabamı al, elbiseyi alıp benim eve götür, parasını ben ödeyeceğim.

Terzi, çelik aksamı pırıl pırıl parlayan siyah Mercedes'e binip otoyolun pürüzsüz asfaltı üzerinde tam gaz yola koyuldu. Yol çölün içlerine girdikçe şeritler altıdan dörde, en son da ikiye düştü. Ulusal otomotiv şirketinin üretimi şık ve ağır tasarımlı arabaların 180 derece açıyla fişek gibi karşılıklı geçişlerini izleyen terzi, bir yandan sıcağın ve hipnotize edici coğrafyanın sersemletici etkisiyle savaşarak yola konstantre olmaya çalışıyor, bir yandan da sandığı dibine gömdüğü ayrık ağaç grubunu bulmaya çalışıyordu.

Aradığı yere ulaşınca arabayı park etti ve orada büyük bir kalabalık olduğunu görerek şaşırdı. Büyük bir inşaat faaliyeti varmış gibiydi. Arazinin etrafına çamurlu cipler park edilmişti, oranın ahalisi olup biteni izlerken bir grup adam da güneşin kör edici ışığı altında var güçleriyle araziyi ölçüp biçiyor, kazıklar çakıp ipler geriyordu. Terzi kurşun yemiş gibi hissetti, iç organları sızladı. Hemen bekleyenlerden birine yaklaşıp ne olup bittiğini sordu.

"Haberin yok mu? Burada müthiş bir keşif yapıldı. Yoksul köylünün biri, tam burada içinde paha biçilmez bir ipek elbise olan bir sandık buldu. Sonra onu şehre götürünce antikacının biri on sekizinci yüzyıldan kalma bir kraliyet merasim elbisesi diye teşhis etti. Sonunda adam elbiseyi bir Fransız müzesine sattı, yedi milyon

dolar da para geçti eline! Şimdi herkes hazinenin geri kalanını arıyor.

Ne diyebilirdi ki terzi? Etrafında koşturup duran ve eski zamanlardan kalma bir definenin peşine düşmüş bu insanlardan hangisi onun tuhaf hikâyesine inanırdı? Elinden gelen sadece, ayaklarını sürüyerek arabaya binmek ve şehre dönmek oldu.

Nihayet iyi bildiği o yapraklarla örtülü, demir parmaklıklarla korunan sütunlu evlerin olduğu sokağa vardı, Süleyman'ın azametli konağının taş merdivenlerini tırmandı. Müstakbel alıcının eşi tarafından sıcak bir şekilde karşılandı, kendisine rahat bir yer gösterilip nane çayı ve tatlı ikram edildi. Sonunda Süleyman da geldi.

"Elin boş döndün terzi! Hayırdır?"

Terzi görüp duyduklarını anlattı. Süleyman inanamaz gözlerle terziye baktı.

"Peki ben nasıl bileyim senin gerçekten de vaktin birinde bir elbise diktiğini?"

Terzinin verecek cevabı yoktu.

Üçü de sadece ara ara fincanların tabağa değme sesiyle kesilen derin bir sessizlik içinde oturdu. Sonunda terzi gitmek için ayağa kalktı. Süleyman terziyi kenara çekti.

"Güzel kardeşim. Sen gerçekten de dürüst birine benziyorsun. Ama durum böyleyken sana çok da bir yardımım dokunamaz. Konaklama ve yemek masrafın için biraz para var burada. Umarım işlerin yoluna girer."

O ülkede her yıl kabaca "Yenilenme Günü" diye tercüme edilebilecek bir şenlik düzenlenirdi. Halkın eğlenceler düzenlediği ve barışın hüküm sürdüğü kadim bir gelenekti bu. Çocuklara hediyeler verilir, mahkûmlar affedilir ve meydanlara büyük ziyafet sofraları kurulurdu. Kraliyetin tüm binaları halka açılır, bahçelerinde yemekler yenip müzik dinlenirdi. O gün herkes mutlu olurdu, yabancılar sokaklarda selamlaşıp el sıkışır, her evin çatısına bayraklar asılır ve gökyüzü uçurtmalardan görünmezdi. Son zamanlarda ülkeye bağlılıklarını gösterme peşindeki yabancı şirketler de bu şenliğe abartılı destekler vermeye başlamıştı. Pepsi tüm meydanlarda ücretsiz içecek

dağıtıyor, Ford "münasip bir yoksul aile" seçip en son model araçlarından birini hediye ediyor, Citibank ATM'lerden para çeken müşterilerine gün boyunca rasgele nakit ödüller dağıtıyordu. Âdetlerden biri de öğleden sonra kralın ihtiyaç ve şikâyet sahiplerini huzuruna kabul etmesiydi.

Terzi saraya erkenden geldi ama çeşitli haksızlıklara uğramış pek çok vatandaş çoktan oraya birikmişti bile. Babacan bir görevli her geleni dinliyor ve meselenin özetini not alıyordu. Sonra da bir mübaşir şikâyet sahiplerini birer birer çağırıyordu. Nihayet sıra terziye geldi.

Mermerden devasa salonun öbür ucunda kral, ipek ve mücevherlerle süslü tahtında oturuyordu. Biraz aşağısındaysa, karşılıklı iki sıra halinde oturmuş âlimler vardı. Prens İbrahim kralın sağındaydı. İnce çizgili mavi takım elbisesi, kum rengi teniyle hoş bir zıtlık oluşturuyor, biçimli sakalı da bu zıtlığın üzerine bir kelebeğin kanatlarının gölgesi gibi düşüyordu.

"Yaklaş, terzi," dedi kral sakin bir sesle. "Anlat derdini."

Terzi o gün giymek üzere aldığı yeni ayakkabılarıyla, tahta doğru giden yankılı boşlukta yürürken bir sürü gözlüklü göz onu takip etti. Kendine gelmek için bir an duraladı, sonra hikâyesini bir kez daha anlattı.

Hikâyeyi dinlerken kralın suratı asıldı.

Kral Said, köylülerin o saf iyilik ve bilgeliğinin ülkesinin gelecekteki refah ve ahlak seviyesi için en önemli teminat olduğuna inanıyordu. Dolayısıyla öz oğlunun taşralı terziyi bu hale düşürmüş olma ihtimali can sıkıcıydı. Prensin tutarsız hareketleri zaten kralın keyfini sık sık kaçırıyordu ve terzinin hikâyesi de maalesef gerçek olabileceği hissini uyandırıyordu. Diğer yandan da, her gün pek çok mağduriyet hikâyesi dinliyor ama bunların çoğu araştırıldığında asılsız çıkıyordu.

Terzi hikâyesini bitirdiğinde kral şöyle dedi:

"Bu içinden çıkması zor bir vakaymış terzi. Burada benim doğruluğunu teyit edemeyeceğim çok nokta var. Oğlum sen ne diyorsun?"

"Efendimiz, babacığım, bildiğiniz gibi ülkemizdeki ihtiyaç sa-

hiplerine her zaman müşfik duygular beslemişimdir. Ama bu adamın hikâyesi baştan aşağı akıldışı."

"Terzinin anlattığı olayları unutmuş olma ihtimalin yok mudur?"

"Katiyen."

Kral Said uzun uzun düşündü.

"Bak terzi, bu davada vereceğimiz karar senin ahlakına bağlı. Yıllar önce olmuş olayları, elbiselere ne olduğunu, senin neye ne kadar masraf ettiğini bugün burada doğrulamamızın imkânı yok. O yüzden bize bir hikâye anlatarak ahlakını ortaya koymanı istiyorum. Geleneklerimiz de zaten bunu emrediyor."

Salona derin bir sessizlik yayıldı, herkesin gözleri beklentiyle terziye çevrildi.

"Sultanım, epey zamandır başkentimizde yaşıyorum. Yakınlarda başka bir terziyle tanıştım, bu hikâyeyi de bana o anlattı.

"Bir gün bu terzinin dükkânına evlenme hazırlıkları yapan zengin bir adam gelmiş. Bu adam terziye iki takım lüks damatlık sipariş etmiş. Bunun üzerine terzi de o kadar gururlanmış, o kadar sevinmiş ki ailesini alıp kutlama için o gece dışarı çıkarmış.

"Ama meğerse damat, bir yandan şehirdeki evli bir kadınla da ilişki yaşıyormuş. Kadınla her bir araya gelişlerinde 'Bu son olacak' diye söz veriyormuş kendi kendine, ama her defasında bu ayrılık konusunu açmaya fırsat bulamadan sözcükler tükeniyor, elbiseler çıkarılıyor ve geriye yalnızca sevişme kalıyormuş.

"Terzi tüm bunlardan habersiz, sipariş edilen kıyafetler için en iyi kumaşları ısmarlamış. Malzemeler gelip üzerinde çalışmaya başladığında ise, terzi makası vurdukça kumaş eriyip yok olmaya başlamış. Terzi tekrar tekrar kumaşlara tebeşirle çizgilerini çizip kesmeye girişmiş ama her defasında aynı şey olmuş. En sonunda da bu kıymetli kumaşın tamamı buhar olup uçmuş.

"Damat elbiseleri teslim almaya gelip de hazır olmadığını görünce küplere binmiş ve ne olup bittiğini sormuş.

"Terzi de, 'Sanırım bu işin açıklaması sizde,' diye cevaplamış. 'Elbiseleriniz dikilmeyi reddettiğine göre, tahminim o ki siz henüz onları giymeye hazır değilsiniz. Söyleyin, müstakbel gelinin gözleri ne renk?'

"Adam uzun uzun düşünmüş, ama kendisiyle nişanlısının gözleri arasına hep diğer sevgilisinin görüntüsü dikilmiş kararlılıkla, bir türlü cevap verememiş.

"'Bir daha bana elbise ısmarlamak için geldiğinizde, onları giymeye hazır olduğunuzdan emin olun,' demiş terzi.

"Bunun üzerine genç adam terzinin dükkânından çıkmış, nişanı atmış ve şehri terk etmiş."

Hikâyenin etkisi bir süre salona hâkim oldu ve yavaş yavaş dağıldı.

"Ey bilgeler, ne diyorsunuz terzinin hikâyesine?" diye sordu kral.

"Efendim, geleneklerimize uygun kurulmuş, en iyi eserlerimizde ortaya konan on üç mana katmanına da sahip, oldukça iyi bir hikâyeydi."

"Oğlum sen ne diyorsun?"

"Şüphesiz, bu adamın epey zengin bir hayal dünyası var."

Kral sıkıntılı görünüyordu.

"Ben terzinin en üst düzeyde bir kişiliğe ve namusa sahip olduğunu ortaya koyduğuna inanıyorum. Böyle bir adam yalan sözle bir şey elde etmeye çalışmaz. Görüyorum ki bir dizi ihmal ve yanlış anlama sonucunda büyük bir derde girmişsin terzi. Söyle, bizden istediğin nedir?"

"Sultanım, o kadar dibe battım ki tek isteyebileceğim şey para."

"Oldu say. Bütün borçlarını ödeyeceğiz. Muhasebecim Salim'le beraber gidin. Sana hangi kâğıtları getirmen, hangi formları doldurman gerektiğini o söyleyecek. Maruz kaldığın bütün sıkıntılar için son derece üzgünüz. Köyüne git ve hayatına devam et." Terzi Mustafa, sokaklarına hatıralarının zehri bulaşmış bu şehirden gitmeye can atıyordu. Ama köye dönmek de istemiyordu. Köy, artık kafasını doldurmakta olan düşünceleri alamayacak kadar küçük görünüyordu gözüne.

Sonunda, uzaklarda bir sahil kasabasına yerleşti ve denizcilere elbise ve üniforma dikerek geçimini sağlamaya başladı. Burada geçirdiği zaman boyunca, öğleden sonraları işi bitince sahilde bir yere oturup uzaklara bakarak, ufukta birbirinin yanından geçen gemilerin direklerine hikâyeler anlattı.

Yüzleri karanlıkta kalmıştı. Tavandaki ışıklar hem çok yüksekteydi, hem de hepsi çalışmıyordu. İnsanların yüzlerine bakıp ne düşündüklerini görmek mümkün değildi. Belki de bu oyun biraz garip kaçmıştı, belki herkese göre değildi. Aralarından bazıları muhakkak uykuya dalacaktı veya dalmış gibi yapacaktı. Başına buyruk biri çıkıp fark edilmeden aradan sıyrılacak, gelen yolcu salonunun loş girintilerinde duvarlara asılı sağlık uyarılarına; vize bilgilerini, alınabilecek tütün ve alkol limitlerini, el bagajına konulmayacak şeyleri listeleyen broşürlere karşı uyuşuk ama karşı koyması yine de zor bir ilgi geliştirecekti. Muhakkak! Çünkü herkesin aklında hâlâ sadece kendilerini ilgilendiren ve arada nüksederek dikkatlerini dağıtan, boş bakışların arkasında titreşen birçok Mesele vardı.

Bir kadın kendinden emin bir ifadeyle konuştu:

Sıradaki!

İri yapılı, uzun boylu biriydi ve ellerini başının arkasında bağlamış, biraz boş vermiş bir edayla sandalyesinin arkasına yaslanmıştı. Kalabalığı seven, daha yeni tanıştığı insanlarla her şeyi yapabilecek türden biriydi. Üzerinde bir rahatlık seziliyordu, topuklu ayakkabılarını çoktan çıkarmıştı. Gruptan gülüşenler oldu ama o aldırmadı.

Şimdi kim anlatıyor?

HAFIZA EDİTÖRÜ

İkinci Hikâye

Bir zamanlar Londra şehrinde üç oğlu olan bir borsacı yaşardı. Oğlanlar daha küçücükken bile ilk ikisinin becerikli ve çalışkan, üç numara Thomas'ın ise aklı havalarda olduğu besbelliydi.

Thomas en çok, kafasını tarih kitaplarına gömüp dünyanın eski haline dair şeyler okumayı severdi. Romanov ailesiyle sosyalistler arasındaki çekişmeyi okurken heyecanlanır, ajitatör Lenin ve hemofili hastası küçük Aleksey'in siyah beyaz resimlerini iyice yüzüne yaklaştırır, bu yıpranmış yüzeylerin ve yabancı simaların arkasında saklanan hayatları gözünde canlandırmaya çalışırdı. Yirmi-otuz sene önce milyonlarca insanın öldürüldüğü ama şimdi gözde tatil mekânları haline gelmiş yerler hakkında yazılar okur, ölümün bu kadar kısa süre içerisinde bu kadar uzak bir hikâyeye dönüşebilmesine şaşardı. Eskiden, dünya çok daha genç bir yerken, insanların hayli erken yaşlarda büyümüş sayıldıkları fikri asla aklına yatmazdı, bu yüzden zamanın ölçeğini tam anlamadığının farkındaydı.

Thomas bir gün Islington Halk Kütüphanesi'nde her zamanki yerinde kitabını okuyordu. Kütüphane Canonbury Meydanı'nda on sekizinci yüzyıl mimari tarzında inşa edilmiş, birbirine tıpatıp benzeyen bir dizi ev arasında babasına ait olan evin siyah devasa ön kapısına en fazla iki dakika yürüme mesafesindeydi. Okudukları, Osmanlı İmparatorluğu'nun ağır ağır çürümesi; imparatorluğun leşini bölüşmek üzere Berlin, Londra ve St. Petersburg'da yapılan planlar,

Paris'te şiir ve patlayıcılar üzerine çalışmalarını sürdüren Bulgar ve Rumen devrimciler hakkındaydı. Arada sırada duyulan sayfa çevirme sesleri ve el arabasını iterek içindekileri Suç ve Yerel Meseleler raflarına dizen kütüphanecinin sessiz olma uğraşı dışında kütüphanede her şey son derece dingindi. Thomas Trakya'yı, Tesalya'yı düşünüyordu.

Yaşlı bir kadın kütüphaneye girip yanına oturdu. Yavaşça yerleştikten sonra eşyalarını çıkarmaya başladı: yağmurluk (sandalyenin arkasına), el çantası, naylon kılıfında bir şemsiye, baston, anahtarlık ve Tupperware saklama kabı. Bu ritüel o kadar ritmik ilerliyordu ki Thomas dikkatini başka yere veremiyor ve kadın keşke oraya oturmasaydı diye düşünüyordu.

Tam müthiş ayaklanmalara ve vahşi katliamlara odaklanmaya çalışıyordu ki kadın şimdi de yumurtalı sandviçlerini sardığı folyoyu açmaya başladı, yayılan koku geçmişi bile zehirleyecek kadar kuvvetliydi. Tepelerinde asılı duran ve Islington Kent Konseyi'nin yeşil logosunu taşıyan ışıklı levhada YEMEK YEMEK YASAKTIR yazıyordu. Thomas umutla sağma soluna bakıp bu kuralı hatırlatacak birini aradı ama birdenbire etrafta kimse gözükmez olmuştu. Kadın dişsiz ağzında ekmeğini gürültüyle ezmeye başlayınca Thomas da tehditkâr olmasını arzuladığı bir bakış fırlatmak üzere kadına döndü. Kadının kör olduğunu gördü.

"Görüyorum ki," diye söze girdi kadın, sanki düşüncelerini okurmuş gibi, "burada olmamdan hoşlanmıyorsun." Kütüphanenin sessizliğini umursamaksızın gürültülü bir şekilde konuşuyordu. Thomas utandı. Kadının vücudu ufacık ve narindi.

"Yok, ondan değil de..."

"Kütüphanede yumurtalı sandviç yememem gerektiğini düşünüyorsun. Şükür, beni yakalayacak kimse yok ortalarda!" Kadın Thomas'a dönüp sinsice güldü. "Ama zaten kör bir kadının kitapların üstüne mayonez damlatması da pek mümkün değildir, haksız mıyım?" Kadının gözleri bilyelere benziyordu.

"Tarih üzerine bir şeyler okuyorsun. Tarihleri, isimleri kafana not alıp belli bir yer ve zaman hakkında bildiğin tüm şeyleri bir arada tutmaya çalışıyorsun. Uzun zaman önce neler olmuş, onları ha-

tırlamaya çalışıyorsun. Ama sana bir sorum var. Ne *olacağını* hatırlayabilir misin? Gelecekte yani?"

Bir cevap bekler gibi görünüyordu.

"Tabii ki hayır," diye cevapladı Thomas. "Tanımı icabı, hatırlamak geçmişle ilgili bir şeydir."

"Niye öyle olsun ki? Hatırlamak, özünde başka bir zamana dair bir şeyi kafamızda hazır etmek değil midir? Geçmiş de olur gelecek de."

"Ama henüz gerçekleşmemiş bir şeyi kafamızda *hazır* edemeyiz."

"Geleceğin henüz gerçekleşmemiş olduğunu nereden biliyorsun?"

"Zaten geleceğin tanımı bu!" Thomas'ın sesi hüsranını ele veriyordu. "Geçmiş, yaşanmıştır. Kayda geçmiştir. Dün gerçekleşen bir şeyi hatırlarız. Gelecek, henüz gerçekleşmemiştir. Hiçbir yere kaydedilmemiştir ve içeriğini bilemeyiz."

"Totoloji değil mi bu? *Geçmiş, kayda geçmiş olan şeylerdir.* O zaman sana şunu söyleyeyim, ben diğer insanlardan farklı olarak henüz olmamış şeyleri hatırlayabiliyorum. Geçmişle gelecek arasındaki ayrım sandığın kadar mühim olmayabilir."

Thomas kadına baktı. Deli olduğunu düşündü.

"Senin için şimdiki zaman kolaylıkla ayırt edilebilir, çünkü hatıraların bittiği yerdir. Hatıralar geçmişte at koşturur, ama bugüne gelince birden duruverirler. Şimdiki zaman, geleceğe doğru tünel kazdığımız kayanın bize bakan yüzüdür."

Kütüphanede başka kimse yoktu hâlâ. Sakınmadan, yüksek sesle konuşuyorlardı.

"Bense zihnimde tüm hatıralarımla doğdum, bir kadının tüm yumurtalarıyla birlikte doğması gibi. Sık sık şimdiki zamanın neresi olduğunu unutuyorum, çünkü şimdiki zaman benim için, senin durumunda olduğu gibi geleceğe açılan kapı değil. Benim geleceğim zaten benimle."

"Sana inanmamı istiyorsan, buradan çıktıktan sonra bu akşam ne yapacağımı söyle bana."

"Herkesin yaptığı hatayı yapıyorsun. Gelecekteki her şeyi bildi-

ğimi söylemedim. Sadece kendi hatıralarımın tamamına sahip olduğumu söyledim. (Yakında hepsi tükenecek zaten! Neredeyse hepsini yaşadım, elimde sadece torbanın dibindeki kırıntılar kaldı.) Ama içinde senin de olduğun birkaç hatıram var.

Ömrünü geçmişin diyarında geçireceksin
Zamana ayak uydurmayı hiç beceremeyeceksin
Ama servetin babanınkini kat kat aşacak
Gizemli madenlerden çıkarılmış cevherlerden bir dağ olacak."

Thomas bu sözler üzerine bir süre düşündü.

"Ne demek bunlar? Biraz açıklayabilir misin?"

Kadın cansız cansız güldü.

"Sana daha fazlasını anlatmamı beklemiyorsun herhalde? Bu kadarı da yeterince teşvik edici değil mi?"

Saklama kabının kapağını kapattı.

"Neyse, benim gitme vaktim geldi." Bütün eşyalarını tekrar çantasına yerleştirdi, yavaşça ve tereddütle yerinden kalktı. "Bu arada bu akşam başına ne geleceğini şimdi hatırladım. Zihnim eskisi kadar berrak değil. Ölümle yüz yüze geleceksin. Ama korkma, hayatta kalacaksın." Kadın Thomas'a gülümsedi –neredeyse sevgi dolu bir gülümsemeydi bu– ve kütüphaneden ayrıldı.

Thomas kitaplara geri dönemedi. Bir süre kadının söylediklerini kafasında tekrar ederek ve geleceğiyle ilgili hayaller kurarak oturdu. Düşler içinde kütüphaneden çıkıp eve doğru yola koyuldu. Kafasında binbir düşünceyle meşgul olduğundan, yanlış zili çaldı. Kapıyı kapüşonlu biri açtı. Dizlerine kadar inen kapkara bir elbise giymişti, yüzünün olması gereken yerde yalnızca karanlık vardı. Elinde de bir tırpan tutuyordu. Plastik bir tırpan. Thomas o günün Cadılar Bayramı olduğunu hatırladı.

Çok geçmeden Thomas'ın babası terfi aldı. Özel finans hizmetleri dalında adını duyurmuş küçük ama hızlı büyüyen bir yatırım firmasında çalışıyordu. On iki yıl önce Goldman Sachs'dan ayrılıp bu firmada çalışmaya başlamıştı ve iş arkadaşlarına kıyasla başından be-

ri müşterilerine çok daha fazla para kazandırmıştı. Doğal bir mizah anlayışına sahip olan bu uzun boylu, çekici adamın hayli varlıklı müşterilerle keyifli bir iletişimi vardı. Şimdi de firmanın yönetim kurulu kendisinden, emeklilik nedeniyle boşalan genel müdürlük pozisyonuna geçmesini istiyordu. Bu teklifi tereddütsüz kabul etti.

Terfiini kutlamak için bütün aileyi Oxo Tower'da bir akşam yemeğine götürmeye karar verdi. Islington'da arabalarına bindiler, Blackfriars Köprüsü'nden geçtiler. Köprüden geçerken St. Paul Katedrali, aydınlatma ışıkları sebebiyle adeta kendi ölüsünün sureti gibi görünüyordu. Gittikleri restoran deriyle ve paslanmaz çelikle dolu, insanın gözünü yumuşacık okşayan ışıklarla aydınlatılmış bir koza gibiydi. Masaları, Thames'in diğer yakasında sıra sıra duran şirket saraylarına tepeden bakıyordu. Thomas babasının her zamankinden daha heybetli göründüğünü düşündü. Annesi yeni bir pullu elbise giymişti, Avustralya yerlileriyle ilgili okuduğu kitapta tasvir edilen eski zaman insanlarının hayalleriyle modern insanın hayalleri arasındaki farklardan söz ediyordu. Şampanya servis edildi. Kadeh tokuşturdular.

"Yeni patrona içelim," dedi babası.

"Seninle gurur duyuyorum hayatım," dedi anne ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Size şunu söyleyeyim çocuklar, yatırımcılık büyük bir sektör. Muazzam bir alan. İnsanı sıradışı olmaya zorluyor. Pek çok insan sadece şu an ne olup bittiğiyle ilgileniyor. Birazcık daha fazla şey elde etmenin peşinden koşuyor. Ama sonunda ancak durumu idare ediyorlar. Yatırım sektöründeyseniz bugünle ilgili tamamen şüpheci davranırsınız, değişmeyecek *hiçbir şey* olmadığının farkındasınızdır, *hiçbir* gelecek senaryosunun bir kenara atılamayacağını bilirsiniz. Başka bir düzlemde yer alırsınız, geleceği tahmin ederek ve diğer insanların yarın hayatlarını nasıl kazanacaklarını inceleyerek hayatınızı kazanırsınız. Bu kadarla da kalmaz, bu geleceğe yatırım yaparak aynı zamanda geleceği *gerçekleştirirsiniz*. Bu işin sahasına girmeyen hiçbir bilgi yoktur. Suyla da, oyuncaklarla da, silahlarla da, yeni bir tür gen araştırmasıyla da ilgilenirsiniz. Bütün evren bu alanın içindedir."

Karısı maskarayla kalınlaştırılmış kirpiklerin arasından ona sevgi dolu bir ifadeyle baktı. Pahalı tabakların ortasında, üç kardeşin gözüne az görünen süslü aperatifler getirildi.

"Şimdi söyleyin bakalım, hepiniz epey büyüdünüz, ileride ne olmak istiyorsunuz? Hedefiniz ne?"

Önce en büyükleri konuştu.

"Baba ben bu konuyu epeydir düşünüyorum. LSE'de* okuduktan sonra birkaç yıl büyük bir yönetim danışmanlığı firmasında tecrübe edinmeyi planlıyorum. Sanırım böylece pek çok sektör hakkında detaylı bir fikir edinmiş olurum. Sonra MBA yapabilirim, belki bunun için Amerika'ya giderim. Ondan sonra da ne yöne ilerlemem gerektiğini biliyor olurum artık. Ama asıl yapmak istediğim şey –bunu çok tecrübesi olmayan biri olarak söylüyorum– kendi işimi kurmak."

"Dediklerin kulağa iyi geliyor evlat. Her şeyi önceden planlayamayacağını aklında tut yeter. Bazen en iyi fırsatlar en uygunsuz zamanda karşına çıkar. Önündeki yirmi yılın planını kafanda yapmışsan böyle fırsatları kaçırabilirsin. Sıradaki!"

Ortanca oğlan konuştu.

"Ben büyük bankalardan birinde çalışmak istiyorum baba. Para işi hiçbir zaman gözden düşmez. Misal ayakkabı bağcığı üretimi gibi bir sektörde çalışıp sadece hayatta kalacak kadar para kazanmanın bir anlamı yok bence. Tek makul seçenek, acayip sıkı çalışıp büyük para kaldırmak ve kırkıma geldiğimde de emekli olmak gibi geliyor."

"Ben kırk dokuz yaşımdayım, daha emekli olmadım ama! Sadece çok para kazanmak istemenin yeterli olmadığını unutma. İyi para kazanmak için senin de çok iyi olman lazım. Öyle olacağına şüphem yok gerçi. Evet, son olarak, küçük Tom. Sen ne diyorsun?"

Gözleri şampanyadan ışıldayan Thomas tüm aile bireylerini gözleriyle şöyle bir taradı.

"Ben hepinizi aşacağım," dedi. "Yanımda evsizler gibi kalacaksınız."

* London School of Economics – *ç.n.*

Aile reisinin gülümsemesi kayboldu.

"Öyle mi, Thomas? Peki nasıl yapacaksın bunu?"

"Göreceksiniz. Bir gün mücevher dağını hepiniz göreceksiniz."

Babasının sesi keyifsiz bir tona büründü.

"Thomas, senin bu aptalca laflarından, sorumsuz ve tembel davranışlarından bıktım. Daha dünyanın d'sini görmemişken benimle nasıl böyle konuşursun? Hele böyle bir gecede?"

Annesi devam etti.

"Baban da ben de senin her yaptığına göz yumuyoruz, küstahlığını ve boşboğazlığını hoş görüyoruz. Ama sanırım bazen fazla ileri gidiyoruz. Babanın kim olduğunun farkında mısın sen? Öyle ağzına geleni söyleyebileceğin biri yok karşında. İkimizden dünyaya gelen biri nasıl olup da bize böyle davranabiliyor ve düşünebiliyor, aklım almıyor."

Thomas'ın kardeşleri kafalarını önlerine gömmüştü. Garsonlar önceden çalışılmış olduğu belli bir tavırla hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi gelip geçiyordu. "Bazen gelecek, geçmişin bildiğimiz kurallara göre ilerleyişinden ibaret değildir," dedi Thomas. "Devrimlere bakın, imparatorlukların çöküşlerine bakın. Bence hepinizin başına şimdiye kadar hiç düşünmediğiniz şeyler gelecek. O noktada, hayatınızın bir saniyesini bile kendinizi bu şeye hazırlamak için harcamamış olacaksınız. Bunun ne olacağını ben de bilmiyorum tabii. Ama bu böyle olacak, göreceksiniz."

Bu sözleri takip eden sessizlik, babasının öfkesinden doğan sessizlikti. Biraz sonra, kendini dizginlemekten rengi atmış bir şekilde konuşmaya başladı.

"Thomas, bugün eve gittiğimizde eşyalarını toplamanı ve evimizi terk etmeni istiyorum. Evimde senin gibi bir hilkat garibesi istemiyorum. Ailemin senin gibi nankör, kardeşlerinin ve anne babasının yıkımını hayal eden biri tarafından istismar edilmesine izin veremem. Evden gideceksin. Anladın mı?"

Thomas olayların bu noktaya varması karşısında şaşmış ve benzi atmış bir halde başıyla hafifçe onayladı.

Babası masadan kalktı ve yarım saat boyunca geri dönmedi. Arabayla eve gittikleri esnada kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

Herkes boş mideler ve acı duygularla yatağa girdi. Annesi Thomas'ın kulağına, olup biteni sabah tekrar konuşacaklarını fısıldadı. Ama Thomas bu tartışmayı bekleyecek durumda değildi. Evde tüm sesler kesilene kadar çıt çıkarmadan durdu, sonra sessizce ayaklandı ve el fenerinin yardımıyla birkaç parça giysiyi okulda kullandığı spor çantasına doldurup sessizce alt kata indi. Babasının Ladbroke Grove'da bir galeriden annesine doğum günü hediyesi olarak seçmesine yardım ettiği iki antika gümüş resim çerçevesini, salondaki vitrinde duran altın cep saatini ve babasının geçen yıl alıp ambalajını bile açmadığı son teknoloji SLR fotoğraf makinesini de çantaya tıktı. Hırsız alarmını devre dışı bırakıp ağır meşe kapının sürgülerini açtı ve dışarı çıktı.

Ay o kadar parlaktı ki, sokaklar mutlak sessizlik içinde iyice saydam görünen soluk bir gün ışığıyla boyanmış gibiydi. Uykusuz evler ve Range Rover'lar kırmızı alarm ışıklarıyla birbirine göz kırpıyordu. Thomas amaçsızca yürürken nezih mahalle sona erdi, yol King's Cross İstasyonu'nun etrafındaki caddelere bağlandı. Yirmi dört saat açık kebap dükkânlarının birinden bol yağlı patates kızartması aldı, daracık bir şeride yan yana dizilmiş bar taburelerinden birinin üstüne montunu koyup oturdu ve kendi yansımasının içinden taksilerin ve evsiz yatakhanelerine giden yayaların oluşturduğu seyrek trafik akışını seyretmeye başladı. Yanındaki duvarda asılı duran epey solmuş Ayasofya posterini inceledi; Ayasofya'nın üzerini kaplayan gökyüzü doğal olmayan bir turkuvaz rengindeydi ve yollarda en az kırk yaşında arabalar görünüyordu.

Dükkândan çıkıp istasyonun etrafında amaçsızca dolandı. Kasım sonlarıydı, günün güneş doğmadan başladığı mevsimdeydiler. İnsanlar işe gitmek üzere dalgalar halinde gelip otobüslere ve taksilere binmeye başladıkça zaman çizelgelerinin hükümranlığı yeniden kök saldı. Sonunda ortalık da aydınlandı, dükkânlar açıldı.

Thomas bir rehinci dükkânına girdi. Çerçevelerden resimleri çıkarıp, evden getirdiği eşyaları tezgâhın üzerine koydu. Adam hepsine 2000 pound teklif etti. Thomas son anda fotoğraf makinesini bı-

rakmaktan vazgeçip 1750 pound alarak dükkândan çıktı.

Rehincinin hemen yanında bir kiralık oda ilanı vardı. Thomas bir telefon kulübesinden ilandaki numarayı aradı, bir kadın terlikleriyle merdivenlerden aşağı indi ve Thomas'a istasyona bakan tek kişilik odayı gösterdi. Thomas kadına depozito ve ilk ayın kirası olarak 600 pound ödeyip kapıyı kapattı. Yatağın üstüne oturup elindeki fotoğraflara baktı. İlki, ikisi de Thomas doğmadan önce ölmüş anneannesi ve dedesinin evlilik fotoğrafıydı. Diğeri ise aynı çiftin stüdyoda, yanlarında uzun beyaz bir vaftiz elbisesi giydirilmiş bir bebekle –annesiyle– çekilmiş fotoğraflarıydı. İki fotoğrafın çekilmesi arasındaki zamanda, resimlerdeki adamın sağ yanağında uzun bir yara izi oluşmuştu. Thomas fotoğraflara daha önce bakarken bunu hiç fark etmemiş olduğunu düşündü.

Thomas birkaç gün boyunca şehrin her tarafını dolaşarak fotoğraf çekti. Thames'in doğu kıvrımlarında yer alan eski liman bölgesinde yükselen parlak banka kulelerinin civarına gidip epey kasvetli resimler çekti. Covent Garden'da Noel öncesi alışveriş hareketliliğinin resimlerini çekti. Sabah saat dörtte Trafalgar Meydanı'nın resmini çekti.

Bir sesini duymak için annesini aradı. Annesi korkudan çılgına dönmüştü, eve dönmesi için yalvardı. Thomas bir gün döneceğini söyledi.

Başka bir gün, Hackney'de ucuz bir sandviççide otururken öğle yemeği yerken yanındaki masada oturan bir kadın, "Fotoğrafçı mısın?" diye sordu. Döndü. Kadın parmağıyla fotoğraf makinesini işaret ediyordu.

"Pek sayılmaz. Zevk için çekiyorum."

"Ne resimleri çekiyorsun?"

Kadının üzerinde bir rüzgâr tünelinden çıkmış izlenimi veren salaş, gündelik kıyafetler vardı.

"Bilmem ki." Birkaç gündür kimseyle konuşmamış olduğundan kendini tuhaf hissediyordu. Bir an düşündü. "Tamamen geçmişte yaşamaya çalışıyorum. Bir karede eskiden var olan şeylerin resmini çekmeye uğraşıyorum." Dinleyip dinlemediğini görmek için kadına

baktı. "Ama sanırım istediğim görüntüyü yakalayamıyorum. Bazen o şey artık orada olmuyor. Orada olduğunda da ben göremiyorum."

Kadın sorgular gözlerle onu süzüyordu.

"Kaç yaşındasın?"

"On sekiz."

"İşe ihtiyacın var mı?"

"Aslında var. Hiç param yok."

"Sır tutabilir misin?"

"Sırları açıklayacak kimsem yok ki."

"Benimle gel."

Kadın onu büyük bir giriş kapısı olan, yıkık dökük, eski bir tuğla binaya götürdü. Zırhlı camdan ön kapı, kadının girdiği şifreyle açıldı. Daracık, pis bir asansöre bindiler. Kadın 6. kata bastı. Birbirlerine oldukça yakın duruyorlardı .

"Bu arada, adım Jo." Kadın elini uzattı. El sıkıştılar.

"Ben de Thomas. Tanıştığımıza memnun oldum."

Ne hikmetse asansör dördüncü katta durdu. Kapı açılınca, içinde Çin ejderleri ve takvimler olan bir vitrin göründü. Çinli erkek ve kadın işçiler, hareketli şarkılar çalan bir FM istasyonu dinleyerek dikiş makinelerinin başında çalışıyordu. Kapı tekrar kapandı.

Altıncı kata gelince duvarları çelikten yapılmış, kalın bir çelik kapıya bağlanan bir geçide çıktılar. İçeride ne olduğuna dair herhangi bir ipucu yoktu.

"Arkanı döner misin?" dedi Jo.

Thomas kapanmakta olan asansör kapısına doğru dönünce Jo yine bir şifre girdi. Thomas tuşların ve ardından açılan ağır kilidin sesini duydu.

"Tamam, gel şimdi."

Arkasını dönüp içeri giren Jo'yu takip etti. Karanlıkta bilgisayar ekranlarının ışığı seçildi bir an, sonra Jo'nun duvardaki büyük bir şalteri kaldırmasıyla, ileriye uzayan geniş bir alanın tamamı sıra sıra floresan ışıklarının düzensiz göz kırpmalarıyla aydınlandı. Zemin betondu; duvar diplerine doğru, yeni yapıldığı belli olan ve kokusu halen hissedilebilen badana sırasında sıçradığı anlaşılan boyalarla lekelenmişti. Bir duvarı sıra sıra kaplayan pencerelere yakın bir za-

manda kalın demir korkuluklar takılmıştı. Kapıya yakın kısımda üzerlerinde bilgisayar ekranları olan üç çalışma masası ve yazıcıyla kahve makinesinin durduğu başka bir masa vardı.

"Buyur otur Thomas. Kahve alır mısın?"

"Alayım, teşekkür ederim."

Jo iki kupaya kahve doldurdu.

"Muhtemelen hayatın boyunca görüp görebileceğin en olağanüstü işi kuruyoruz. Senin de bu işe dahil olmanı isterim, projeden heyecanlanacağını düşünüyorum. İlgi alanların burada yapacağın iş için seni gayet yetkin kılıyor, memnun edici bir para da ödeyeceğim ayrıca. Senden de muazzam bir çaba göstermeni, hayal gücünü kullanmanı ve tabii ki gizlilik kurallarına sıkı bir şekilde uymanı bekliyorum. Tamam mı?"

Thomas başıyla onayladı.

"Peki. Sekiz yıl kadar önce İngiliz ve Amerikan istihbarat teşkilatları arasında bir dizi gizli görüşme gerçekleştirildi. Öngörülü askeri uzmanları, sosyologları, psikologları ve işadamlarını davet edip bir heyet oluşturdular ve bu teşkilatların gelecekte oynayabileceği –özellikle ticari– rolleri değerlendirmelerini istediler. CIA gibi yapılar teknoloji ve personele son derece büyük paralar yatırıyordu ve normal güvenlik işlevlerini yerine getirmenin yanında bir taraftan bu yatırımların bir şekilde mali geri dönüşünün de olmasını umuyorlardı.

"Bu toplantılardan çıkan en radikal fikir, CIA, FBI, MI5, MI6 ve diğer birkaç askeri ve polis örgütüyle özel kuruluşun elinde bulunan büyük istihbarat veritabanlarıyla ilgiliydi. Bildiğin gibi bu tür bilgiler, güvenlik kuvvetleri kimin ne yaptığıyla ilgili fikir sahibi olabilsin diye ve terörist eylemler önceden püskürtülebilsin diye toplanır. Ama toplantıdaki sosyal psikoloji uzmanlarından biri bu veritabanlarının başka bir şekilde de kullanılabileceğini öne sürdü. Ortalama hatırlama ufkunun –yani bir insanın net bir şekilde hatırlayabildiği toplam sürenin– bir zamandır giderek küçüldüğüne işaret edip insanların geçmişlerini günbegün daha da hızlı bir şekilde unuttuklarını belirtti. Hatırlama ufkunun on iki yıl sonra –yani bugünlerde– neredeyse sıfır noktasına kadar düşeceğini tahmin ettiğini söyledi.

"Böylesi bir kitlesel amnezinin birey, toplum ve ekonomi üzerinde ne tip etkiler yapacağına dair çeşitli araştırma ve spekülasyonların detayına girecek değilim. Ama şurası kesin: Kişisel hatıraların yok olması insanlarda kayba dayalı bir endişe bozukluğuna yol açacak ve bu etkiyi hafifletmek için para harcamaya gönüllü olacaklar. Veritabanımızda bulunan konuşma, olay, fotoğraf, mektup vs. arşivleri derlenip paketlenerek hatıralarını geri isteyen bu insanlara satılabilir. Bu da bizim için büyük bir pazarlama fırsatı anlamına geliyor. Ayrıca normalde psikiyatrik tedaviye harcanacak milyonlarca ve iş kaybından doğacak milyarlarca dolar düşünüldüğünde, böylesi bir problemin etkisini zayıflatarak son derece kıymetli bir toplumsal ve ekonomik işlev yerine getirmiş olacağız."

Jo kahvesinden bir yudum aldı. "Aklına yatıyor mu?"

"Sanırım. Evet."

"Önce küçük bir grup insan üzerinde çalışmaya başladık ve yaptıkları her şeyi kayıt altına aldık. Elimizde bu işe yarayacak hangi sistemler olduğuna baktık, ihtiyaç duyduğumuz yeni sistemleri icat ettik. Neredeyse her yere kameralar yerleştirdik. İnsanların sesini, yüzünü, elyazısını, her şeyini tanıyan ve böylelikle tek bir anlatı akışı içinde bir insanın hatıralarını diğerleriyle ilişkilendirmek için minimum insan müdahalesi gerektiren bir mekanizma geliştirdik. Bu sistem aşama aşama daha da çok insanı kapsayacak şekilde genişletildi. Sonuçta dokuz yıl kadar önce Amerika ve İngiltere nüfusunun tamamını içine alan bir kapsama alanına ulaştık, o zamandan bu yana diğer ülkelerde de benzer verileri toplamak için çeşitli ortaklarımızla projeler yürütüyoruz. Şu âna kadar bir araya getirilmiş en büyük veritabanı var elimizde. Müstakbel müşterilerimize, içinde tatile gitmek üzere uçağa binerken çekilmiş resimlerinin, anneleriyle yaptıkları telefon görüşmesi kayıtlarının, parkta çocuklarıyla oynarken veya işyerinde masalarında otururken çekilmiş videolarının olduğu CD'ler sunabilecek durumdayız. İnanılmaz bir ürün bu, bir düşünsene.

"Şimdi tüm bu emeklerin sonuç vermesini beklediğimiz aşamaya geldik. Ürünlerimiz satışa hazır. Birkaç ay içerisinde başlatılacak bir kampanya için bir reklam şirketiyle de anlaştık. Son birkaç detay

üzerinde çalışmamız gerekiyor yalnızca. İşte sen de bu noktada devreye giriyorsun.

"Durum şu ki projeye ilk başladığımızda bir noktayı gözden kaçırmışız. Senin de bildiğin gibi, tüm hatıralar iyi hatıra değildir. Satacağımız hatıralarla ilgili her çeşit yasal uyarıyı sözleşmelere ekledik ama yine de unutulmuş kötü hatıralarla yeniden karşılaşma sonucu ortaya çıkabilecek ciddi psikolojik travma riskini asgariye indirmek istiyoruz. İnsanların evdeki ve işteki performanslarına nasıl etki edeceğini tahmin edebileceğin kötü hatıraları insanlara satmanın bir anlamı yok. Dolayısıyla bu hatıraları kayıtlardan çıkarmayı amaçlıyoruz.

"Bu devasa iş için de senin gibi, geçmişle güçlü bir duygusal bağı olan bir insan gerekiyor. Senden istediğimiz şey, hatıraları manuel olarak taraman ve bahsettiğimiz türden en travmatik anıları içeren geniş bir örneklem grubu oluşturman. Biz de senin çalışmanın sonucunu analiz ederek bu tür hatıraların tümünde yer alan parametreleri tespit edeceğiz. Sonra da bu parametrelere uyan bütün hatıraları aratıp veritabanından silmemiz mümkün olacak. O noktaya gelene kadar ise bir sürü hatıranın tek tek incelenmesi gerekiyor. İstatistikçilerden aldığımız bilgiye göre en az on iki bin travmatik hatıra taranmadan sistemin mükemmel işlemesi mümkün değil."

Jo konuşmasını bitirdi. Thomas sessizdi. O kadar sıradışı bir fikirle karşı karşıyaydı ki, nasıl tepki vereceğini bilemedi.

"Sormak istediğin bir şey var mı?"

Thomas bir düşünüp aklındaki şüphelerin en önemlisini tespit etmeye çalıştı.

"Söylediğin şeylerin –küçülen hatırlama ufku meselesi, devasa hatıra veritabanı vs.– tamamı doğruysa –ki bunlara inanmak hâlâ biraz zor– insanların neden gelip bu hatıraları satın almak isteyeceğini anlıyorum. Buraya kadar sorun yok. Ama adil olan onlara her şeyi vermek değil mi? Siz kimsiniz ki hatıralarını onlar adına elden geçiriyorsunuz? Sonuçta onlar iyinin olduğu kadar kötünün de ürünü."

"Thomas, biz kimseye tastamam bir ürün satma sözü vermiyoruz. Rakipsiz bir hizmet yürütüyoruz ve ürünü nasıl tasarlayacağımıza da sadece biz karar veririz. Bize veya müşterilerimize yönelik

herhangi bir riski göze almamak için her türlü hatıranın satılmaması kararı alındı. Bu kadar. Başka sorun var mı?"

Thomas'ın aklına sadece havadan sudan şeyler geliyordu artık.

"Şirketin adı ne?"

"Şimdiye kadar projeyi bir kod isimle yürüttük: Hatıra Madeni. Reklam ajansı bize yeni bir kimlik oluşturunca bu ismi değiştireceğiz tabii."

Gizemli madenlerden çıkarılmış cevherlerden bir dağ ifadesini hatırladı Thomas. İhtiyar kadının bahsettiği şey bu muydu acaba? O zamanki tahminin onu getirdiği nokta bu muydu?

"Bu işi yapacak mısın Thomas?"

"Sanırım. En azından – evet."

Thomas ertesi gün çalışmaya başladı. Her sabah Hackney'deki ofise geliyor, bu devasa boş mekânın bir ucundaki masalardan birine oturuyor, telefon görüşmesi kayıtlarını ve videoların seslerini dinlemek için kulaklıklarını takıyordu. Jo da o sırada kendi masasında sessizce çalışıyor, ofiste çıt çıkmıyordu.

"Biraz eleme yapıp üzerinde çalışabileceğin yüz bin kadar hatırayı bir araya getirdik. Seçim için, travmatik hatıralarla korelasyon ihtimali yüksek olan yüz ekşitme, yüksek desibelli konuşma, küfür gibi bir dizi parametre kullandık. Başlangıç için iyi bir malzeme grubu var elinde. Bu hatıralar arasından en kötülerini seçmen gerekiyor. Aşırı derecede acı veren, şoke eden, rahatsız edici veya suç teşkil eden davranışları ayıklamalısın. Eleme yaparken sağduyunu kullan: Herhangi bir insan böyle bir şeyi hatırlamak ister mi? Film sansürleyen biri gibi düşün kendini, eğer elindeki malzeme ailece oturup izlenecek bir şey değilse kes at."

Bir kadının, hızla gelip kaldırıma çıkan bir arabanın kocasına çarparak ikinci el kaset dükkânına girişini izlemesi; iki oğlanın yaşlı bir adamın ağzına pala dayayıp ceplerini boşaltması ve saatini alması (videodaki tabelalardan birinde Portsmouth Şehir Konseyi yazıyordu); dört adamın Milwaukee, Wisconsin'de yasadışı göçmen olarak bulunan bir Meksikalının evine borç tahsil etmek üzere girip, para veremeyince adamı dizlerinden vurması; polisin bir anneyi ara-

yarak kızının kasiyer olarak çalıştığı süpermarketin önüne sigara molası için çıktığı sırada vahşice tecavüze uğrayıp kan kaybından ölmenin eşiğine geldiğini bildirmesi gibi anılar konusunda karar vermek oldukça kolaydı.

Bazı durumlarda ise Thomas o kadar emin olamıyordu. Takım elbiseli bir adamın genç –on dört-on beş yaşlarında– bir kızla geceleyin bir parkta buluştukları bir video buldu. Adam gergin görünüyordu ama kız adamı sertçe kendine doğru çekiyor ve sırtlarını beton bir direğe vererek öpüşmeye başlıyorlardı. Kız parmaklarını adamın saçlarında gezdiriyordu. Adamın fermuarına davranıp pantolonunu açmaya yeltenince adam onu durdurmaya çalışıyor ama bunun üzerine kız daha da sıkı sarılıyordu. Eteğini kaldırıp çırılçıplak bacak arasını göstererek "Becer beni!" diyordu kız adama. Şehvetle sevişiyorlardı. Thomas videoyu sonuna dek izledi.

Odanın sessizliğini bozarak Jo'ya, "Bunu ne yapacağımı bilemiyorum," dedi. Jo önce birkaç saniye daha gözlerini kendi ekranından ayıramadı, sonra kalkıp Thomas'ın yanına geldi. Jo omzunun üzerinden eğilmiş sabit bir şekilde ekrana bakarken, Thomas biraz da utanarak sahneyi başa aldı ve tekrar oynattı. Jo'nun belirgin bir kokusu yoktu.

"Bunda düşünecek ne var?" dedi Jo. "Bu kızın reşit olmadığı apaçık. Derhal sil bunu!"

"Ama düşündüm ki, belki bu hatıra kız için önemlidir. Yani, kıza bakınca sanki adama bayağı âşıkmış gibi duruyor."

"Thomas. Bu video yasal açıdan düpedüz suç! Biz böyle işlere bulaşmıyoruz. Sil."

Thomas gözünün önünde açılan bu hayatları izleme gücü karşısında büyülenmiş gibiydi. İki gün boyunca, işi *The Times*'a ölüm ilanları yazmak olan William adlı genç bir aristokratın hatıralarını takip etti. Genç adam yaşlı baronetlerle ve Nobel ödüllü bunaklarla öğleden sonraları uzun saatler geçiriyor, geçmişleriyle ilgili mülakatlar yapıyor ve kısa hayat hikâyelerini dosyalayarak her insan için kaçınılmaz olan o günü bekliyordu. Hatıra Madeni *The Times*'ın arşivinin çoğunun kullanım haklarını satın aldığı için Thomas istediğinde bu mülakatların ses kayıtlarına da erişebiliyordu. Genç ada-

mm bu ihtiyar erkek ve kadınlarla çay içerken takındığı hürmetli tavra; geçmişteki görkemlerini müteredditi bir tonla yâd eden zayıf seslere; yaşlı insanların aşırı temiz evlerine; uzak geçmişin, yaşadığı çağda pek rahat olmayan bir genç adam üzerindeki rahatlatıcı etkisine tanık oldu. William'ın telefon görüşmesi kayıtlarını dinledi, e-postalarını okudu, kötü biten bir aşk macerasının izlerini takip etti. Thomas her bir belgenin, görüşmenin ve ilişkinin izini sürdü ve bunca hayatın, bunca zamanın büyüklüğü karşısında sarhoşa döndü.

Geç saatlere kadar çalışıyor ve akşamlarını işteyken incelediği hatıraları düşünerek geçiriyordu. Kendi geçmişi başka pek çok insanın geçmişine karışmıştı; geceleri yataktan sıçratan rüyalar görmeye başladı. Odasını aradığı ama nerede olduğunu bir türlü bulamadığı bir rüya gördü. Kollarını ve bacaklarını kaybetmişti, sadece karnı üzerinde sürünerek ilerleyebiliyordu. Yerde kıvranıp duruyor, kafasını kaldırıp nereye gittiğine bakamıyordu. Sonra cam bir zemin üzerinde sürünmekte olduğunu fark ediyordu. Hareket etmesiyle incecik cam birden çatlamaya başlıyordu, camın ardında tek görebildiği sonsuz bir hiçlikti. Düşme fikrinin dehşetiyle terliyor, kolsuz bacaksız bedeninin karanlığın içine çiğ bir et parçası gibi döne döne düştüğünü şimdiden görebiliyordu. Sonra camın etrafını saran yeşil bir muşambanın üzerine düşüyor ve ayağa kalkıp yürüyebildiğini fark ediyordu. Bir sürü kapının açıldığı bir koridora giriyordu. Bütün kapılar aynı görünüyordu. Kendi odasının kapısı hangisiydi? Rasgele birkaç kapı açmaya çalışıyordu ama hepsi kilitliydi. Korkudan aklını yitirmek üzereyken diğerlerinden daha belirgin bir kapı çıkıyordu karşısına. Kapının kolunu çevirip içeri giriyordu. İçeride kolu sargılı bir adam yatıyordu. Thomas kendi rüyasını değil yataktaki adamın rüyasını görmekte olduğunu fark ediyordu. Bütün gün hatıralarını taradığı adamdı bu. Muşambayla kaplı bir çatıda yürürken fark etmeden bir çatı penceresinin camına basmış, camın kırılmasıyla üç kat aşağı düşmüş ve bir elini kaybetmişti.

Thomas bir gün Jo'ya bir süredir aklına takılan bir soruyu sordu: "Biz de hatıralarımızı kaybedecek miyiz?"

Jo masasında sandviçini yiyordu. Thomas'a bakıp gülümsedi.

"Bence *sen* kaybetmezsin. Bu yüzden seni seçtim. Geçmiş senin için alışılmadık bir şekilde somut. Hiç uğraşmadan onu kavrayabiliyorsun. Sırf tarihlerden ve olaylardan bahsetmiyorum geçmiş derken. Sanki hatıralar hep seni arıyormuş da karşılaşınca içgüdüsel olarak sana tutunuyormuş gibi."

"Peki ya sen?"

"Tabii ki bu konu en çok kafa yorduğumuz meselelerden biriydi. Her şeyi unutacaksak bu projeyi nasıl yöneteceğiz diye düşündük. Kendi başımıza gelmesini engelleyip engelleyemeyeceğimizi görmek için bunun tam olarak neden meydana geldiğini anlamaya çalıştık. Gerçek şu ki kimse nedenini tam olarak bilmiyor. Kimileri bunu insan hafızasından çok daha etkili elektronik kaydetme biçimlerinin yaygınlaşmasına ve dolayısıyla hatırlamanın gereksiz hale gelmesine bağlıyor. Başkaları tüketim kültürünün gelecek saplantılı bakış açısının buna yol açtığını düşünüyor. Eğitim sisteminden dinin ölümüne, aile yapısına kadar birçok sebep öne sürüyorlar. Ortada tek bir teori yok yani.

"Ama bizim en kötü etkilerden kaçınabilmemizi sağlamak amacıyla bir yaşam tarzı programı hazırladılar. Televizyon izlemiyoruz, haftada bir gün bir danışmana gidiyoruz. Ayrıca günlük tutuyoruz. Üç ayda bir hafızamızda gerileme var mı diye değerlendirmeye giriyoruz. Falan filan."

Jo konuşurken Thomas'ın aklında tuhaf görüntüler beliriyordu. Orman yangınından kaçan hayvanlar gibi, dünyanın tüm hatıraları korkuyla uzaklara kaçmıştı. Gidecek hiçbir yer olmadığından birbirlerine sarılmış ağlıyorlardı. Ağlarken çıkardıkları sesler göğü dolduran bir yüzyıllar kakofonisi oluşturuyor ama hiçbir şey duyulmuyordu. Yeryüzü onların gözyaşlarına boğuluyordu, kabaran gözyaşları her şeyi çözündürüyor ve nihayet hepsi hiçliğe karışıyordu.

Kısa bir süre sonra ofise bir ziyaretçi geldi.

"Günaydın Jo, nasılsın?" Adamın üzerinde göz dolduran yelekli bir takım elbise vardı ve enerjik selamı üretim bandından çıkmış gibi geliyordu kulağa.

"İyiyim Larry, sağol. Thomas'la tanıştırayım seni. Thomas, Lar-

ry ABD'de Hatıra Madeni'ni yönetiyor. Bizim de patronumuz." Thomas'ın daha önce görmediği oyunbaz bir gülümseme vardı yüzünde.

Larry el sıkışmak üzere elini uzattı, bu nedense Thomas'a bir kişilik testiymiş gibi geldi. "Memnun oldum Thomas. Jo, biraz konuşabilir miyiz?"

Pencere kenarına geçip sessizce konuşmaya başladılar. Thomas konuştukları her sözcüğü duyabiliyordu ama çalışıyormuş gibi yapmaya devam etti.

"Bu elemanın çalışması ne durumda?"

"Eee, biraz yavaş."

"Jo, bütün proje onu bekliyor şu anda. Diğer her şey tamam. Tüm veritabanını temizleyip işler hale gelebilmek için sadece on iki bin D-seviye hatıradan oluşan bu örnek grubuna ihtiyacımız var. Şimdiye kadar kaç tanesini tamamladı?"

"Sanırım altı yüz kadar."

"Altı yüz mü? Bu hızla işi bitirmesi yıllar sürer! Yerine başkasını bulalım."

"Hayır, o devam etsin. Bu işi en iyi onun yapabileceğini düşünüyorum. Ama işin aciliyetiyle ilgili konuşalım, hızlanmasını sağlayalım."

"Emin misin bundan? Çok zamanımız kalmadı."

"Evet. Ben konuşurum."

Bu noktadan sonra Thomas'ın ölüm ilanı yazarı veya inşaat işçisi gibi insanların hayatını keşfetme imkânı kalmadı. Hatıraları elinden geldiğince hızlı hızlı taradı, iş bitirme çizelgelerine uyabilmek için giderek daha da geç saatlere kadar ofiste kalmaya başladı. Korkunç şeylere dair bir sürü hatıra buldu: ölümler, ihanetler, adaletsizlikler, kazalar, tecavüzler, zulümler, yıkımlar, hayal kırıklıkları, yalanlar, savaşlar... Bebeklerini kaybeden anneler, sevgilileri intihar eden insanlar, yıkıcı mali kayıplar, anne babaları tarafından dövülen ve şiddet gören çocuklar, sayısız vahşi ve anlamsız cinayet gördü. Her dakika yeni bir korkuydu, içine sızan ve organları arasında serpilip büyüyecek soğuk duyguları fora eden yeni bir kâbustu. Her gece ofisten, yeni yerlerinde tedirgin tedirgin sağa sola sıçrayan ve zihnini

paralayan, bir dolabın içinde kapalı kalmış kanatlı hamamböcekleri gibi deli deli uçan yüzlerce yeni hatırayla dolmuş ve sersemlemiş bir halde çıkıyordu. Kendisini hatıralardan ayrı tutamıyordu: Hatıralar, içine yerleşiyor ve fazla olgunlaşmış meyveler gibi birden pörtleyip açılıyor, zehirlerini salıp dokularına nüfuz ediyordu. Bu düşüncelerin iğrençliği karşısında kusup kendini arındırmak istiyordu. Ama kaçış yoktu. Hatıralar gündüz içine kök salıp büyümeye başlıyor, geceleri ise irkiltici, korkunç kâbuslar olarak infilak ediyordu. Thomas her gün işe ölü gibi bir benizle, kocaman gözlerle gelip tekrar tekrar geçmişin asidini içine çekmeye başlıyordu.

Bir ay kadar sonra nihayet iş bitti. Larry ofise gelip Thomas'ın bilgisayarının başına oturdu. Tam on iki bin hatıra bir klasörde duruyordu.

"Jo, bunların yüzde yüz doğru olduğundan emin misin?"

"Eminim. İyice kontrol ettik, şüphem yok."

"Pekâlâ. Şimdi parametreleri oluşturabiliriz o zaman." Sistemin yönetici kısmına girdi ve birkaç fonksiyon çalıştırdı. "İşte bu. Artık veritabanında arama yapıp bütün D-seviye hatıraları tespit edebiliriz." *Sorguyu başlat* tuşuna bastı. Ekranda giderek artan bir sayı belirdi.

Larry ceketinin düğmelerini çözdü. "Pekâlâ, teşekkür ederim Thomas. Sonunda bu işi tamamladın. Şimdi ne yapacaksın?"

"Eee, aslında bir planım yok."

"Anlıyorum."

"Belki biz bir şeyler bulabiliriz," dedi Jo.

Larry Jo'ya baktı. "Bütçen zaten delik deşik. Bu tür tekliflerde bulunabilecek konumda olduğunu pek sanmıyorum. Lütfen gerçekçi ol."

Sorgu tamamlandı. "2.799.256.014 sonuç bulundu."

"Hay allah – bu neredeyse tüm veritabanının yüzde onu," dedi Larry. "Ne kadar çok travma var. Hem de hayat şartlarının gayet iyi olduğu ABD ve İngiltere'de oluyor bu. Hayatın berbat olduğu başka yerlerde nasıl sonuç alacağız kim bilir. Vay anasını. Silmeden önce birkaçını kontrol edelim bakalım."

İlk hatırayı açtı. Bir kız, büyük bir işkadını olan annesini, *Daily*

Telegraph'ta yasadışı işleriyle ilgili çıkan haberin ardından içi karbon monoksitle dolmuş, çalışan bir arabada ölü olarak buluyordu. İkincisinde cezaevinde polis tarafından dövülen ve jiletle tehdit edilen bir adam vardı.

"Gayet iyi gözüküyor. Bunlar gerçekten de istemediğimiz şeyler. İyi iş çıkarmışsın Thomas, tebrikler. O zaman hepsini siliyorum."

Jo ve Thomas ona baktı, bir şey söylemediler. Larry *Hepsini Sil* tuşuna bastı. "2.799.256.014 kayıt başarıyla silindi."

"Müthiş. Şimdi bu şeyi çatır çatır satma zamanı."

O gece Thomas canlı bir rüya gördü. Rüyasında Islington'daki anne babasının evindeydi. Ev boştu. Güneş camlardan içeri süzülüyor, Thomas odasında tarihi hikâyeler ve karakterlerle dolu kitaplarını okuyordu. Birden kafasını kaldırıp da camdan dışarı bakınca yavaş yavaş yere doğru süzülen çok güzel bir şey gördü. Sihirli ve bulunması zor bir şeydi, içinde ona sahip olmak için kuvvetli bir arzu hissetti. Merdivenleri koşarak inip bahçeye çıktı. İşte, tam tepesinde süzülmeye devam ediyordu: zarifçe spiraller çizen ve güneşte parıldayan narin bir şey. Thomas tam altında durup kollarını açınca, ağır çekimde kaydedilmiş bir çınar tohumu gibi döne döne, yumuşacık ve ağırlığı yokmuş gibi gelip elinin üzerine kondu. Sanki gümüştenmiş gibiydi, sadece birkaç atom kalınlığına gelene kadar dövülmüş ve sonra girift bir şekle sokulmuş. Hiç bitmeyen bir döner merdiven gibi, salyangozun kabuğu gibi iç içe sarmallar oluşturarak kıvrıldıkça kıvrılıyordu. Thomas mest olmuş bir halde elindekine baktı. Böylesi güzel bir şey nasıl gökten düşmüş olabilirdi? Kendisini seçmiş ve son derece uysal bir şekilde gelip avcuna konmuş bu şeyden dolayı neşe içindeydi.

Sonradan bu şeyin bir hatıra olduğunu anladı. Muhteşem bir hatıraydı bu. İlk kez genç bir kadın tarafından duyulan bir müzik parçasına dair bir hatıraydı. Piyano öyle harikulade sesler çıkarmıştı ki kadın notalarla beraber havalanmıştı. Thomas da kendini bu coşkuya kaptırdı, muhteşemliğin sınırlarını zorlayan bu melodiyle o da kahkaha atmaya başladı.

Bu hatıra kalbine yerleşip kök saldığı sırada gökten başka hatı-

raların da süzülmekte olduğunu fark etti. Göğe bakınca sadece kendi etrafına değil, göz alabildiğine her yere düşmekte olan çeşitli renk ve biçimlerde hatıraları gördü. Sokağa çıktığında hatıralar yavaş yavaş yerleri kaplamaya başlamıştı. Hatıralar her esintiyle yerde topaklanıp yuvarlanıyor, mazgallara doluyordu. Her yere düşüyorlardı. Kimisi nokta kadardı, kimisi rengârenk tüylere benziyordu, kimisi yere çarpınca ufalanan ve katrana benzer bir şeye dönüşen bir maddeden yapılmıştı.

Bütün gün ve bütün gece hatıra yağmaya devam etti. Su birikintilerinin üzerinde çeşitli renklerde yapraklar gibi yüzüyorlardı, dallarına takıldıkları ağaçlara çivit mavisi, hardal sarısı ve metalik gri gibi şaşırtıcı renkler katıyorlardı. Çatı oluklarında, pencere pervazlarında ve 18. yüzyıl tarzı evlerin sütunlu girişlerinde birikiyor, dik açıları yumuşatıyor ve adeta bir resmigeçit düzenliyorlardı.

Ertesi sabah gökyüzü daha basık ve kesifti, hatıralar daha yoğun yağıyordu. Yollar kullanılmaz hale gelmişti, insanlar hatıraları küreyerek kendilerine patika açmak zorunda kaldılar.

Thomas evden çıkıp King's Cross İstasyonu'na varana dek yürüdü. Hatıralar başında ve omuzlarında birikiyordu. Her yerde dümdüz olmuş ölü hatıralar vardı, sanki bir haşere katliamı yaşanmış gibiydi.

Arada sırada insanların bu yeni ve gizemli nesneleri incelemek için ellerine aldıklarını görüyordu, ama bu tecrübe her defasında bir tür mide bulantısı yaratıyordu ve insanlar ellerindekini hemen yere atıveriyorlardı. Birkaç denemeden sonra olup bitenin farkında değilmiş gibi yapmaya başlıyordu herkes. Hatıraları süpürüyor, yolda birikmiş hatıraların arasında arabalarını gitgide daha da yavaş sürmek zorunda kalıyor, gittikleri her yerde çeşitli zorluklarla karşılaşıyor ama hiç soru sormuyorlardı. Daha fazla hatıra yağdıkça insanların yüzleri daha da ifadesizleşiyordu. Gözleri boş bakıyordu, tenleri sarı ve kuru görünüyordu. Tuhaf, kaçamak hareket ediyor, hızla bir noktadan bir noktaya seğirtiyorlardı.

Thomas günlerce Londra'nın her yerini dolaştı. Yağış devam ettiği sürece arabaların üstlerinde ve buna benzer yüksek zeminlerde uyudu. İnsanların evlerinden çıkışlarını ve vahşileşmelerini göz-

lemledi. Yüksek zeminlerde, düz çatılarda kamp kurmaya başlamışlardı. Sadece bu pırıltılı parçacıklardan ve kristallerden mürekkep renk denizini delip geçen sütunun seçildiği Trafalgar Meydanı'na bakan binaların merdivenlerinde ateş yakmış, ateşin etrafında çırılçıplak çömelmiş oturuyorlardı.

Haftalar geçti. Beş koca gün boyunca gökten yalnızca savaşlara dair hatıralar yağdı. Londra'nın üstüne yağan şeylerin oluşturduğu kurşuni bulutlardan hiç güneş ışığı sızmıyordu, yalnızca ateşlerin aydınlığı seçiliyordu. Artık insan görmek nadiren mümkün oluyordu. Saklanıyor, bebekler gibi kendilerine tanıdık gelen şeylere sıkıca sarılıyorlardı.

Yürüyüşlerinin birinde Thomas'ın yolu Thames'e düştü. Yağmurlar hatıra yığınlarını getirip nehre doldurduğu için nehir yatağı tamamen bunlarla kaplanmıştı. Suyun üstünde yer yer rengârenk bir çamurdan devasa tepecikler oluşmuştu. Nehir tamamen tıkanmıştı, sular taşıp köprüleri yutmuş, rıhtımları kaplamıştı. Turist tekneleri Festival Merkezi'nin dışındaki teraslara devrilmiş yatıyor, her yer çürük balık kokuyordu. Köpekler suyun kıyısında leşleri kemiriyordu, martı sürüleriyse bir şeker fabrikasının çöpleri gibi görünen şekilsiz adacıkların üzerine tünemişti.

Thomas nehre bakarken bu milyonlarca hatıranın kendisine bir şeyler fısıldamaya başladığını fark etti. Her yerden, her zamandan, her dilden, korkunç ve muhteşem olayları, gündelik olayları anlatan sesler duymaya başladı. Tüm hatıraların sürgün edildiğini, ölmek üzereyken kendine konak arayan bir parazit gibi çırpındıklarını hissetti. Hatıralar peşini bırakmıyordu, kulağının dibinden ona sesleniyor, adını söylüyorlardı. Kaçmaya çalışsa da daha fazla hatıra gelip toplaştı, arkasında titreşen bir kuyruk oluşturdular. Bu kuyruk şehrin üstünü bir örtü gibi kaplayana kadar her yerden hatıralar sökün etti. Sonra birden, zamanın derinliklerinden gelen keskin bir çığlıkla hepsi birden ayaklanarak havalandı ve Thomas'ın üzerine doğru alçalarak kendilerini onun ruhuna gömdüler. Geriye doğru oynatılan bir filmde devasa bir patlamanın kendi içine kapanması gibi bir görüntü ortaya çıktı. Bu noktada Thomas kendinden geçti.

Hatıra Madeni'nin tahminleri doğru çıkmıştı. İnsanların kitlesel olarak hatıralarını unuttukları o an gelip çattı. İnsanlar kendilerinin ve başkalarının geçmişleriyle ilgili en temel şeyleri bile hatırlayamaz olmuştu ve dolayısıyla normal insan ilişkilerini sürdüremiyorlardı. Herkes içine kapanık, şüpheci insanlara dönüştü; açık alanlar boşaldı ve ürkütücü bir hal aldı. Bu duruma bir de büyük bir ekonomik gerileme eşlik edince –ya da bundan dolayı ortaya çıkınca– bu iki illet her yeri kasıp kavurmaya başladı.

Hatıra Madeni bu duruma iyi hazırlanmıştı. Yeni adıyla Geçmişim™, medyayı ve şehri reklamlarıyla donattı. Reklamlarda yaşlıca bir çift, Geçmişim™ CD'lerini oynatıp eski, genç zamanlarını hatırlarken sevgiyle birbirine sarılıyordu. Suratsız bir işadamı CD'yi işyerinde oynatmaya başlıyor, kendisini üniversitede kalabalık bir grupla beraber gülümserken görünce yıllardır uzak kaldığı arkadaşlarını aramak üzere telefona sarılıyor ve yeniden gülmeye başlıyordu. Ekonomik durgunluğa rağmen ürün bir patlama etkisi yarattı. İnsanlar kendi geçmişlerine dair kanıtlar görünce rahatlayacaklarına inandılar ve aslında bu "hızlı çözüm" psikolojik durumlarını daha kötüye götürse de, hiçbir şey insanları evlerindeki her bir birey için üretilmiş olan paketlerden alıp normalde aralarında olması gereken aile bağlarını yeniden kurmaya çalışmaktan alıkoyamadı.

İnsanların çoğu tam amneziden mağdur olduğu halde, Thomas hatıra fazlalığının yükü altında eziliyordu. Ölü gibi bir yüzle, sokaklarda ağır ağır ve ürkekçe dolaşıyordu. Sanki kafasındaki hassas dengeyi bozmaktan endişe eder gibiydi. Zihni bir yük gemisinin ambarı gibiydi, her bir santimetre konteynerlerle doluydu, içleri birbirinin üzerine tırmanmaya çalışan milyonlarca fısıltıyla dolu her bir konteyner güvertenin altındaki havasız sıcakta kavruluyordu. Thomas artık daha fazla düşünceye veya tecrübeye tahammül edebilecek durumda değildi ve insanlarla her türlü temastan kaçınıyordu.

Etrafındaki insanlara ne olduğunun ise farkındaydı tabii ki. İyi olup olmadıklarını öğrenmek için birkaç kez anne ve babasını aramaya teşebbüs etmiş ama cevap alamamıştı. Eve giderse zihnine

akın edecek hatıra seline dayanamayacağı için böyle bir şey yapmayı göze alamadı.

Bir gün yolu Hackney'deki ofise düştü. Orada yapacak hiçbir şeyi yoktu ama insanları etkisi altına alan bu olayla ne kadar tuhaf da olsa bağlantısı olan bir yerdi ve kendini gitmekten alıkoyamadı.

Ofis çok değişmişti. Bomboş alan artık sıra sıra masalarla dolmuştu; sürekli telefonlar çalıyor, pırıl pırıl genç insanların "Günaydın, burası Geçmişim™, size nasıl yardımcı olabilirim?" diyen sesleri duyuluyordu. İnsanlar kendileri, arkadaşları ve aileleri için hatıra paketleri sipariş ediyordu. Tespit edilen hatıralar hemen CD'lere kaydediliyor, yazıcıdan gözalıcı etiketler ve üzerinde mutlu aile resimleriyle kişiselleştirilmiş bir mesajın yer aldığı CD kapakları fırlıyordu. Plastik sepetlerde biriktirilen CD'ler günde iki kez postaya veriliyordu.

Sonradan çok az kişi tarafından hatırlansa da, unutkanlığın hâkim olduğu günler korkunçtu. Ama sonunda bu günler de geçti.

Thomas bir gün uyandı ve zihninin hafiflemiş olduğunu hissetti. Sanki aylardır beynine saplanmış duran bir kıymık oradan alınmış gibiydi. Sesler azalmıştı. Edineceği bilginin kafasını patlatacağı hissine kapılmadan etrafına, dünyaya bakabiliyordu yeniden.

Hatıralar birer birer gidiyordu.

Oldukça yavaş da olsa şehir yeniden canlanmaya başladı. Simalar eski derinliğini kazandı, insanlar birbirleriyle konuşmaya başladı. Giderek daha fazla şey hatırlıyorlardı.

Londra ve Washington'daki Geçmişim™ ofisleri arasında telaşlı bir telefon trafiği başladı. Daralan hatıra ufku grafiğinin hep aynı yönde ilerleyeceğini hesap etmişler, bu ani geri dönüş için hiçbir tedbir almamışlardı. Kısa süre içinde satışlar neredeyse sıfır noktasına geldi ve şirket tüm çalışanlarını topluca kovdu. Hackney'deki ofis yine terk edilmiş bir görünüm aldı. Artık Jo bile zahmet edip işe gelmiyordu. Thomas ofiste kimseyi görmeden günler geçirdi.

Bir akşam telefon çaldı. Thomas cevapladı.

"Geçmişim™ merkezi mi?"

"Evet."

"Hatıralarıma ihtiyacım var. Herkesin hatıraları dönüyor. Benim zihnimse hâlâ bomboş. Hiçbir şey yapamıyorum. Çalışamıyorum, uyuyamıyorum. Hatıralarımı geri istiyorum."

Thomas birden irkilerek konuştuğu kişinin babası olduğunu fark etti.

"Sanırım size yardımcı olabilirim beyefendi."

"Ne kadar sürer peki?"

"Yarın postaya verebilirim. Pazartesi günü elinize geçer."

"Sizin yeriniz nerede? Kendim gelip teslim alamaz mıyım?"

"Alabilirsiniz tabii. Hackney'deyiz."

"Tamam. Adres nedir?"

Thomas adresi verdi.

"Birkaç dakikaya oradayım."

Thomas Geçmişim™ veritabanına girdi. Babasının adını yazıp arama yaptı. Yaklaşık bin tane hatıra listelendi. Tümünü kaydedip bir CD'ye yazdı ve etiketini hazırladı. Sokağa çıkıp orada beklemeye karar verdi.

İki kardeşi de babasıyla birlikte gelmişti. Thomas uzaktan yaklaşmalarını izledi. Hepsi tuhaf bir şekilde ufalmış gibi görünüyordu. Babasının bütün muvazenesi ve inceliği kaybolmuş, şaşkın gözlerle sağa sola yalpalıyordu. Kardeşleri de tedbirli bir şekilde ona yakın ve hızlı adımlarla yürüyordu.

Babası öfkeli bir sesle "Geçmişim™ mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Thomas.

"Nerede? Hatıralarım yani?"

Thomas onları içeri aldı, küçük asansöre sıkıştılar. Babası hızlı hızlı nefes alıyordu, sabırsızlıktan yüzünün seğirdiği görülüyordu. Yine de babasına temas ediyor olmak Thomas'a kendisini bir anlamda iyi hissettirmişti. Altıncı kata ulaştıklarında karşılarına parlak Geçmişim™ tabelaları çıktı.

"Şu şeyi hemen almam lazım, hemen. Nerede hani?"

Thomas masadan CD'yi aldı. "İşte burada. Üstünde adınızın ve bugünün tarihinin yer aldığını görebilirsiniz. 999 poundluk bir çek yazmanızı rica edeceğim."

"Zamanımı harcama. Göster şunu bana."

Thomas gerildi.

"Belki de evde izleseniz daha iyi olur. İçinde bir sürü şey var ve ailenizle, yani karınızla beraber evinizin rahatında izlemek istersiniz. Ben de zaten ofisi kapatmak üzereydim."

"Ben burada aklımı yitirmek üzereyim. Senin bu saçmalıklarınla yitirecek vaktim yok, şu allahın belasını aç da izleyeyim. Görene kadar tek kuruş vermem."

"Peki, şöyle yapalım. Bunu alın gidin, para da istemez. Görüyorum ki gerçekten ihtiyacınız var buna. Hediyemiz olsun."

"Buna şimdi, şu anda ihtiyacım var."

Thomas, babasının yüzünde kendisine eski korkularını hatırlatan tehditkâr bir bakış sezdi. CD'yi alıp bilgisayara taktı. Video otomatik olarak açıldı ve Geçmişim™ ile ilgili bilgiler veren 20 saniyelik cingıl çalmaya başladı. Ardından hatıraları gösteren menü açıldı. Thomas bir tane seçti. Babasının üç-dört sene önce Britanya Sanayiciler Konfederasyonu tarafından düzenlenen bir zirvede yaptığı konuşmayı izlemeye başladılar. Babası kendinden emin ve şakacıydı, insanlar da beğenerek dinliyor ve alkışlıyordu.

"Bu ben miyim?" diye sordu babası inanamayarak. "Ben miyim bu?"

"Evet."

"Ben böyle biri miydim yani?" Konuşma bitince flaşlar patlamaya başladı, alkış sesleri duyuldu. Görüntü sona ermişti. İki oğlu ses çıkarmadan oturuyordu.

"Daha fazlasını görmek istiyorum, bir tane daha aç."

"Beyefendi gerçekten ofisi kapatmam gerekiyor."

"Bana maval okuma yine, versene sen şunu."

Thomas'ın babası bilgisayarın faresini elinden kapıp onu yana iterek sandalyesine oturdu. Sabırsızlıkla ekrana bakıp bir hatıra daha seçti.

Bir konser arasında Barbican'ın barında karısıyla şarap yudumlarken görünüyordu. İkisi de son derece şık giyinmişti. Thomas'ın annesi heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu ama sesi duyulmuyordu.

"Bu karım. Ne kadar güçlü bir kadındı. Ne kadar çekici. Acaba şimdi nerede?"

"Nasıl yani, *şimdi nerede*?" diye sordu telaşlanan Thomas.

"Bilmiyorum. Nerede olduğunu hatırlamıyorum."

Başka bir hatıraya tıkladı. Yıllar önce, bütün aile Florida'da tatildeydi. Thomas daha küçücük bir çocuktu. Üç oğlan da güneşten yanmıştı, ellerinde balık ağları görünüyordu. Annelerinin üzerinde bir pareo ve gözünde de pahalı bir güneş gözlüğü vardı.

"Bak burada üç oğlan var. Üçüncüsü nerede?" Kumda oynayan ve kendi boylarından büyük bir kumdan kale yapan oğlanlara bakıyordu.

Hızla diğer videolara tıklamaya başladı. Ailece Ulusal Tarih Müzesi'nin etrafında dolaşıyorlardı. Bir yıl kadar önceydi. Thomas açık seçik görülüyordu.

"Bu sen değil misin?" dedi babası Thomas'a dönerek. "Bu, müzede bizimle beraber gezen, sen değil misin? Bu ne kadar tuhaf bir tesadüf. Birbirimizi tanıyor muyuz?"

"Gerçek anlamda *tanıdığımız* söylenemez. Hayır."

Başka bir sahne açıldı. Thomas dehşet içinde donakaldı. Oxo Tower'daki akşamın videosuydu bu. Arkalarında Thames'in ışıkları görünüyordu. Garsonlar şampanya servisi yapıyor, babası aileye yatırımcılıktan bahsediyordu.

"Ne halt çeviriyorsunuz böyle?" dedi babası. Thomas'a döndü. Yüzünden açlık ve öfke okunuyordu. "Lütfen burada ne döndüğünü açıklar mısın? İğrenç bir şaka mı, ne bu? Kendini bizim hatıralarımıza mı yerleştirdin? En özel anlarımızda gelip yemek masamıza mı oturttun kendini? Kendinizi düşüncelerimize, ailelerimize, geçmişimize de mi sokuyorsunuz zorla? Böyle mi işliyor sistem? Tam kendi geçmişimi görüp inanacakken birden senin sırıtan suratını görüyorum ve her şeyin gerçekliği silinip gidiyor. Ne biçim bir oyun bu?"

Video sessizce çalışmaya devam ediyordu. Thomas göz ucuyla babasının kendisine evi terk etmesini söylediği sahneyi gördü.

"Beyefendi, bir saniye. Herhangi bir hile falan yok. Ben oğlunuzum. Adım Thomas. Bunlar da benim kardeşlerim. Ben de ailenizin bir üyesiyim."

Babası Thomas'ın yüzüne, gözbebeklerinin derinliklerine baktı. Sanki aradığı bir şeyi görmüş gibiydi, gözlerindeki boşluk bir soruyla doldu. Ama sonra bir şey yüzeyi kapladı ve Thomas artık o ifadeyi göremez oldu.

"Piç herif seni!" Babası kafasına o kadar sert vurdu ki, Thomas sersemlemiş ve şaşkına dönmüş bir şekilde yere kapaklandı. "İnsanlara böyle ihanet etmenin yanına kâr kalacağını mı sandın?" Thomas'ın bacaklarının arasına bir tekme savurdu. "Seni piç!" Deliye dönmüştü, bacak arasına ve karnına ardı ardına tekmeler indirdi.

Kardeşleri de ona katılıp tüm güçleriyle Thomas'ın başına, yüzüne ve sırtına vurmaya başladılar. Babalarını taklit ederek, nefret dolu bir sesle "Seni piç!" diye bağırıyordu onlar da. Thomas bilincini yitirdi, kan içinde kaldı, hareket edemez oldu ama yine de güçleri tükenene kadar dövmeye devam ettiler.

Gerçeklik ancak yarım yamalak geri gelmişti. Kendisini bir acil serviste buldu. Jo sabahleyin onu yerde böbrek şeklinde göllenmiş bir kan birikintisinin ortasında kıvrılmış yatarken bulmuş ve buraya getirmişti. Thomas olup biteni tam anlayamadı ama zihni hafiflemiş gibiydi. Neredeyse tüm hatıraların zihninden çıkıp gittiğini ve yakında yine kendi kendine kalacağını fark etti.

Yandaki yatakta yatan hastayı tanıyor gibiydi. Daha önce karşılaştığı bir kadındı bu. Yavaş yavaş hatırladı. Uzun zaman önce kehanetlerde bulunan kadındı. Çok uzun zaman önce. Epey hasta görünüyordu.

"Merhaba." Kadın sesini duymamış gibiydi. "Ben Thomas, hatırladınız mı beni?"

Kadın yumurta akı gibi görünen gözleriyle Thomas'a döndü. "Tabii ki hatırladım."

"Ne oldu böyle size?"

"Kör ve yaşlı olmak kolay değil. Merdivenlerden yuvarlandım. Uyluk kemiğim kırıldı. İyi değilim, yolun sonuna geldim artık."

"Dediğiniz her şey gerçekleşti. Babam yoksul oldu, bense zengin. Ama benim hayal ettiğim gibi olmadı tabii."

"Genelde öyle olmaz zaten."

Hastanenin sesleri sanki bir düzen içinde ve birbiriyle uyum halinde çıkıyor gibiydi. Sanki hep beraber bir füg çalıyorlardı. Thomas bir süre dinledi.

"Jo 'Hatıra Madeni' der demez sizin söylediklerinizi geldi aklıma. Doğru olduğunu hemen anladım. İyi de bir işti. Jo iyi bir kadındı." Hatıralar ait oldukları yerlere sporlar gibi uçuşurken Thomas kendisini kuş gibi hafif hissediyordu.

"Bir yük beygirine ihtiyaç vardı. Hatıraları bu dar geçitten güvenle geçirebilmek için. Bu kez sana denk geldi beygirlik görevi. Başkası da olabilirdi. Ama olmadı. Eminim sen de bunu çözmüşsündür zaten."

"Evet. Sanırım her şeyi şimdi daha iyi anlıyorum. Her şey daha açık ve net."

Yaşlı kadın artık kulak vermiyor gibiydi. Doktorlar hızla Thomas'ın etrafına toplandı, hemşireler koşarak geldi, ama Thomas kendi zihninde huzur içindeydi. Geriye kalan her şey artık kendi geçmişiydi ve iyiydi.

MİLYARDERİN UYKUSU

Üçüncü Hikâye

Delhi şehrinde, hiç uyku yüzü görmemiş bir adam vardı. Görünüşte istediği her şeye sahipti, hatta bir insanın hayatta isteyebileceği şeylerden fazlasına sahipti. Dev bir sanayi grubunun patronu ve Hindistan'ın en zengin adamlarından biri olan Rajiv Malhotra, Prithviraj Caddesi üzerinde, bahçesinde alev ağaçları bulunan, muhabbet kuşları uçan son derece zarif bir konakta yaşıyordu; hizmetçiler, aşçılar ve şoförler emrine amadeydi. Jakarta, New York ve Londra'da da evleri vardı ve karısı da son derece güzel, eski bir film yıldızıydı. Ama sanki kendisine bunca şeyi bahşeden kader acı çekmekten de geri kalmasını istemezmiş gibi, uyumayı bir türlü başaramıyordu.

Her sabah camları filmli Mercedes'inin arka koltuğunda tek başına evden işe giderken kendi kendine, "Uyumak da nefes almak gibi!" diye düşünürdü. "Şu insanlara bak, hiçbir şeyleri yok ama her gün uykunun hazineleri ayaklarına geliyor, davetsiz ve ebedi bir dost gibi. İnsanlar otobanlarda ve tren istasyonlarında uyuyor, başka insanlar üstlerine basıp geçerken ve etraflarında köpekler havlarken uyuyor; genç oğlanlar, yaşlı kadınlar hep uyuyabiliyor. Ama bunca şeyin sahibi olan ben, en fakir dilencinin bile keyfine varabildiği şu şeye sahip olamıyorum."

İkili bir hayat sürüyordu. Gündüzleri hayatını tüm insanlar gibi sürdürürdü: çalışma, yemek, sosyal rutinlere katılma, aile ve arkadaşlarla sohbet. Tabii ki yorgunluk kanser gibi kemiriyordu vücudunu. Organları sanki kurşundan yapılmış da onu aşağıya, bir boş-

luğa doğru çekecekmiş gibi hissediyordu ve gözleri kafasının içinde duran iki koca kaya gibiydi. Dur durak bilmeden çalışıyor, babasının çelik şirketini yavaş yavaş kendisini bir şeylerin merkezinde ve önemli hissetmesini sağlayan küresel bir sanayi imparatorluğuna çeviriyordu.

Ama geceleri bambaşka bir hayat söz konusuydu. Etrafındaki herkes Rajiv'i değil, daha temel bir sadakatle bağlı oldukları uykuyu –mutlu, hevesli, müteşekkir ve sakin bir biçimde– tercih ederek onu geride bırakıyor, gece saatlerinin nöbetini tutmaya, zamanı *atlatılacak* bir şeymiş gibi tecrübe etmeye ve sonuç olarak hepten manasızlığa gömülmeye terk ediyordu.

Bir kaleyi sonsuza dek her gece ziyaret etmekle lanetlenmiş, bir zamanlar tanıyıp bildiği hayat yerini sessizliğe ve yıkıma bıraktıktan yüzyıllar sonra aynı koridorlarda sessizce ve tekdüze hareketlerle ayaklarını sürükleyen bir hayalet gibiydi. Karısı üst katta uyurken o, evin çok sayıdaki odasını arşınlardı. Amaçsızca evi dolaşır ve yeni müsekkinler, sıkıntı ve panik halinden onu çekip alarak belki uykunun onu habersizce ele geçirmesini sağlayabilecek kitaplar, zihnini bir süreliğine teslim edebileceği videolar veya televizyon programları aranırdı. Bir yandan pek de alışık olmadığı sigaraları içine çekerken bahçenin derin karanlığında gezinir, o günün haberlerini tekrar okur, akşamki misafirler için saatler önce çıkarılmış kâselerdeki fıstıkları bitirir, nihayet karısının yanına uzanmak üzere yatağa gittiğinde ise, bu yeni yatay pozisyonunda yorgunluktan tükenmiş zihnini aslında çözümüne hiç ihtiyaç duymadığı ilgisiz problem labirentleri içinde koşturmaya sevk eden bir heyecana kapılırdı. Nihayet pencereler aydınlanıp uzak camilerden ezan sesi duyulunca, kalkıp dünün giysileri yerine bugününkileri giymeye başlar ve kendini hem yalnızlığı sona erdiği için rahatlamış, hem de bu tuhaf iktidarsızlığı tekrar teyit edilmiş olduğu için berbat hissederdi.

Tabii ki doktorlara danışmıştı. Uyku ilaçları, gevşeticiler, sakinleştiriciler, meditasyon, hipnoz, her şeyi denemişti. Amerikan Uyku Bozukluğu Birliği'nin yayınlarını ve önde gelen tüm uykubilimcilerin bilimsel çalışmalarını dikkatle okumuştu. Her tür medikal yatak, yastık, kulak tıkacı ve göz bandını denemişti. Odasında Mozart ve-

ya klasik raga ezgileri çalmasını tavsiye edenlere uymuş, hatta birisinin gönderdiği *Doğanın Sesleri* CD setine bile itibar etmişti. Yatağa uzanıp yağmur ormanında etrafını çevreleyen ağustosböceklerini veya denizaltında şarkı söyleyen balinaları surround sistemde dinlerken bir yandan da içinde herhangi bir ağırlaşma hissi olup olmadığını tespit etmeye çalışmıştı. Ama hiçbir zaman öyle bir şey hissedememişti. Kocakarı ilaçlarından farmakolojiye kadar hiçbir tedavi yöntemi uyku krallığının kapılarını Rajiv'e açmayı başaramamış ve o da birkaç yıl uğraştıktan sonra çare aramaktan vazgeçmişti. Uyuyamıyorsa uyuyamıyordu.

Ancak uzun zamandan beri şüphelendiği şeyi teyit eden yine doktorlar oldu. Eşiyle on yıllık evliliğinde çocuk yapamamış olmalarının sorumlusu, hiç uyumadan sürdürdüğü hayatıydı.

Rajiv Malhotra Bollywood süperstarı Mira Sardari ile evlendiğinde, bütün gazeteler, gözleri dışarı uğramış bir şevkle onları ilahlaştıran haberler yapmıştı. Bu aşk hikâyesinde bir efsanenin tüm öğeleri vardı: güzel –ve daha yaşlı– anne tarafından reddedilmiş ve bu kadının kızıyla evlenmek için yirmi yıl beklemiş, 70'ler sosyetesine mensup bir adam; Mira'nın çocuk yaşta bir helikopter kazasında öksüz ve yetim kalması ve bütün Hindistan tarafından sahiplenilmesi, önde gelen tüm ailelerde üzerine titreyen birer ebeveyni olması; Mira şöhretin doruklarında ve klasikleşmiş *Sürgün* filminin çekimlerindeyken Himalayalar'daki bir otelde gizlice gerçekleşen düğün (kimse orada değildi ama düğüne herkes tanık olmuştu); Mira'nın "kendimi benden daha şanssız olanlara yardım etmeye adamak için" diyerek bitirdiği sinema kariyeri; Rajiv'in ince beğenileri ve sınırsız ticari gücü... Ama ikisinin de hayatlarına nihai anlamı kazandıracak gelişme olarak gördükleri çocuklar dünyaya gelememişti. Doktorlar Rajiv'in kendisini yenilemeyi başaramayan, uykudan mahrum bünyesinin asla tohum üretemeyeceğini açıklamıştı çifte. Rajiv'in o zamana kadar yalnızca demire ve çeliğe odaklanmış zihni gitgide et ve kana takıntılı hale gelmeye başladı. Eşiyle arasında bir sessizlik dönemi oldu. Bir süre sonra, hanedanlara paradan bile daha çok ilgi gösteren gazetelerin editörleri de sessizliğe gömüldü.

Bir gece Rajiv işlerin nasıl yürüdüğünü gözlemlemek için fabrikalarından birine gitmeye karar verdi. Her ayrıntıyı gözüyle görmek isteyen işadamlarındandı.

Fabrikaya vardığında vakit neredeyse geceyarısıydı, ana girişe giden yola vuran suskun ve solgun aydınlatma, devasa binanın büyük bir kısmını karanlıkta bırakıyordu. Burası en yeni girişimlerinden birisi olarak, Amerikan aksanını hızlıca edinmiş yumuşak sesli Hintli operatörlerin ücretsiz 800'lü hatlar aracılığıyla Amerikalı mağdur müşteri yığınlarının imdadına yetiştiği bir telekomünikasyon merkeziydi.

Girişteki makineye güvenlik kartını okutunca ortalık gündüze döndü, içerideki ışıklar gecenin içinde bir bir yanarak etrafı güneşli bir öğle vaktine çevirdi. Rajiv sıra sıra kabinleri dikkatli gözlerle taradı, yerde onu anında sinirlendiren bir kola kutusu gözüne çarptı, işyerinde verimliliğe engel herhangi bir durum var mı diye gözlemledi. Her çalışanın saatte otuz görüşme ortalamasını tutturması gerekiyordu. Dokuz saatlik vardiya, biri 45 dakikalık ikisi 15'er dakikalık üç mola. Verimlilik her şeydi.

Ekranlarına bakan çalışanlara görünmeden koridor boyunca yürüdü ve kat müdürünün cam bir kabin içinde oturduğu asmakata giden merdivenleri tırmandı.

Müdür sanki televizyondaki bir görüntü canlanıp karşısına çıkmış gibi havaya sıçradı.

"Şeref verdiniz efendim, son derece şeref duyduk."

"İşler nasıl gidiyor?"

"Son derece iyi, teşekkürler. Çok teşekkür ederim."

"Biraz aramaları dinleyeyim diye geldim. Herkes işini nasıl yapıyor görmek istiyorum."

"Tabii ki efendim."

Müdür kulaklıklarını çıkarıp sesi hoparlöre verdi.

Yukarıdan bakınca kabinler büyüteçle bakılan bir kovan gibi görünüyordu, yanlışlıkla keşfedilmiş bir yuva gibi: tam geometrik dizilmiş petekler, arıların sıra sıra minik kafaları, kafalarda parlak Sony şeritler, tişörtlü bedenlerden yayılan larva enerjisinin yarattığı kıpırtı.

"Müşteri şikâyetleri departmanı mı?" diye billur gibi bir Amerikan aksanı duyuldu hoparlörden.

"Evet hanımefendi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu uygunsuz anda Rajiv'in cep telefonu çaldı.

"Alo?" dedi hızlıca ve tek hecede.

"Selam, benim."

"Merhaba Mira. İşteyim. Sen ne yapıyorsun? Saat epey geç olmuş."

"Geçen hafta San José - Boston uçuşlarınızdan birindeydim. St. Louis'e de uğrayan uçuş. San José'den kalkış bir buçuk saat rötarlı yapıldı ve Boston'daki aktarmamı kaçırdım."

"Masaj yaptırıyorum. Evde. Seninle konuşmak istediğim önemli bir mesele var."

"Şimdi olmaz."

"Ne zaman öyleyse? Randevu mu almam gerekiyor? Senin *hiçbir zaman* vaktin yok. Sana söylemek istediğim, ikimiz için de çok önemli bir şey var ve bir salı gecesi saat geceyarısını on geçerken senin müsait olmanı ummaya hakkım olduğunu düşünüyorum. Şu anda evde de olmadığına göre–"

"Ertesi sabaha kadar da başka Boston uçuşunuz yoktu. O yüzden vaktinde yetişebilmek için American'dan yeni bir bilet almak zorunda kaldım."

"Peki, çabuk söyle o zaman. Nedir mesele?"

"Şu haberi okudum, bugünkü gazetede, yeni bir teknikten bahsediyor. Bak dinle."

"Mira – lütfen ama, şimdi olmaz! Konsantre olamıyorum."

"Firmanız beni oraya ulaştıramıyordu ve ben de Amerika'ya sadece bir günlüğüne gelmiş misafirlerle bir akşam yemeğine katılmak zorundaydım. Paramın iadesini istiyorum."

"Sen ne biçim konuşuyorsun benimle?"

"Yani adamlar ta Paris'ten kalkıp gelmiş, ben de 'Kusura bakmayın Missouri'de takıldım, size katılamayacağım' mı deseydim?"

"Gecenin bir yarısı o batasıca fabrikanın etrafında sürtmek *bu kadar* mı önemli? Söyle beklesinler. Beni bir dakika dinle. Sen de en az benim kadar heyecanlanacaksın."

"Tamam, dinliyorum – Neden bu herif kadının uzatıp durmasına müsaade ediyor? Onun bu allahın belası akşam yemeği kimin umurunda? Ne istiyorsa verin, devam edelim – Söyle Mira."

"BİLİMADAMLARI BAŞARIYLA GORİL KLONLADI: Artık İnsan Klonlamanın da Mümkün Olduğu İddia Ediliyor."

"Hanımefendi, detayları baştan alabilir miyim? İsminizi ve yolculuğun tarihini öğrenebilir miyim?"

"Habere Cambridge, İngiltere diye yazmışlar. En baştan okuyorum. Bios Laboratuvarları şirketinden bir grup biliminsanı, bir anne gorile yerleştirilmesi durumunda normal gebeliği ve bir yavrunun doğumunu sağlayacak sekiz hücreli bir goril fetüsü ürettiklerini duyurdular. Biliminsanları, amaçlarının –tırnak içinde– toplumda tartışma ortamı yaratmak değil, bir dizi teorik ve teknik hipotezi doğrulamak olduğunu belirterek fetüsü yok ettiklerini açıkladılar – vesaire vesaire..."

"Geçen perşembe günüydü. 162 numaralı uçuş. Adım Laurie Kurt."

"Tamam, asıl şurası: Bios Laboratuvarları Teknik Yöneticisi Dr. Stephen Hall, bu deneyin bilimin ulaştığı son noktayı gözler önüne serdiğini belirtti."

"Hemen sistemden sorguluyorum. Umarım sonunda yemeğe yetişebilmişsinizdir, konuklar da o kadar uzaktan gelmiş..."

"Son anda yetişebildim. Çok şükür. Benim şirketime yatırım yapmayı planlayan Fransız girişimcilerdi konuklar. Son dört ayda hepimizin ajandasında bir tek o gün boştu. İnanabiliyor musunuz?"

"Bu boş lafları dinlerken aklımı kaçıracağım. Bu herif sohbet etmek istiyorsa gitsin boş zamanında etsin. İki dakikada bir yeni çağrı alması lazım. Bunun ortalaması ne? Kontrol et."

California'da bir yerlerde bir polis sireninin sesi arttı, Doppler etkisiyle azaldı, sonra duyulmaz oldu.

"Rajiv? Dinliyor musun? 'Birkaç yıl önce olsa bu sekiz hücre *Time* dergisinin kapağına çıkar ve insanlar tabiat hakkındaki fikrimizin tamamen değiştiğini konuşurdu.'"

"Düşünsenize, üç yüz milyon Amerikalının hayatını kelimenin tam anlamıyla *tepetaklak* edecek muazzam bir teknolojiye sahibiz,

ama ben St. Louis'te sıkışıp kalmışım –başka bir yerde de değil!– ve dört aydır bu girişimcilerle ayarlayabildiğim tek buluşmayı kaçırmak üzereyim..."

"'Artık bu tür şeyleri yapmak için iyice oturmuş tekniklere sahibiz ve oldukça yüksek bir öngörülebilirlikle amaçlarımıza ulaşabiliyoruz, kimse de artık pek şaşırmıyor.'"

"Saatte on sekiz çağrı alıyor efendim."

"O zaman neden hâlâ burada çalışıyor? – Mira, bir saniye bekle – Size verilen talimatlar böyle değildi. İşini yapmıyorsa kov gitsin. Senin burada bulunma sebebin bu!"

"Nasıl hissettiğimi tahmin edersiniz–"

"Yoksa ben seni kovarım."

"Bunun gelecek için ne ifade ettiği sorulunca Hall lafı dolandırmamış. 'Bu iş olacak. Şu anda da yapabiliriz. Ve birileri bunu yapacak. Tarihin bize öğrettiği en önemli şeylerden birisi, felaket tellalları yoluna ne kadar engel çıkarsa da insan merakının hiç sönmediğidir.'"

"Mira, lütfen!"

"–bu muhtemelen hayatımın en önemli ânıydı–"

"Aaa, Rajiv – şu anda televizyondasın! Ses geliyor mu?"

Rajiv'in mikrofondan geçen sesi cep telefonunun hoparlöründen cızırdayarak duyuldu.

"Hindistan'ın yeni zenginliği herhangi bir doğal kaynak sayesinde değil, tamamen tesadüfi bir durum vesilesiyle sağlanacak. Ülkemizin bir milyar nüfusuyla yerkürede tam Amerika'nın karşısındaki noktada yer almasından bahsediyorum."

"–bana geleceği değiştireceğimi söylediler–"

"Amerikalı üç yüz milyon kişi uyurken uyanık olan bir milyar insan. New York'tan on buçuk, San Francisco'dan on üç buçuk zaman dilimi uzaklıkta uyanık bir sürü insan."

"Dört buçuk dakikadır bu çağrıyı cevaplıyor."

"Çok şık görünüyorsun. Güzel de gülmüşsün. İnsanlar seni alkışlıyor."

"Elektronik çağda artık insanların nerede olduğunun önemi yok."

"Benden başka kimse zamanın ne kadar kıymetli olduğunun farkında değil mi allah aşkına?"

"Ve Hindistan'da yaşayanlar, Amerikalıların akşam paydos ettikleri saatle ertesi sabah double mocha'larını yudumlamaya başladıkları an arasına koca bir işgünü sığdırabiliyor. Kusursuz bir denklem bu."

"Kurt, Laurie. Evet şu anda görüyorum."

"Sayemizde, Amerikan işgününde güneş hiç batmak zorunda kalmayacak."

"Evet, şu an gecikmeli uçuşu ekranımda görüyorum. Satın aldığınız diğer bileti de. American Havayolları. Geçtiğimiz perşembe günü, saat 2:24'te satın alınmış. Yaşadığınız gecikme ve rahatsızlık için özür dileriz."

"Hindistan'ın yeni değeri, içinde bulunduğu zaman dilimi. Hindistan Merkezi Saat Bölgesi artık yeni baharat demek, yeni çelik demek!"

"Ödeme yaptığınız American Express kartına bin sekiz yüz on beş dolar kırk beş sent aktaracağız."

"Haber bitti. Ama çok iyi görünüyordun."

"Çok teşekkür ederim. Aksanlı konuşuyorsunuz, nerelisiniz?"

"Artık burada çalışamaz."

"Hintliyim."

"Bak şunu da dinle. Klonlama toplum değerlerini bozuyor diyen protestoculardan bahsediyor: 'Bu teknolojik gelişmeler, yeni tıbbi tedavi yöntemlerine ve çocuğu olmayan çiftlerin çocuk sahibi olmasına imkân tanıyacak, insanlar benim gibilerin yaptığı çalışmaların kendi dünya görüşlerine aslında zarar vermediğini –ve eskiden tedavi edilemeyen vakaların artık edilebildiğini– gördüğünde de bütün bu yaygara dinecektir.'"

Mira'nın sesi masaj yüzünden titremeye başladı. Rajiv yağlı cilde çarpan avuç içlerinin sesini duyabiliyordu.

"Hindistan mı? O kadar isterdim ki Hindistan'a gitmeyi. Amerikalıların Hindistan'dan öğrenecekleri çok şey olduğuna inanıyorum. Siz Amerika hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Daha da devam ediyor: Genel Müdür Robert Mills, insan klon-

lamanın şirket gündeminde olmadığını teyit etti. 'Zaten ülkemizde yasadışı bir işlem bu,' demiş ve eklemiş: 'Ancak bize yatırımcılarımız tarafından verilen direktifler oldukça net: Dünya çapındaki koyun ve sığırların genetik yapısına dair patentli bir portfolyo hazırlamak ve bu malzemenin küresel tarım piyasasında kullanılabileceği teknikler geliştirmek.'"

"Amerika – güzel! Muhteşem!"

"Zaman doldu!"

"'Goril deneyi bu tekniklere dair araştırmamızın bir bölümüydü, ancak Bios Laboratuvarları primatlarla ilgili çalışmalara devam etmeyecektir.'"

"Merkeziniz neresi?"

"Hanımefendi, başka bir çağrıyı bekletiyorum. Gerçekten kapatmak zorundayım."

"Tamam. Yardımınız için teşekkürler."

"Zaman doldu mu? Nasıl yani?"

"Burada önemli tek bir şey olduğunu, onun da verimlilik olduğunu bu insanların kafasına sokman gerekiyor."

"Masaj bitti. Bir saat nasıl geçti anlayamadım."

"Bu tür gevezeliklerden nasıl kaçınacaklarını biliyor olmalılar, bunu da sen sağlayacaksın. O herifin de icabına bak. Sohbet hattı işletmiyoruz burada."

"Eee, ne diyorsun?"

"Afedersin Mira, burada bir şeyle uğraşıyordum."

"Okuduğum haberi dinledin mi?"

"Dinledim, zaten Stephen Hall'u da tanıyorum. Cambridge'de beraberdik. Squash oynardık."

"İyi işte, baksana! Demek ki bu bizim şansımız! Çocuğumuz olabilir! Gidip görüşsene onunla!"

"Tamam Mira, görüşürüm."

Birkaç gün sonra Dr. Stephen Hall, Rajiv'i bol güneşli bir Cambridge ikindisinde ışığın çoğunun içeri girmesini engelleyen on dokuzuncu yüzyıl tarzı kafesli pencerelere sahip büyük ve eski evinin salonunda ağırladı. Odaya hâkim olan kuyruklu piyano ve kocaman

televizyondan geriye kalan ufacık boşluğa tıkıştırılmış koltuklara oturdular.

"Söyle bakalım, senin için ne yapabilirim?"

Stephen kahvesine krema koyup büyük bir dikkatle karıştırdı.

"Bana ve karıma bir çocuk yapmanı istiyorum. Tabii ki ücreti neyse vereceğiz." Rajiv üremeye yönelik başarısız teşebbüslerinin tarihçesini anlattı.

Dr. Hall uzun uzun düşündü. Gergin görünüyordu.

"Evlat edinmeyi düşündünüz mü?"

"Senin ciğersiz Avrupalı çözümlerini dinlemeye gelmedim buraya. Evlat edinme tavsiyesi dinleyecek olsaydım dünyanın en önde gelen biyoteknoloji uzmanlarından birini ziyaret etme zahmetine girmezdim. Etini ve kanını benden ve karımdan alacak bir çocuk istiyorum. Ziyaret amacım bu."

"Ne kadar ödeyebilirsin?"

"Beş milyon pound."

"Anlıyorum." Ancak çok dikkat edilirse sezilebilecek bir heyecanla kahvesinden bir yudum aldı.

"Ülke dışında bir yerde çalışmak zorunda olduğumuzun farkındasındır, malum burada yasadışı. Büyük ihtimalle Bahamalar'da bir laboratuvar kurarım. Oraya da epeyce malzeme ve insan götürmemiz gerekecek. Yani–"

"Ne kadar para harcaman gerekeceğini biliyorum, o meblağ beş milyon pounda yaklaşmayacaktır bile. Ben zaten o rakamın içine senin için epey kabarık bir kâr da ekledim. Ama mesele buysa, yedi milyon diyelim. Daha fazla pazarlık yok."

"Peki, evet dersem tam olarak ne isteyeceksin?"

"Bana bir oğul yapmanı istiyorum. Mükemmel bir evlat, yakışıklı ve etkileyici bir oğlan olacak. Zeki ve çalışkan olacak, işimi devralabilecek. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayacak, utandırmayacak. Mutlu olacak. Her şeyden önce, uyuyabilen bir evlat olacak."

"Genetik gibi, ihtimallere dayalı bir bilim dalında tüm parametrelerle oynamak ve onları optimize etmeye çalışmak tehlikelidir. Çok zorlarsan bir yerde elinden kaçar ve hiçbir şey elde edemezsin."

"Olabilir. Yine de taleplerim bunlar."
"Tamam, yapacağım."

Uçakta geçen zaman, havayolu şirketi tarafından insanları aldatmak için kurgulanmış bir şey gibi gelirdi Rajiv'e hep; emniyet kemeriyle bağlanmış sığırlar için sekiz saatlik nakliyelerinde bir tür uyutucu görevi görürdü ve tek panzehiri de pasaport kontrolü ve bagaj alımıydı. "Yesterday" ve "Candle in the Wind" gibi şarkıların elektronik altyapı eklenmiş versiyonları yolculara eski, tanıdık duyguları çağrıştırır ama daha güvenli ve keyifli bir yolculuk için insan sesi şarkıdan silinmiş ve duyguların yerine de boşluklar konulmuş olurdu. Yemek zamanları önceden anons edilir, havada giden bu borunun içinde dünyanın ritimleri sekteye uğramadan devam eder ve böylelikle kuzu eti bitip sadece tavuk kalınca hissedilen öfke, "Kahvaltı yapalı daha iki saat olmadı mı?" düşüncesinden çok daha önemli bir hal alırdı. Yüksek alkollü şarap, cimri bir aydınlatma ve neredeyse bütün kanallardan zerk edilen Julia Roberts anestezisi de bu zarif ve yüksek irtifalı ninniyi tamamlardı.

Uçağa ne kadar sık binerse binsin, Rajiv doğal olarak bu uyutucuların hiçbirine teslim olmazdı. Etrafını saran zaman yavaşladıkça onun kalp atışları, titanyum zarın öbür tarafındaki o korkunç hızla, tiz çığlıklar atarak saniyede 300 litre yakıt tüketen o enerjiyle, Karaçi-Tahran-Moskova-Prag-Frankfurt-Amsterdam'ın camdan bir saniyeliğine şöyle bir görünüp sonra eski bir gazete sayfası gibi geçmişe savrulup gittikleri, saatte 800 kilometrelik o şiddetli rüzgârla beraber hızlanırdı. Uçak gökyüzünde fiber optik jet buharını salarak gider ve hep karşıda duran o sarsılmaz güneş uykusuz, loş gözbebeklerini yakıp zamanı saatler boyunca sabit tutarken, günün normal akışı bu şekilde eğilip bükülürken, Rajiv'in uykusuzluk yüzünden herkesten farklı bir zamanda yaşıyor olma üzüntüsü yerini paniğe bırakırdı. Gün boyunca gecenin kurşuni karanlığını yanında taşımaya alışık bedeni şimdi de uzak diyarlara Hindistan Standart Saat Dilimi'ni taşıyordu ve bu yük hiç olmaması gereken yerlere gittiğinden, içinde kulak tırmalayan bir tektonik sürtünme sesi hissediyordu. Zaman yerkürenin yüzeyinde nazikçe akıyor, diye düşündü: Aslında insan

bedeninin zamandaki süreksizlikler nedeniyle travmatize olması için hiçbir sebep yoktu – ta ki insanlar bir zaman diliminden diğerine hızlı iletişim tünelleri açıp, kıtadan kıtaya jet motorlarıyla sıçrama uğraşlarına girene dek. Evren, *jet-lag* gibi yeni sözcükleri anlayacak şekilde doğmamıştı.

Hep böyleydi, her zaman.

Stephen hızlı çalıştı. Bahamalar'da Delhi'den gönderilmiş kan ve doku örnekleri üzerinde çalışarak, iki yetişkin insanın DNA'sının döllenme sırasında bir araya gelme süreçlerini taklit etmeyi başardı. Kürtajla alınmış embriyoların yumurtalıklarından insan yumurta hücreleri aldı ve bu hücrelerin çekirdeklerini dağlayıp yerine yeni genetik kombinasyonu yerleştirdi. Bu şekilde iki yüz yumurta seti oluşturdu ve beklemeye başladı.

Nihayet sağlıklı ve kullanılabilir bir zigot tespit etti, her birkaç saatte bir mutlu mesut ikiye bölünüyordu. Mira'yı aradı, Mira da hemen o gün uçakla yanına geldi ve zigot Mira'nın rahmine yerleştirildi.

Mira Delhi'ye Londra üzerinden döndü ve arada Bond Caddesi'ne uğrayıp biraz alışveriş yaptı. Ne gümrük görevlileri ne de güvenlik görevlileri taşıdığı mikroskobik kaçak yolcuyu tespit edebildi.

Dokuz ay sonra Mira al yanaklı ve tombul bir kadındı, Rajiv de hayat dolu ve sabırsız bir baba adayı. O zamana dek kimse onu bu kadar memnun ve canlı gördüğünü hatırlamıyordu. Gözlerinin altında dövmeyle işlenmiş gibi görünen siyahlıklar bile kaybolmaya başlamıştı. Günde birkaç kez Mira'yı arıyor ve vücut ısısı hakkında, karnının durumu hakkında sorular soruyordu. Akşamları ona çiçek ve tatlı getiriyor, Mira'nın mutluluğuyla konukların başını döndürdüğü, hatta zaman zaman eski Bollywood numaralarından birkaçını sergilediği küçük partiler düzenliyordu. Nihayet doğum vakti geldi çattı.

Rajiv çalışma odasında kapısını kapatmış oturur ve elinde bir kalem çevirirken, kadın doğum uzmanı ve hemşireler eve gelip yatak odasına girdi. Rajiv gergin ve telaşlıydı, terleyip duruyordu ama dı-

şarı çıkmak gibi bir maceraya girmedi. Sonunda bir hemşire kapısına geldi.

"Doğum tamamlandı efendim, ikizleriniz oldu. Biri oğlan biri kız. İkisi de sağlıklı. Bir gelin isterseniz."

Rajiv hemşirenin yanından hızla geçip eşinin yatak odasına girdi. Yorgunluktan tükenmiş ve rengi solmuş Mira, yanında iki bebekle uzanmış yatıyordu. Bebeklerden biri pırıl pırıl ve çok güzel bir kızdı. Diğeri ise büzüşmüş, şekilsiz bir oğlandı ve kocaman, köşeli kafası bir ineğinkine benziyordu.

"Bu ne?" diye çığlık attı korkuyla. "Bu benim oğlum değil! Bu bir... yaratık!"

Hemşireler aralarında fısıldaşıp ortalığı sakinleştirmeye ve yeni annenin istirahat etmesini sağlamaya çalıştılar, babaya da yeni bebeklerin çoğunlukla biraz –tuhaf?– göründüğünü ve bunun son derece normal olduğunu, endişeye mahal olmadığını, onları farklı yapan ufak tefek acayiplikleri olsa da hepimizin sonunda çocuklarımızı sevmeyi öğrendiğimizi, zaten çocukları biricik yapanın da belki böyle tuhaflıklar olduğunu anlattılar.

Rajiv dinlemiyordu. "O çocuğun bu evden bugün gitmesini istiyorum!" dedi. Hızla odadan dışarı fırladı ve uzun yıllardır sırdaşı ve hizmetkârı olan Kalu'yu buldu.

"Korkunç bir şey oldu Kalu. Karım *iki* çocuk doğurdu, bir kız bir de anormal bir oğlan. Oğlanın burada bir dakika daha kalmasına izin veremem. Alıp götürmeni istiyorum. Ona bakacak bir aile bul. Aileye de, çocuğa baktıkları sürece yıllık belli bir ücret ödeyeceğimizi söyle. Ama ben çocuğun nerede olduğunu da başına ne geldiğini de bilmek istemiyorum, onun da benim hakkımda bir şey bilmesini istemiyorum. Al onu götür Kalu! Delhi'den uzağa, başka bir şehre. Yaşadığımız sürece bu olay aramızda bir sır olarak kalsın."

Birkaç saat içinde meselenin icabına bakıldı. Kalu nereye gittiğini kimselere, Rajiv'e bile söylemeden çocuğu sarıp sarmaladı, yanına bir de sütanne alıp havaalanına hareket etti. Rajiv'in özel uçağını alıp Bombay'a gitti. Sütanne otelde çocuğa bakarken, Kalu da sokaklarda dolaşarak çocuğu sahiplenebilecek bir aile aramaya başladı. Müslüman bir kitapçının iyilik dolu yüzü gözüne çarptı. Yanı-

na gidip olanları anlattı.

"Eşim de ben de çok mutlu oluruz beyefendi! Bizim çocuğumuz olmadı, oysa hep bir oğlumuz olsun istemiştik!"

"Bu akşam sana çocuğu getiririm. Her yıl tam bugün seni ziyaret edip parayı veririm. Benimle iletişime geçmen, çocuğun nereden geldiğini öğrenmek için herhangi bir girişimde bulunman yasak. Umarım onu seven bir ana baba olursunuz."

Kalu ve sütanne akşam olunca bebeği kitapçının evine götürüp yeni annesinin kucağına bıraktılar. Kadın mutluluktan ağladı.

"Adı İmran olsun," dedi saygı ve hürmet dolu bir ifadeyle. "Tanrı gibi bir çocuk olacak."

Rajiv ve Mira da kızlarına Sapna adını verdiler ve ilk günden itibaren kızı gören herkes büyülendi. O kadar güzeldi ki, hayattan bezmiş politikacılar ve yüzü kırışıklarla dolmuş işadamları "nefes kesen" sözünün anlamını beşikteki çocuğa bakınca yeniden keşfettiler. Rajiv kızın doğduğu günkü öfkesini unuttukça ve Mira'nın da kocasının o günkü buyurgan tavrına duyduğu kızgınlık azaldıkça, ikisi de gitgide kızlarına derin bir aşkla bağlandılar.

Herkes kızın uykusuyla ilgili bir olağanüstülük olduğu konusunda hemfikirdi. İnsanlar sırf uyuyan kızı görmek için Rajiv'in evine uğruyordu çünkü kızın uyurken hafifçe dışarı verdiği nefesin kokusu, o güne kadar kokladıkları her şeyden daha güzeldi. O kokuyla insan kendini daha genç ve zinde –hatta hiç kimse bunu sesli dile getirmese de– adeta ürüyormuş gibi hissediyordu!

Uyku zevkinden ebediyen mahrum olan Rajiv'in bedeni ve zihni, kızının şehvani uykusuyla sakinliyor ve tazeleniyordu.

Kız daha dört-beş yaşlarındayken bir gün evin piyanosunun başına oturdu ve acemi parmaklarıyla, ama giderek artan bir armonik örgüyle, o sabah radyoda duyduğu bir Hintçe film şarkısını çıkardı. Rajiv hemen bir İngiliz piyano hocası ayarladı ve kadın da kısa süre içinde kendini genç öğrencisiyle karmaşık felsefi sohbetler ederken buldu. Sapna, neden bazı melodik veya armonik birleşimlerin belli duygularla bu kadar doğrudan örtüştüğünü merak ediyordu.

Bir sabah Rajiv işe gitmeden önce veda öpücüğünü almak için Sapna'nın odasına girdiğinde, daha önce görmediği bir şey dikkatini çekti. Görünen o ki, ahşap yatak başlığından yeşil bir filiz çıkmış, bir gece içinde de yapraklanıp küçük beyaz bir çiçek vermişti. Karısını çağırdı.

"Ne kadar güzel!" dedi karısı şaşkın bir ifadeyle.

"Güzel olabilir. Ama burada ne işi var? Bir gecede bu kadar büyüyorsa bir sabah kalkıp kızımızı dallar arasında boğulmuş da bulabiliriz. Birisini bul, hemen filizi kessin ve o budak yerini de kapatıp vernikleşin. Bu yatak on senedir falan burada, değil mi? Bu kadar zaman sonra böyle bir şey olmasına aklım ermedi."

O gün bir marangoz bulundu. Marangoz yeni sürgünü dikkatle kesti, yüzeyi zımparaladı ve hiçbir iz kalmayacak şekilde vernikle kapattı. Ama ertesi sabah, ikisi de bir gün önce çıkandan daha büyük iki filiz çıkmıştı, çiçekleri de odayı nefis, baş döndürücü bir kokuyla dolduruyordu.

Rajiv öfkeden çılgına döndü.

"Derhal bu yatak değişsin. Metal çerçeveli bir yatak getirin. Bu tam bir... saçmalık!"

Ahşap yatağın yerine metal çerçeveli bir karyola kuruldu ve bir süreliğine olaylar normale döndü. Ama çok geçmemişti ki, bir sabah uyandıklarında Sapna'nın odasının zeminindeki antika İran halısından bir gecede fışkırmış sıra sıra ve kıvrılarak yükselen otlardan ortalığa yayılan sporlarla, her hava akıntısında zeminle tavan arasında tembel tembel salınan beyaz tohumlarla karşılaştılar. Bu sefer gerçekten korkan Rajiv hem otlara hem de Sapna'ya tahliller yapılmasını istedi. Hiçbir şey tespit edilemedi, Sapna'nın da bildiği bir şey yoktu. Onu başka bir yatak odasına geçirdiler, orada da hasır çamaşır sepeti bir gecede bambu filizlerinden oluşmuş bir demet gibi büyüyerek odayı sardı ve tavanı delip üstteki odaya taştı. Sapna'nın uyuduğu her yerde eşyalar hayat kazanıyordu. Çarşaflar, elbiseler, gazeteler, antika dolaplar büyüyebilme kabiliyetlerini yeniden hatırlıyordu.

Geceleri yaşanan bu hipertrofiyle her karşılaşması Rajiv'i çileden çıkarıyordu. Kızının odasında hiç yoktan türeyen bitkilere gözlerini dikip bakarken o âna kadar hissettiği her şeyden daha güçlü bir öfke duyuyordu. Yavaş yavaş bu nefret onu ele geçirmeye başladı. Sürekli her yerden fışkıran, birbirine sarılarak yükselen filiz ve dal görüntüleri gözünün önüne geliyor ve çalışmasına engel oluyordu. Bu hayaller midesini bulandırıyordu. Sapna'nın yattığı odadan her türlü organik malzemenin çıkarılması emrini verdi. Bu gelişmeyle olaylar kontrol altına alındı ve aylar boyunca bu tuhaflıklardan uzak bir hayat sürdüler. Ama Rajiv'de bir bitki korkusu peydahlanmıştı ve nereye gitse araba koltuklarından, toplantı masalarından fışkıran iğrenç yeşil filizler hayal etmekten kendini alamıyordu.

Bir sabah, odasının kapısına yaklaştığı sırada, içeride Sapna'nın sessiz sessiz ağladığını duydu. Karşılaşacağı şeyden korkarak kapıyı yavaşça itti. Oda boş ve sakindi, Sapna yatağında kıvrılmış yatıyordu.

"Kan akıyor baba. Bacaklarımın arasından."

Rajiv'in içine bir şey saplanır gibi oldu, koşarak odadan çıktı. Takım elbiseli haliyle ter içinde kalmıştı, Mira'nın yatağına oturdu.

"Sapna'nın sana ihtiyacı var."

O gece, Sapna'nın odası halihazırda tüm organik izlerden arındırılmış olmasına rağmen ve hiç kimse –uyuyamayan Rajiv bile– bir şey duymadığı halde, yemek odasında dev bir nim ağacı kök verdi, uzayıp tavanı oyarak Sapna'nın uyuduğu odaya ulaştı, dallanıp budaklanarak dört duvarı da deldi, sonra bir üst katı doldurdu ve evin çatısını parçalayarak dışarı çıktı. Gece boyunca sarmaşıklar ve başka arsız bitkiler tırmanarak ağacı neredeyse tensel bir hazla sarıp sarmaladı, içinden tohumlar fışkıran kışkırtıcı kırmızı çiçekler açtı. Sabah olup evdekiler uyanana dek dışarıda büyük bir kalabalık toplanmış, bu sıradışı manzarayı izliyordu ve fotoğrafçılar da yerel gazeteler için resim çekiyordu.

İnsanlar kendi gezegenlerinde olabileceğine inanmadıkları bir şeye nasıl bakarsa hane halkı da ağaca öyle bakıyordu. Gidip gelip ağaca, ağacın duvarları delip geçtiği yerlere dokunuyorlardı. Rajiv'in suratı karardı.

"Bunu bugün kestirin. Duvarları onartın. Sonra da bu işe daha düzgün bir çözüm bulmak gerekecek."

Ağaç o gece gerçekleşen tek çoğalma mucizesi değildi, ama ikincisi epey sonra keşfedildi. Bu bereket taşkınlığı esnasında Mira da hamile kalmıştı.

O gün Rajiv'e Savunma Bakanlığı'ndan bir telefon geldi.

"Rajiv, çok rica etsem öğleden sonra gelip beni görebilir misin? Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Rajiv oraya vardığında birçok üst düzey devlet görevlisi onu karşılamak için toplanmıştı.

"Rajiv, milletimize yaptığın hizmetlere ne kadar hayran olduğumuzu ve kıymet verdiğimizi sen de biliyorsun. Bu yüzden seni bu şekilde, gayriresmi olarak davet ettik ki olay aleni bir skandala dönüşmesin. Bize bildirilene göre evinizde epey münasebetsiz ve alışılmadık birtakım olaylar gerçekleşmiş. Sizin mahreminize girmek aklımızdan bile geçmez, ama bu sabah olanları bir düşününce bütün bunlar pek uzun süre mahrem sırlar olarak kalmayacak gibi görünüyor. Ne olup bittiğine dair senden bir açıklama bekliyoruz. Ayrıca diğer insanların zarar görmemesi için buna beraberce bir çözüm de düşünmeliyiz. Bu işlerin nasıl ilerlediğini sen de kestirebilirsin. Dün bir filizdi, bugün koca bir nim ağacı, yarın belki de kalkıp bakacağız ki başkentin bulunduğu yeri orman bürümüş."

Rajiv afallamıştı.

"Tabii ki, haklısınız. Bu açıdan düşünmemiştim hiç."

"Burada asıl toplanma amacımız *senin* görüşlerini dinlemek olduğuna göre, şimdi bize tam olarak ne olup bittiğini anlat lütfen."

"Açık konuşmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Görünen o ki siz benim bildiklerimi biliyorsunuz zaten."

"Peki bu durumu önlemek için ne yapacaksın?"

"Şimdiye kadar bu işi, evde birtakım önlemler alarak çözebileceğimi düşünüyordum. Ama bu sabahtan sonra, o kadar da emin değilim."

"Rajiv, izin verirsen sana sunmak istediğimiz birkaç fikir olacak. Sen gelmeden önceki birkaç dakika boyunca kafa kafaya verip dü-

şündük. Buradaki kıymetli dostlarımdan birisi, kızının –Sapna'ydı, değil mi?– milletine çok faydalı olabileceğini düşünüyor. Çöllerin yeşillendirilmesinde kızını kullanmamızı önerdi. Çok zarif bir öneriydi, ancak sanki biraz hayalci gibi. Benim anlayabildiğim kadarıyla kızının uykusundaki tuhaflıklar herhangi bir bilimsel ilkeye uymuyor, dolayısıyla onu doğrudan araziye salmak epey tehlikeli olur. Bu yüzden bir tür, nasıl diyelim, kapatılma içeren bir çözüm üzerine odaklandık. Böylelikle kimseye, en önemlisi de tabii ki kendisine, herhangi bir zarar veremeyecek.

"Tartışmanın başından itibaren hepimiz hapis fikrini hariçte bıraktık. Yani kızının suçu ne ki? Ayrıca onun gibi yetiştirilmiş genç bir hanımefendi bizim hapishanelerde bulunan sefil insanların arasında nasıl hayatını sürdürebilir? Diğer yandan da, ne yazık ki hastanelerimizin herhangi birinde kızına bir yer vermek de akıllıca olmaz diye düşündük. Çok göz önünde olur. Çok riskli.

"Ama tüm taraflar için uygun bir çözüm hapishane ile hastane arasında bir yerde bulunabilir. Nasıl demeli, öhö, tam olarak *compos mentis** olmayan vatandaşlarımıza hizmet veren muhteşem kurumlarımız var. Gerçek uzmanlar tarafından idare edilen, dış dünyanın gözünden uzakta, konukların rahatça gezip dolaşabilecekleri mekânların olduğu yerler, anlıyorsun yani. Kızının bu tür bir yerde epey rahat edeceğini düşündük. Hem müziğine devam edebilir, hem de nihai teşhisi ve rehabilitasyonu için gerekli testleri yapılır ve biz de bu süreçte özel durumunun kimseyi rahatsız etmeyeceği şartları sağlayan özel bir yer ayarlamış oluruz kendisine. Ne dersin?"

Rajiv'in tepkisi hiçbiri için beklendik bir tepki değildi. Demek ki, dünyanın en büyük nüfusa sahip ikinci ülkesinin savunma bakanı bile olsanız, dünyanın en zengin yirmi yedinci adamının önünüzde diz çöküp ağlamasından rahatsızlık duyabiliyordunuz.

"Efendim, lütfen kızımı benden ayırmayın. Sahip olduğum her şeyim o benim, onu kendi sefil hayatımdan kat kat fazla seviyorum. Her şeyi, her şeyi yaparım, yeter ki onu benden almayın. Onu bana

* *Lat.* akli dengesi yerinde – *y.n.*

bağışlayın efendim, size söz veriyorum bir çözüm bulacağım. Param, kaynaklarım ve bağlantılarım var, bunu bir şekilde hallederiz, endişe etmeyin. Önce problemi teşhis ederiz ve herkesin fayda sağlayacağı bir çözüm üretiriz, inanın bana sizi hayal kırıklığına uğratmam. Yalnızca bir isteğim var, size yalvarıyorum kızımı benden almayın!"

Devlet görevlileri sessizliğe gömülmüştü, bakanın sesini toplayıp konuşabilmesi için epey zaman geçti.

"Pekâlâ Rajiv. Belki de insafsızca ve duygusuzca hareket ettik. Şimdi lütfen git ve bu mesele üzerinde düşün, sonra da kararını bize bildir – en geç çarşamba günü diyelim mi?"

Birkaç gün sonra, Delhi'nin hemen dışında büyük bir kule inşaatı başladı. Yarı iletken üretilen fabrikaların inşa edilme esaslarına göre yapılıyordu bu inşaat da: Yani herhangi bir organik malzeme, toz zerresi ve benzeri hiçbir şey içermeyecek ve bina günde iki kez pahalı makinelerle temizlenecekti. Bir süre üzerinde düşünüldükten sonra, içerideki hassas dengeye herhangi bir zarar gelme olasılığına karşı yapıya pencere konulmamasına karar verildi. Rajiv her gün gidip inşaat işlerini denetliyor ve kızını kapatmak için yaptırdığı bu devasa kulenin mümkün olduğunca sevgiyle planlanıp yükseltilmesini sağlamaya çalışıyordu. İç mekânın tasarımı için ünlü bir mimarla anlaşılmış, içinde her biri özel olarak polyester filme basılmış üç bin kitaptan oluşan bir kütüphaneyi ve tamamen çelikten üretilmiş bir piyanoyu barındıran özel bir müzik odası olan mükemmel bir iç mekân tasarlaması istenmişti. Salonda dünyanın dört bir yanından en iyi kanalları gösteren bir televizyon da vardı. Ama dışarıdan hiçbir şekilde ışık sızmıyordu ve kapının anahtarı da sadece Rajiv'de duruyordu. Dış duvarlar insan kafası kalınlığında çelikten imal edilmişti. Çok geçmeden Sapna buraya nakledildi.

Sapna günlerini yazarak ve piyano çalarak geçiriyordu. Yalnızca klasik Batı müziği çalıyordu ama klasik Hint müziğinden esinlenerek yeni bir sınıflandırma geliştirmişti. Bu sınıflandırma Liszt'i Paris'e gönderen veya Beethoven'i kör eden biyografik kazaları hiç dikkate almıyor, bir müzik eserinin içinde doğduğu şartları pek

önemsemiyor ve bunlarla birlikte gelen "Barok", "Klasik", "Romantik", "Modern" gibi ayrımlara da itibar etmiyordu. Sapna bunun yerine bazı yeni kurallar geliştirmek istiyordu. Amacı, müziksel sesin düzenlenmiş belli bir halinin evren ile rezonansını, bilhassa da insan duyguları tarafından algılanabildiği şekliyle çözümlemekti.

Araştırmasının sonuçlarını işleyeceği harita olarak 24'lük saat kadranını seçti. 1440 dakikalık kadranın her bir çizgisi (sonraları saniye seviyesine inme ihtiyacı da hissetmişti) duygularla doğanın gerçeklerinin belli bir birleşimini temsil ediyor, bunlar da müziksel "özlerin" (onun tabiri) ayrı ayrı müzik parçaları içinde bulunabilecek farklı kombinasyonlarına denk geliyordu. Her bir müzik parçasının özünü ortaya çıkarmak için gerekli olan karmaşık değerlendirme safhalarını mümkün kılmak ve böylece o parçayı günün doğru saniyesine yerleştirebilmek için astrolojik çizelgelere benzeyen bir şemalar bütünü geliştirdi.

Sistemdeki hataları düzeltme ve bilimsel bir çalışma olarak yazıya dökme işlerine epey zaman harcadıktan sonra Sapna kendini, sistemi bütün piyano repertuvarına uygulamaya verdi. Belli bir müzik parçasını alıyor, tıpkı şehir binalarının ortasında kalan loş bir odanın günde ancak iki muhteşem dakika boyunca gün ışığına boğulması gibi, doğru rezonansı bulduğunu hissedene kadar her gün biraz daha erken veya biraz geç bir vakitte çalıyordu. Bach'ın süitlerinin çoğu (ve isimlerinin aksine, Chopin'in noktürnlerinden birkaçı) sabah saatlerine uygunken, prelüd ve füglerin pek çoğu gecenin derinliklerine aitti. Sistem mükemmelleştikçe ortaya çıktı ki, Avrupa klasik müziğinin eksik bileşeni zamandı. Gözlerini kapatıp, Beethoven'in son piyano sonatının ilk ölçüleriyle eşleşen günün belirli bir ânını (akşam 6:02 civarını) bekledikten sonra piyanonun tuşlarına vurduğunda çıkan ses, herkesin o zamana kadar duyduğu her şeyin kulağa otel lobilerinde çalan içten içe rahatsız edici müzikler gibi gelmesine yol açıyordu. Müzik, zamanla doğru ilişkilendiği noktaya geri konulduğunda –çünkü asıl yeri orasıydı– göğe yükseliyor, yıldızlar arasında sıçrıyor ve insanların kalplerini o güne kadar hayal ettikleri ama hissedemedikleri bir mutlulukla dolduruyordu. Sapna'nın piyano çaldığı kulenin etrafına gelen insan kitleleri müzik

dinliyor, sokakta sessizce oturuyor ve daha önce hiç yaşamadıkları bir şeyi, *6:02 olma halini* tecrübe ettiklerini hissediyorlardı.

Babası Sapna'yı her akşam ziyaret ediyordu. Kızın da her akşam okuduklarından bulup çıkarttığı veya televizyondan görüp öğrendiği ve babasıyla tartışmak istediği bir şeyler oluyordu. Rajiv kızını gittikçe daha da çok seviyordu ve hamileliği ilerleyen karısı sonunda sağlıklı, kusursuz bir oğlan çocuğu dünyaya getirince kendisini Sapna'ya karşı biraz daha borçlu hissetti. "Üreme kabiliyetimi bana kazandıran Sapna oldu, hem de bu kadar ileri yaşımda. Yıllar önce Dr. Hall'dan istediğim erkek evlada onun sayesinde kavuştum," diye düşünüyordu. Karısının Sapna'ya sırtını dönmesi ve artık gayrimeşru yollardan sağlanmış olduğunu düşündüğü ilk hamileliğini bu noktadan sonra unutulması gereken bir lanet olarak görmeye başlaması; ayrıca genel anlamda ideal bir evlat olan oğlunun, Sapna'nın varlığının bilincine vardığı andan itibaren ondan nefret etmesi, ondan "ablan" diye bahsedildiği her defasında sinirden çıldırması, babasının "kuledeki ucube" ile geçirdiği zamanı hor görmesi, Rajiv'i kızının durumuna daha da fazla üzülmeye sevk etti. Kızının dört duvar arasında oluşundan hep acı duydu, hep "çok daha fazlasını hak ediyor" diye düşündü. Her akşam onu orada bırakıp kapıyı üzerine kilitlemek içini dağlıyordu. Her gece yanında daha uzun kalıyor, çaldığı müziği dinliyor ya da onunla edebiyat veya tarih konuşuyordu.

Kızın babasıyla paylaşmadığı tek şey bir televizyon yıldızına âşık oluşuydu. Hem de öküz şeklinde kafası olan bir televizyon yıldızına.

Çelimsiz bebek İmran, babasının işlettiği köhne kitapçı dükkânında yaşayan ailesinin sevgi ve ilgisiyle büyümüştü. Dükkân Arap Denizi'nden gelen dalgaların Hacı Ali'nin mezarına ev sahipliği yapan minareli adaya çarptığı noktaya yakın bir arka sokaktaydı. Küçük dükkânda her şey bulunuyordu: Rehber kitaplar, sayısız Kuran baskısı, cilt cilt Arapça, Farsça ve Urduca şiirin yanı sıra esanslar, iksirler ve üzerine dualar nakşedilmiş kolyeler de vardı. Küçük şehirlerden gelen hacılar daha çok hediyelik eşyalara bakardı: Kararsız hareketlerle ilerleyen kolların arkasında, kubbelerinin üstüne efekt

olsun diye yanıp sönen yeşil ve sarı ışıklar yerleştirilmiş mermer mezarın sebatını resmeden plastik duvar saatleri ("Zamanı tamı tamına gösterir! Senelerce dayanır"); etrafında eflatun ve zümrüt yeşili devasa gezegenler ve hilaller uçuşan Kâbe'yi gösteren takvimler; üzerine altın kubbeler ve minarelerle gümüş palmiye ağaçlarından oluşan muazzam bir cennet manzarasının bir mihrabın kemeri altında resmedilmiş olduğu seccadeler bunlardan bazılarıydı. Normalde tezgâhın üstünde uyuyan bebek İmran'ın, bazen yanıp sönen yüzlerce rengârenk LED ampul tarafından gece göğüne yansıtılan Müslüman mucizelerinin Türkî zarafetini seyrederken uyuyamadığı da olurdu.

Yavaş ve orantısız bir biçimde büyüdü İmran. Omuzları geniş ve güçlüydü ama bacakları kısa ve ince kaldı. Cücevari vücudu için fazla uzun kolları vardı ve küçük yaşlardan itibaren maymuna benzer bir yürüyüşü olduğu için sınıf arkadaşlarının alay ve nefretine maruz kaldı. Diğer çocuklar en çok da yıllar geçtikçe iyice belirginleşen ve çıkıntılı burun ve çene hatlarıyla bariz bir şekilde öküz başını andıran kocaman kafasının ebadı ve şekliyle dalga geçiyorlardı. Mahallede bu tuhaf yaratığın vücuda gelmesi için gerçekleşmiş olabilecek doğaya aykırı birlikteliklere dair tahminler duvar resimlerine yansıyordu. Bu resimlerde hiçbir şeyin farkında olmayan koyunların arkasına geçmiş işlerini gören maymunlar veya düzgün vücutlu bakirelerin dolgun kaba etlerini ikiye ayıracakmış gibi görünen öküzler görülüyordu. Belediyenin aceleyle sildiği bir karikatürde baştan sona bir hikâye anlatılıyordu. Bu hikâyede çocuk sahibi olmak isteyen bir kadın çiğ öküz hayası yiyor, bunun sonucunda kendisi değil, bir inek gebe kalıyordu. Yetenekli sayılabilecek bir çizerin elinden çıkmış son sahnede ise kadının bir gece gizlice ineğin rahminden kanlar içinde bir bebek çekip aldığı ve yatakta kocasıyla arasına yerleştirdiği görülüyordu. Hikâyenin tamamı ise bu olaylara işaret edip ahlak dersi veren bir keçi tarafından anlatılıyordu.

İmran'ın anne babası doğal olarak oğullarının maruz kaldığı bütün bu utanç verici haller yüzünden üzgündü ve sonunda okulu bırakma ısrarına yenik düştüler. Oğlan okula gitmek yerine günlerini kitapçıda geçiriyor ve ciltler dolusu şiir okuyordu. Sonraları müşte-

rileri eğlendirmek için bunları ezberden okumaya başladı. Zamanla performansının methi etrafa yayıldı ve içeride yer bulamayan meraklı dinleyiciler gün boyunca kitapçının etrafında bekleşmeye başladı. Vücudunun tuhaflığı her dinleyeni mest eden yorumunun gücüne güç katıyor gibiydi; olması gerekenden fazlaca geniş göğsü ve uzun boynu sayesinde de, sesi dipsiz bir duygu kuyusundan çıkıp gelir gibi duyuluyordu. Onun sayesinde dinleyiciler Farsçanın zorluklarını veya Urducanın anlamı unutulup gitmiş sözcüklerini kolayca aşabiliyor, şairin gerçek meramını anlayabiliyordu. "Bu kadar ufak bir çocuğun, âşığın maşuka, müminin Yaradan'a duyduğu hasret gibi yetişkinlere has duyguları bu kadar iyi dile getirip bizi böyle kahretmesi hayret verici doğrusu. Pek çok şeye hasret duyduk ama böyle hasret görmedik," diyordu birisi. Bir başkası da şöyle cevap veriyordu: "Bu çocuk ebediyeti özlerken zamana hapsolup kalmanın acısından bahsederken hepimiz anlıyoruz zamana tabi mahluklar olmanın ne acılı şey olduğunu, kim bilir ne kutlu şeydir ebediyet!" İmran'ın vücudu, geniş omuzları, kendisine ufak gelen bir kaide üzerinde yükselen kocaman kafası, acınası insan bedenlerine sıkışıp kalmış dini şevki vurgulayan şiirsel imgenin etten kemikten bir örneğiydi ve bir şiiri bir kez İmran'dan dinleyenler artık onun sesinden olmayan bir şiiri asla dinleyemiyordu.

İmran, babasının dükkânında durmadığı vakitleri dolaşarak geçiriyordu. Görünüşü şehrin temiz ve varlıklı muhitlerinde korku ve dehşete neden olduğundan, insanların bir şeyden kolay kolay tiksinmediği kenar mahalleleri tercih ediyordu. Tamamen önemsiz görünme sanatını iyi öğrenmişti, böylece kalabalık yerlerden hiç göze batmadan geçip gidebiliyordu. Şehrin cıvıl cıvıl kaynayan yerlerinden hiçbir göz onu görmeden kayıp geçiyor, sonra bir *dhaba*'da* veya *paan*** dükkânında ortaya çıkıp beş kişiyle el sıkışıp selamlaşıyordu. Arkadaşları genellikle ufak çaplı yasadışı işlerden hayatını kazanan insanlardı ve onu çok seviyorlardı, çünkü yüzünü şekilden

* Hindistan ve Pakistan'da, genelde benzin istasyonlarının yakınlarında kurulu, 24 saat açık yol üstü restoranları – *ç.n.*

** Birtakım ağaç yaprakları, yemişler ve tütün bir araya getirilerek elde edilen, uyarıcı etkisi için çiğnenerek tüketilen karışım – *ç.n.*

şekle sokarak insanı kahkahadan öldüren fıkralar anlatıyor ve her zaman herhangi bir meseleyi çözebilecek en az on kişi tanıyor oluyordu. Sorular hep ona soruluyordu: En iyi çay nereden bulunur, araba yedek parçasını kim en ucuza satar, nerede sıkıntısız kürtaj yaptırılır, beş yüz cep telefonunu hızlıca elden çıkarmak için kime başvurmak icap eder?

Bir akşamüstü kendisini Juhu'da, arkadaşlarının sık sık bir araya gelip kâğıt oynadığı ve iş konuştuğu bir barda buldu. Jaluzinin aralarından şerit şerit içeriye sızan saf ışık dışında herhangi bir aydınlatma yoktu; sıcağın, taksicilerin ve seyyar satıcıların hayhuyu içeride ancak bir uğultu olarak duyuluyordu. Tembel tembel dönen pervanelerin altında içkilerini yudumlarken, aralarından biri, "Şimdi İmran bize bir şiir okuyacak!" dedi.

İmran önce kabul etmedi ama herkes tezahürata ve alkışa başladı, birisi çat diye bira bardağını masaya vurdu, barmen de masaya gelip ısrar etti ve İmran da sonunda razı oldu. Bir halk şiiri okumaya başladı; ilk başta sesi o kadar alçaktı ki, diğerleri onu duyabilmek için yaklaşıp öne eğilmek zorunda kaldı.

Şiirde, bir zamanlar yaşamış ve kralın, kraliçenin ve prens ağabeyinin biricik neşesi ve gurur kaynağı olan bir prenses anlatılıyordu. Prenses çok güzelmiş ve öyle güzel şarkı söylüyormuş ki, o söylerken kurtlar kuşlar durup onu dinlemeye başlarmış. Saçları da som altındanmış.

Günlerden bir gün eğri büğrü ve şeytan yüzlü çirkin bir canavar, prensesi kaçırmış ve başındaki altın tellere göz koymuş. Saçlarının hepsini kesip birden zengin olmuş ve prensesi de saçı tekrar uzayana kadar yüksek bir kuleye hapsetmiş. Ama saçları o kadar yavaş uzuyormuş ki, bir daha yüklü miktarda altın alabilmek için yıllarca beklemesi gerekeceğini anlamış. Bu yüzden saçı hızlıca uzatmaya yarayacak bir iksir bulmaya adamış kendini. (İmran'ın sesi burada yükseldi.) Ne kötü bir canavarmış o! Aynı zamanda da ne kadar gülünçmüş! O hikâyeyi anlattıkça, canavar hepsinin gözleri önünde ete kemiğe büründü; büyülenmiş gibi dinliyorlardı onu. İmran yüzünü ekşitip canavarın prensesin narin saç derisine sürdüğü veya çayına kattığı iğrenç özleri ve korkunç hayvan uzuvlarını anlattıkça gül-

mekten gözlerinden yaşlar geliyordu.

Prensesin ağabeyi bu kayıptan dolayı üzüntüye boğulmuş ve saraydan ayrılıp onu aramaya başlamış. Çok uzun zaman boyunca yürümüş, vücudunu dikenler yırtmış, pireler yemiş, ama o yine de vazgeçmemiş. Nihayet uzaktan harika bir sesin şarkı söylediğini işitmiş ve biraz daha yaklaşınca sesin sahibinin kardeşi olduğundan emin olmuş. Başını kaldırıp yüksek kulenin en tepesindeki ufacık pencereye baktığında prensesin yüzünü de seçebiliyormuş. Prenses de onu görmüş, geldiğine çok sevinmiş, ama prensin onu kurtarması mümkün değilmiş çünkü sürekli kilitli duran ana kapı ve çok yüksekteki ufak pencere dışında bir girişi yokmuş kulenin.

Prens düşünmüş ve bir gün büyüyüp kulenin tepesine uzanacak ve kız kardeşini kurtarmasını sağlayacak bir fidan dikmiş kulenin dibine. Her gece bu fidanı sevgiyle suluyormuş ama fidan çok yavaş büyüyormuş ve prens de her gün kardeşinin kulede kaybettiği zamana dövünüyormuş. Prensese olan sevgisi o kadar güçlü ve özveriliymiş ki! Bunları dinlerken İmran'ın etrafındaki kaba saba adamlar duygulanıp sessizliğe gömüldü, o âna kadar hasretin böylesine saf bir şekilde dile geldiğini hiç duymamışlardı.

Günler geçmiş ve canavar, prensesin saçını hızla uzatacak formülü bulmuş. Karışımı getirip prensesin başına sürünce saçlar hemen uzamaya başlamış ve birkaç dakika içinde kalınlaşıp dizlerine kadar erişmiş. Canavar zalimane bir zafer kahkahası atıp saçın hepsini kesivermiş ve satmak için çıkıp gitmiş.

O gider gitmez, prenses içinde karışım olan leş kokulu kazanı kaldırıp pencereden aşağı boşaltmış. Birdenbire o ufacık fidan hızla boy atmaya başlamış, birkaç dakika içinde kulenin boyunu yarılamış. Her yerden dallar, sürgünler, yapraklar fışkırıyor ve baş döndürücü desenlerle kulenin etrafını yemyeşil sararak kemik rengi taşlarına gölgeler düşürüyormuş. Ağaç büyürken prens de tırmanmaya başlamış ve ağacın uzamasıyla birlikte yükselmiş de yükselmiş. Çok geçmeden pencere hizasına gelmiş ve onu gören prenses de ağabeyinin kollarına sıçrayıp onu sevinçle öpmüş.

Ama ağacın büyümesi durmamış. Ağaçtan aşağıya doğru inmek için ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, ağaç onları hep daha yukarı ta-

şıyormuş. Can havliyle inmeye gayret etmişler ama kule çok aşağılarda kalmış ve göğün bilmem kaçıncı katına varmışlar.

Tam o sırada canavar geri dönüp olan biteni görmüş. Öfkeyle kocaman bir balta kapmış ve ağacın köküne vurmaya başlamış. Güçlü darbelerle ağacın gövdesini parçalamış ve sonunda ağaç yana doğru devrilmeye başlamış. Müthiş bir gümbürtüyle yere inen ağaç, kuleyi de unufak etmiş. Artık ne prens varmış, ne de prenses.

Dinleyenler sessizdi.

"İlle ölmeleri mi gerekiyordu?"

"Eee, ne bekliyordun?" diye cevap verdi İmran, bu kadar etkilenmeleri hoşuna gitmişti. "İki kardeş bunlar, evlenip bir yastıkta mı kocasınlar?"

"O da olmaz tabii."

Yine de içlerine sinmemişti.

O sırada barın karanlık bir köşesinden tek başına oturan birinin alkışlamaya başladığı duyuldu. O âna kadar kimse adamın varlığını fark etmemişti.

"Muhteşem! Muhteşem! Böyle bir gösteri izlemeyeli yıllar olmuştu. Müthiş bir yeteneğiniz var bayım! Başka neler yapabildiğinizi de görmek isterim. İzin verin kendimi tanıtayım. Kartımdan da görebileceğiniz gibi, bir reklam şirketinin üst düzey yöneticisiyim. Sizi burada, Bombay'da tanıdığım bazı nüfuzlu arkadaşlara takdim etmeyi çok isterim. Tam da onların aradığı insan olduğunuzu düşünüyorum. Siz de kabul ederseniz tabii. Canavarınız olağanüstüydü, olağanüstü. Son derece korkunç ama bir yandan da gayet mizahi bir tarafı var! Önünüzde parlak bir gelecek uzanıyor bayım! Bugünlerde hakiki bir oyuncu bulmak o kadar zor ki."

Dediği gibi de oldu. Bir sürü toplantı ve deneme çekiminin ardından İmran, Hindistan'da o güne kadar yapılmış en başarılı reklam kampanyalarından birinde, Colgate diş macunu için "Diş Plağı Şeytanı" rolünü oynadı. Pırıl pırıl, huzurlu evlere zorla giren, kötü niyetli planlarıyla evde diş sağlığı felaketleri yaratan ve sonunda Colgate diş macun tüpünün yaydığı lazer ışınlarıyla geri püskürtülen iğrenç, yamuk yumuk bir tipi oynayarak reklam şirketlerinin arayıp da bulamadığı bir kültürel fenomen haline geldi. Okul bahçelerinde ço-

cuklar onun taklidini yapıyor, bir zamanlar İmran'ın nasıl dünyaya geldiğine dair kinayeli ve utanç verici çizimlerin yapıldığı duvarları bu kez dergilerin hediye olarak dağıttığı Diş Plağı Şeytanı çıkartmaları süslüyordu. Gençler bu karakterde isyancı bir taraf buluyor, ebeveynler de karakterin pedagojik potansiyelini önemsiyor ve en azından evlatlarının tuhaf bağrış çağrışlarının ve maymunu andıran tehditkâr yürüyüşlerinin belki bir gün sağlıklı dişlere yol açabileceğini düşünüyorlardı.

Bu İmran için sadece bir başlangıçtı. Tüm şirketler reklamlarında o oynasın istiyordu; kısa süre içinde de o pek kıymetli şekil bozukluğu, orta sınıfın hayatına yönelebilecek mikrop, suç, yoksulluk, yanlış tüketici tercihleri gibi bütün tehditlerin cisimleşmiş hali oldu. Şaşılacak kadar kısa sürede Hindistan'ın en tanınan yüzlerinden biri haline gelmiş, mısır gevreği ambalajlarındaki ve gazlı içecek dolaplarındaki reklam alanlarında Bollywood yıldızlarının ve kriket oyuncularının bir numaralı rakibi olmuştu. Onsuz gayet güzel ve kusursuz olan medya anıtını farklı bir açıdan tamamlayan bir anti-kahraman haline geldi.

Ama asıl, Star TV'nin sekiz saatlik *Ramayana Destanı*'nda şeytan Ravana'yı oynamasıyla yıldızı parladı. Bağımsızlık Günü'nde sabahtan akşama kadar tek parça halinde yayınlanan bu film, ülkede o güne dek gerçekleşen en büyük medya yapımıydı, gözalıcı dijital efektler ve megastarlardan oluşan kadro, tarihöncesi mitleri ekrana hiç alışılmadık biçimde yansıtıyordu. İmran'ın omuzlarına fazladan dokuz kafa daha ekleyen dijital müdahale (ki omuzlarının tuhaf genişliği sanki bu dokuz kafayı zaten gerektirir gibiydi) oldukça gerçekçi ve etkileyiciydi ve herkes bu yapımı bu kadar öne çıkaran karakterin Ravana olduğunda hemfikirdi. Başka hiçbir şeytana benzemeyen bir şeytandı bu ve ilginç bir şekilde insanları kendisine çekiyordu. Sita'yı hanedan mensubu yakışıklı kocasının elinden alıp kaçırdığı zaman ülkenin dört bir yanındaki kadınların tüyleri ürperdiyse de, kaçırdığı Sita'yı Ram'a ihanet edip kendi şeytani krallığının kraliçesi olmaya ikna etmeye çalıştığı sıradaki yalvarışlarında kadınlar, kendi hayatlarında hiç karşılaşmadıkları bir özlemi sezdiler ve duydukları tiksintiye ve bunun asla gerçekleşmeyeceğini bil-

melerine rağmen, o kararlı Rita geri adım atsaydı Ravana kim bilir nasıl da tutkulu ve cömert bir sevgili olurdu diye düşünmekten de kendilerini alamadılar. Hamuman ve bilgisayarda yapılmış maymun ordusu Lanka'yı ezip geçerek şeytanı mağlup ettiğinde, Sita'nın asıl kocasına dönüşünü ancak ikircikli hislerle kabullenebildiler.

İmran'ın hayatı değişmişti. Zengin ve ünlü olmuştu, cep telefonuna sürekli iş ve para teklifleri yağıyordu. Ama yine de güzel insanların akşam partilerine davet edilmiyordu, hâlâ Bombay sosyetesinin şatafatlı hayatının yabancısıydı. Akşam saatlerini yine aynı köhne barlar ve *dhaba*'larda geçiriyor, şehrin civcivli yerlerinden eskiye göre daha fazla kaçınıyordu. Ama birden zenginleşmesi eski arkadaşları nezdindeki güvenilirliğini zedelemişti, yeni arkadaşlarının hayattaki amaçları da ona hitap etmiyordu. Giderek daha da yalnız kaldı ve ömrü boyunca içini kaplamış özlem hissi hakkında daha da fazla düşünmeye başladı. Bir şekilde, bu durumun her doğum gününde anne babasına para vermeye gelen gizemli tiple ilgili olduğuna dair kuvvetli bir his vardı içinde.

Bir sonraki doğum gününde İmran kitapçının karşısında bir köşe başında dikildi ve her yıl tertemiz giysileriyle buraya gelip bir paket içindeki paraları teslim ettikten ve kısa bir süre konuştuktan sonra aceleyle dükkândan ayrılan adamı beklemeye başladı. İmran anne babasına bu adamın kim olduğunu defalarca sormuş olmasına rağmen hiçbir zaman cevap alamamıştı.

Adam beklendiği gibi öğleye doğru geldi ve çok geçmeden aceleyle vedalaştı. İmran da onu takip etmeye başladı. Takım elbisesiyle göze batan adam hızlı yürüyordu. İki köşe döndükten sonra bir Mercedes'in arka koltuğuna bindi ve araba Sahil Yolu'nda kuzeye doğru süratle uzaklaşmaya başladı. İmran da bir taksi durdurdu: "Öndeki arabayı takip et!"

Eski İngiliz binalarının yıkık dökük cepheleri önünden geçtiler, başka taksilerin oluşturduğu trafik sıkışıklığında makas ata ata ilerlediler, Bandra civarında molozun içinden üzerinde film yıldızlarının resimleri olan devasa reklam panosu ormanlarını görebileceğiniz büyük beton üstgeçitlerden geçtiler (bu panoların gölgelerinde

yorgun aileler dinlenecek serin bir köşe arıyorlardı), şirket gökdelenlerinin tek taraflı aynadan yüzeylerine oluklu sac ve muşamba görüntülerinin yansıdığı inişli yokuşlu muhitleri geride bıraktılar ve sonunda havaalanına ulaştılar.

Adam Delhi'ye bir business class bilet aldı, İmran da aynı uçağın ekonomi bölümü için bir bilet istedi. Üstüne bol kıyafetler giymişti ve dikkat çekmemek için normalden daha dik yürüyordu. Star TV'nin Ravana'sının onlarla birlikte dünya yüzünde gezdiğini kimse fark etmemiş gibiydi.

İmran'ın avı Prithviraj Caddesi'ndeki Malhotra Konağı'na geldiğinde güneş batmak üzereydi. İmran insanlara "Şurada kim oturuyor?" diye sormaya başladı. Aldığı cevapların hiçbiri her yıl Bombay'da ailesine yapılan ziyaretleri açıklayacak cinsten değildi.

Dağınık kır saçlı bir dilenci, "Çok zengin bir adam," diye cevap verdi. "Çok da zalim biri. Dediklerine göre kızını bir kulede kilit altında tutuyormuş. Kız çok da güzel müzik çalıyormuş ama babası hiç dışarı çıkarmıyormuş onu."

"Nerede bu kule?" diye sordu İmran.

"Buradan epey uzakta. Seni götürebilirim istersen."

"Lütfen, çok iyi olur."

İmran son bir kez eve doğru bakınca, evin eskiden bir felaket atlatmış olduğunu düşündü. Çatıda ve duvarlarda devasa delikler olduğu anlaşılan yerleri kapatmak için asıl malzemeyle pek de uyuşmayan yamalar yapılmıştı. Böylesine nezih bir muhitte böyle bir şeye neyin sebep olmuş olabileceğini düşündü.

Kulenin sadece girişi aydınlatılmıştı ve gece vakti binanın tamamının ne kadar büyük olduğunu görmek zordu. İmran yumruğuyla duvara vurdu. Çelik duvarlar çok kalındı. Bu tuhaf yapıya inanmaz gözlerle baktı.

"Kızını burada tutuyor, öyle mi?"

"Evet, buradaki herkes bilir bunu."

"Kız yetişkin mi?"

"Artık koca kadın olmuştur herhalde. Kimse yıllardır yüzünü görmedi."

"Buraya neden kapatmış ki babası?"

"Onun cevabı bende yok işte."

Tam o sırada konuşmaları bir piyano sesiyle kesildi. O kadar etkileyici bir sesti ki bu, İmran fark etmeden dizleri üzerine çöktü. Sanki insanların hayal bile edemeyeceği bilgileri haiz bir göksel varlık, on eliyle birden aynı anda çalıyordu bu ezgiyi. Başka bir dünyadan devşirilmiş ebedi güzellik her bir notadan süzülüyor, sesler kendilerini aşıp artık müzik olmadıkları bir safhaya erişiyordu; gamlar ve triller İmran'ın retinasının ardında bir yerleri yakan muazzam bir ışık gibiydi, melodiler gökyüzünde kayarak birbirine yaklaşan delikler açıyordu; derken deliklerin hepsi –çok kısa bir süreliğine– aynı hizaya gelip göğün derinliklerine uzanan mükemmel bir tünel oluşturdu ve İmran'ın hayatı boyunca çektiği hasret bir anlığına sonlandı, ardından gökyüzündeki boşluklar tekrar birbirinden uzaklaştı ve müzik nihayete erip çözüldü.

İmran'ın eli ayağı tutulmuş ve nefesi kesilmişti. Bir süre konuşamadı, diz çökmüş vaziyette ağır kafasını elleri arasında tutabildi yalnızca. Sonunda başını kaldırıp kuleye doğru baktı.

"Onu görmem lazım."

"Bunu yapabileceğini hiç zannetmem. Onu görebilen kimse yok."

"Bir yolunu bulurum."

İmran sonraki birkaç günü şehrin, kendisinin de bilmediği gözden ırak yerlerinde kafasındaki baskın planına yardım edebilecek insanları aramakla geçirdi. Esnafla ve lokantacılarla sohbetlere girişti, çıkmaza saplanana kadar tanıdıklarının tanıdıklarının izini sürdü; hiç gerçekleşmeyen randevular için geceler boyunca, terk edilmiş ofis binalarının önünde ateş yakmış uyuyan insan bedenleri arasında dikildi; sayfalarca cep telefonu numarasını tek tek aradı ve karşılığında ondan şüphelenen adamlar telefonu yüzüne kapattı. Ama sonunda emekleri sonuç verdi ve operasyonun güvenle gerçekleşmesi için gerekli patlayıcıları, silahları ve küçük bir ekibi toplamayı başardı.

Kendisi gibi siyahlar giyinmiş ekibiyle, ayın çentiği andırdığı bir gecenin geç, sabahın erken saatlerinde kulenin önünde buluştu. Uy-

kulu güvenlik görevlisinin silahı ustaca elinden alındı ve ağzı bağlandı. Patlayıcıları yerleştirdiler. İmran'ın yeni bulduğu uzman, binanın çelik cephesini sanki taşkınlık yapan bir arkadaşının sırtıymış gibi şaplakladı.

"Sanırım kalınlığı 20 santim kadar. Bunu delip geçmenin imkânı yok. Hem çok gürültü yaparız, hem de bu heyula hâlâ yerinde durup bize sırıtıyor olur. Ama sen de dikkat ettiysen duvar birbirine kaynaklanmış iki buçuk metrelik panellerden oluşuyor, birleşme yerlerini patlatabiliriz. Merak etme, bu koca levhaları kafadan göz söker gibi kolayca çeker alırız."

Bunun üzerine, levhaların ek yerlerine çeliğin çeliğe sürtünüp utanmaz çığlıklar atmasına sebep olan matkaplarla giriştiler.

"Biraz sessiz, allah aşkına!" diye fısıldadı İmran.

"İçeri girmek istiyor musun, istemiyor musun?" dedi beriki ve İmran'a, işine karışılmasından hoşlanmayan meslek erbabının atacağı türden bir bakış attı. İmran da bakışlarıyla teslim olduğunu ifade etti. Matkaplar bir kez daha çalıştı, metalin dış yüzeyi deliniyor, etrafa gümüş rengi spiral kıymıklar saçılıyordu. İmran kendi çıkardığı gürültüden korkar bir şekilde etrafı gözetliyor, geleceklerinden emin olduğu güvenlik görevlilerini kolluyordu. Ama kimse gelmedi, levhanın etrafına kısa sürede eşit aralıklarla on iki delik açmayı başardılar. Adamlar helva kıvamında bir malzemeyle delikleri doldurdu.

"Planı bir kez daha gözden geçirelim. Patlamayla levha öne fırlayacak. Kimse önünde durmasın. Patlamadan sonra yönünüzü şaşırabilirsiniz, herkes ne yapacağını şimdiden adım adım planlasın. Siz üçünüz el fenerleriyle içeri giriyorsunuz. Nasıl geri döneceğinizi de aklınızda tutun. Binadan çıkınca sağa döneceksiniz, bak minibüs şurada bekliyor. Hazır mısınız?"

İmran kasvetli kuleye şöyle bir baktı ve "Ben bunu daha önce rüyamda mı görmüştüm?" diye düşünmekten kendini alamadı. Kalbinin çekiç gibi vuruşları gırtlağında patlıyordu.

Büyük çelik levha düzgün bir biçimde patlayıp dışarı doğru fırladı ve toprağa düştü, ama bu sırada o kadar yüksek bir patlama sesi çıktı ki bu andan sonra her şey hayal meyal bir fısıltı gibi duyulmaya başladı. İmran patlamanın etkisiyle sendeledikten sonra dü-

şüncelerini toparladı, el fenerine uzandı ve tozun içinden süzülerek duvardaki düzgün kare boşluktan içeri girdi. Odaya doğru koşturdu ve varınca aniden durdu.

Işıklar açıktı, Sapna titrer vaziyette karşısında duruyordu, gözlerini kocaman açmış ve bir şala sarınmıştı. İmran hareketsizce bakakaldı. Kız çok güzeldi, gözleri kendi gözlerine pek çok gizemli cevapla karşılık veriyordu. Salt varlığı bile büyüleyiciydi; adeta güneşe baktıktan sonra yüzünü başka yere döndüğünde korneasında kalan o kısacık görüntü, duyularının ötesinde bir yerde parıldayıp duran o varlık sonunda cisim kazanmıştı. Bu gördüğü gerçekti, peki neden baktığı sırada, baktığı ve dünyadaki tüm saatler o anda sabitlenip dursun istediği o sırada aklı başka yerlerdeydi ve zamanla ilgisi olmayan başka türlü tik-taklar duyuyordu? Parçaları yerlerini bulmakta olan bir mekanizmanın, içindeki kilit sistemi doğru sırayla tıkır tıkır yerine oturan ve sadece iki buçuk metreye iki buçuk metrelik bir metal girişi değil de aynı zamanda dünyalararası bir geçiti açarak her şeyi alışılmadık ölçüde yakınlaştıran, çocukluğundan beri okuduğu şairlerin özlemlerini kıymetsiz ve gereksiz kılan devasa bir kasaya aitti bu sesler. Bu hayat veren vuslat gecesinde belirsizlik polis sirenleri gibi giderek artar ve adamları arkadan ona seslenirken bile, diğer boyutta zaman hâlâ sıçrayarak ilerliyordu; İmran ellerinde silahları ve yerine getirecek bir görevleri olan bir grup adamın başında gecenin bir vakti içeriye dalarken nasıl göründüğünün farkındaysa da, şu anda biliyordu ki hayatı boyunca içinde bir noktada tıngırdayıp durmuş, kromozomlarına kadar işlemiş ve onlara karanlıkta çığlıklar attırmış arzularının hiçbiri, onu şimdiye dek katı ve sağlam olduğunu düşündüğü her şeyin şu anda karşısında titreyen kadının etrafında domino taşları gibi çözülüp gitmesine hazırlamamıştı.

"Ne oluyor burada? Alın adamı, çıkalım buradan!"

Sapna ona bakmaya devam etti.

"Yine aynı rüyayı mı görüyorum?" diye sordu şaşırmış bir halde. "Yoksa bu kez gerçekten sen misin?"

İmran aptal gibi kalakaldı, ama zaten adamlar ikisini de yakalayıp dışarı doğru sürüklediği için cevap verecek zamanı olmadı. Ka-

fası karışmıştı ve sersem gibi sürükleniyordu, etrafında parlak ışıklar yanıp sönüyordu, gerçeklikte bir kırılma olmuştu; ayılmaya çalıştı, acil bir durum var gibiydi...

Etrafları sarılmıştı. Bir polis ekibi yüzlerine parlak ışıklar tutuyordu, silahlarını onlara doğrultmuşlardı.

"Beyinsiz herif," diye İmran'a bağırdı patlayıcı uzmanı. "Ben de seni adam sanmıştım, dondun kaldın orada. Şimdi hepimiz sıçtık."

Silahlarını yere bıraktılar. Polisler onları iki gruba ayırıp ellerine kelepçe taktı. Gece tuhaf bir şekilde uçsuz bucaksız görünüyordu; polis minibüslerinin kırmızı ve mavi ışıkları gözlerini acıtıyordu. Polislerden biri telefondaydı.

"Altı kişi. Birisinin görünüşü tuhaf. Aslında birini andırıyor ama... Kız da burada, evet... Savunma Bakanı mı? Neden ki? Saat gecenin üçü... Ha, öyle mi? O zaman aramanızı bekleyeceğim."

Zorla yere yatırılmışlardı. Yağmur başladı. Telefon çaldı.

"Alo? Buyrun efendim... Bir tür cüce... Haklısınız efendim, aynen öküz gibi... Rajiv Malhotra mı? Anlıyorum... Tabii ki öyle yaparız, hiçbir şey sızdırmayız dışarıya... Evet orayı biliyorum... Kızı da mı? Kızın bu işte parmağı olduğunu zannetmiyorum efendim... Hiç tehlikeli *görünmüyor*... Tabii ki efendim. Aynen."

Böylelikle, şafağın sökmesinden az önce İmran ve Sapna, şehrin dışlarında göze çarpmayan bir yerde çok büyük bir arazi üzerine kurulu yüksek güvenlikli bir akıl hastanesinde yan yana odalara kapatıldılar.

Üç gün boyunca üst düzey devlet görevlileri Malhotra Vakası'ndan başka şey düşünmedi. Rajiv Malhotra ne olup bittiğine dair kendi soruşturmasını yürütmek için üç gün istemişti; bu sırada da kızı, artık *Ramayana*'nın ve akıllarda yer etmiş bir sürü reklamın yıldızı olduğu anlaşılan o çirkin yaratıkla birlikte akıl hastanesinde kalacaktı – yapımcıları, acıyıp destekledikleri, zengin ettikleri bu hilkat garibesinin gerçek hayatta, televizyonda oynamasını istedikleri toplum düşmanı rollerden çok daha azılı bir haydut olduğunu öğrenseler dehşete düşerlerdi. Zenginlik ve şöhretin bile medenileştiremediği, hâlâ sabıkalı tiplerle arkadaşlık eden, gecenin bir yarısı haneye

tecavüz edecek kadar azılı bir suçluydu bu yaratık. Hem de hiç şüphe yok ki bunu normal imkânlarla gideremediği canavarca bir cinsel açlıktan dolayı yapmıştı, açlığını gidermek için şehrin önde gelen ailelerinden birinin kızının namusunu kirletmek üzere dolambaçlı planlar kurmayı göze almıştı. Rajiv Malhotra'nın neden bu üç günlük sürede böylesi rezil bir adamı da koruması altına aldığını kimse anlayamadı, ama onun kadar büyük işadamlarının bağlantılarının nereye gideceği belli olmadığından en iyisi hiç sormamaktı. Üç gün boyunca Savunma Bakanı, akıl hastanesi müdürü, Polis Şefi ve Rajiv Malhotra arasında sürekli bir telefon trafiği yaşandı. Devlet görevlileri, devletin desteği olmaksızın kızının özel durumunu idare etme sözünü tutamadığı için işadamına kızgındı ve ona bu üç günün ötesinde başka bir taviz verilmedi. Akıl hastanesini ziyaret etmesine veya içeridekilerden biriyle konuşmasına müsaade edilmedi.

Sapna bu üç gün boyunca uyumadı. Gece gündüz, beşinci katta bulunan odasında pencere önünde durup dışarı baktı. Bahçe bakımlıydı, bahçıvanlar binanın etrafına yeni fidanlar dikmişti. Sapna'nın sadece resimlerden bildiği, şimdi büyüyüp uzun boylu ve yakışıklı bir delikanlı olmuş kardeşi, yani Rajiv'in ideal oğlu da polisle birlikte binada nöbet tutuyordu. Yufka yürekli babasına güvenmediği için bu sefer güvenlikte hiçbir açık verilmediğinden emin olmak istiyordu ve ablasının durduğu odanın penceresini yüreğine serin serin yayılan bir nefret hissiyle göz hapsinde tutuyordu.

Sapna üç gün dışarı baktı. Bakarken televizyondaki destanda on başlı Ravana'nın o iffetli Sita'yı baştan çıkarmaya çalıştığı anları düşündü hep. Ah ne sözlerdi onlar! O nasıl hasretti öyle! Öyle arzuları olan bu adamın sesine ne çok kıymet vermişti ve kaç defa hayal etmişti hapisliğinin böylesi muhteşem bir kaçırmayla sona erebileceğini. Ne tür bir olaylar dizisi, nasıl bir anlaşılmaz ve imkânsız tuhaflık o adamı kendisine çekmiş ve kafesinin dibine kadar getirmiş olabilirdi? Rüyasının aslına bu kadar sadık bir biçimde gerçeğe dönüşmesini hangi güç sağlamış olabilirdi?

Üç gün boyunca hep bunları düşündü. Sonra uyudu.

İmran uyandığında kendisini zemini olmayan bir odada, kanı çekilmiş parmaklarıyla pencerenin demirlerine asılmış vaziyette buldu.

Sıvaların altından tomurcuklar kabarıyordu; duvarlardan yeşil filizler çıkıyor, sanki uzak bir yerlerle bir tür bitkisel iletişim kuruyormuş gibi kısaca duraladıktan sonra yönünü bulup hemen tavana sıçrıyor, orada derhal büyüyerek kalın gövdeli dallar haline geliyor ve odayı ortadan ikiye ayırıyordu. İmran tutunduğu demirlerin arasından aşağıya baktı. Fidanlar birleşip devleşmişti, göğe doğru hızla yükselirken dalları sanki avlanır gibi binanın içine sıçrıyordu. Aniden tuğlalarla kaynaşan dallar –evet, o seyrettiği esnada!– akıl hastanesi binasının tamamını yerden kesip havaya kaldırdı ve taşımaya başladı. Oda yana yatınca İmran duvarlardan birinin üzerinde dikilir vaziyette buldu kendini; pencerenin demirleri duvardan kurtulup artık çok aşağılarda kalmış olan çimlerin üzerine düştü, kardeşiyle arasında yer alan duvarın tuğlaları sıra sıra dökülerek açıldı ve işte Sapna oracıkta, yatağındaydı, hâlâ uyuyordu.

İmran Sapna'yı sarsarak uyandırdı ve neredeyse hemen birlikte koşmaya, ayakları altında açılan yarıkların üzerinden atlamaya, birdenbire molozla, toprakla ve insanla dolup geçilemez hale gelen koridorlarla boğuşmaya başladılar. Her yerde beyaz giymiş insanlar vardı. Görünmez eller hücre kapılarını açarken koridorlara saçılan, zeminin eğilip bükülmesiyle oluşan yokuşlardan sırtüstü kayan ve bu sırada cinsel organları ayan beyan meydana çıkan beyaz giysili hastalar vardı her yerde; gıdaklıyor, çığlıklar atıyor, sürekli kontrolsüzce kıkırdıyorlardı. Derken hastalar içgüdüsel olarak bir araya toplanıp binanın uç kısımlarından ortasına doğru kaya kaya ilerlediler, merdivenleri doldurdular, aynı zamanda kendi deliliklerinin katmanlarından da birer birer aşağıdaki uçurumlara ve bahçelere yuvarlanırken gökyüzüne hikâyeler anlattılar. Merdivenler beyaz giysililerle dolmuştu, İmran ve Sapna el ele tutuşmuş yukarıdan aşağıya bakarken, ağaç sarmalları binayı dört bir yana çekerek parçaladı; bina bir çiçek gibi açıldı ve ortası aşağıya düşerek unufak oldu. Üstlerinde gökyüzü, aşağılarında yer vardı ve etraflarını bir amfitiyatro

düzeninde hastanenin ara katları sarmıştı. Katların güdük kenarlarından çığlık atan insanlar sallanıyordu; eninde sonunda kollarının gücü kalmayacak, birer birer binanın orta boşluğundan aşağıdaki taş ve demir yığını üzerine düşeceklerdi.

Rajiv'in, nöbetçi polislerin utanç verici lakaytlığını kendi uyku bilmez dikkatiyle telafi eden örnek oğlu, durduğu yerden binanın bir arı kovanı gibi patlayıp açılmasını, beyaz giysili larvaların aşağıya yağmur taneleri gibi düşmesini ve kim bilir nereye doğru sürünmeye başlayıp şehre sızmak, şehrin yarıklarına ve lağımına kendi yumurtalarını bırakmak üzere hareketlenmelerini korku içinde seyretti. Babasının kız evladının ve onun suç ortağının böylece kaçmalarına izin veremezdi. Uyumakta olan polislerden birinin tüfeğini kapıp ağaçlardan birine tırmanmaya başladı.

Kurşunlar etraflarındaki insanlara isabet etmeye başladığında İmran ve Sapna ikiye ayrılmakta olan betondan ağaç-evlerinin kıyısında duruyorlardı. İmran Sapna'yı aşağı çekip, "Çabuk, atlamamız lazım," dedi ama Sapna çoktan vurulmuş, İmran'ın dizinin üzerinde nefessiz yatıyor, kalçasının üstünde bir yerden damlayan kan ise zeminde gölleniyordu. Hâlâ uçuşan kurşunlar, çığlık atan kadınları birdenbire susturuyor veya sıvalara saplanıyordu. Sapna'nın yanından zemine doğru kırmızı bir leke yayılırken ağaçların büyümesi yavaşladı, adeta Sapna'nın giderek zayıflayan nabzıyla uyumlu olarak birkaç kez daha hafifçe canlanır gibi oldu ve sonra tamamen durdu. Patlayan selülozun ve inşaat malzemelerinin çatırtıları durdu, ortama sessizlik hâkim oldu. Rüzgâr yaprakların arasından hışırdayarak geçti, uzaklarda ezan sesi duyuldu. Sapna'nın rengi uçmuş bedeni hareketsizdi.

İmran kükreyerek aslında kardeşi olan silahlı adama doğru sıçradı. Hareketsiz dalların ve boşluğa uzanan inşaat doğramalarının arasından güçlükle ilerledi, kocaman kollarını açabildiği kadar açtı ve karşısındakinin silahını düzgünce tutmasına veya doldurmasına izin vermeyecek kadar büyük bir hiddet ve hızla koştu, hareket etmeye fırsat bulamamış katilin yaslandığı dalın üzerine atladı. Elinden tüfeği kapıp fırlattı ve titreyen ağzı bir yandan yeterince korkunç lanetler bulmaya çalışırken onu boynundan tutup yakaladı,

normalden çok daha güçlü kaslarının yardımıyla kafatasını ezdi ve öfke dolu tek bir hamleyle boynunu kırdı. Öfkesinin zehri iyice içine işleyip işini hepten bitirsin diye bir süre öylece durdu, varlığından habersiz olduğu kardeşini kolları arasında sıkıştırdı ve gücü tamamen tükenene dek bekledikten sonra cansız bedeni elleri kolları çaprazlama açılmış ve kafası amaçsızca sağa sola sallanır halde aşağıya bıraktı.

Dünyanın sonu gelmişçesine bir duyguyla Sapna'nın yatmakta olduğu yere geri tırmandı. Birbirine dolanmış dalların arasından umutsuzluk içinde geçti, Sapna'nın etrafında diz çöküp halka olmuş beyazlılar o yaklaşınca birbirlerinden uzaklaşıp yer verdiler, İmran da aralarına oturdu ve tam o sırada bir mucizeye tanık oldu.

Sapna gözleri kapalı halde yatıyor ve derinden, yavaş yavaş nefes alıyordu. Bedeni sağlıkla parlıyordu, yarası iyileşmişti bile. Betonun içinden küçücük bir bitki kök vermiş, tek yaprağıyla Sapna'nın yüzünü doğan güneşin ışığından koruyordu. İmran şaşkınlık ve umutla Sapna'nın yanağına dokunmak üzere uzandı. Sapna gözlerini açtı ve onun üzgün yüzünü gördü.

"Ne oldu, neyin var? Uyuyordum sadece."

Ses çıkaramadan başını salladı İmran. Sapna onun elini tutup ayağa kalktı. Uysal ve sağlam dallardan tutunarak aşağı inip gözden kayboldular.

Sabahın erken saatleriydi, şehrin merkezinden çok uzakta Polis Şefi gürültüyle çalan telefona rağmen derin derin uyuyordu. Nihayet gerekli güçler toparlanıp harekete geçirildiğinde çoktan iş işten geçmişti. Akıl hastanesinde bekleyen küçük ekibin elinden, yıkıntılardan çıkıp akın akın şehre doğru ilerleyen beyazlılara müdahale etmekten başka bir şey gelmemişti. Gün ağarır ve sokaklar yeni yeni canlanırken binlerce beyazlı şehre yayıldı. Kaldırım kenarlarına oturup tezgâhların kurulmasını seyrettiler, elbiselerinden kurtulup bir süs havuzuna atlayarak neşeyle birbirlerini ıslattılar, sevinç içinde yabancılara sarıldılar. Evlere girip hevesle kahvaltı sofralarına oturdular, şaşkın şaşkın etraflarını sarıp onlara bakan ailelere hiç aldırmadılar. Camilerin ve diğer tapınakların serin mermer zeminlerine

uzanıp uyudular, sokak köpekleriyle oynadılar, yol kenarında bozuk bir araba görüp en içten hislerle uzun uzun ağladılar, çekçek arabalarına çıkıp birisi onları istedikleri yere götürsün diye beklediler, onları kovalayamayacak kadar işi başından aşkın tezgâh sahiplerinin meyvelerini aşırdılar ve görünüşe göre ortalarda olmayan insanlara sert uyarılarda bulundular. İhtiyar iki adam el ele tutuşmuş topallayarak sokakları geziyordu. Komik bir biçimde ellerini çok yukarıda birleştirmiş ve hayali değneklerini havada savurarak ilerliyorlardı. Bir yandan sabah yürüyüşüne çıkmış iki emekli beyefendiyi taklit eden diyaloglar uyduruyor, bir yandan da her köşe başına geldiklerinde ne yöne dönüleceğiyle ilgili kavgaya tutuşuyorlardı. Bu karmaşanın içinde gözden kaybolmak İmran ve Sapna için kolay oldu. Polis barikatları kurulduğunda onlar çoktan uzaklardaydı.

Gündüzü yürüyerek geçirdiler, şehrin yapıları seyrekleşti, çocukların toprak yollarda koşuşturduktan sonra manda kokusuyla dolu sıcak avlularda kaybolduğu yerlere geldiler.

Terk edilmiş bir çiftlik evinin, çatısı çoktan çökmüş paslı çardağına saklandılar. Yatıp yıldızlara baktılar, İmran bebekken izlediği gümüş ay ve gezegenleri hatırladı.

Açlıkla ve uzun uzun seviştiler. Sevişmeleri, özlemlerinin dayanılmaz sınırlarında önce ikisini ayırdı, sonra ruhlarını tatlı bir nektarla tekrar birleştirdi.

Uyudular. Ertesi gün en sıcak saatte uyandıklarında mango ve hatmi yapraklarından oluşmuş bir kameriyenin gölgesindeydiler.

Rajiv Malhotra'nın iki çocuğu da –artık İmran'ı hatırlamamaya alışmıştı– büyümüştü ve kendini yenilemeyi asla öğrenmemiş olan bedeni aynı oranda küçülmüş gibi görünüyordu. Zayıflamış ve pörsümüştü; etleri kemiklerinden, uzun zaman önce telde unutulmuş eski püskü çamaşırlar gibi sarkıyordu. İşine duyduğu tutku kaybolmuştu, artık sadece kendini yorgunluğa teslim edip krallığını oğluna devredebileceği o günü bekliyordu.

Ama günlerden bir gün diğer oğlu, o sürgün ettiği oğlu, geri dönüp kızını kuledeki emin yuvasından kaçırmış ve bir devrin sonu gelmişti.

Rajiv üç günlük mühlette İmran ile Sapna'yı bir araya getirmiş olan olaylar silsilesini çözdü ve dördüncü gün güneşin doğuşunu izlediği sırada artık inatçı oğlunu sineye çekmeye, verdiği ne zarar varsa sorumluluğunu üstlenmeye ve telafi etmeye hazırdı. Bakanı arayacak ve "Gerekirse iki yeni kule daha dikerim!" diyecek, gelen her talebe boyun eğecekti.

Ama olaylar böyle gelişmedi. Aramak için elini uzattığı sırada telefon çaldı. Arayan polisti: Çocuklarından birisi etraftaki bir sürü insanı öldürdükten sonra ölmüş, diğer ikisi kayıplara karışmıştı. "Büyük bir trajedi efendim. Tek erkek evladınız ve vârisiniz. Acınızı hayal bile etmek imkânsız."

O gece keder hücrelerarası osmoz yoluyla bedenine ağır ağır yayılırken, Rajiv gelecek fikrini bir kenara bırakmak zorunda kaldı. Hayatta kalan çocukları İmran ve Sapna yıkık dökük bir binada sevişir ve kasıkları bunca zaman ayrı kalmanın acısını çıkarırcasına inip inip kalkarken, birleşme noktalarından kuvvet alan bedenleri bir olup gecenin karanlığında birbirinden destek alarak yatmanın huzuruyla coşarken, Rajiv hissettiği bir nevi rahatlamayla daha yavaş nefes alıp vermeye başladı. Sonra da hayatında ilk defa uyudu.

Of ki ne of!
İşte şimdi hikâyelerle doluyor gecemiz!
Neredeyse sevinçten yüzü parlıyordu bunu söyleyenin.

Ben Tokyo'da öğrenciyken gecelerimizi hep böyle geçirirdik. Öğrenciye en ucuz eğlence bu! Ama bizim hikâyelerimiz bunlar gibi değildi. Bu gece bir başka olacak. Oy oy! Güzel ve zengin kızla çirkin bir cüce ha? Hem de kardeş olduklarının farkında değiller! Aşk her zaman tuhaftır zaten. Sizce de öyle değil mi? Dışarıdan hep aynı görünür, hep aynı klişelerle dile gelir. Ama her şeyin ötesinde, bütün görünenin altında aşk hiçbir zaman dışarıdan göründüğü gibi değildir. Benim naçizane fikrim böyle, gerçi bu işlerin uzmanı olduğumu söyleyemem. Hiç değilim hatta. Ah, bir bilseniz!

Konuşurken bir yerden bir cep matarası çıkardı, kapağını çevirip açtı, keyifli bir yudum aldıktan sonra etrafındakilere ikram etti. Birkaç kişi kibarca reddettiyse de genç bir kadın matarayı minnetle aldı.

FRANKFURTLU HARİTACININ EVİ

Dördüncü Hikâye

Bir zamanlar, Frankfurt'ta yaşayan Klaus Kaufmann adında bir haritacı vardı. Hayatını akla gelebilecek her türden haritalar toplayarak ve bunları dünyanın elektronik bir planını oluşturacak şekilde derleyerek geçirirdi.

Uçuş rotaları
Arkeolojik alanlar
Yeraltı kanal sistemleri
İklim
Mahsuller
Demografi
Elektrik hatları
Konut projeleri
Hukuki sistemler
Tabii kaynaklar
Posta sistemleri
Fiyat endeksleri
Kaya ve toprak türleri
Deniz rotaları
Telekomünikasyon ağları

– diye gidiyordu topladığı haritaların başlıkları. Dünyanın minicik bir kısmıyla ilgili her şeyi bilen biriyle –misal bir demiryolları müdürü veya belediye planlama görevlisiyle– buluşur, onları bilgisayar

sistemlerini kendisininkine doğrudan bağlamaya ikna ederdi ki kendi haritası her zaman ve her konuda en güncel bilgiyi sunsun. Kurduğu sistem akla gelebilecek her türlü kartografik soruyu cevaplayacak ve o zamana kadar yapılmış tüm haritaların yerine geçebilecek şekilde tasarlanmıştı. Hatta Klaus, "Bu harita tamamlandığında meslektaşlarımın üzerinde çalışacak yeni gezegenler bulmaları gerekecek," diye takılırdı zaman zaman.

Klaus bir defasında Türkiye'ye gitti. Devlet yetkililerinden Karadeniz ve Akdeniz'deki deniz taşımacılığı konusunda hatasız ve eksiksiz bilgi edinmeyi amaçlıyordu. Bu bölgede oldukça köklü değişimler gerçekleşiyordu ve o zamanki haritası rahatsız edici ölçüde yetersiz hale gelmişti.

Sararmış bir vantilatör sağa sola hava üflediği sırada, "Doğru yere geldiniz," dedi Ulaştırma Bakanlığı'ndan önemli bir yetkili ve bir hizmetli Klaus'un göz ucuyla hoşnutsuz bir şekilde süzdüğü iki bardak çayı getirip bıraktı. "Ülkemiz hakkındaki klişeyi bilirsiniz: *Üç kıtanın buluşma yeri*. Bu iki denize de kıyısı olan tek ülke biziz ve Boğaz'dan geçen gemileri saymak milli hobilerimizden biridir. Tabii ki size ihtiyacınız olan her şeyi vereceğim. Hiç sıkıntı yok. Lütfen, çayınızı için."

Klaus teklifi duymazdan geldi.

"Ama bu vesileyle görüyorum ki kendi çıkarım için de bir fırsat söz konusu. Ben sizin sırtınızı sıvazlarken belki siz de benim sırtımı sıvazlayabilirsiniz birazcık. Anlatabiliyor muyum?"

Klaus bu dostluk gösterileri karşısında istifini bozmayıp teklifin ne olduğunu duymak için bekledi.

"Biliyorsunuz ki Boğaz, petrol yüklemek için Akdeniz'den gelip Karadeniz'e çıkan ve geri dönen gemilerin akınına uğruyor. Güvenlik amaçlı kanun ve kurallarımız esneyebileceği kadar esnemiş vaziyette ve kıyılarımızın çevresel açıdan durumu da, takdir edersiniz ki, tehlikeli bir noktada. Yıllardır bu trafiği devreden çıkarıp, Bakü'den başlayarak doğrudan bizim güney kıyılarımıza inecek bir boru hattı için uluslararası destek bulmaya çalışıyoruz. Bu meselede, petrolü Rusya ve İran gibi haydut devletlerin eline verecek planlardan pek tabii hoşlanmayan Amerikalı kardeşlerimizin kıymetli desteği-

ne sahibiz. Ama yıllardır pek çok anlaşmazlık yaşanmaya devam ediyor. Ben diyorum ki, eğer siz boru hattını haritanıza işlerseniz, bu durum işleri biraz bizim lehimize çevirmeye yardımcı olur. Yani tabiri caizse çözümü biraz daha somutlaştırır... Size şöyle bir teklifte bulunayım: Güneye gidip orada çalışan arkadaşlarımızı bir ziyaret etmeye ve araziyi bizzat kendiniz görmeye ne dersiniz? Bu durum haritanızı, nasıl demeli, çok daha öngörülü kılmaz mı?"

Klaus uzun süredir Bakü-Tiflis-Ceyhan boru hattının sinir bozucu siyasi belirsizlikleriyle boğuşuyordu zaten, bu yüzden konuya dair daha iyi istihbarat edinme teklifini memnuniyetle karşıladı.

"Giderim tabii. Kiminle görüşeceğimi söyleyin yeter."

"Sekreterim Özkan Bey size Ceyhan'daki en üst düzey yetkilinin ismini aktaracaktır. Kendisi benim eski arkadaşımdır. Sizi en iyi şekilde ağırlayacağından şüpheniz olmasın."

Ertesi gün sabah sekizde, Klaus Ankara Sheraton'dan ayrılıp hafif takım elbise çantasıyla dizüstü bilgisayarını Hertz'den kiraladığı arabanın arkasına koyarak otoparktan hareket etti. Otopark çıkışında navigasyon aygıtına "Ceyhan" yazmak için durakladı ve İngilizce konuşan bir kadın sesi, hedefe 515,7 kilometre kaldığını ve sağa dönmesi gerektiğini söyledi.

Hava açıktı ve gökyüzü maviydi, gün pek çok şeye gebe gibi görünüyordu. Yabancı markaların gösterişli mağaza vitrinlerinden keyifli sabah manzaraları yansıyordu; insanlar gazete okuyor, cep telefonlarıyla konuşuyorlardı. Tekerlekli sandalyede bir adam, boş bir dükkânın vitrinine beş ayrı Atatürk posteri asmış, altlarına da "1,5 milyon TL" yazmıştı. Klaus'un uğraşının gerektirdiği odaklanmışlık iş için gittiği yerlerde oyalanmasına izin vermiyordu, ama o yine de farklı mekânlarda iş peşinde koşarken içinde uyanan o dinamik hissi seviyordu. Sabah işe gidenlerin ve esnafın aralarından geçip, elektronik sesin komutlarına uyarak birkaç köşe daha döndü ve şehri arkasında bırakıp D750 üzerinde hızlanmaya başladı.

Ankara yol üzerinde bir süre daha kendini göstermeye devam etti: geniş otomobil galerileri, otel zeminlerine döşenmek üzere hazırlanan dizi dizi mermer bloklarını sergileyen mermerciler, cart renklere boyanmış depolar, gıda fabrikaları, işin gücün bu erken sa-

atte çoktan başlamış olduğu uçsuz bucaksız ve sıvasız beton apartmanlar... Hepsi arkada kalınca Klaus Anadolu bozkırına ulaştı. Ovada, anten yerine bisiklet jantı kullanan beyaz boyalı sade evleriyle tek tük köyler göze çarpıyordu. Köyleri de geçtikten sonra geriye sadece taş ve asfalt kaldı.

Yol kilden bir fırının içi kadar kuru ve boğucu bir çukur arazi boyunca dümdüz uzanıyordu. Klaus klimayı açtı, tenini yalayıp geçen serin hava arabanın içini 21 dereceye getirip onu rahatlattı. Radyoyu açtı, aşırı duygusal Türk popu hemen ⏭ tuşuna uzanmasına sebep oldu. Kanalları sıra sıra gezmeye başladı. Kakofonik dini müzik veya çılgın DJ sohbeti duyduğu bütün adalardan sekip elektronik müzik denizinden de kaçtıktan sonra Bartók'un "Mavisakal'ın Şatosu" eserine denk gelince durdu; kadersiz Judith'in, zalim kocasının şatosunun kapılarını açarken hissettiği korku ve şüpheyi notalara döken başarılı yorumu memnuniyetle dinlemeye başladı.

Kayaların üzerinde sadece tek tük zeytin ağaçları seçilen arazide güneş, parıldayan volkanik kraterlerin ve dikilitaşların üzerinde yükseldi. Bir yerin bu kadar boş olabileceği hiç aklına gelmezdi. Gün öğlene döndükçe güneşin halkası gitgide genişledi ve gökyüzünün tümü sıcaktan bembeyaz oldu. Siyah yol, yansımanın içinde kaybolmaya başlayan parlak bir çelik şerit görünümü aldı, ufuk sıtmaya tutulmuş gibi titremeye başladı. Gösterge panelindeki 21 sayısının yanında bir de dışarıdan haber veren 48 vardı. Yolculuğa pek de hazırlıklı çıkmadığını, en azından arabaya bir şişe su koymuş olması gerektiğini düşündü.

Judith'in melodik sopranosunun üzerine elektromanyetik ıslıklar ve gürültüler binmeye başladı. Klaus bir sonraki tepeyi aştığında sesin normale döneceğini düşünerek operayı dinlemekte ısrar etti ama ses gitgide bozularak duyulmaz oldu ve geriye sadece devasa denizaltı canavarlarının inlemelerini andıran birtakım ruhani uğultular kaldı.

Motor mütevazı bir imdat çağrısı gönderdi: Yakıt ikaz lambasının yanında kırmızı bir termometre yanıp sönüyordu. "Siktir!" diye bağıran Klaus öfkeyle direksiyona vurdu. Arabanın bozulmaması gereken bir yerdeydi. Bir sonraki otoban çıkışından ayrıldı, yiyecek

içecek bir şeyler bulup arabanın hararetinin düşmesini bekleyebileceğim bir köy bulurum diye düşünüyordu. Akşamüstü de tekrar yola çıkabilirdi. Akıl almaz bir sıcak vardı. Delirticiydi.

Hiçbir insana veya binaya rastlamadan yirmi kilometre gitti. Hâlâ Ceyhan'a kilitlenmiş olan navigasyon sistemi, kendini kaybetmiş bir şekilde ilk fırsatta U dönüşü yapması gerektiğini söyleyip duruyordu ama o sürmeye ve sığınabileceği bir yer aramaya devam etti. Bir süre sonra ayağındaki pedaldan güç boşalıverdi ve araba sessizleşip durdu. Klima da durmuştu, 21 rakamı hızla yükselmeye başladı. Arabayı tekrar çalıştıramayan Klaus koltuğunda terlemeye başlamıştı bile. "Klimayı sadece aküyle en fazla birkaç dakika daha çalıştırabilirim," diye düşündü. "Burada kalmaya devam edersem gerçekten de ölme ihtimalim var."

Cep telefonuna davrandı, çekmiyordu. Arabadan çıktı. Güneş, başındaki gür saçlara aldırış etmeden kafa derisini anında yaktı, tozlu rüzgâr da vücudundaki nemi acımasızca emip götürmeye başladı. Gömleğini çıkarıp başlık gibi kafasına sardı, bilgisayarını ve Hertz kiralama sözleşmesini yanına alıp arabayı kilitledi, yürümeye başladı.

Sıcaktan başka hiçbir şey yoktu. Sıcaktan önünü göremiyor, sıcaktan herhangi bir karar veremiyordu. Derin derin soluduğundan, vücudundaki son sıvıları da çöl havasına teslim etti. Bilgisayarını oralarda bir yere bıraktı. Ve düşüncelerinin merkezinden gelen bir ses duyuldu: "Bu kadar kolay ölmek ne tuhaf. Ve bunun Türkiye'de olması ne kadar sefilce."

Bilinci bir an geri geldi. Göğsündeki incecik ve nemli ter katmanı rüzgârı serinmiş gibi hissetmesini sağladı. En çok göğüs uçlarının etrafındaki kabarıklıklar serinlemişti, en sıcak yer de göğüs kafesinin altına doğru uzanan havasız vadiydi. Ölü bedenlerin ayaklandığı karanlıktı bu. Hissedilen tek şeyin rüzgârın hafif fısıltısı olduğu ebedi ve ışıksız bir araftı. Nefesi sonunda göğsünden ayrılmış, yıldızlarla dans ediyordu.

Eller. Meleklerin yumuşacık elleri. İçinde biriken ateşi sabırla dışarı çektiler. Kafasında soğuk örtüler. Koltukaltlarından ve ayak

tabanlarından sıcağı silip aldılar. Sessiz hareketlerle etrafındaki havada girdaplar oluşturdular. Boğazından aşağı esrarlı sularından döktüler.

Bir süre sonra bedeninin teneffüs ettiğini fark etti.

Burun deliklerindeki huzurlu gelgit, göğsünün inip kalkışı.

Belki gözlerini bile açabilirdi.

Etraf karanlıktı. Bir yer yatağındaydı. Bir ışık kaynağı vardı. Bir açıklık. Düzensiz, kayalık. Dışarıda gökyüzü. Gözleri alışırken, etrafında yükselen kayalar olduğunu gördü. Bir mağaradaydı.

Girişte çeperi alevden bir siluet belirdi. Klaus kendisine doğru yaklaşan şeklin, bir elinde kürek, diğerinde –o neydi gerçekten?– kuyruklarından tutup sallandırdığı dört-beş küçük kuş olan bir kadına ait olduğunu gördü. Yaşlıydı ama hızlı hareket ediyordu. Küreği yere koydu, Klaus'a bakmaya geldi. Yarı aydınlıkta bile başına doladığı kumaşın turuncusuna zıt gözlerinin mavisi capcanlıydı.

"Uyandık demek. Nasılsın?"

"İyiyim – herhalde."

"Az kalmıştı arkadaşım, çok az kalmıştı! İyi ki seni bulmuşum. Şanslısın. Akbabalar üzülmüştür ama! Bayram edeceklerdi az daha. Seni buraya getirdiğimde kazık kesilmiştin. Ben taşıdım seni. Üç gün evvel."

Klaus, üzerinde C&A marka iç çamaşırından başka bir şey olmadığını fark edip rahatsız oldu. Hızla çarşafı üzerine doladı.

O elbiselerin sana hiçbir faydası yoktu. Şehirlisin herhalde. Siz şehirliler tuhaf şeyler yapıyorsunuz. Öylece çıkıp dolaşırım sanıyorsunuz. Size vücudunuzun nasıl işlediğini öğretmiyorlar galiba."

"Beni bulduğun için teşekkür ederim. Yardım ettiğin için de. Sana borçluyum."

"Güneşle savaşanlara nasıl yardım edilir, iyi biliriz biz. Bazen bizim başımıza bile gelir. Sizinkiyle aynı vücut bizimki de. Ama siz öyle değil zannedersiniz."

Gelip yatağının yanındaki sandalyeye oturdu kucağındaki kuşlarla. Hızla kuşların tüylerini yolmaya başladı.

"Bu akşam biraz et yersin diye düşündüm. Çok güçsüzsün. Üç-beş çinte yakaladım."

Mağara temiz ve az eşyalıydı. Elbise dolu ahşap bir dolap bir yanda duruyordu; iki sandalyeyle bir masa vardı, girişin yanına düzgünce dizilmiş bir sıra da çelik kap kacak görülüyordu. Bir duvar boyunca gerilmiş iplere havlu ve çarşaflar asılmıştı, eski gömleği ve takım elbisesi de onların yanında duruyordu. Dizüstü bilgisayarı yerdeydi.

"Demek Almanya'dan geldin. Almansın yani. Gele gele benim kapımın eşiğine gelip bayıldın. Ne acayip bir olay. Ne tuhaf iş."

Kadın bir yandan konuşup bir yandan tüy yolmaya devam ediyor, tek bir tüy bırakmadan yolduğu çıplak cesetleri çelik bir kaba atıyordu. Çıplak ayaklarının tabanları Klaus'a dönüktü ve Klaus'un ekşi bakışları da kadının ayaklarına odaklanmıştı. Ayak parmakları kemikli ve taraklıydı; yıpranmaktan parlamış cildinde koyu çizgiler vardı. Sanki ayakları havada uçuyormuş gibi geldi Klaus'a, hatta bütün bedeni sarkaç misali hafifçe sağa sola hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Bakışlarını sabitleyip oturduğu yerde çalışan kadını gözlemledi ama bu histen kurtulamadı; zihni hasar görmüştü ve bir doktora görünmesi şarttı; ama sonra birden öyle olmadığını anladı: Hareket eden kadın değildi aslında; arkadaki parlak ve dalgalı mağara duvarının üstü, tezgâhta dokunmuşçasına bir arada durup hareket eden pembe kelebeklerden oluşan bir örtüyle kaplıydı. Binlerce kanat hiç durmadan inip kalkıyor ve farklı tonlardan oluşan devasa bir kolaj meydana getiriyordu; kelebekler bazen kalabalığın arasında bir yere girmek için çırpınıyor, başka yerlere konmak için uçuşuyordu ve Klaus onları izlediği sırada dışarıdan başka kelebekler de gelerek bu yanardöner duvar halısına eklendi.

"Bizim kelebeklere mi baktın? Güzel perde olmuşlar, değil mi?"

"Ben hiç böyle kelebek görmemiştim. Hangi familyadan acaba bunlar? Pembe kelebek diye bir şey yok ki."

"İşte orada yanlışın var Alman. Dışarıdaki çalılar bunların kozalarıyla dolu. Kozadan çıkar çıkmaz da buraya gelirler."

Elindeki bıçağı hızlıca vurup ilk kuşun kafasını uçurdu ve gövdeyi kabın üstüne tutup kanın boşalmasını bekledi. Klaus bakmamaya çalıştı.

"Anlat bakalım Alman. Zengin misin?"

Soru Klaus'a tuhaf geldi. Nasıl cevap vereceğini bilemedi.

"Zengin olup olmadığını da bilmiyorsun. Güneşin tesiri hâlâ kafanda demek ki. Ama ben anladım ki zenginsin. Nereden geliyor peki bu para?"

Klaus kendini zorlayarak, o an kendisine bile uzak gelen hayatını hatırlamaya çalıştı.

"Haritacıyım ben. Dünyanın her yeriyle ilgili bilgi toplayıp satarım."

Kadın elindeki kuşu kan birikintisine düşürüp sandalyesinin arkasına yaslandı ve gülmeye başladı.

"İlahi Alman!" dedi. "Senin haritalarda Anadolu yazın sıcaktır diye yazmıyor muydu? Buralarda su yoktur, gölge yoktur diye? Buralara araba tepesinde gelmeden o bilgileri toplayaydın keşke! Neredeyse ölüyordun bu yüzden. Ne güldürdün beni pembe arkadaşım. Haritacı, ha?"

Kuşu yeniden aldı, alışkın hareketlerle tek hamlede iç organlarını kabın içine döktü. Parlayan elinde tuttuğu bıçak çok hızlı çalışıyordu; daireler çiziyor, ışıldıyor ve koyu renk kan üzerinden akıp gidiyordu. Bunları izlerken Klaus'un yine başı dönmeye başladı. Tüyleri yolunmuş ve içleri temizlenmiş kuşlara bir kez daha baktı ve başı yastığın üzerine düştü. Tepesindeki kaya dönüyordu.

"Biraz su alabilir miyim?" diye mırıldandı takatsizce.

Kadın Klaus'u yataktan kaldırıp yarı sürükleyerek dışarı çıkarırken, "Çocuk gibi oluyorsunuz siz de," dedi. Dışarıda kayaların arasında bir oyuğun önünde Klaus'a diz çöktürdü ve içeriden kap kap su çıkararak ona verdi. Klaus uzun uzun su içti, başına su döktü. Dönme hareketi yavaşladı. Ayağa kalkıp derin derin nefes aldı, bu kadar soğuk ve güzel bir suyun geldiği gözeyi inceledi.

"Bu kayadan su çıkar böyle. Deliği de kendim açtım. Genişliği belim kadar var. İçine girip kazabileceğim kadar geniş, içindeki su buhar olup uçmayacak kadar dar."

Klaus etrafa bakınıp, "Ne kadar boş bir yer burası," dedi sessizce. Kaya, mağaranın önünden başlayarak sadece çalıların ve küçük ağaçların olduğu bir düzlüğe iniyordu. "Hiçbir şey yok burada."

"Yanlışsın Alman. Burada hiçbir şey olmaz olur mu? Belki senin

haritanda yoktur. Bak her yerde zeytin ağaçları var. Buğday ekip sebze yetiştiriyorum, keçi besliyorum. Yazın serin, kışın sıcak bu mağaram var. Bak en aşağıda da –görüyor musun?– senin araban var. Seni ta oradan bu tepeye taşıdığımı aklın alıyor mu? Benim gibi ufalmış bir ihtiyar kadın."

Klaus dikildiği yerden terk edilmiş arabasına doğru baktı. "Meğer ne kadar yaklaşmışım," diye düşündü.

O bunları düşünürken kadın da uzun uzun onun suratını inceledi.

"Aslında epey de yakışıklısın. Gözlerin açık renk, saçın sakalın koyu, neredeyse Türksün diyeceğim geliyor. Ama Almansın. Zengin, yakışıklı, Alman. İlginç, hem de çok ilginç."

Klaus kadının laflarından ne çıkaracağını bilemedi.

İki gün sonra tamamen iyileşmiş ve gitmeye hazırdı. Araba çalıştırılabilir durumdaydı. Güney yolculuğunu iptal edip hemen Ankara'ya dönmeye karar vermişti. Arabayı su, ekmek ve peynirle doldurup gün batar batmaz yola çıkacaktı.

"Araba en sıcak saatlerde buraya kadar gelebildiğine göre, hava serin ve karanlıkken aynı mesafeyi rahat rahat döner herhalde."

"İnşallah haklısındır. Ama gitmeden önce senden bir şey isteyeceğim."

Az önce mağaranın ağzında oturup patlıcan kızartması yemişlerdi, güneş turuncuya dönüyordu.

"Şu âna kadar canım kızımı, Deniz'i senden sakladım. Gençtir, güzeldir, hep başka yerlerin hayalini kurar. Ben elden ayaktan düşüp ölmeye yaklaşırken onun buralarda kalmasını istemiyorum. Yağmurların insafına kalmasın. İnan bana arkadaş, bizim de öleyazdığımız vakitler oldu. Azıcık su için acı otların köklerini emdik. Mahsulümüz kurudu gitti. Şimdi sana bu misafirliğinin karşılığını söyleyeyim: Kızımı yanına alıp bir yuva kurmanı istiyorum senden. Ona kocalık et."

Klaus kaşlarını çattı.

"İhtiyar, bu söylediğin akıllı işi değil. Ben... Ben öyle kızına koca olmasını isteyeceğin bir adam değilim."

"Sen hele bir kez bak kızımın yüzüne de onu seveneyeceğini söyle bana."

Kız gelmiş orada, arkasından güneş vurur vaziyette dikiliyordu. Nereden çıkmıştı ki? Klaus gözlerini kısıp kızın yüzünü seçmeye çalıştı ama yalnızca turkuvaz elbisesini ve karnına kadar uzanan örgülü siyah saçlarını seçebildi.

"Kızım konuşamaz. Ama canını sıkma, sesini kafanda duyarsın."

Yüzünü seçmeye çalıştıkça kör edici güneşi görüyordu, kafasındaki sarsıntı hissi de geçmemişti. Etrafında uzanan ova sıcak gün boyunca gizlediği esintiyi yavaş yavaş serbest bırakmaya başlamıştı ve Klaus ağzından o anda çıkmaması gereken şeyler çıktığını fark ederek rahatsızlık duydu.

"Peki ben bu kızı Almanya'ya nasıl götüreyim? Biletini alsam bile vizesi yok, oturma izni yok. Pasaportu var mı ki?"

"Deniz'in hiçbir şeyi yoktur. Üstüne adının yazılı olduğu tek bir kâğıt bile olduğunu zannetmem. Ama sen orasını dert etme. Ben onu sana ulaştırma sorumluluğunu alıyorum."

Klaus'un zihni açık değildi ve anlaşmayı kabul edip etmediğini hâlâ tam bilmiyordu.

"Hadi git artık Alman. Güneş battı. Deniz'le ben oturup gelecekte olabilecekleri düşünelim biraz, ona öğretmem gereken son birkaç şeyi öğreteyim. Sonra da vedalaşırız, zannetmiyorum ki bir daha görüşebilelim. Sınırlar bizim gibi insanlara geçit vermez pek. Deniz yakında senin yanında olacak. Ona iyi bak. Yüzünü hep hatırlayacağım, Alman."

Klaus arabaya bindi, bir anlığına iki kadına baktı ve gaza basıp uzaklaştı. Araba bordoya dönen gökyüzünün altında çukurlara gire çıka ve savrularak ilerlerken kafasının içinde bir fısıltı dönüyordu: *Güle güle benim dünyamın haritası. Ve şunu bil: Uyurken seni serinleten benim ellerimdi. Ve o eller seni bulacak. Yakında.*

Klaus, Offenbach adında, şehrin dışında yeşil bir muhitte, sık bir ağaçlığın ortasında yer alan büyük bir evde oturuyordu. Ev, ortaçağ Alman saraylarına benzer bir bina sahibi olmaya heveslenmiş ek-

santrik ve zengin bir on dokuzuncu yüzyıl tüccarı tarafından yaptırılmıştı. Çok büyük ahşap bir kapısı ve asık suratlı gargoyleleri olan azametli bir girişi, kalın ve sağlam duvarları vardı. Mum isinden kararmış oyuklara sahip koridorlarının yanı sıra, bir köşesinde üstü yarık yarık olmuş, huni şeklinde bir çatı ve paslı bir rüzgârgülü ile tamamlanan yüksek bir kulesi vardı.

Bu zengin adamın fantazisinin içinde Klaus da kendi fantazisini gerçekleştirmeye başlamıştı. Oyukların içine sıcaklık vermeyen ama durmaksızın yanan mum ve kandil görüntülerinin döndüğü kemer şeklinde LCD ekranlar yerleştirmişti. İçeri hiçbir şekilde doğal ışık girmiyordu. Pencerelere cam yerine yerleştirilmiş olan ekranlardan fantastik manzaralar yansıyordu içeri: bir gün Kaspar David Friedrich'in tablolarından bilgisayarla yaratılmış karlı Almanya ormanlarının görüntüleri, ertesi gün palmiye ağaçlarının altında uzanmış yarı çıplak erkeklerle huzurlu bir Ganj manzarası ya da tatlı bir esaret altında müzik aletleri çalan veya yağlanan harem kadınlarının da net bir şekilde görüldüğü, camilerle ve saraylarla süslü bir şehir manzarası. Bu gövde gösterisi burada da bitmiyordu. Gizli hoparlörler bu değişken dünyaların seslerini de içeri veriyordu. Klaus sabah gazetesinin ve kahvesinin keyfini bazen ormandaki yaprakların üzerine düşen muson yağmurlarının dinlendirici sesi, bazen de Çinli bir sokak çalgıcısının içli havaları eşliğinde çıkarıyordu. Duvarlardaki tablolar da bilgisayar monitörleriydi tabii. Etraflarında ağır ve klasik çerçeveler olmasına rağmen gün içinde suretleri değişiyordu. Dahası, Klaus'un sesli bir tek komutuyla manzara resimleri veya natürmortlar kaybolup, mülkünün her yerine yerleştirilmiş, her köşeyi ve her hareketi izleyen yüzlerce gizli kamera ve sensörden gelen veriler ekrana yansıtılabiliyordu. Evde, arkasında elektronik aksam olmayan cam yüzey yok gibiydi; öyle ki Klaus, "Evimde Sierra Leone'dekinin tamamından daha fazla bilgisayar ekranı var!" diye böbürleniyordu.

Klaus Türkiye'den döner dönmez, orada yaşadığı her şeyi aklından silmek için kendisini büyük bir enerjiyle işine verdi. Akşamları evinde yalnız otururken her çıtırtıdan ürküyordu, kapı birden çalacak ve Türk köylü kızı kapıda beliriverecek diye. Bazen saatlerce

güvenlik kameralarının görüntülerini izlediği oluyordu, ama her gecenin sonunda, evine uzanan karanlık şoseden kimse geçmemiş oluyordu. Bir süre sonra kızın gelmeyeceğine ikna oldu. "Kadın kendi çapında epey akıllıydı. Ama onun da bilmediği çok şey var. Dünyaya dair şeyler. Öyle bir kız nasıl çıkıp da Frankfurt'a gelsin?" Gerçekten de, aradan zaman geçtikçe bütün yaşadıkları bir rüyaymış gibi gelmeye başladı Klaus'a. Bir zaman, elbiseleriyle beraber oraya gelmiş pembe bir kelebek ölüsü büfenin üzerinde durup mağarada olan bitenin gerçekliğine şahadet etti. Ama bir gün temizlikçi onu oradan alıp atınca son hatıralar da silindi gitti aklından. Bir gece kendi kendine, "Bunlar hiç olmadı," dedi. "Böyle şeyler hiç olmaz zaten."

Haftalar, aylar geçti. Klaus seyahatlere çıktı: Singapur, Madrid, Johannesburg. Keşif yaptıkları çeşitli bölgelerde arazi, taşımacılık ve çalışma ücretlerine dair veri toplamak isteyen bir madencilik firmasıyla büyük bir anlaşma imzaladı. Hayatı normale döndü.

Sonra bir gece, yatağına doğru giderken kapı çalındı. Kapıyı açtığında karşısında yağmurdan sırılsıklam olmuş Deniz'i gördü. Bir eli kapıda, inanmaz gözlerle kıza bakakaldı.

Girebilir miyim?

Dudakları hareket etmemişti, mavi gözleri dosdoğru ona bakıyordu, ama sesi sanki sisli havada parlayan bir projektör gibi bulanık zihninin içindeydi. Yavaşça tepki verdi, kenara çekildi ve "Evet," dedi.

Fakat hiç seslendirilmemiş ve varlığı bile kanıtlanamayacak sözcüklere sesli cevap veriyor olmak ne kadar tuhaftı... Ya biri görseydi? Deli derlerdi adama!

Üzerinden taş zemine sular damlamaya devam eden kız, koridorun kenarına geçip bir şey bekler gibi ona bakmaya devam etti. Klaus yavaşça kapıyı kapattı.

"Herhalde şu anda... Yiyecek bir şeyler ister misin?"

Her şeyin sırası var Önce bir kurulanayım. Sonra yemek yeriz.

Ona banyoyu gösterdi, havlu ve bir erkek sabahlığı verdi.

"Bunların nasıl çalıştığını... Musluklar şöyle açılıyor..."

Nasıl çalıştıklarını görüyorum. Az sonra aşağıya gelirim.

Klaus mutfağa gidip her zamanki gibi dolu olan buzdolabına baktı. Biraz tereyağı ve salam çıkardı, sandviç yapmaya koyuldu.

Gördüğün gibi, geldim, dünyamın haritası! Hiç şüphe etmiş miydin? Eminim gelmeyecek diye düşünmeye başlamıştın bile. Ama işte buradayım ve evindeyim. Frankfurt'tayım.

Vücuduna neredeyse iki kez dolanmış ve çenesine kadar her yerini kapatmış olduğu sabahlıkla gelip bir sandalyeye oturdu. Klaus ona bakamıyordu.

"Buraya nasıl gelebildin?"

Aman, boş ver orasını. Ayrıntılar hem önemsiz hem de çok uzun zaman canımı sıktı zaten. Yeraltında çok vakit geçirdim, kötü kokulu sulara batmış halde çok vakit geçirdim, geçip gittiğim toprakları hiç görmediğim çok vakit oldu. Şöyle diyelim, benim geldiğim yol senin haritanda yoktur!

Sandviçi önüne koydu, kız iştahla yemeye başladı.

Almanya'daki bütün yemekler bu kadar kötü mü?

Sırıtıyordu.

Asma suratını öyle, dalga geçiyorum. Hem ben sana nefis yemekler yaparım.

Klaus onun yemek yiyişini sessizce izledi, sonra tabağını alıp musluğun altına tuttu.

"Aslında ben de tam yatacaktım, senin için bir sakıncası yoksa..."

Hangimiz daha yorgunuz sence? Haftalardır yolculuğun sonunda yatacağım yatağın hayalini kuruyorum ben.

Deniz, Klaus'un arkasından, gıcırdayan büyük ahşap merdivenlerden üst kata çıktı.

"Burada yatarsın," dedi Klaus, kocaman beyaz bir yatağın olduğu odayı göstererek. Kız odayı inceledi.

Peki sen nerede yatacaksın?

Eliyle uzun ve karanlık koridorun sonundaki odayı işaret ederek, "Orada," dedi.

Tamam. Gülümsedi. *Uyanınca birbirimizi göreceğiz yani.*

Klaus elinin ayasıyla sertçe gözünü ovuşturdu.

"Aslında – sanırım yarın gitmem gerekecek. Uzağa. Erkenden.

Birkaç günlüğüne."

Nereye gidiyorsun? Belki ben de gelebilirim.

"Yok, şeye gidiyorum, Paris'e gidiyorum. Senin için zor olur. Sen en iyisi burada kal."

Ne kötü denk geldi.

"Evde bütün malzemeler otomatik yenilenir. Yemek pişirebildiğini söylemiştin. Evden dışarı çıkma. Unutma, burada yasadışı olarak bulunuyorsun. Bir de, kulenin en tepesindeki odaya girme. Orası benim özel odam. Ben seyahatteyken senin geleceğine dair kafa yoracağım. Ortalığı temiz tut."

Deniz dikkatli dikkatli onu dinledi, tüm duyduklarını hafızasına yazmaya çalışıyor gibiydi. Klaus arkasını döndü ve odasına yöneldi.

Harita adam, harita adam!

"Adım Klaus. Bana bu şekilde seslen. Ne istiyorsun?"

Unutmuşum. Sana Türkiye'den bir şey getirdim.

Çantasından ahşap bir kutu çıkararak Klaus'a uzattı. Kutunun üzerinde kıpır kıpır kırmızı harflerle "Güllüoğlu" yazıyordu. Klaus kutuyu açtı.

"Nedir bu?"

Deniz güldü.

Baklava. Türk tatlısı!

"Aman tanrım!" diye bağırdı Klaus ve kutuyu tiksintiyle yere fırlattı. "Bu şeyi evde istemiyorum! Anlaşıldı mı? Zaten lağımların içinden sürünerek gelmişsin. Çabuk evden çıkar onu!"

Klaus odasına gidip kapıyı arkasından kapattı. Deniz kutuyu yerden aldı, bir dilim baklavayı ağzına atıp Klaus'un az önce dikilmekte olduğu noktaya bakarak düşünceli düşünceli çiğnedi. Sonra kutuyu yatağın altına saklayıp kendini rahat bir uykunun kucağına bıraktı.

Uyandığında gün çoktan doğmuştu. Dışarıda kuşlar cıvıldıyor, parlak bir güneş ışığı perdelere vuruyordu. Deniz bir yatağın içindeydi. Etrafına bakınıp buraya nasıl geldiğini kendine hatırlattı. Sonra bir adım atıp koridora çıktı.

Dikildiği yerle Klaus'un diğer uçtaki yatak odası arasında tahta zemin kaplamaları düz çizgiler halinde döşeliydi. Koridorun bir tarafı merdivene bağlanıyor, diğer tarafta ise sıra sıra ağır ve kapalı ahşap kapılar ve duvarlara asılmış çerçeveli resimler dikkat çekiyordu. Resimler eski kitaplardan alınmıştı, dişi ve erkek kelebek çiftlerini gösteriyorlardı, kelebekler göründüğü kadarıyla ölüydü ve her bir çiftin altında zarif bir elyazısıyla *Familia Zerynthia*, *Familia Hesperiidae* gibi bir familya adı yazılmıştı. Deniz sırayla resimlere bakarak koridorun bir ucundan diğerine ilerlerken düşünceli bir biçimde tüm çerçevelere dokundu, donmuş kanatların tüm detaylarına göz gezdirdi. Klaus'un kapısına geldi.

Klaus?

Klaus. Klaus. *Klaus!*

Ev sessizdi.

Kapının tokmağını hafifçe çevirip kapıyı açtı.

Oda kendi yattığı odaya benziyordu, en göze çarpan mobilya büyük beyaz bir yataktı. İçerisi boştu. Burada kimse uyumamış gibi görünüyordu neredeyse, yatak çok az bozulmuştu, nevresim kırışmamıştı. Kapıyı kapattı ve merdivenlere yöneldi.

Bütün odalara tek tek baktı ama evde kimse yoktu. Klaus gitmişti. Saat epey ilerlemişti herhalde. Dışarıda kuş sesleri iyice çoğalmıştı. Bir de başka sesler –hayvan sesleri?– geliyordu. Pencereye gitti.

Göz alabildiğine ışıl ışıl bir vadi uzanıyordu, rüzgârla beraber dalgalanıp gümüşi renklerde parıldayan uzun yeşil çimenlerle kaplıydı ve iki yanında alçak dağlar yer alıyordu. Sığırlar otluyor, yükseklerde kartallar süzülüyordu. Deniz vadiyi seyrettiği esnada, uzaklarda bir zürafa sürüsü uzun adımlarla dörtnala koşmaya başladı, belki de henüz görünmeyen başka bir hayvandan kaçıyorlardı.

Bir önceki gece buraya gelirken hiç böyle bir yere geliyormuş gibi hissetmemişti. Karşıdaki pencereye koştu. Gider gitmez camdan içeri bakan bir maymunla göz göze gelerek yerinden sıçradı. Maymun evin tepesine kadar dallara rahatça tutunmuş içeriyi seyrediyordu. Sonra birdenbire ilgisini yitirip, tutunduğu dalları ağırlığıyla sallayarak gözden kayboldu.

Deniz'in keyfi kaçmıştı. "Her tarafı vahşi hayvanlarla çevrili bir evdeyim! Frankfurt'un nasıl bir yer olduğunu bilmiyordum, hatta bu adam söyleyene kadar adını bile duymamıştım ama yine de böyle bir yer olabileceğini düşünmemiştim hiç!"

Dış kapıya giderek buraya gelirken bilmeden ne tür tehlikelerin içinden geçtiğini görmek istedi. Kapıyı tereddütle araladı. Karşısında serin ve gri bir gökyüzü, şose ve bir bahçe vardı.

Pencerelere bir de dışarıdan baktı ve aslında kapalı olduklarını gördü. Dağlar, zürafalar, maymunlar, hepsi uydurmaydı.

"Kendini böyle aldatan bir adam tuhaf biri olsa gerek," diye düşündü. Sonra şosede biraz yürüdü ve nasıl bir yerde kalmakta olduğunu anlamaya çalıştı.

"Demek burada bulunmam yasadışı. *Evden dışarı çıkma. Unutma, burada yasadışı olarak bulunuyorsun.* İnsanlar yasadışı olduğumu gözlerimden mi anlayacak? Ben, Deniz, değiştim de şimdi yasadışı mı oldum? Her şey ne kadar acayip."

Deniz yatağın altından baklavayı çıkarıp koridorda yere oturarak yemeye başladı. Bir yandan da sıra sıra oda kapılarına bakıyordu. "Bu odalara girmemem gerektiğini söylemedi," diye düşündü. "Sadece kulenin tepesindeki odaya girmeyeceğim." Son lokmayı da yedikten sonra kapılardan birini açtı.

Oda oldukça genişti ve daha önce gördüğü ışıl ışıl vadiye bakan bir penceresi vardı; şimdi ileride bir fil sürüsü bir su kaynağının başında toplanmıştı. İçeride, çelik bir askılıkta duran on üç elbise dışında bir şey yoktu.

"Evde bir kadın mı var da bu kadar elbise duruyor burada?" Ama elbiseler hiç de giyilmiş gibi görünmüyordu. Hepsi parlak renklerdeydi ve çok güzeldiler. Kendisine fazla büyük gelen sabahlığı atıp askıdaki ilk elbiseyi giydi.

Elbise tam ona göreydi, beline tam oturmuş ve kolları tam gelmişti. Elbisenin içinde kendini çok güzel hissetti. Yürürken nasıl hissedeceğini görmek üzere biraz yürüdü, dönerken nasıl hissedeceğini görmek üzere bir kez döndü ve o sırada kapının arkasında büyük bir ayna gördü.

İlk başta ayna, donuk ve tuhaf bir ışık dışında hiçbir şey göstermedi. Sonra görüntü titreşti ve birden rüyalardan fırlamış, kendisine gülümseyen başka bir Deniz göründü. Üzerinde Japon desenleri olan elbisesiyle bir ağacın gölgesinde duruyor, yüzüne rüzgârda dans eden dalların arasından lekeli güneş ışıkları vuruyordu. Saçları ahşap firketelerle topuz yapılmıştı ve etrafındaki kiraz çiçekleri zarifçe yerlere dökülüyordu. Arkada tertemiz bir ırmakta çamaşır yıkayan ve şarkılar söyleyen Japon kadınlar, en gerideyse ufka yumuşacık bir yay gibi çizilmiş tepesi ve sevgilinin dudağının üstündeki çukuru andıran krateriyle Fuji Dağı görünüyordu; bulutlar çiçek demetlerine benziyor, kuşlar fırça izlerini andıran çizgiler halinde süzülüyordu. Deniz bunları görünce sevinçle güldü ve kendini böyle görmekten mutluluk duyarak dimdik yürüdü.

Evdeyken en fazla bir ayak tabanı büyüklüğünde paslı bir aynada bazen kendine bakardı, ama şimdi bu aynanın gün gibi aydınlık görüntüsünde vücudunun bütün hatları kolayca seçilebiliyordu. Diz ve omuzları fırfırlı başka bir elbise giydiğinde, bu sefer etrafında halka olmuş dönen yalınayak çingene kızları ve karanlık vahalara benzeyen gözleriyle akordeon eşliğinde acıklı aşk şarkıları söyleyen çingene bir adamla beraber dağlarda buldu kendini – sanki memleketine dönmüştü! Elbisenin eteğini biraz yukarı çekip dans etmeye başladı, yaşlı kadınlar karavanın basamaklarına oturmuş onu seyreder ve en son ne zaman onun kadar ince ve güzel olduklarını düşünürken, ortada yanan ateşin ışığı Deniz'in boynuna vuruyordu.

Deniz bütün günü on üç elbisenin hepsini deneyip aynayla dünyanın farklı yerlerine seyahat ederek geçirdi. En son, on üçüncü elbiseyi de çıkarıp çırılçıplak kaldı. Aynada kendine bakarken, "Ne tuhaf, ben de tıpkı diğer kadınlar gibi görünüyorum. Benim de onlar gibi bir vücudum, onlar gibi göğüslerim var ve ben de onlar kadar güzelim," diye düşündü.

Parmakuçlarında durup kollarını yukarıya doğru uzatarak vücudunu gerince göğüslerinin de bu hareketle dikleştiğini ve kaburgalarının seçildiğini fark etti. Aynanın karşısında dönerek arkadan nasıl göründüğüne baktı. Başı arkaya dönük olduğu için kürek kemikleri belirginleşmişti, kalçaları sırtından daha açık renkteydi. Sonra

yere oturup bacaklarını iki yana açtı. Hayatında ilk kez orada ne olduğunu net bir şekilde görüyordu: Vücudunun tam merkezinden başlayıp göbeğine doğru açılan, açık renk teninin geri kalanından daha koyu, yaprak şeklinde bir bölge, içeride de patlamamış bir tomurcuğa benzeyen katlanmış bir yay; kabarmış bir çift dudak arasına yerleşmiş pembe bir koza, evet, pembe bir kelebeğin kanatları gibiydi adeta, gizli renklerle parıldayan kanatları gibi ve bir erkek bu inip kalkan kanatların saklı heyecanını gördüğünde kim bilir nasıl arzulayacaktı onu!

Hep üzerinde taşıdığı bir şeyi gerçek anlamıyla ilk defa görmek için Frankfurt'a kadar gelmesinin gerekmiş olması ilginçti; ama şimdi bir de aynada belli belirsiz başka insanlar peyda olmuştu, onlar da çıplaktı, kavislenen bedenleriyle çeşitli biçimlerde birbirlerine sahip oluyorlardı. Deniz onları seyretti, büyülenmiş ve kendini unutmuştu; derken o da değişmeye başladı, rengi kayboldu, çizgiler ve parçalardan oluşan bir gravürdü artık; yumuşacık teni çözülüp bedeninden ayrılıyordu, büyüyen gözlerini çıplak yuvalarında kasları gerilip uzarken gördü ama kaslar ve tendonlar da kaybolmuştu artık, faaliyet halindeki iç organlarını açıkça seyredebiliyordu. Kalbinin dört odacığı giderek daha hızlı hareket ediyor, kesitten gördüğü akciğeri şişip şişip sönüyor, o sırada oklar kanın akış yönünü işaret ediyor, asit bağırsaklarına doğru ilerliyor, rahmi sıkılmış bir yumruk gibi görünüyordu. Kemikleri ise seçme bir oğlak gibi bembeyazdı, o hareket ettikçe hareket ediyorlardı. Artık kendisi olmaktan çıkmış bu yansımanın burunsuz bir sırıtışa dönmüş kemikten suratında ne dudak vardı ne de göz. Korku da seçilmiyordu. Kahkahalar atan bir ölüm habercisine benziyordu. Evin sessizliğini bozmaya yetmeyen bir çığlık attı Deniz; aynadan uzağa sıçradı ve çabucak sabahlığını giydi. Aynanın yüzeyi normale döndü.

Odadan hızla dışarı çıktı, kapıyı çarptı ve korkudan nefes nefese kalmış bir şekilde koridorda kalakaldı. Başının hizasında asılı olan resimde artık kelebekler olmadığını fark etti. Şimdi bir kafeste bir orangutanla yan yana duran bir pigmeyi gösteren eski bir fotoğraf vardı yerinde. Altında da "St. Louis Dünya Fuarı, 1904" yazılıydı.

Akşam oldu. Rahat edebileceği bir yer arayan Deniz, uzun ve ayna gibi bir yüzeyi olan parlak ahşap masanın olduğu yemek odasına girdi. Masanın iki yanında onar sandalye ve iki ucunda birer sandalye vardı ("Ama"), hepsi birbirine eşit mesafedeydi ("şuna bak!") ve hiç kullanılmamış gibi görünüyordu ("o da ne öyle?"). Masanın bir ucunda dumanı tüten bir tabak yemek vardı. Et yemeği, sebze ve ekmekten oluşan öğün belli ki oraya yeni gelmişti, beş dakika olmuş olmamıştı. Sessizce seslendi *–Merhaba! Merhaba! Kimse var mı?–* ama cevap gelmedi. Çok aç olduğundan yemeği yedi. Sıcak ve lezzetliydi. Boş tabağı alıp mutfağa götürdü, yıkayıp yerine koydu. Süt almak için buzdolabını açtı. Dolapta, kendi getirdiğinin aynısından yepyeni bir kutu Güllüoğlu baklavası vardı. Gidip kendi boş baklava kutusunu getirdi, ikincisiyle yan yana koydu. Bire bir aynıydılar. Eğer ikisini yan yana görmemiş olsa, baklavayı yediğine dair hatıraların bir rüya olduğuna inanacaktı ama gerçekten de iki kutu baklava vardı işte. İkinci kutuyu da sanki utanç verici bir iş yapıyormuş gibi aldı ve yatağının altına sakladı. Sonra yine uyudu.

Sonraki birkaç gün evin görsel teması Himalaya köyleriyle Gaugin tarzı Pasifik manzaraları arasında gidip geldi. Deniz yine hayat belirtisine rastlamak için bütün odaları gezdi ama hiçbir şey bulamadı. Yine her canı istediğinde yemekler ortaya çıkmaya devam etti. Her gece yatağının altında giderek büyüyen yığına bir kutu baklava daha ekledi.

Birkaç defa döne döne yukarı çıkan merdivenin başında oturdu. Yukarıda ne olabileceğini düşündü. Bir akşamüstü tepeye kadar çıktı, Klaus'un özel odasının ağır kapısının önüne dek geldi ve kapının her yerini inceledi, kapıyı elleriyle yokladı, altından bakmaya çalıştı ama açmadı.

Durup eskilikleriyle içini sıkan iki resmi inceledi. Bunlar birbirine tuhaf derecede benzeyen, fötr şapkalı iki eski zaman adamının portreleriydi, altlarında da "William Burke" ve "William Hare" yazıyordu.

Deniz bir sabah kendisini yine merdivenin başında buldu ve "Neden kapıyı açıp içeriye şöyle bir bakmayayım ki? Odaya girmem, sadece içeride ne olduğuna bakarım. Evin geri kalanı zaten çok sıkıcı," diye düşündü.

Merdiveni tırmanmaya başladı. Tırmandıkça tırmandı, merdiven hâlâ kıvrıla kıvrıla yukarı çıkıyordu. Durup nefeslendi. Pencereler arasında kalan karanlık kısımlarda yolunu bulmak için duvarı yoklayarak tırmandı ve sonunda büyük ahşap kapıya vardı.

Kapıyı açtı.

Projektörden gelen bir ışık huzmesi bir an gözlerini kör etti. Sürekli değişen şekiller ve hızla artan rakamlar yüzüne ve elbiselerine yansıyordu. Hiçbir şey göremiyordu. "Ne var ki burada? Şu ışığın ötesine geçeyim de ne olduğuna bir bakayım. Hiçbir şeye dokunmam," diye düşündü. Işık huzmesinin diğer tarafına geçti ve yeniden görmeye başladı.

Yüksek tavanlı, duvarları tamamen buzlu camdan yapılmış daire şeklinde bir odaydı burası. Tabandan tavana, 360 derecelik bir alanda buzlu cama bir dünya haritası yansıtılmıştı. Yanıp sönen ışıklarla dolu bu kocaman şey, Deniz'in hayret içinde olduğu yerde dönüp durmasına yol açtı. Bu muazzam yüzeyin tamamı metalik grinin çeşitli tonlarıyla kaplıydı ve denizlerle karaları değil, hızı gösteriyordu. Klaus'un şaheseriydi bu.

Sistemin muhteşemliği, belli bir yere dair tüm faydalı bilgilerin tek bir parametreye –Klaus buna "sürat" diyordu– indirgenip iki boyutlu yüzeye işlenebilmesiydi. Fikirlerin yayılmasından petrol transferine dek her şeyin hızını ölçmüş ve sonra bu verileri yeryüzünün her bir noktası için tekil bir değer tayin etmesini sağlayan karmaşık bir cebir işlemine sokmuştu. Bu Kaufmann Sürat Sayısı™ (KSS), yatırımcılar ve siyaset belirleyiciler için bir yerden geri dönüş almanın ne kadar süreceğine dair son derece önemli bir veri olarak benimsenmişti bile (daha yakınlarda Bulgaristan hükümeti bir basın açıklamasıyla, yasama ve altyapıda sağlanan birtakım "iyileştirmeler" sayesinde Rusçuk Uluslararası Serbest Bölgesi'nin Polonya,

Macaristan ve Çek Cumhuriyeti'ndeki muadillerinden daha yüksek bir KSS oranına kavuştuğunu açıklamıştı) ve sistemi kullanmak için yüklü paralar harcıyorlardı. Klaus şirketlere ve devletlere yaptığı pek çok sunumda şunları söylerdi: "Dört yüz yıl boyunca insanlara Mercator'un hünerli çarpıtmalarının dünyayı olduğu gibi gösterdiğini öğrettiler. Ama bizim onun yanıltıcı sahil çizgilerine ihtiyacımız yok, biz bilinmeyen denizlerde yol bilmeden ilerleyen ve karaya ulaşmaya çalışan insanlar değiliz artık. Hanginiz Frankfurt'tan Singapur'a giderken bir an için olsun yer yön bulma meselelerine kafa yoruyor? Dünya artık zaten bizim ve önemsediğimiz şey onun şekli değil hızı. Önümüzdeki dört yüz yıl boyunca gezegenimizi hayal etme şeklimizi Kaufmann Sürat Haritası belirleyecek!"

Klaus'un haritasında kıyı çizgileri yoktu, ama herhangi bir alışverişin gerçekleşmediği denizler genelde düz ve gizemli gri-siyah bir renkle gösterilmişti. Karalar ise alacalı bulacalıydı, renkler sürekli değişiyordu, kimi yerler çok parlak bir beyaza dönüyordu. Yüzeyin tamamı, yer yer çalışarak bir kalbin atan odacıkları gibi yoğun noktalar oluşturan çeşitli koridorları ve kontrol noktalarını temsil eden kırmızı ve mavi çizgilerle kaplıydı. Bunlar hava ve deniz rotaları; çelik, kauçuk ve camın birleşerek araba olmalarını sağlayan rotalar; kuşların ve balinaların, maymun ve sıçanların, pire ve bakterilerin göç yollarıydı. Hatta, bir dakika, şuradaki de Deniz'in buraya gelmek için kullandığı gizli yeraltı rotası değil miydi? Harita üzerindeki her şey sürekli değişen, neredeyse okunamayacak kadar iç içe olan ve Deniz oraya baktığı süre içinde bile artıp azalan minik yazılarla açıklanmıştı. Haritanın derinlerinde, Pasifik Okyanusu'nun karanlık merkezinin üzerinde yüzer gibi duran bir Kaufmann Sürat Haritaları A.Ş. logosu görülüyordu: bir eksen etrafında dönen ve üzerinde stilize elektronik semboller bulunan parlak bir göz küresi.

Kendisini haritaya kaptıran Deniz, ortadaki dönen sandalyeye oturdu ve dürbünlü kafa aparatını gözlerine göre ayarladı. Düğmeleri kullanarak Frankfurt'u seçti. Sandalye döndü ve mili üzerinde yükselerek Deniz'in gözlerini doğru hizaya getirdi. Gözlerinin önündeki camlar aynı zamanda haritayı büyütmesini sağlayan lens-

ler ve üzerine ek verilerin yansıtıldığı ekranlar olarak da işlev görüyordu.

Frankfurt ne kadar görkemli bir yerdi! İnsanların bu kadar farklı, bu kadar çok şeyle meşgul olabileceği hiç aklına gelmemişti. İnsanlar Deniz'in niçin yapıldığını hayal bile edemeyeceği şeyler üretiyorlardı: vanalar, yapıştırıcılar, borular, lensler, pompalar, plastik toplar, naylon döşemeler, kauçuk izolasyon malzemeleri, çelik teller, yaylar, contalar... Evler, protez organlar ve zarif elbiseler satıyorlardı. Kitap, para, gitar, araba ve insan satın alıyorlardı. Yüzme havuzundan ahşap malzemeye ve güzel bir bronz cilde kadar her türlü şey satın alınabilirdi Frankfurt'ta. Ve o kadar çok müzik vardı ki! Demiryollarının yanındaki eski depolar artık insanların dünyanın dört bir yanından sesler ürettiği stüdyolara dönüşmüştü. Peru müziğinden –evet– Anadolu müziğine, dans müziğinden öpüşme müziğine dek her şey üretiliyordu. Zira Frankfurt'ta aşk da satılıktı: Kadının aşkı, erkeğin aşkı, yeterince para vermeye hazırsanız bir çocuğun aşkı da satın alınabiliyordu. Ama en çok kadın aşkı satılıyordu tabii. İnce veya şişman kadınlar, dişleri olan veya olmayan kadınlar, elli yaşından büyük ve on dokuz yaşından küçük kadınlar, yerli ve Rus kadınlar; Endonezyalı, Etiyopyalı, Arjantinli kadınlar, huzur veren veya cezalandıran kadınlar, erkekten dönmüş ve hayatı boyunca kadın olmuş kadınlar vardı. Eğer bütün bir insan istemiyorsanız parça parça da alabiliyordunuz, zira satılık kalp, böbrek, karaciğer, deri parçaları, kornea ve fetüsler de vardı.

Deniz saatler boyunca Klaus'un heybetli haritasında hayali yolculuklar yaptı, her şeyin büyüklüğü onu ürküttü ve geldiği bu şehirde onu nasıl bir hayatın beklediğini düşündü. Ne olup ne olmayacağına dair kararlar verdi. En sonunda durdu.

Odadan çıkmadan önce annesinin Türkiye'deki evine bakmak istedi. O bölgeyi aradı taradı ama sıtmayı simgeleyen korkunç sivrisineklerden başka bir şey bulamadı. Oranın yakınlarından ise açık renk kesikli çizgilerle geniş bir hat geçiyordu: "Önerilen Bakü-Tiflis-Ceyhan petrol boru hattı rotası."

Sandalyeyi ilk bulduğu yere koydu, odadan çıktı ve kapıyı arkasından çekti. Merdivenlerden aşağıya sessiz adımlarla inip salona

girer girmez sessiz bir çığlık kopuverdi içinden. Karşısındaki koltukta Klaus oturuyordu.

"Ben de neredesin diye meraklanıyordum Deniz."

Yatak odamdaydım. Geldiğini duymamışım. Ne zamandan beri burada böyle oturuyorsun?

"Belki bir saattir. Yemek yiyelim mi?"

Klaus, Deniz'i iki kişilik yemek ve bir şişe şarabın onları beklemekte olduğu yemek odasına götürdü.

"Şarap sever misin?"

Severim herhalde.

İkisi için de birer kadeh doldurdu.

"Anlat bakalım, bütün hafta neler yaptın?"

Hiç. Dinlendim. Yol yorgunuydum zaten. Dediğin gibi evde durdum hep.

"Önemli bir şey oldu mu? Sana tuhaf gelen bir şeyler?"

Yok, hayır! Evin çok keyifli, huzurlu bir ev! Çok mutluydum evde.

Şarabın tadına baktı, zengin ve yoğun aromalıydı. Aldığı yudumun boğazını yaktığını ve tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Klaus'a baktı biraz daha konuşmasını umarak, ama o, yemek dışındaki her şeye karşı ilgisini kaybetmiş gibi görünüyordu.

Klaus, düşünüyordum da, artık buraya geldiğime göre ben de çalışmak isterim. Para kazanmak isterim. Gencim, sağlığım yerinde, hem de hayattan beklentilerim var Güzel elbiseler giymek, müzikle sarmalanmak istiyorum. Frankfurt'ta iş bulmanın yolunu göster bana.

"Bu fikirler, beklentiler de nereden çıktı birden?"

Bilmem. Düşünürken.

"Anladım. Burada çalışamazsın. Durumun yasal değil. Sana bunu defalarca söyledim."

Ama benim gibi insanların da bir hayatı olması gerekir. Benim gibiler de zengin olup iyi bir hayat sürmek ister.

"Ne istediklerini bilemem. Ama Almanya'da çalışamazlar."

Sen dünyayı iyi bilen bir adamsın. Benim de senin gibi para ka-

zanabilmem için yapabileceğin bir şeyler illaki vardır

Yemeğini bitirip şarabını da içen Deniz'e cesaret geldi. Hayatın o zamana kadar istediği her şeyi ona verebileceğini biliyordu artık.

"Ülkenin her yerinde otelleri olan bir tanıdığım var. Otellerinden bir tanesi de Frankfurt'ta, havaalanına yakın. Sanırım senin durumundaki insanlara iş veriyor. Ona bir sorabilirim."

Evet! Oteli olan adama sor! Senin ne yapılacağını bildiğinden emindim zaten!

Deniz ayağa kalktı, Klaus'un kafasını kollarıyla sardı ve tepesini öptü.

Çok mutlu olacağız Klaus. Biliyorum ki Frankfurt'ta mutsuz olmanın imkânı yok.

Klaus Deniz'in ellerini boynundan çözüp onu sertçe sandalyesine doğru itti.

"Sanırım şarap kafana tuhaf fikirler sokuyor."

Ama Klaus! Ben buraya seni sevmeye ve karın olmaya geldim. Beni reddetmenin anlamı yok. Sana her şeyimi veririm. Şu elbiselerin altında ne kadar güzel olduğumu bir bilsen!

Bunları der demez elbisesinin önünü göğüs hatları seçilecek şekilde açıp bacaklarını iki yana ayırarak Klaus'un karşısına oturdu, hayatında daha önce kimseyi öpmemiş birinin özgüveni ve utangaçlığıyla onu dudaklarından öptü.

"Çekil üstümden!" diye bağırdı Klaus. "Rahat bırak beni!"

Deniz'in gözleri doldu.

Beni neden istemiyorsun Klaus? Bu işin böyle olması gerekmiyor mu? Ben hayatımı beni sevmeyen biriyle mi geçireceğim?

"Saçma sapan konuşma. Kendini de kandırma. Ben senin kocan değilim. Seni arzulamıyorum da. O şarabı içmemeliydin. Artık yatsan iyi olur."

Deniz masadan hızla kalktı ve merdivenleri tırmandı. Alışkanlıkla hemen yatağın altına baktı, baklava kutularını kontrol etmek için. Hepsi gitmişti.

Klaus'un erken saatte kapısını açmasıyla uyandı. "Uyan! Bugün otelde işe başlıyorsun. Araba seni bekliyor." Hızlıca giyinmeden önce camdan dışarı bakıp havanın nasıl olacağını görmeye çalıştı. Camdan Fas görünüyordu. Arka koltukta hiç konuşmadan yan yana oturdular. Deniz ilk defa Frankfurt sokaklarını görüyordu. Sıra sıra çöp kutuları, sokakların bir altından bir üstünden kayar gibi ilerleyen tramvaylar, altgeçitler, direklerine kayıp insanların resimleri yapıştırılmış sokak lambaları, gri gökyüzüne inat rengârenk çocuk parkları, duraklarda devasa körüklü otobüsleri bekleyen insanlar. Vardıklarında Georg Schneider BMW'sinin yanında, otoparkta bekliyordu. Aynı bej yağmurluktan giydikleri için arkadan tıpatıp aynı gözüken iki adam kısa bir görüşme yaptılar. "Demek o kocaman evinde böyle şeylerin var! Etkilendim, Klaus. Ne kadar güzel bir kadın." Klaus işin eğlencesinde değildi. "Düşündüğün gibi değil."

"Bir doktor ayarladım. Böyle kızları işe almadan önce rutin testler yapıyoruz. Hep hasta oluyorlar. İşe girerken ne hastalık getirdiğini bilemiyorsun. Doktor benim için daha önce de bu işleri yapmıştı, ağzı sıkıdır. Girdiği zahmet için yüz avro kadar bahşiş verirsen tabii."

Doktorun derme çatma bir muayenehane kurduğu 124 numaraya geldi. Üst dudağındaki bıyıkları hafif uzamış olan doktor, Deniz'le tek kelime konuşmadı. Gözlerine ve boğazına ışık tuttu, kulağındaki aletle göğsünü dinledi, ellerine kauçuk eldiven giydi ve Deniz'in eteğini çıkartıp detaylı bir jinekolojik muayeneye başladı. Deniz bu sırada televizyonun üzerinde asılı gemi batığı tablosuna odaklanmaya çalışıyordu; suyun üzerinde görünen koyu renk kafalar vardı, geminin gövdesi ve direkleri arasındaki açı bozulmuştu. Derken doktor parıldayan bir iğneyi etine sapladı, kanı bir borudan geçerek doktorun alıp götüreceği dört küçük şişeye doldu. Deniz dehşet içinde titriyordu ama direnmedi.

Muayene odasında kalan Deniz topuklu ayakkabılarıyla iç çamaşırlarına ilerleyip giyinir ve o gece bir konuğun yatacağı yatağın çarşaflarını düzeltirken, dışarı çıkan doktor, "Her şey normal görü-

nüyor," dedi. "Tahlil sonuçlarını yarın gönderirim. Bu seferkini iyi bulmuşsunuz beyler. Bana da bir oda servisine gelse hayır demem! Bu arada, geçenlerde burada başka bir kız vardı, ona ne oldu? Şu Arap kız?"

Anlaşma gerçekleşmişti. Klaus arkadaşının kulağına yanaşıp şöyle dedi: "Bütün gün evde durmasını istemiyorum. Onu izleyecek birileri olacak burada, böylesi daha iyi. Gördüğün gibi, konuşamıyor. Ama yine de gözün üstünde olsun, başka insanlarla kaynaşmasını istemiyorum. Arkadaşı olmasın, kimseyle yakınlaşmasın. Ne olur ne olmaz."

Biraz tereddüt ettikten sonra ekledi: "Bir de Karl'ı bundan uzak tut. Başına hiçbir şey gelmemesi lazım. Bu farklı."

"Karl kim?" diye sordu doktor. Aynı yağmurluğu giymiş iki adam soruyu duymazdan geldi.

Adamların gözleri Deniz'e yöneldi. Klaus uyarılarını tekrarlamak için onu kenara çekti. "Kimseyle samimi olmak yok, anlaşıldı mı? Buraya çalışmaya geliyorsun. Şoförüm seni sabah işe bırakıp akşam eve götürecek. Kendi başına bir şey yapmaya kalkışma, benim itibarımı tehlikeye atarsın."

Deniz, Schneider Frankfurt Havaalanı Oteli'ni işleten Herr Ehlers'in ellerine teslim edildi ve misafirlerin Schneider Oteller Grubu'ndan bütün beklentilerinin karşılanması için çalışmaya başladı. "Her bir kokuya, bütün hayat izlerine dikkat edeceksin. Müşteriyi tiksindiren bunlardır. Banyo hiç kullanılmamış gibi görünecek. Küvet kupkuru, tuvalet lekesiz olacak. Söylememe bile gerek yok ama odalardaki tuvaletleri kullanmayacaksın. Hizmetliler için ayrı tuvaletlerimiz var." Doğru yapılmış bir yatağın, doğru serilmiş bir halının nasıl görünmesi, müşteriyi memnun hissettirecek sabun ve meyve aranjmanlarının nasıl olması gerektiğine dair bilgiler verdi Deniz'e, bir de Schneider kahverengisi iki kıyafet. "Bunlardan birini giy. Oda hizmetlilerinin her zaman son derece temiz ve düzenli görünmesini bekleriz."

Deniz Herr Ehlers ile hiç konuşmadı. Deniz'in aptalın biri olduğunu düşünmesi ikisi için de daha hayırlıydı. Ama dördüncü katta beraber çalıştığı Klaudia ile konuştu.

"Kafamın içinde böyle nasıl konuşuyorsun anlamıyorum," dedi Klaudia, otelin arka tarafındaki klima çıkışlarının arasında, tepelerinden geçen uçakların sesinden fırsat buldukça konuşurlarken. "Ama hoşuma gidiyor." Sigarasından derin bir nefes çekti.

"Senin de sigaraya başlaman lazım. Ne komik, buraya çıkıp beş dakika boyunca boş boş dikilsen sana tembel diye etmedikleri laf kalmaz. Ama sigara içiyorsan hiç sıkıntı yok."

Sen de buralı değilsin, değil mi?

"Polonyalıyım, Kielce şehrinden. Ölü bir sanayi şehridir. Yapacak hiçbir şey yok. Önce bütün erkek kardeşlerim ayrıldı oradan. Çoğu Londra'ya gitti. Hâlâ oradalar mı bilmiyorum, artık hiç haberlerini almıyorum. Ben de buraya geldim. İngilizcem yok."

Seviyor musun burayı?

"İdare ediyorum. Hayat akıyor. Para kazanıyorsun. Bir erkek arkadaşım var. İki kolu da boydan boya dövmeyle kaplı. Tır şoförü. İyi para kazanıyor. Küçük bir ev kiraladık. Bir ara sen de gel. Sana borş çorbası ve piruhi yaparım. Geleceksin bana, söz mü?"

Deniz emin olmamakla beraber başıyla onayladı.

Söylesene, bu Alman adam seninle sevişiyor mu?

"Deli misin? Hiç durmuyor ki adam! İki haftayı yollarda geçirdikten sonra benim cazibeme hiç dayanamıyor. Ben ona 'sokakta kamyon şoförü, yatakta arşidük' diyorum. Evde berabersek hiç giyinme zahmetine bile girmiyoruz. Çok zaman kaybı oluyor!" Klaudia gürültülü bir kahkaha patlattı.

Deniz duydukları üzerine biraz düşündü.

Benim – kocam – beni arzulamıyor. Daha önceki sohbetler sırasında yere atılmış izmaritlere takıldı gözü. *Bu da beni çok üzüyor. Bana akıl ver, ne yapmam gerek?*

"Deniz, talihsiz kardeşim benim! Ayrıl ondan! Hiç harcayacak zamanın yok. Gençsin ve çok ama çok güzelsin. Kendi sıkıntısına

çare bulamayan, bir de beğenmezlik eden birine niye bağlanıp kalasın? Gel benimle kal. Ben sana doğru dürüst bir adam bulurum!"

Çok iyisin Klaudia. İyi ki seninle tanıştım.

"Ben de çok mutluyum. Seninle çok iyi dost olacağız."

Deniz her gün arabayla otele bırakılıyor, orada kahverengi elbiselerini giyip hızlıca çalışmaya koyuluyordu ki Klaudia ile konuşmaya zamanı kalsın. İşe dönmek zorunda oldukları saat gelene kadar, çöp torbalarının durduğu, boruların içeride kimsenin istemediği sıcak havayı dışarı üflediği yerde dikilip sohbet ediyor, gülüşüyorlardı. "Sana duyduğum sevgi yüzünden akciğer kanseri olacağım," diyordu Klaudia.

Gün bitince araba gelip Deniz'i alıyor, Klaus'un bomboş evine götürüyordu. Klaus eve geç geliyor ve onu görmemiş gibi yapıyordu.

Klaus, sence ben güzel miyim? diye sordu bir gün Deniz. Klaus soruyu anlamamış gibi yaptı, o da tekrar etmedi. Ölü suratlı resimlere bakıp nereden geldiği belli olmayan yemekleri yedikleri bu gecelerden nefret etmeye başlamıştı.

Bir akşam Klaus ona, "Klaudia Maleszyk kim?" diye sordu.

Bir arkadaş. Sadece arkadaş. Polonyalı.

"Ben sana kimseyle konuşma demedim mi? Demedim mi Deniz?

Dedin. Evet, dedin.

"O zaman dediğime kulak ver. Ben senin için riske giriyorum. Bir daha konuşma onunla. Yoksa onu işten çıkarırlar."

Deniz, içinde temizlik malzemeleri ve havluların olduğu tekerlekli arabasıyla 417 numaralı odanın önüne geldi. Kapıyı yavaşça çaldı, içeride kimse olmadığından emin olunca kartını okutup içeri girdi. Girer girmez de donakaldı.

Masada misafirler için hazırlanan meyveler vardı ve bir maymun onları yiyordu. Deniz'den pek de küçük sayılmayacak, irice bir er-

kek maymundu. Deniz'e ilgisiz gözlerle baktığı sırada bir ananas dilimini kemiriyordu.

Deniz ağır adımlarla geri geri odadan çıktı ve Klaudia'yı bulmak için koşmaya başladı.

Klaudia! Klaudia! Bunu görmen lazım!

Birlikte tekrar odaya girip korku ve neşeyle karışık hisler içinde maymunu seyrettiler.

"Seni arsız maymun," dedi Klaudia. "Burada olmakla kaç kuralı ihlal ettiğini biliyor musun?"

Maymun, gözlerini Klaudia'dan ayırmadan masanın üzerinden Schneider Oteller Grubu logolu iyi sivriltilmiş kurşunkalemi alıp kulaklarının arkasını kaşıdı. Kaşıntısı geçince bir anlığına memnun gözlerle kalemi inceledi, sanki işini muhteşem bir biçimde gören bu aleti hafızasına kazımak istiyormuşçasına. Sonra masanın diğer ucuna yürüdü, gardırobun üstüne tırmandı ve sakince odaya göz gezdirdi.

"Ne kadar çirkin, ama ne kadar da güzel bir hayvan," diye fısıldadı Klaudia.

Ama anlaşılan, maymun 417 numaralı odanın kendisine vereceği bir şey kalmadığına ikna olmuştu. İçeri girmiş olduğu pencereye salına salına gitti ve tekrar tırmanıp dışarı çıktı.

İki kadın, tuttukları nefesi kahkaha olarak salıverdi.

"Bir yerden kaçmış herhalde. Belki de havaalanında bir yerden bir yere naklediliyordu. Otelin bu yeni konseptini çok sevdiğimi belirtmek zorundayım. Şimdiye kadar ağırladığı en hoş konuk bu oldu!"

Deniz'in ellerini tuttu.

"Bil bakalım ne oldu? Ben de yeni öğrendim, ilk duyan da sen olacaksın çünkü Hans uzun yolda ve ben de o gelene kadar bunu içimde tutamayacağım: Hamileyim. Anne olacağım!" Deniz kollarını uzatıp ona sıkı sıkı sarıldığında Klaudia bir mutluluk kahkahası atıyordu.

"Yani eğer sen sigaraya başlamazsan artık sohbet edemeyeceğiz Deniz. Çünkü ben bıraktım."

Ertesi sabah Deniz'e, Klaudia'nın hastalandığı ve Almanya'da yaşayan bir yakınına ulaşılamadığı için 401 numaralı odada müşahede altında tutulduğu söylendi. Deniz kesinlikle oraya yaklaşmamalıydı. Öğle yemeğinden sonra odadan doktorun çıktığını görünce odanın içini görmeye çalıştı ama kapı suratına çarpıldı.

Keyfi kaçmıştı, çok yavaş çalışıyordu. Odalardan birinde temizlik yaparken kafası meşgul olsun diye televizyonu açmıştı. ARD kanalında haberler vardı: *Maymun Tehdidi!* Bir şekilde maymunlar Frankfurt'a yayılmıştı. Bir binanın çatısına çıkmış maymunlar görülüyordu ekranda. İtfaiye araçları binanın etrafını sarmış, kalın eldivenleri ve maskeleri olan adamlar merdivenle çatıya tırmanıyordu. Maymunlardan bazılarını yakalayıp kafeslere kapattılar, ama hepsini yakalamak mümkün değildi. Muhabir bu hayvanların nereden gelmiş olabilecekleri konusunda konuşuyordu. Belediye görevlileri hayvanat bahçesiyle temasa geçmiş ve kayıp herhangi bir hayvan olmadığı bilgisini almışlardı, bu yüzden şimdi gemilerden ve trenlerden şüpheleniliyordu. 1982'de bu olayın bir benzeri yaşanmıştı. Dokuz maymun, İspanya'dan Münih'e kadar bir trenin tepesinde yolculuk etmişti. Ama bu kez hayvan sayısı çok daha fazlaydı. Uzmanlardan biri aklındaki senaryoyu aktardı. Ona göre nereden geldiklerini kesin olarak söylemek mümkün olmasa da bir süre önce –belki bir yıl kadar önce– şehre ulaştıklarını ve o zamandan beri metruk yapılarda üreyip çoğaldıklarını varsaymak mümkündü. Tabii hiç kimse onları görmeden nasıl bu kadar çoğaldıkları konusu hâlâ açıklanmaya muhtaçtı. Ekrana yakın çekim fotoğraflar geldi, bunlar *Macaca Mulatta* maymunlarıydı. Genelde makak diye bilinen bu türün anayurdu Afganistan ve Hindistan'dı. Bu hayvana yaklaşılmaması konusunda seyirciler uyarılıyordu: Özellikle kendisini tehdit altında hissettiğinde son derece şiddetli davranışlar sergileyebilirdi. Kamera tekrar muhabire döndü: Bu hayvanlardan herhangi birini görürseniz lütfen ekrandaki numarayı arayın. Isırılmışsanız derhal hastaneye gidin, çünkü bu hayvanlardan kuduz bulaşma ihtimali var.

Deniz eve gitmek üzere işten ayrılmadan önce 401 numaralı odanın kapısını vurdu. Adamın biri kapıyı azıcık araladı.

"Üzgünüm, Bayan Maleszyk çok hasta. Onu müşahede altında tutuyoruz. Kimsenin ziyaret etmesi mümkün değil."

Güven verici biri değildi adam. İçeriden başka erkek sesleri duydu. Deniz arkadaşının adını bağırdı sessizce:

Klaudia! Beni duyuyor musun?

Cevap yoktu. Deniz kendisini bekleyen arabaya binerken huzursuzdu. "Dün hiçbir şeyi yoktu ki," diye düşünüyordu.

Otobandan ayrılıp Offenbach sokaklarına saptılar. Her yerde maymunlar vardı. Ağaçlarda, çatılarda, pervazlarda. İnsanlar çıldırmış gibiydi. Adamın biri üst kat pencerelerinden birinden sarkıp elindeki demir çubuğu tüm gücüyle bir maymuna doğru savurdu. Maymun hazırlıksız yakalanmıştı, kafatası parçalandı ve aşağıya düştü. O birkaç kat boyunca düşmesi, Deniz'in oturduğu pahalı araba koltuğunun sessiz rahatlığından bakınca asırlar sürmüş gibi göründü.

Klaus'un evine giden şosede ilerlerken, ters yöne giden ve hiç oralara ait gibi durmayan bir kamyon geçti yanlarından. Şişkin çöp torbalarıyla yüklüydü.

Ertesi sabah Herr Ehlers onu bekliyordu, önünü keserek karşısına çıktı.

"Bugün dördüncü kat kapalı Deniz. Oraya çıkmayacaksın. Üçüncü kattakilere yardım et, işin bitince erken çıkarsın."

Asansöre binip üçüncü kata çıktı. Kimsenin kendisini izlemediğinden emin olunca yangın merdivenine ulaşıp bir üst kata tırmandı. Tüm oda kapıları ardına kadar açılmıştı, matkap ve zımpara makinesi sesleri geliyordu. Koridorlar alçı ve tuğla parçalarıyla doluydu, işçiler bir odadan diğerine geçip duruyorlardı. 498 numaralı odaya baktı. Duvarlarda kan vardı. Buraya maymunlar mı girmişti ki? Kendi kanı kafasının içinde kaynamaya başladı, koridorda hızla ilerledi, tüm odalarda korkunç bir kavganın izleri vardı. Çarşaflar yırtılmış ve kana bulanmış, perdeler parçalanıp yere düşmüştü. Koşmaya başladı, 401 numaralı odanın da kapısı ardına dek açıktı ve

içeri girip çıkan insanlar vardı. Klaudia'ya ne yapmışlardı? Kapıya geldiğinde, içeride kolu bacağı kesilmiş maymunları çöp torbalarına dolduran adamları gördü. "Burada olmamanız gerekiyor hanımefendi," dedi bir adam, eldivenli eliyle onu itip dışarı çıkarırken. *Nerede o? Ne yaptınız ona?* Adamın ceketinde ve botlarında kan vardı, Deniz'i asansöre bindirip Herr Ehlers'in lobide beklemekte olduğu zemin kata gönderdi. "Sanırım sana dördüncü kata çıkmaman gerektiğini söylemiştim?" Adam anlamadığı için kâğıda yazıp gösterdi: KLAUDIA MALESZYK? Adam öfkeli gözlerle ona bakıp artık eve gitmesi gerektiğini söyledi. Adamdan kurtulup 124 numaralı boş odaya kendini attı, yatağa uzanıp ne olup bittiğini anlamak için düşünmeye başladı. Keşke haritaya biraz daha dikkatli bakmış olsaydı. Dürbünden gördüklerini hatırlamaya çalıştı, çünkü orada her şey yazılıydı – hem sadece kanepeler ve tenis raketleri değil, aynı zamanda delilik de yok muydu o haritada? Hayallerine uygun bir yer görebilmek için haritaya baktığı sırada içinde bir şeyler kırılmamış mıydı? Canlı hallerinden daha çok ölü olarak birilerinin işine yarayacaklarından şüphelendikleri için, çalıştıkları sırada dönüp dönüp arkalarına bakan, varlıkları sır olan insanlar yok muydu? Ve bütün o harita şaşılası bir şekilde *çöp* dolu değil miydi? İçerikleri zihninde bir bulantı yaratmaya başlamış, ağzı sıkıca bağlı standart siyah çöp torbaları her yere yayılmamış mıydı?

Kapı açıldı ve Klaus içeri girdi. Elinde bir fotoğraf makinesi vardı. Saçını farklı taramıştı ve daha samimi görünüyordu. Hatta ilgili.

"Ne kadar güzel bir kadınsın sen. Niye böyle ümitsizce ağlıyorsun? Hiç yakışıyor mu?"

Onun başına ne geldiğini biliyor musun?

"Adın ne?"

Adımı biliyorsun ya!

Boynunu öpmeye başladı. "Ne tuhaf, dudakların hiç oynamasa da sanırın sesini kafamın içinde duyabiliyorum."

İrkildi. *Sen kimsin?*

"Kim olduğumu mu sordun sen az önce? Adım Karl. Otelde kalıyorum."

Ama sen Klaus'sun, Klaus Kaufmann'sın!

"Hiç de değilim." Deniz'in saçlarını kulakları hizasından tutup yukarı kaldırdı ve boynunun yanını nazikçe öptü. O kadar muhteşem bir histi ki, Deniz karşısındakinin Klaus olup olmadığını önemsediğinden emin değildi artık, zira hiç bu kadar yalnız hissetmemişti kendini.

"Senin adın ne?"

Deniz.

"Deniz." Kulağına doğru soludu. Deniz, kollarını onun boynuna doladı ve hiç bırakmamak üzere sıkı sıkı tutundu. Adamın vücudu çok güçlüydü, saçlarında baş döndüren bir koku vardı.

İyi davran bana. Lütfen iyi davran.

Deniz arzu doluydu ama adam kalkıp başka şeylerle ilgilenmeye başladı. Perdeleri çekti, fotoğraf makinesini kılıfından çıkardı. Deniz kahverengi Schneider üniformasıyla yastığın yanında oturuyor, nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. Adama baktı. Aynı evde yaşadığı adamdan ayırt etmek imkânsızdı. *Sen Klaus Kaufmann değilsin yani?*

"Dedim ya, adım Karl."

Ahizeyi kaldırıp Klaus'un cep telefonu numarasını çevirdi. Klaus hattın öbür ucundaydı.

"Deniz? Deniz sen misin? Ne oldu?"

Ahizeyi yerine bırakıp elbiselerini çıkardı. Yatağa uzandı, bekledi, yorgun zihni baktığı tavan kadar boş bir hal alsın istedi. Adam da soyunup yanına yattı, onu öpmeye başladı. Elini Deniz'in bacaklarının arasına soktu, tüm varlığıyla onu ısıttı. Dünya birdenbire çok aşağılarda kalmıştı; tekrar aşağıya düşme endişesi de aldığı zevki bir kat daha artırıyordu. Karl bedenini bir erkeğin sevmesi gereken şekilde seviyordu ve o kadar kıvraktı, işini o kadar iyi biliyordu ki... İşte bir adam göğüslerine ve bacaklarına dokunuyordu, bedenini tutup kendisine alıyordu ve işte! Bir erkek içini böyle doldurmalıydı, nefesini böyle kesmeliydi. Adamın kulağına doğru verdiği nefesler, o gün, bir önceki gün ve o diğer adam Anadolu'daki mağaralarına geldiğinden beri geçen her gün olan her şeyin bir karışımıydı; bu Karl denen adam sonunda Deniz'e ulaşmıştı. Sonrasında nihayet bir

rahatlama olduğunda, Deniz için sadece O vardı; dünya o vücudunu sarstıkça sarsılıyordu, o sertleştikçe Deniz'in gözyaşları akıyordu ve ikisi sarmaş dolaş oluyorlardı, hangisinin Deniz hangisinin O olduğu bir an için belirsizleşmişti, yan yana düşüşleri de bir kuş tüyünün süzülerek alçalışı, yavaşça yumuşacık yosunun üzerine konuşu gibiydi, mutluluk gibi.

Adam ona baktı.

"Hamile kalmaktan korkmuyor gibisin."

Hiç aklıma gelmedi. Ben–

"Neden ağlıyorsun?"

Ağlıyorum çünkü ben seni ne zamandır sevdim ama sen şimdiye dek sen değildin. Ve ağlıyorum çünkü arkadaşımı bulamıyorum.

Adam yanağını okşadı. "Onu bulacaksın, eminim." Ayağa kalktı, Deniz yatakta beraber oluşturdukları çukurun içinde kaldı. Fotoğraf makinesini bulup Deniz'e odakladı.

Neden fotoğraf çekiyorsun?

"Çünkü senin şu anda ne kadar güzel olduğunu hep hatırlamak istiyorum."

Deklanşöre bastı.

Ben senin şu anda ne kadar güzel olduğunu hiç unutmayacağım.

Kot pantolonunu üstüne geçirdi. "İstersen sen artık..."

Vedalaşır gibiydi.

Beni buradan gönderme. Seni tekrar kaybetmek istemiyorum. Nereye istersen götür beni. Seninle gelirim.

"Sabırlı ol Deniz. Sabırlı ol. Yakında birbirimizi tekrar göreceğiz."

Yarın?

"Evet, kesinlikle. Hadi şimdi git." Dudaklarından yumuşacık öptü Deniz'i. Deniz de giyinmeye başladı. Daha önce üzerinde hiçbir erkeğin gözleri gezmemişken bu vücudu elbiselere sokmak ne yazıktı. Yeniden oda hizmetlisi olmuştu. Schneider. Her yerde. Evinizden Uzaktaki Eviniz.

"Hoşçakal Deniz. Yakında görüşeceğiz."

Güle güle aşkım.

Karl kapıyı kapattığı sırada birbirlerine baktılar, adamın gözleri

elmas gibi parlıyordu. Kapıyı kendisi bir çizgi halinde görünene dek ağır ağır kapattı, sonra görünmez oldu.

Araba çalışır vaziyette onu bekliyordu, suçlu suçlu arabaya doğru koştu. Şoför arabayı her zamankine göre biraz daha hızlı kullandı. Klaus onları dış kapının önünde bekliyordu. Suratı bir kılıç kabzasını andırıyordu. Deniz'i bileğinden yakalayıp içeri çekti, sesi öfkeden alev alevdi.

"Bana başka bir seçenek bırakmıyorsun Deniz. Ben bu şekilde sana nasıl göz kulak olabilirim? Sana söylediğim her şeye karşı geldin. Bana bunu nasıl yaparsın?"

Deniz de başka bir cinnete tutulmuştu ve dişlerinin arasından konuşarak, *Klaudia'ya ne yaptın? Ne yaptın ona?* dedi.

Klaus onu evin içine doğru sürükledi, salonu geçtiler, o sırada Deniz duvarlarda asılı resimlere baktı, hepsinde aynı kareler vardı: Karl'ın gülümsemesi, çıplak gövdesi, üzerinde durduğu an, Deniz'e onu hep hatırlayacağını söylediği an. Birden içi korkuyla doldu. Klaus onu kuleye çıkan merdivenlere doğru itti. "Çık yukarı. Çık!"

Deniz merdivenleri tırmanırken Klaus da arkasından itiyordu. "Daha hızlı! Zaten yolu biliyorsun herhalde."

Hayır, yolu bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum, yemin ederim!

Döne döne yukarı çıkmaya devam ettiler. Kule bu kez daha yüksek gibiydi, sonsuza dek tırmanacaklardı sanki. "Sana artık güvenemem Deniz. Geldiğin ilk günden itibaren aldattın beni. Beni ne kadar kırdığını bilemezsin."

Seni kırmak istemedim. Beni incitme.

Klaus arkasından geliyor ve basamakları ikişer ikişer çıkıyordu. Deniz'i de adeta yukarı taşıyordu.

"Senin için yapabileceğim bir şey yok artık Deniz."

Tepeye vardılar. Klaus onu odanın içine itti. Projektörün ışığı bir an Deniz'in gözlerini kör etti, sonra harita dört bir yanda camın üzerinde belirginleşti, ama bu kez nokta nokta –onlar neydi öyle?– pembe kelebeklerden oluşuyordu!

Masanın başında da, önünde duran yedi kutuluk baklava yığınından atıştıran, tıpkı Klaus'a benzeyen fakat saçları biraz farklı ay-

rılmış, kot pantolonlu ve fotoğraf makineli biri oturuyordu.

"Sanırım Karl'la tanıştınız."

Sen ne yapıyorsun burada? Nasıl geldin?

"Karl'ın arzusuyla gerçekleşmedi bu buluşma. Ama en azından *o* özür diledi."

Deniz'in kafasının içinde, hatıralarında bir şeyler yanıp sönüyordu. Klaus dikilmiş oturan adama bakıyordu.

"O şeyleri nasıl yiyorsun Karl? Günlerdir orada duruyorlar."

"Ama ne kadar lezzetli Klaus. Bence sen de yemelisin. Biraz kurumuş ama yine de oldukça iyi."

Deniz'in zihninde, pembe kelebekler haritanın grilerinin üzerinde kanat çırpıyor, mağarada olduğu gibi bir araya geliyorlardı.

"Onu ne yapacağımı bilmiyorum Karl. Gerçekten artık bilmiyorum. Belki senin bir yardımın olur. Ben tükendim."

"Senin biraz rahatlaman lazım. Sadece sıkıntıları görüyorsun. Fırsatları değil. Senin kafanda her şey çetrefil bir hal alıyor. Kendi başına çok fazla vakit geçiriyorsun. Bu büyük ev, o saçma sapan bilgisayarlar... Rahatla biraz."

"Onunla nasıl tanıştığımı anlatmış mıydım sana?"

"Aman, bana ne? Asıl bu kız nasıl sevişiyor onu görmen lazım. Aklı olan adam..."

Deniz kafasını dik tutmaya çabalıyordu. İki adamın konuşması artık takip edemeyeceği bir şekilde ilerliyordu. Konuşmalar havayı puslandırıyordu sanki. Pusun içinde haritanın ışıkları titreşiyor ve ortaya henüz bir şeye benzetemediği bir resim çıkıyordu. Adamların konuşması havada, etrafında asılı duruyor ama Deniz bunun içinden geçen yolu bulamıyordu. Sürekli çok önemliymiş gibi bir havası olan ama görünürde hiçbir gerçekliği, somutluğu, mevcudiyeti olmayan meselelere dönüp duruyorlardı; her bir basamağı Deniz'e son derece muğlak gelen uzun ve hiçbir şey içermeyen neden-sonuç zincirlerini takip ediyorlardı. Artık onun hakkında konuşup konuşmadıklarını da anlayamıyordu.

Derken karşısındaki resim giderek netleşmeye başladı; sanki içten içe resmin ne olduğunu biliyordu. O sırada Karl'ın sesi duyuldu: "Sence kaç insanın hayatını kurtarma imkânı var?"

Deniz'in aklı dağılmıştı. Karşısında tabandan tavana Pasifik Okyanusu olması gereken yerde, üzerine nokta nokta güneş ışıkları vuran, Japon desenleriyle bezeli bir elbise giymiş bir kadın gördüğünü zannediyordu, arkasında sevgilinin dudağına benzeyen Fuji Dağı olduğu halde tuhaf bir ciddiyetle yürüyordu. Ayna onu hatırlamışmıydı? ("Ama") –

Adamlar devam ediyordu. Bresson diye bir adamın *Yumuşak Bir Kadın* diye bir filmi vardı ama Dostoyevski'nin özgün hikâyesi çok daha iyiydi; derken Karl güldü, Klaus'a sataştı ve seksten bahsetmeye başladı. "Ne dersin Deniz? Hamile kaldın mı? Yoksa tekrar deneyelim mi?"

– kadın başka bir elbise giymişti ve şimdi bir çingeneydi, nasıl da genç kız gibi dans ediyordu, herkes görsün diye sıçraya sıçraya oynuyordu; aynanın sakladığı diğer resimlerde neler olduğunu düşünüp korktu ("Ne?") ve adamlar şimdi de ticaretten, dövizden, ekonomiden konuşuyordu.

Deniz'in devasa yansıması saten bir balo kıyafetini üzerinden çıkarıp askıya asarken Karl bir an ne söyleyeceğini unutur gibi oldu ("O da görebiliyor mu ki?"). Karl iç geçirdi.

Deniz artık ne söylediklerini hiç mi hiç anlamıyordu. Sadece uğultu olarak duyuyordu onları.

"Bugünlerde medya satılık embriyo haberleriyle dolu. Bunların nereden geldiğine dair korkunç hikâyeler yazıyorlar. Hiçbir şeyden anladıkları yok. Yarım yamalak bildikleri şeyler hakkında ileri geri konuşmamaları gerekir."

Klaudia. Ne oldu ona?

"Şehir efsaneleri. Komplo teorileri. Milletin aklı gerçekten böyle çerçöple dolu."

Gerçeğinin kat kat büyütülmüş hali olan imge en son kıyafeti de atıp çıplak halde dikildiğinde Deniz artık ona bakamıyordu ("Onlar da ne?") ama derken harita birden o pembe kelebeklerle doldu, haritayı kaplayıp kıtaları belirsizleştiriyorlardı. "Onlar da ne?" diye sordu bilmiyormuş gibi ("Artık hiçbir şey bilmiyorum ki"), titreşen pembe kanatlara yakından baktı, aslında kelebek değildi onlar, değil mi? Değildiler.

Bu inip kalkan kanatların saklı heyecanını gören bir erkek nasıl da arzulardı onu!

Deniz adamların önce birine, sonra diğerine baktı. İkisi de tıpatıp aynı yüzlerle bakışlarına karşılık verdi. Karl yapış yapış parmaklarını gürültüyle emdikten sonra bir parça daha baklava aldı. Deniz –aslında kendi kendine– şöyle dedi:

Medeni insanların hayallerinin kenarı köşesi nasıl da ağza alınmaz şeylerle dolu.

Oda boyunca koştu ve cama doğru sıçradı.

Kulenin tepesinden yere kadar düşmesi adeta asırlar sürdü. Çevresine etraflıca bakmaya vakti oldu. Uzakta şehrin ışıkları parıldıyordu, yakınlarda bir tarlada iki adam ata biniyordu (nasıl da toz kaldırıyorlardı!). Dünya paramparça olmuşsa da bazı şeyler hâlâ aynıydı. Akşam güneşi gibi, bu düşünce de rüzgâra karşı giden tenini ısıtıverdi.

Tıpatıp aynı iki adam yan yana dikilmiş delikten bakıyorlardı. Parlak akşam güneşi loş odanın içine giriyordu.

"Pasifik Okyanusu'nun tam ortasında epey büyük bir sorun çıktı," dedi Karl.

"Biliyorum. Onartmam gerekecek çünkü salı günü misafirlerim gelecek." Tam Deniz'in beli genişliğindeki deliğin kenarlarına dokundu ve aşağıya baktı. "Bu kıza dokunma demiştim. Sana göre değildi." İç geçirdi. "Neyse, görünüşüne bakılırsa artık pek bir işine yaramaz."

Döner sandalyeye oturdu ve başlığı kafasına geçirdi.

"O aşağıdakini hemen temizleyebilir misin? Biliyorsun bu konularda titizimdir."

"Peki," dedi Karl.

Büyük siyah bir çöp torbası alıp aşağı inmeye başladı.

Merdivende tıpatıp kendisine benzeyen bir adamla karşılaştı.

"Ah, sen misin Kurt? Tam zamanında geldin. Beni takip et, sana ihtiyacım olacak."

Dışarıda gecenin ne kadar engin olduğunu anlamanın imkânı yoktu. Pencereler ifadesizdi, bir şey anlatmıyordu. Camın ötesinde, bir projektör boş pisti turuncuya boyuyor, donuk bakışının menziline karanlığın içinden çılgın gibi ve erotik vızıltılarla gelen haşere bulutlarını çekiyordu. Uzakta bir hangarda ara sıra bir kaynak makinesinin ışığı seçiliyordu. Nokta nokta giden ışıklara bakınca, daha da uzakta bir tepe olduğunu zannedebilirdi insan.

Tam işitme menzilinin sona erdiği mesafede, megafondan gelen ve duyulup anlaşılması mümkün olmayan coşkulu haykırışlar yükseliyordu.

MADISON BULVARI'NDAKİ MAĞAZA

Beşinci Hikâye

Robert De Niro bir defasında New York'tan ayrılmış ve Amerika'nın kimi kırsal bölgelerini de içine alan bir yolculuğa çıkmıştı. Yolunun geçtiği şehirlerden birinde genç bir Çinli kadının çamaşır yıkamakta olduğu bir çamaşırhaneye girdi. Hemen oracıkta ikisi arasında bir yakınlaşma oldu ve çok geçmeden kadın dükkânın kapısını kapatıp, kapıya asılı levhayı da o sırada içeride arzuyla bekleyen De Niro'nun "Kapalı" değil "Açık" yazan tarafı görebileceği şekilde tersine çevirdi. Elbiselerini çıkardı, çamaşır makinelerinden birinin sağlam cam kapaklarından birine yaslandı ve sevişmeye başladılar. Robert De Niro'nun penisi büyük ve sertti, ikisi de çok geçmeden zevk içinde sarmaş dolaş oldular. Kadın aklının başına geldiği bir aralıkta prezervatif bulup De Niro'ya taktı. Ama prezervatif kuvvetli patlamanın tamamını içinde tutamadı ve sonuçta kadın hamile kaldı.

Hamile kaldığını fark ettiğinde kocasının ne düşüneceğinden emin olamadı. Bu yüzden karnının şişliğini ondan sakladı ve bir oğlan doğurunca da bebeği özenle bir kutuya yerleştirip yakındaki bir tır garajına gitti, kutuyu nakliye bekleyen başka kutuların yanına koydu. Oğlunun kendi evinden daha iyi bir yuva bulması için dua edip oradan ayrıldı.

İçinde ağlayan bir erkek bebek olan kutu, havaalanına yük taşıyacak kocaman bir Volvo tırın arkasına yüklendi. Havaalanında kutuyu bir kargo uçağına koydular; uçak kükredi, pistte hızlandı, ha-

valandı ve sonunda John F. Kennedy Havaalanı'na indi. Kutu uçaktan çıkarıldı, yük terminalinin depoları önündeki alanda bekleyen diğer konteynerlerin yanına yerleştirildi.

Gece olunca, JFK'nın beton kuytularında gizli saklı yaşayan Polonyalı havaalanı işçileri tam da o alanda toplanmaya başladı. Gündüzleri ahşap sandıkları ve çelik konteynerleri oradan oraya taşıyan Polonyalılar havaalanının kıyısını köşesini avuçlarının içi gibi biliyorlardı. Gece olup işleri bittiğinde ateş yakıp votka içiyor; Varşova'dan, Krakow'dan, Queens'den laf açıyor; sonra da üstünde oturdukları beton zeminlerde kıvrılıp sarhoşluklarını kendilerine yastık ederek uyuyorlardı.

Babasının evine ulaştığını hisseden bebek, kutunun içinde gerinmeye başladı. Ağlamaksızın gerindikçe gerindi, gerindikçe gerindi ve nasıl babasının penisi bendinden taştıysa, o da mahfazasına sığmadı ve kutuyu ikiye ayırıp yük terminalinin her yeri aydınlatan sanayi tipi ışığının altında, gökyüzünün altında kalakaldı.

Çişe gitmek için ayaklanmış Polonyalılardan biri orada yatan bebeği görüp yavaşça kucağına aldı, arkadaşlarına göstermeye gitti. Elden ele gezdirilen bebek adamların gözlerinin içine baktı. Ona kendileri bakmaya karar verip adını Pavel koydular. Pavel'in çok sayıdaki babası onu gerçek evlatları gibi sevdi ve Pavel mutlu bir çocukluk geçirdi.

İnsanların uçaklarla iletişim kurmasına yarayan iki kırmızı çubuğun dilini ve forklift tamir etmeyi öğrendi.

Havaalanının geniş arazisinde geze geze hangi konteynerlerde havayolu firmalarının ikram yemekleri olduğunu ve kilitleri anahtarsız açmanın yollarını keşfetti.

Sandık tahtalarından bir ev yaptı; içini halatlarla, bir rüzgâr tulumundan gelen parlak turuncu kumaşla, taşınmakta olan valizlerden çalınmış CD'ler, gözlükler, yırtık kitap sayfaları, bir Issey Miyake tıraş losyonu şişesi, bir tornavida takımı, bir Meksika pançosu, kutu kutu Marlboro, aile resimleri, Avustralya'dan gelme bir bumerang ve tavandan sallandırdığı yüzlerce vajinal tampon gibi ıvır zıvırla dekore etti.

Gecelerini depolarda içleri şarap, silah, kimyasal madde, mobil-

ya ve pamuklu gömleklerle dolu bagajlara bakarak geçiriyordu.

Lehçe konuşuyor, yalnızken kendi kendine Lehçe şarkılar söylüyordu ama Polonyalılar geleceğini düşünerek ona *Elle* ve *Playboy* gibi dergilerden ve *Daily News*'un eski sayılarından İngilizce okumayı da öğretti.

Gittikçe güçlendi, geceleri ateşin etrafında düzenledikleri boks maçlarında Polonyalılara meydan okuyordu. Bir süre sonra kimse karşısına çıkamaz oldu. "Bu çocuğun asıl babası kimdi acaba?" diye düşündü Polonyalılar.

Pavel havaalanına gelen ve yüzlerce hızlı karınca gibi sıra oluşturarak tekrar yola düşen taksilere hayrandı. Bunları süren insanlar dünyayı iyi biliyordur, diye düşünüyordu. Polonyalılara gidip, "Ben büyüyünce taksi şoförü olacağım," dedi. Doğum gününde ona bir New York haritası aldılar.

Pavel New York'un beş ana bölgesindeki tüm caddeleri, bulvarları, sokakları öğrendi. Central Park'ı kesen tüm yolları, tüm köprüleri, tüm tünelleri ezberledi. Hangileri tek yöndür, metro durakları nerelerdedir hepsini biliyordu. JFK pistinde dolaşırken, Columbus Circle'dan Battery Park'a gidebilecek bütün olası güzergâhlarda araba kullandığını hayal ediyordu. Nihayet uygun yaşa gelince birkaç eşya topladı ve babalarından ikisiyle beraber Queens 22. Bulvar'da bulunan Singh Kardeşler Taksi Şirketi'ne başvurmaya gitti. Oraya gitmek üzere yoldayken ilk kez Manhattan'ın siluetini gördü. Siluetin dikeyliği onu şaşırttı, o âna kadar haritadan şehri sadece yatay olarak görebilmişti.

Singh Kardeşler'in elle boyanmış tabelası, emekliye ayrılmış taksilerin hurdalarıyla dolu beton bir avlunun ortasındaki kulübenin tepesine yerleştirilmişti. Öndeki caddeye ise pırıl pırıl parlayan, tepelerine AT&T kablosuz iletişim ağının ne kadar iyi olduğunu anlatan karton taçlar takılı, çalışır vaziyette sarı araçlar park edilmişti.

Solmuş bir Ganeşa posterinin altında, Singh kardeşlerden biri gülümseyerek tek başına bir masada oturuyordu. "Bana şoförlük mü yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı Pavel.

"O zaman şuna cevap ver: İyi insan kime denir?"

"İyi insan ailesini sevendir."

"İyi insan sadece ailesiyle ilişkisinden mi belli olur?"

"Tabii ki hayır. İyi insan aynı zamanda vergisini verir, yasalara uyar."

"Peki iyi insan işte nasıl davranır?"

"Çok çalışır, sorumluluk alır ve çalışma arkadaşlarına düzgün davranır."

"Görüyorum ki sen vicdanlı bir gençsin. Senin Singh Kardeşler için çalışmanı isterim. İyi bir şoför olacağına eminim. Ama yine de öğreneceğin daha pek çok şey var. Muhtemelen New York caddeleri bunları sana öğretir."

Pavel'in sokaklarla sezgisel bir ilişkisi vardı, verinin kablolarla ilişkisi gibi; kısa sürede yolunu diğer tüm şoförlerden daha kolay bulabilir hale geldi. Geceleri Broadway'den Battery Park'a 178. Cadde üzerinden giderken hiç frene basmadan kendini yeşil ışık dalgasına teslim eder, o sırada sessiz gecenin içinde parlayan, üzerlerinde *Rüyalarınızı altına çevirin!* veya *Şimdi değişim zamanı!* gibi şeyler yazan reklam panolarını seyrederdi. Çalışmadığı zamanlarda da şehrin uzak köşelerine gidip oralarda ne olduğuna bakardı.

Bir gün Brooklyn'deki Akvaryum'u görmeye karar verdi. İçleri canlılarla kaynaşan akvaryumlar arasında yürüdü, vatozların ve yunusların gözlerine bakarken sualtı ışığının solgun deniz yeşili rengi yüzüne yansıyordu. Sonunda etrafı kalabalık büyük bir akvaryuma geldi. İnsanların arasından geçip yaklaştı, neyi izlediklerine baktı. Çocukluğu boyunca JFK'da gördüğü bütün uçaklardan daha mükemmel bir tasarıma sahip köpekbalıkları, kısa yüzgeç hareketleri ve o sessiz kana susamışlıklarıyla suyun içinde daireler çiziyordu. Derken tıpkı yıllar önce annesinin sırtını bir cam kapağa dayaması gibi, Pavel de akvaryum üzerindeki gözetleme kapaklarından birine yüzünü dayadı ve o anda bir kadınla göz göze geldi. Kadının güzel başı o camdan dairenin içinde duruyor, saçları suyun içinde yukarıya doğru dalgalanıyordu. Burun deliklerinde Tiffany gümüşüne benzeyen hava kabarcıkları vardı. Uzunca bir süre birbirlerine baktılar, kızın gözleri ondan bir şey ister gibiydi. Sonra kız yüzeye çıktı ve bir daha görünmedi.

Pavel akvaryumdan ayrılmak üzere yürümeye başlamış, *Cesur Jessie'yi Köpekbalıklarıyla Yüzerken Seyredin!* yazan panonun yanından geçerken bir an duraklamıştı ki, arkasından yaklaşan ayak seslerini duydu.

"Merhaba," dedi köpekbalığıyla yüzen kadın, saçları hâlâ ıslaktı.

"Merhaba. Sen Jessie misin?"

"Adım Isabella. Cesur'un yanına daha güzel yakışıyor diye oraya Jessie yazdılar. Beraber çıkalım mı?" Gülüşü Eau d'Issey kokuyordu.

Arabayla Isabella'yı East Village'deki evine bıraktı. GAP marka yumuşacık döşemelerin üzerine çarpıcı bir Versace dekoratif duvar süsünün alevli rengi yansıyordu. Televizyonda bir porno film oynuyordu. Pavel kıza baktı.

"Kimsin sen?"

"Sıradan bir kadın değilim. Isabella Rosselini ve Martin Scorsese'nin kızıyım. Bundan kimsenin haberi yok, çünkü ikisi ayrıldığında annem hamileymiş. Dünya benden habersiz. Sadece sen ve annem biliyorsunuz."

"Bana neden söyledin?"

"Sen de sıradan değilsin de ondan. Sen anlarsın."

"İyi de ben göçmen işçilerin çocuğu olarak havaalanında büyüdüm."

"Olsun. Ben sende o ışığı görüyorum. Seninle arkadaş olacağız. Gel, sana kung fu öğreteyim."

Pavel Isabella'yla ilk gecesinin sonuna geldiğinde, evin tavanına porno filmin sakinleştirici pembe ışığıyla dövüş hareketlerinin gölgesi yansıyordu.

Aradan çok zaman geçmeden Bay Singh Pavel'i tüm taksi şoförlerinin katılacağı bir partiye davet etti. Pavel yanında Isabella'yı götürdü. Parti, New Jersey paralı yolunun beton yan duvarlarının arkasında, tali bir yoldan ulaşılan ve başka hiçbir yerden görünmeyen boş bir arsadaydı. Her biri Singh Kardeşler şirketinin altı-yedi dinamik çalışanını taşıyan çok sayıda taksi oraya akın etti. Buluşma için

bir tabla sanatçısı ve şarkıcı ayarlanmış, daha önce o arsaya çadır kurarak yerleşmiş bazı taksiciler de viski ve bardakları tedarik etmişti. Pavel arkadaşlarıyla güldü, şakalaştı; Isabella da bilen bakışlarla gülümseyerek onları izledi. Bay Singh şehrin eski haline dair etkileyici hikâyeler anlattı. Tamamen ortadan kaybolan caddeler, harap durumdaki evlerin yıkıntıları arasından birdenbire mucizevi biçimde boy veren çirkin gökdelenler vardı bu hikâyelerde.

Derken dört siyah limuzin yanaştı. Takım elbiseli ve siyah güneş gözlüklü dört Çinli şoför hızla dışarı çıkıp, siyah giysili on üç Çinli hanımın kapılarını açtı.

"İşte eğlence başlıyor!" diye haykırdı Bay Singh.

On üç hanım bir halka oluşturup tablanın ritmine ve şarkıcının duygulu nağmelerine uyarak, izleyicilere arada bakışlar atıp birbirlerine kıkırdayarak yavaşça dans etmeye başladı. Partinin konukları viskilerini yudumlayıp beğeniyle onları seyrediyordu. Genç şoförlerden birisi gelip Pavel'in yanına oturdu.

"Bu dansçılar ünlü mafya babası Çu Yu Tang'ın kızları. Bay Çu' nun şehrin her yerinde kumarhaneleri, inşaat şirketleri var ve de –aklında olsun– kendisi Amerika'nın en büyük havai fişek fabrikasının sahibi. Kızlar yoksul zengin ayırt etmeden New York'taki davetlerde, partilerde dans ederler. Derler ki, bu hanımların gözünden kulağından hiçbir şey kaçmazmış, babalarının her şeyden haberdar olması da kızlarının bu dans işlerinden kaynaklanıyormuş. Ama biz taksiciyiz, saklayacak neyimiz var ki?"

Tablanın ve şarkıcının sesi gitgide daha tutkulu bir hal aldı, dans çemberinin enerjisi dalga dalga yayıldı. Konukların bazıları kâğıt oynamaya başladı, bir ateş yakıldı, gecenin ölü sessizliği etrafı kapladıkça New Jersey yolunun uğultusu azaldı. Isabella müziğe uyup kendi kendine dans etmek için ayağa kalktı. Dört Çinli şoför, görev duygusuyla limuzinlerin yanında dikilmeye devam ediyordu. Neşesi hiç eksik olmayan Bay Singh bir ara yanlarına gidip onlarla bile şakalaştı. Pavel alkolün ve mutluluğun kucağına teslim etti kendini.

"Hayat gerçekten de güzel," diye düşündü kendi kendine. "Havaalanında yaşarken ve bu şehrin haritasını ezberlerken ne Bay Singh'i, ne Isabella'yı, ne Çu Yu Tang'ı ne de on üç dansçı kızını ha-

yal edebilirdim. Umarım Polonyalı babalarım da iyidir, bu gece benim kadar mutludurlar."

Müzik sesi arttı. Tablacının davulların üzerinde çılgınca inip kalkan ve reklam panolarının ışıkları gibi titreşen ellerinin görüntüsü seçilmez oldu. Şarkıcı, şarkının sözlerini bir kenara bırakıp esrik çığlıklara ve böğürtülere verdi kendini. On üç dansçı hanım tek bir sermest gülümsemede birleşti. Ve birdenbire, müzik kendi haletiruhiye ve permütasyon döngüsünü tamamladığında davullar gök gürültüsü gibi bir sesle final yaptı, on üç kokteyl elbisesi havaya fırladı ve kahkahalar atan Çinli hanımlar üstlerindeki siyah Chanel bikinileriyle dört limuzine binip gitti.

Parti dağılırken Bay Singh veda etmek üzere Pavel'in yanına geldi. Yüzü asıktı.

"Söyle bakalım kim bu Isabella?"

"Arkadaşım."

"Ondan epey hoşlanıyorsun herhalde?"

"Bence muhteşem biri," diye cevap veren Pavel'in yüzü karanlıkta kıpkırmızı oldu.

"Pavel, dikkatli olman lazım. Bu Çinli şoförler onun –ve senin– hakkında bir sürü soru sordu. Gelecek ne getirir bilemem ama ben bir tehlike seziyorum. Asla açgözlü olma Pavel. Sahip olduğun her şeyi yitirirsin."

"Sözlerinizi hep aklımda tutacağım Bay Singh."

"Tanrı yardımcın olsun Pavel."

Artık durgunlaşmış Manhattan'a doğru ilerledikleri esnada Isabella düşünceliydi.

"Biliyor musun, babam bir ara *Taxi Driver* diye bir film çekmişti. Filmdeki şoförü de Robert De Niro oynuyordu. Bazen sen araba kullanırken aklıma De Niro'nun o filmdeki hali geliyor."

"Film mutlu bitiyor mu?"

"Yok."

Güneş yeni doğuyor ve siyah otobanın rengi kahverengiye dönüyordu.

"Bir gün bu lanet atalarımız bizde yansımalarını bulacak diye

düşündüğün oluyor mu hiç? Annem bir süre New York reklam panolarında Lancôme'un yüzü olarak boy gösterdi. Orada ışık saçan ve dupduru bir yüzü vardı. Ama başka kılıkları da var. Korkunç kılıklar. *Mavi Kadife* filminde mahvolmuş, iğrenç bir şeydi. Ben hangisinin kızı olacağım acaba?"

Karşılarında Manhattan göz kırpmaya devam ederken Lincoln Tüneli'ne indiler; burada yol, bir nehrin deltaya ulaştığı nokta gibi genişleyerek gişelere bağlanıyordu. Pavel gişeye uzanırken içeride epey iriyarı, eskimiş bir cam fanusun yeşil-gri renklerinde kocaman bir gözlük takan ve gözleri camın anamorfik açısıyla yayvanlaşmış gibi görünen adamı fark etti. İçeride bankonun üzerinde bir de gelincik oturuyordu.

"Üç dolar elli sent."

Pavel para arandı.

"Geceyi şehir dışında geçirdiniz herhalde?"

"Evet."

Üç tane bir dolarlık banknot ve iki tane çeyrekliği uzattı.

"Sizin yaşlarda iyi oluyor değil mi? Birlikte bir gece gezmesinden dönmek yani. Hanımefendi de yorulmuş, pelte gibi olmuş. Baksana gece kıyafetleri üstünde hâlâ. Ne kadar tatlı. Siz gençler nereye isterseniz gidebileceğinizi, ne isterseniz yapabileceğinizi düşünüyorsunuz. Zannediyorsunuz ki o genç vücutlarınızın içinde hep öyle dipdiri kalacaksınız, hiçbir şey değişmeyecek. Çok yanılıyorsunuz."

Makbuzu kıllı elleriyle yırtıp Pavel'e fırlattı.

"Şimdi kaybolun buradan."

Pavel makbuzu alıp gaza bastı. Bütün bu tuhaflıklara kafa yoramayacak kadar yorgundu. Gözüne gelen güneş iyice yükselirken arabayı East Village'de park etti. Isabella ile Calvin Klein çarşaflar üzerinde elbiseleriyle uyuyakaldılar.

Pavel uyandığında güneş ahşap döşemenin üzerine parça parça vuruyordu.

"Sonunda uyandın demek, Taksi Şoförü'm benim. Ben kalkıp bütün evi temizledim de gidip kahvaltılık bir şeyler bile aldım. Bu-

gün çok güzel bir gün!"

Isabella bir ziyafet sofrası hazırlamıştı, masada mango, keçi peyniri, hurma, kahve ve Coca-Cola aromalı dondurma vardı. Başına bir bandana bağlamıştı.

"Bir de, sen bana şans getirdiğin için bize bunlardan aldım." Yatağın üzerine atlayıp "Ta-taa!" diyerek bir kutu Oreo bisküvisini gösterdi Pavel'e. "Şuna bak. 'ÖZEL YILDÖNÜMÜ TEKLİFİ! OREO'nun şimdiye kadarki en sihirli ödülünü SEN kazanmış olabilir misin? Kutuyu aç ve gör...' Ne dersin? Sen açmak ister misin?"

"Şanslı hisseden sensin, sen aç."

"Peki."

Isabella kutuyu yavaşça ve özenle, kaşlarını alaycı bir şaşkınlıkla kaldırarak açtı. Kutunun kanatçıklarını dikkatle kaldırdı, elini içine soktu ve içi Oreo bisküvileriyle dolu şeffaf silindiri çıkardı. Her zamanki gibi görünüyorlardı. Kutunun içine de baktı ve bir şey göremedi."

"Aman," dedi iç geçirerek ve kutuyu hayal kırıklığı içinde çalkaladı. Tam fırlatıp atacakken içinden altın rengi bir kâğıt düştü.

"Bu da ne?" deyip bir çığlık attı. Katlı kâğıdı açmaya başladı. Simli harflerle şunlar yazılıydı kâğıtta:

TEBRİKLER!

Gelmiş geçmiş en sihirli hediyemizi siz kazandınız! Hem de gerçekten sihirli! Nabisco sihirbazlarının sizin için ne hazırladığını öğrenince düşüp bayılabilirsiniz "mağazallah"!

EN ÇILGIN TECRÜBEYİ YAŞAYIN VE $$$ KAZANIN!

Şimdi aşağıdaki talimatları uygulayın.
Yeni OREO çeşitlerini denemeyi de unutmayın!

"Doğru değildir kesin," dedi Isabella. "Hep böyle yapıyorlar. Sonra alttaki bilgileri okuyunca aslında bir şey kazanmadığını ama Oreo almaya devam edersen belki bir şey kazanacağını öğreniyorsun."

Okumaya devam ettiler.

Satın almış olduğunuz paketteki OREO bisküvileri sıradan OREO bisküvileri değil. Bunlar sihirli bisküviler. Ürettiğimiz yegâne sihirli bisküviler. Talimatlara uyarsanız şaşkınlıktan ağzınızın açık kalacağını garanti ediyoruz. Bu kâğıttaki bilgileri okumadan kurabiyeleri kullanmaya kalkışmayınız. Nabisco, bisküvilerin yanlış kullanımından doğacak hiçbir kayıptan, zarardan, maddi veya psikolojik hasardan sorumlu değildir. Problem yaşamanız durumunda ücretsiz özel hattımızı arayınız: 1-800 OREO-SİH (1-800 673-6744).

1. Bu talimatları yerine getirmek için bir arkadaşa ihtiyacınız olacak. TEK BAŞINIZA DENEMEYİN. Eğer 18 yaşın altındaysanız bir yetişkinden yardım alın.

2. Bir adet sihirli OREO Çikolatalı Sandviç Bisküvi'yi alıp bir pint (568 ml) sütün içine ufalayın.

3. Arkadaşınızdan bu karışımı yavaşça ve dikkatli bir biçimde, bütün vücudunuza yayılacak şekilde başınızdan aşağı dökmesini isteyin.

4. Sihirli bir dönüşüm gerçekleşecek. İyi eğlenceler!

5. Dönüşümü tersine çevirmek için hazır olduğunuzda "OREO, OREO döndür beni geriye!" deyin. Bu aşamada arkadaşınızın yeni bir OREO bisküvisini bir pint sütün içine ufalayıp, önünüzdeki zemine dikkatlice dökmesi gerekir. Bu şekilde orijinal halinize geri dönersiniz.

6. Bu kutuda 20 adet OREO bisküvisi vardır. Her biri bir dönüşüm için yeterlidir. Paketteki bisküviler bittiğinde sihri tekrar etme şansınız kalmayacaktır.

7. Son olarak, tecrübelerinizi bizimle paylaşmanızı rica ediyoruz. OREO bisküvilerimizle ilgili hikâyeleri dinlemekten her zaman keyif alıyoruz, üstelik *bu seferki* hikâyenin sizi bir yıldız yapacağından eminiz!

"Dalga mı geçiyorlar?" dedi Isabella. Başka bir ayrıntı var mı diye kutunun içini kurcaladı ama bir şey yoktu.

"Deneyip görelim mi?" dedi Pavel.

Isabella biraz düşündü.

"Hadi deneyelim."

Paketi açıp bir tane Oreo bisküvisi aldılar, sütün içine ufaladılar. Pavel sürahiyi Isabella'nın kafasının üstünde tutarken kendini tutamayıp gülmeye başladı.

"Hadi, döksene!"

Pavel karışımı Isabella'nın tepesinden boca etmeye başladı. Sürahi tamamen boşaldı, Isabella minik bir süt gölünün ortasında kaldı. Saçlarından ve elbiselerinden minik beyaz derecikler akıyordu. Bir şeyler olmasını bekleyerek birbirlerine baktılar bir süre. Derken, Pavel'in gözlerinin önünde Isabella'nın yüzü düzleşmeye ve yavaş yavaş grileşmeye başladı; genç adam endişeli gözlerle değişimini izlediği yüzün birdenbire betonlaştığına tanık oldu. Isabella'nın vücudu kıvrımlı sütunlara ve kirişlere dönüşerek genişledi, içinden çizgi çizgi krom ve cam damarlar yayıldı, iç organları görünürleşti ve hemen ardından döne döne yükselen merdivenlere ve organik avizelere dönüştü; tüm bunlar bir şekilde etraflarındaki bütün alanı kapladı, metastazla yayılarak dairenin de dışına çıktı, tüm sokağı yuttu, şehri bir yarığa dönüştürdü. İkisi birlikte bu yarığın içinden geçerken Isabella Dorik üslup kazanıp devasa boyutlara erişti, Manhattan caddelerinin doğrusallığına uyum sağladığı sırada insanı andıran son yuvarlak kıvrımları da keskin köşelere dönüştü. Sonra birdenbire her şey sessizleşti, Isabella sanki oldum olası oradaymışçasına şehrin dokusuna uyum sağladı. Pavel hâlâ onun tam karşısında dikiliyordu ama bu kez onun bandanalı kafasına değil, camdaki kendi yansımasına bakıyordu.

Isabella, Madison Bulvarı'nda bir mağaza olmuştu.

Kaldırımları dolduran kalabalıktan hiç kimse bir şeylerin değiştiğinin farkında değil gibiydi. Hatta herhangi bir mağazaymış gibi buna da girip çıkmaya başladılar. Pavel dünyayı hâlâ doğru düzgün algıladığından emin olabilmek için duyularını sınadı. Gözlerinin önünde doğmuş olan mağazayı inceledi. Üç kata yayılmış bu lüks

butiğin alt kattaki çok geniş vitrininde, sanki defalarca onarılmış gibi kat kat yamalı görünen kıyafetlere bürünmüş bir sıra manken vardı; devasa ön kapısından da diğer benzer kreasyonların kutsal emanetler gibi elektronik haleler içerisinde sergilendiği cam ve çelik ağırlıklı iç mekâna bakılabiliyordu. Ana girişin üstündeyse –Pavel nasıl olduğunu anlayamasa da– mağazanın adı yazılıydı: Isabella.

Şaşkınlıktan nutku tutulmuş bir şekilde mağazaya girdi. Seyrek dokumadan gömlekler, ışıklandırılmış buzlu camdan sehpaların üzerine yayılmış, sanki dokunulsa parçalanacak paha biçilmez parşömenler gibi sergilenirken, tavandaki çelik halatlara asılı bürümcük elbiseler de bir aşağı bir yukarı gidip gelerek görkemli bir dans gösterisi sunuyordu. Geniş bir merdiven üst katlara doğru uzanıyor, upuzun uzuvlarıyla ve ağırlıkları yokmuş gibi yürüyüşleriyle insan ırkının yeni bir alt şubesine mensup izlenimi veren güzel tezgâhtarlar etrafta dolaşıyordu. Pavel orada dikilirken içerisi iç gıcıklayan yüzeylere ve orijinal kesim giysilere dokunmadan edemeyen kalabalıkların hücumuna uğradı. Kasaların önünde kuyruklar oluştu, ekranlarında dört-beş haneli meblağlar göründü, sanat eserleri özenle sarılarak origami torbalara yerleştirildi, mutlu cumartesi çiftleri Madison Bulvarı'nın geniş kaldırımlarına geri döndü.

Pavel ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Isabella hâlâ kendisi miydi? Nasıl geri döneceğine dair bilgileri hatırlıyor muydu? Ve Pavel zamanın geldiğini nasıl anlayacaktı?

Akşamüstü telaşı etrafından akıp giderken Pavel Madison Bulvarı'yla 65. Cadde arasındaki dik açı kadar hareketsiz biçimde orada dikilmeye devam etti. Sonunda, batmak üzere olan güneşin ışıkları 65. Cadde'ye paralel düşer ve insanların gölgeleri yorgun ayaklarının doğusuna doğru birkaç sokak mesafesince uzarken kafasının içinde Isabella'nın olduğuna emin olduğu bir sesin "OREO, OREO döndür beni geriye!" dediğini duydu.

Elindeki süt sürahisiyle mağazaya yaklaşırken şüpheyle etrafına göz gezdirdi ama kimse onun ne yaptığına dikkat etmiyor gibiydi. Sütün tamamını müthiş bir özenle mağazanın eşiğine döktü. Birdenbire bu abidevi mimari eser sarsılmaya ve çökmeye başladı, aynaları ve camları iç içe geçti, bina kaldırımdan ayrılıp hareketli bir

boşluğa doğru çekilmeye başladı. Pavel sağdaki soldaki binaların ortaya çıkan boş alana açgözlü bir hırsla yayılmaya başladığını gözünün ucuyla görmüştü ki, kendisini bir anda kilometrelerce uzakta buldu. Mağaza iki bacaklı bir forma dönüşüyor, kalan son beton kırıntıları da hızla et biçimini alıyordu. Sonunda Pavel ve Isabella yine dairelerinde, birbirlerinin gözünün içine bakar halde buldular kendilerini.

Öylece dikildiler.

Isabella Pavel'in kucağına atlayıp kollarıyla boynunu sardı, neşeyle kahkaha atıyordu.

"İnanılmazdı! Bir mağaza olmak ne kadar keyifliymiş, hayal bile edemezsin!"

"Çok endişelendim senin için."

"Biliyorum, ama iyi olduğumu sana nasıl anlatacağımı bilemedim. Özür dilerim. Ama ben çok eğlendim."

Pavel yarım ağızla gülümsedi.

"Peki bugün kaç para kazandığımızdan haberin var mı? Yüz binlerce dolar kazandık! Zenginiz Pavel!"

Pavel bütün öğle sonrası boyunca onu etkisi altına alan kötü hislerin ne kadar şiddetli olduğunu o âna kadar fark etmemişti ve ikisini de şaşırtan bir şekilde kontrolsüzce ağlamaya başladı.

Madison Bulvarı'ndaki Isabella mağazası New York elitlerinin önde gelen tercihlerinden birisi oldu. *New Yorker* dergisi mekânın "İlksel Şıklığı" üzerine bir makale yayımladı ve mağaza Modern Sanat Müzesi ve Metropolitan Sanat Müzesi suarelerine yamalı kıyafetlerini gururla giyip giden kültürel öncülerin uğrak yeri haline geldi. Mağazanın sürekli orada olmadığını kimse fark etmiyor gibiydi. Bazen insanlar Madison Bulvarı'nda yürürken durup gözleriyle mağazayı arıyor ve görmeden nasıl geçip gittiklerine şaşırıyorlardı sadece. Sanki yazar binanın süreksizliğini sezmiş gibi, *New Yorker*'daki makalede bu devasa bina "bulunması zor" olarak tarif edilmişti.

Pavel giderek daha az şoförlük yapmaya başladı. Birdenbire istemedikleri kadar çok paraları olmuştu. Isabella'nın dairesindeki askılara renklerine göre sıra sıra dizdiği Giorgio Armani takım elbise-

lerine merak salmıştı. Hafta sonları akşamleyin Four Seasons'a uğrayıp "paket" ıstakoz ve şampanya alıyorlardı. Üstü açılan bir Mercedes almış, bazı hafta sonlarını Las Vegas'ta kumar oynayarak geçirmeye başlamışlardı. Hep kazanıyorlardı.

Isabella arada sırada bir günlüğüne mağaza oluyordu. Pavel de kıyafetlere bakarak, alışveriş edenleri izleyerek ve kimsenin bakmadığı anlarda ayna karşısında kung fu pratiği yaparak gününü orada geçiriyordu, bu tuhaf heyecanı arkadaşıyla birlikte yaşıyor olmaktan memnundu. Oreo bisküvileri birer birer azaldı.

Bir sabah, bu sihirli metamorfozu sondan bir önceki kez hayata geçirmek üzere Pavel on yedinci bisküviyi henüz kullanmıştı ve kocaman mağaza Madison Bulvarı'ndaki yerine mağrur mağrur yerleşmişti ki, hemen dışarıda bekleyen dört siyah limuzin dikkatini çekti. Daha neredeyse mağazanın dönüşümü tamamlanmadan sıra sıra arabaların kapıları açıldı ve Çu Tu Yang'ın on üç kızı akın akın dışarı çıktı. Gülüşerek ve birbirlerini itip kakarak herkesin bahsedip durduğu kıyafetlere bakmak için mağazaya girdiler. Her bir parçanın başına hep beraber üşüşüyor, beğenilerini ve hayranlıklarını ifade eden çığlıklar atıyorlardı. Her bir kumaşa, her bir dikişe on üç çift el değiyor, en iyi kime uyduğunu görebilmek için yanardönerli etekler ve uçuk kaçık tasarlanmış elbiseler on üçü tarafından da deneniyordu. Satın almak için ayırdıkları elbiseler kasanın yanında büyük bir yığın haline gelmişti ama her şeyi görmeden bir yere gitmemeye kararlıydılar. İkinci kata çıkmaları öğleden sonrayı bulmuştu, gün batarken ise hâlâ üçüncü katın aynalı duvarlarının karşısında yeni şapka ve mantoları deniyorlardı. Limuzin şoförleri dışarıda sakin sakin bekliyordu. Saat yedi oldu, sekiz oldu, diğer bütün mağazalar kapandı. Pavel sabırsızlıkla Isabella'nın artık ne olduğunu bildiği o işareti vermesini bekliyordu. Ama on üç dansçının alışveriş hevesleri azalmak bilmiyordu. Sonunda mesaj duyuldu: "OREO, OREO döndür beni geriye!"

Pavel elinden geldiğince kimseye görünmemeye çalışarak mağazanın girişine yaklaştı ve elindeki sütü yere döktü. Birkaç saniye sonra Isabella'nın dairesinde karşılıklı dikiliyorlardı. Isabella sinirden çılgına dönmüştü.

"Çu Yu Tang'ın dansçı kızları aldıklarının parasını ödesin diye o kadar uzun bekledim. Ama bir türlü kasaya gitmeye niyetlenmediler. Bütün günlerini dükkânda geçirdiler, her şeyi denediler, tüm tezgâhtarları meşgul edip ortalığın altını üstüne getirdiler. Sonunda da ceplerinden tek kuruş çıkmadı!"

Pavel bu öfke nöbeti karşısında afallamıştı.

"Isabella, bence daha dikkatli olmamız lazım. Çu Yu Tang'ın bu şehirde ne kadar güçlü olduğunu biliyorsun. New York emlak piyasasının rakipsiz lideri bu adam, bizim mağazamızın ünü de muhakkak dikkatini çekmiştir. Belki bugün kızlar sadece alışveriş için gelmemişti mağazaya. Ben derim ki son iki bisküviyi kullanmayalım. Epey eğlendik, çok da para kazandık. Artık riske girmeyelim bence."

Aklına Bay Singh'in parti verdiği gün yaptığı uyarı gelmişti.

"Sen aklını mı kaçırdın? Bugün kaybettiğimiz o kadar paradan sonra imkânı yok, o son iki bisküviyi kullanmadan bırakmam. Önümüzdeki hafta sonu Anma Günü'yle* birleşiyor, senenin en çok alışveriş yapılan dönemlerinden biri olacak. Kaybımızı böylece telafi edebiliriz."

Pavel ne derse desin Isabella'nın kararını değiştiremeyecekti.

Isabella'nın tahmin ettiği gibi, bir sonraki cumartesi günü New York sokakları alışverişe çıkmış insanların hücumuna uğradı, Isabella'nın üç katının üçü de tıklım tıklım doluydu. Sattıkları elbiselerdeki ince işçiliğin ünü şehirdeki herkese ulaşmıştı. Bir şey satın alacak kadar parası olmayanlar bile bu kadar çok konuşulan mağazayı görmek için kalkıp gelmişti. Kasiyerler makinelere Visa ve MasterCard'ları okutmaya yetişemiyordu, kasaların başında uzun ve sabırsız kuyruklar oluşmuştu. İlk defa günlük hasılat bir milyon doları aştı.

* Savaşlarda ölenlerin anıldığı gün. Mayıs ayının son pazartesi gününe denk gelir – *ç.n.*

Pavel mağazada son kez bir ileri bir geri yürürken endişesi yüzünden okunuyordu. Bay Singh'in sözleri aklından çıkmıyordu, Çu Yu Tang'ın kızlarının mağazayı toplu ziyaretinin de hayra alamet olmadığını seziyordu.

Gün sona ererken müşteriler teker teker mağazadan çıkmaya başladı. Bir süre sonra Pavel, kafasının içinde Isabella'mn "OREO, OREO, döndür beni geriye" diyen sesiyle irkildi, daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Son kurabiyeyi cebinden çıkardı, ambalajını soydu, süt dolu sürahiye ufaladı. İzlenmediğinden emin olmak için her tarafa göz gezdirdikten sonra mağazanın girişine yöneldi.

Tam sütü dökmeye başladığı anda iki adam Pavel'i yakaladı ve vitrine doğru savurdu. Sürahi neredeyse elinden fırlayıp gidecekti, zor tuttu. İçindeki sütün yarısına yakını üstüne çullananların kıyafetlerine dökülmüştü. Pavel bu adamların bir önceki sefer karşılaştığı limuzin şoförlerinden ikisi olduğunu fark etti.

"Kız artık bizim," diye fısıldadı adamlardan biri. "Onu nasıl geri çağıracağımızı göster bize."

"Beni serbest bırakın da göstereyim" diye bağırdı Pavel.

"Hayır arkadaşım. Önce sen bize söyleyeceksin, sonra seni bırakırız."

"Bu sihri başkası yapamaz. İzin verin tamamlayayım. Yoksa hiçbirimiz bir daha göremeyeceğiz onu."

İki adam birbirine baktı.

"Pekâlâ, sen yap bakalım. Ama tependeyiz. Kaçabileceğini zannetme."

İki adam tarafından kollarından sıkı sıkı kavranmış olan Pavel mağazanın eşiğine kadar geldi. Artık bu dönüşümün standart işleyişini gayet iyi bildiğinden, sürahinin dibinde azıcık kalmış süte bakarken korkuyla titredi. Çömelip sütü yere dökmeye başladı.

Süt eşiğin tamamını ıslatmaya bile yetmedi. Pavel çaresizce son damlaları yere silkerken bir şeylerin hiç yolunda gitmediğini anlamıştı. Devasa bina sarsıldı, tiz sesler çıkardı, Pavel ve onu tutan iki adamın ayakları yerden kesildi, kendilerini amaçsızca daireler çizerken buldular. Bedenleri aşırı yük altında kasılıyor, henüz kısmen

erimiş taşların arasında savruluyor, acıyla kıvranan betonun sağır edici çığlıklarıyla titriyordu. Hepsi birlikte bütün bunların ortasında kör ve korkmuş hayvanlar gibi sendeleyip dururken Manhattan Adası'nın tamamı eğilip bükülüyormuş gibi görünüyordu; hatta Pavel bir an, ileride Brooklyn Köprüsü'nün arka ayakları üzerinde şahlandığı gibi delice bir sanrıya kapıldı. Sonunda acı içinde Isabella'nın evinin zeminine düştüler. Üstleri başları kan içindeydi, odanın ortasında da taştan ve etten mürekkep, organları tam oluşmamış ve kan sızdıran, uzuvları ezik ve yaralı bir şey sağa sola hareket etmeye çalışıyordu.

"Isabella! Isabella!" diye bir çığlık atan Pavel, yerdeki ağır beton vücudu oradan kaldırmaya çalıştı ama gücü yetmediği için dengesini kaybedip kendisi betonun üzerine devrildi. Gözleri ve kulakları oluşmamış Isabella'ya teselli vermek de mümkün değildi.

İki adam Pavel'i şişip kabarmakta olan şeklin üzerinden alıp bir sandalyeye bağladı. Bağırarak sorular sormaya başladılar.

"Onu nasıl geri getiririz? Bu gücü nasıl alırız? Çabuk anlat!"

"Çok geç," dedi bir yandan ağlayan Pavel, "artık çok geç."

Sabırsızlanan adamlar art arda tokat atmaya başladı.

"Ölsün mü istiyorsun? İstemiyorsan bize nasıl geri döndürüleceğini söyle."

Pavel kafasını iki yana salladı, acı içinde boğulur gibiydi. Adamlardan biri göğsüne bir tekme attı. Sandalye arkaya yatıp devrildi, Pavel'in kafası da sertçe yere çarptı.

"Seni yere süt dökerken gördük. Süt müydü o?"

Birisi koşarak gidip buzdolabının kapağını ardına dek açtı, üç kutu süt kapıp geldi. Kutuları açıp Isabella'nın kan sızan yıkıntısı üzerine dökmeye başladılar. Hiçbir şey olmadı. O heyecanla, ellerine geçen her şeyi Isabella'nın üzerine boşalttılar. Döktükleri krema ve Coca-Cola aromalı dondurma Isabella'nın camdan göğsünün üzerine yayıldı, taşların arasından içeri süzüldü ve açık et olan kısımlarda da erimeye başladı. Bu eğri büğrü yaratık betondan kollarını bacaklarını acı içinde yere vurmaya başlayınca adamlar iyice sinirlenip eylemlerine bir kat daha ağırlık verdiler. Isabella'nın üzerinde kırdıkları yumurtalar küçülmüş ön kapının içinden akıp gitti.

Bir litre domates suyunu üzerine boca ettiler, dairenin zemininde kıpkızıl bir iz oluştu. En son acılı Tabasco sosu döktüklerinde ise Isabella'nın açıkta kalmış akciğerleri ve kalbi dağlandı. Isabella acı içinde ama sessizce kıvranmaya başladı.

Pavel daha fazla tahammül edemezdi. Küçücük bir bebekken yaptığı şeyi yaptı: Gerindi, gerindi ve onu sandalyeye bağlayan ipleri kopardı. Hemen sonra da kung fu sanatını öğrendiği odanın ortasında boş yakaladığı adamlara sıkı bir atak yaptı, dirençlerini kırdı ve ikisini de bayılttı. Yeni kavuştuğu bu kuvvetle Isabella'yı kucaklayıp yerden kaldırdı, koşarak dışarı çıktı, onu taksinin arka koltuğuna yerleştirdikten sonra tam gaz ilerlemeye başladı. Hızla oradan uzaklaştığı sırada dört çift far dikiz aynasından yansımaya başladı, siyah limuzinler birer yarasa gibi sinsice arkasından geliyordu. Bir eliyle direksiyonu tutup, gözleriyle de arka koltukta duran ve kasılmaları giderek seyrekleşen şekle bakarken ceplerine vura vura telefonunu aradı. 1-800-OREO-SİH.

"Nabisco'nun yirmi dört saat açık Sihirli Teklif Danışma Hattı'na hoşgeldiniz!" dedi bir kadın sesi, önceden kayda alınmış bir heyecanla. "Yoğunluk dolayısıyla şu anda aramanızı cevaplayamıyoruz, ancak kısa bir süre beklerseniz bir Nabisco Sihirbazı sizinle görüşecektir!" diyen ses, yavaşça dingin bir saksofon melodisinin içinde eridi.

Pavel New York sokaklarını gözü kapalı araba sürecek kadar iyi biliyordu ve kısa sürede tam gaz giden limuzinleri atlatmayı başardı. Hava kararmıştı, yağmur çiselemeye başlıyordu. Bay Çu'nun zalimliği kendi bölgesi olan Manhattan'ın dışına taşmaz diye umut ederek şehrin dışına doğru yöneldi.

Uyuşuk saksofon sesini bölen, gerçek bir insan sesiydi. "Nabisco'ya hoşgeldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ha, merhaba! Çok acil bir durum var, arkadaşım geri dönemedi, önce mağaza oldu ama daha sonra dönüşemedi, benim de–"

"Bir saniye beyefendi. Lütfen sakin olun. En baştan başlayalım. İsminizi ve adresinizi öğrenebilir miyim?

"Adım Pavel. Bakın dinlemiyorsunuz, durum acil diyorum, arkadaşım ölüyor."

"Peki üründen kaynaklanan bir hata söz konusu muydu efendim?"

"Hayır, sadece şu anda ne yapmam gerektiğini öğrenmek için aradım sizi."

"Size en başta sağlanan talimat listesine uydunuz mu?"

"Evet! Yani, son bisküvi için yeterli süt kalmamıştı. İki adam geldi, sonra süt her yere döküldü ve şimdi de arkadaşım geri gelemedi, sanırım şu anda ölüyor ve bir de takip ediliyoruz–"

"Şu anda neredesiniz efendim?"

"Lincoln Tüneli'ne girmek üzereyim. Konuşmamız kesilebilir."

"Anlıyorum."

Hattaki ses birkaç saniye düşündü.

"Beyefendi yanılmıyorsam size oldukça açık talimatlar verilmişti. Son bisküviye kadar geldiğinize göre, epey ciddiyetle ele alınması gereken bir şeyle karşı karşıya olduğunuzu siz de fark etmiş olmalıydınız. Üzgünüm, fakat Nabisco, ürünlerimizin yanlış kullanımından doğan sıkıntılar için herhangi bir sorumluluk alamamaktadır. Arkadaşınızı hastaneye götürmenizi ve tıbbi yardım almanızı tavsiye ediyorum."

"Siz ne diyorsunuz? Ancak siz yardım edebilirsiniz bize. Lütfen dinleyin beni! Onu geri getirebilmek için sadece bir bisküviye daha ihtiyacım var. Yoksa ölecek. Doktor ne yapabilir ki? Onun insan olduğunu bile anlamayacaktır."

"Üzgünüm beyefendi. O bisküvilerden sadece yirmi tane üretildi, dolayısıyla size bir tane daha sağlamak konusunda yardımcı olamıyorum. Durumunuzu anlıyorum ama maalesef elimden gelen bu kadar. Size verebileceğim tek tavsiye arkadaşınızın iyi bir tıbbi müdahale görmesi olur."

"Siz, siz feci şekilde saçmalıyorsunuz!" diye kükredi Pavel. "Arkadaşım burada kanlar içinde, yıkılmış bir bina görüntüsünde yatıyor. Lütfen, lütfen bana yardımcı olun!"

"Üzgünüm efendim. Umarım probleminizi çözebilirsiniz. Nabisco'yu aradığınız için teşekkür ederiz." Hat kesildi.

Pavel Lincoln Tüneli'nden uçar gibi geçti, elindeki beş dolarlık banknotu otoban gişesine uzattığında daha tam durmamıştı bile.

Dev bir el parayı kaptı, gişede bir gelincikle göz göze geldi.

"Üstü kalsın!" diye seslendi adama doğru.

Önündeki bariyerin kalkmasını beklediyse de bir şey olmadı. Sonra gişe memuru arabanın önünde bitiverdi, elindeki beyzbol sopasını savurmasıyla ön cam tuzla buz oldu, içeriye döküldü. Gişe memurunun yüzü Pavel'inkinden bir karış uzaktaydı, gözleri gözlükler yüzünden halkalı gezegenler gibi görünüyordu.

"Size daha önce de söyledim çocuklar. Zannediyorsunuz ki her yere kafanıza göre girip çıkabilirsiniz. Başkaları hiç umurunuzda değil. Bariyerlere de saygınız yok. Bana da kafanıza göre muamele ediyorsunuz. 'Üstü kalsın!' ha? Sen bana sadaka mı veriyorsun?"

Pavel gaza sonuna dek bastı, motor bağırmaya başladı ama gişe memuru arabayı öyle sıkı tutuyordu ki, bir yere hareket edemedi. Adam kocaman elleriyle kaputu söktü, fırlatıp attı. Parçalanıp dağılana kadar beyzbol sopasıyla motora vurdu.

Pavel endişeyle dikiz aynasına baktığında dört siyah limuzinin neredeyse kendisine yetişmiş olduğunu gördü.

Gişe memuru taksinin tavanını da söküp karanlığa doğru fırlattı, sonra içeri bakmaya başladı. Pavel'in kulağına doğru sert bir tokat indirdi ve telefonunu elinden kaptı.

"Demek telefonumuz da bu ha? San Fransisco'da, Miami'de yaşayan arkadaşları aramak için? Kampanya olunca da Londra ve Hong Kong'la konuşuyorsunuzdur herhalde? Siz ne kadar tatlısınız ya!" Telefonu elinde ufalayıp fırlattı. Pavel'e doğru eğildi ve yüzünü yüzüne dayadı.

Pavel gözlerini hiç kırpmadan eliyle Isabella'nın uzandığı arka koltuğu yokladı, bir ara eli beton bir çubuğa denk geldi. Çok çevik bir hareketle çubuğu oradan aldığı gibi tek vuruşta gişe memurunun şişe dibi gözlüklerini parçaladı.

Gişeci dengesini tamamen kaybetmiş, kükrüyor ve sağa sola yalpalıyordu. Göremediği için, onların kaçmasını engellemek amacıyla kollarını iki yana açtı ama Pavel ona göre fazla hızlıydı. Isabella'yı kucakladığı gibi gişelerin yanındaki ağaçlara doğru koşmaya başladı. Beton duvarı aşabilir ve ağaçların arasına girerse izini kaybettireceğini biliyordu, Herkülvari bir gayretle kurşun gibi ağır Isa-

bella'yı kendisiyle birlikte yukarı sürükledikten sonra karanlık ve güzel kokulu ormanın içine girdi. Isabella'yı elinden geldiğince yavaş hareketlerle yere bıraktı, nefes nefeseydi. Dört limuzin patinaj yaparak durdu, dört Çinli şoför limuzinlerden çıktı; küfrettiler, havaya yumruklar savurdular, sinirden güneş gözlüklerini çıkarıp asfalta fırlattılar.

Pavel gişelerin yanındaki ağaçlıkta dilsiz ve acılar içindeki Isabella ile haftalarca yaşadı, insanoğlunun karşılaşabileceği her tür sefaleti çekti. Ölü gibi yatan, tanınmaz haldeki Isabella'nın başında uzun uzun ağladı; üzerindeki çatlaklardan sızan kötü kokulu sıvıları silip temizledi, yaralarını yapraklarla sardı. Bitki kökleri ve çalı meyveleri yedi, sıska ve sarı benizli birine döndü. Geceleri, arkadan sadece araba uğultusu duyulan, göz gözü görmez karanlıkta uyanık otururken "Isabella, Isabella," diye inliyordu, "ah bir bilsen seni ne kadar sevdim! Keşke hâlâ beni duyabilecek kulakların varken söyleyebilseydim sana bunları!" Onu okşayıp öptü, ama dokunduğu cam ve metalden ibaretti, okşamaları da faydasız ve acınası görünüyordu.

Haftalar geçtikçe Pavel bir deri bir kemik kaldı, saçı sakalına karıştı. Aklı da zamandan ve mekândan bağımsızlaştı, tuhaf hayaller görmeye başladı. Gece karanlığında uzaklarda havada süzülen; insanların, mekânların ve eşyaların eğri büğrü görüntülerini oynatan ışıktan bir dikdörtgen onu deli ediyordu. Gözlerini kapatıp görmemek için çaba sarf ediyordu ama serap bu kez gözkapaklarının içinde görünüyor, düşünmesine de, uyumasına da, rüya görmesine de engel oluyordu. Dikdörtgende dünyevi tutkulara dair büyük, pırıl pırıl resimler görüyordu.

Haftalar haftaları kovaladı, bu hayaller Pavel'i iyice bitkinleştirdi. Her gece kendi içine çekilip onlardan kaçınmak istemesine rağmen bu görüntüler gelip zihnini ele geçiriyordu. Bir gece gözlerini açtığında bu görüntüleri yüzünün tam karşısında buldu. Işık kirpiklerini ve burnunun ucunu yakıyor ve Pavel bu görüntülerin dokusuna bakıyordu. O anda, bu göz kamaştırıcı dünyanın aslında hızla art arda oynatılan donmuş anlar, ölü görüntüler olduğunu keşfetti; o kadar hızlı oynatılıyordu ki bunlar, algı hızının ötesine geçiyor ve böy-

lelikle hayat buluyorlardı.

Pavel kendini toparladı ve görüntülere dikkatle odaklandı. Duyuları sınırlarını unutmaya başladı. Gökyüzü uzak yıldızların ışığıyla beyaza kesti, kulaklarına Manhattan'ın uzak sokaklarındaki arabaların alarmları ve üstlerinden geçen uçaklardaki sohbetlerin mırıltıları dolmaya başladı. SoHo barlarındaki kadınların parfümleri birden burun deliklerine hücum etti. Algıları bu şekilde arttıkça, uzun zamandır ona işkence çektiren görüntüleri de birbirini takip eder ve daha yavaş akar şekilde görmeye başladı. Görüntüler pırıltısını kaybetmiş, bulanık ve asılsız zaman kırıntılarının cenaze alayına dönüşmüştü. Sonunda hepten kesildiler.

Pavel o anda bir şeylerin değiştiğini hissetti. Henüz ne olduğunu bilmiyordu. Ama Bay Çu'nun adamları gelip onu bulduğunda, artık hazırdı.

Tabanca ve bıçaklarla gelmiş olmalarına rağmen Pavel sakince ve korkusuzca gitti adamlarla. Isabella'nın yanağının yerindeki beton duvara müşfik bir öpücük kondurdu, az sonra geri döneceğinden emin olarak onu yapraklardan oluşan battaniyesinin altında oracıkta bıraktı.

Bay Çu, Trump World Tower'ın sekseninci katındaki dayalı döşeli kabul odasında krem rengi deri koltuğun bir ucuna oturmuş viskisini yudumluyordu. Takım elbise giymiş, kısa bacaklarını üst üste atmıştı. Yakınlardaki Chrysler binasının az önce yakılmış dans eden ışıklarına gözü takılmıştı. Altın yüzüklü parmağı dudağının üstünde, birkaç dakika boyunca camdan dışarıyı seyretti. Pavel merak içinde bekledi. On üç kızın arkasında dikilmekte olduğunu sezebiliyordu, ancak bu kez kıkırdamadan, gülüşmeden eser yoktu.

"Fransa'da emlak işi yapanlara ne diyorlar biliyor musun?" diye sordu Bay Çu, dans eden revü kızlarına benzeyen ışık oyunundan gözlerini ayırmaksızın.

"Bilmiyorum."

Bay Çu başını çevirip ona baktı.

"Emlakçıya *immobilier* diyorlar. Çünkü mobil olmayan, hareket etmeyen şeylerle ilgilenir emlakçı."

İşkence gibi gelen uzun bir sessizlik oldu. Akşamın loşluğu etrafı sarmaya başlayınca hafif bir aydınlatma otomatik olarak devreye girdi.

"Bizim sektörün en güzel tarafı da bu muhteşem öngörülebilirliktir. Arsa –en azından insani zaman ölçeğinde ve birkaç istisnai durum hariç– hiçbir yere gitmez. Binalar hareket etmez. Bir arsa satın alınca üzerindeki yapıyı yıkıp yerine başka bir şey inşa ederek değerini artırmaya karar verebilirsin. Başka insanlar senin binana zarar vermeye çalışabilir. Ama biri arsanı alıp başka yere götürür mü diye düşünmezsin hiçbir zaman. Ya da birileri çıkıp arsanın kopyalarını yapıp seni zarara sokacak şekilde satar mı diye aklına takılmaz. Arsa sahibiysen bunlar asla sorgulanmayacak, akla gelmeyecek şeylerdir.

"En azından yakın zamana kadar böyle düşünüyordum. Son zamanlarda gerçekleşen bazı önemli hadiseler bu tür ilkelere olan güvenimi sarstı. Güvenimin sarsılmasından hoşlanmam. Daha da önemlisi, başkasının güveninin sarsılmasını da hiç istemem. Benim servetimin temeli, yaygın bir güven ortamının sağlanmasındadır."

Viski kadehini tutup küçük bir yudum aldı.

"Yani genç adam, sana sözüm kısa ve öz. Madison Bulvarı'nda bir belirip bir kaybolan mağazayı tam olarak nasıl yaptığını öğrenmek istiyorum. Ayrıca bu teknolojinin tüm haklarına sahip olmak istiyorum. Ya şu anda bana bu işin nasıl olduğunu anlatırsın ya da seni buracıkta öldürürüm. Açık konuşayım, bir an bile tereddüt etmem. Geçmişini araştırdım, sen bir hiçsin. Benim için risksiz bir iş olur seni öldürmek. Bak kızlarım burada, adam öldürmekte üstlerine yoktur. Dans ettiklerinden daha iyi cinayet işlerler. Ayrıca ben çok sabırsız bir adamım. Yani karar vermek için beş dakikan var."

Pavel'in yapabileceği ne vardı? Kaderi bu odada ölüp gitmek miydi? Bu maceranın sonu bu mu olacaktı yani? Ağzının içinde birtakım sözcükler gevelemeye başladı: Isabella'yla kahvaltı edişlerini, onun çıkıp Oreo bisküvisi satın alışını anlattı; aslında dönüşümün tam nasıl gerçekleştiğini kendisinin de bilmediğini, sadece paketten çıkan talimatları uyguladığını, bunu bir daha asla yapmayacağını, bunun bir daha olmayacağını ve niyetinin hiçbir zaman...

"Öldürün bunu."

On üç kız mermer zemine, kalın siyah plastikten bir örtü serdiler ve Pavel'i ustaca bir hareketle örtünün üstüne yüzükoyun devirdiler. Bay Çu hareket etmedi, dönüp bakmadı da, yine Chrysler şirketinin kulesine bakarak düşüncelere dalmıştı. Bir bıçak peydahlandı, ama o sırada Pavel'in içinde bir şeyler fokurduyordu, bir şeylerin bilgisiydi bu. Bıçak tam boğazına değdiği anda metalin taşa sürtünme sesi duyuldu, Çinlilerin gözlerinde bir şeyin yansıması görünüyordu: Evet, kendi betonlaşmış vücudunun yansımasıydı bu! Betonlaşmıştı ve bütün bıçak darbeleri beyhudeydi artık. Kızlar öfke nöbeti geçiriyor, Pavel de bir heykel gibi öylece durup öfkelerini kamçılıyordu. Olup biteni seyreden Bay Çu'nun gözlerindeki dehşet ifadesi gitgide artıyordu; zira yine güveni sarsılmıştı ve bu da onu çok sinirlendiren bir şeydi. İşi kendisi bitirmek üzere koltuğundan kalkıp odanın ortasındaki taştan figürü yepyeni Louis Vuitton ayakkabılarıyla tekmelemeye, tekrar tekrar tekmelemeye başladığında ve sonunda hoş kokulu saçları terden birbirine yapışıp münasebetsizce yüzüne düştüğünde kızları bile korkuyla donup kaldılar.

Kim ne derse desin, Nabisco adlı şirket sihirli Oreo bisküvilerini üretmekle hayrete şayan bir iş yapmıştı. Bu bisküvileri üretebilmek için icat ettikleri pek çok işlemler dizisini koruma altına almak amacıyla birkaç yüz patent başvurusu yapmışlardı. Bu patent başvuruları, bisküvilerin aktif içeriklerinin vücuda doğru zamanlamayla salınmasını sağlayan farmakolojik mekanizmalardan mağazanın tasarımına; kas, kemik ve saç dokularının beton, çelik ve cama dönüşümünden (ve bunun tersi yöndeki dönüşümden) tüm bu mucizevi süreci başlatacak kimyasal ve sözlü formülün oluşturulmasına kadar pek çok şeyi kapsıyordu.

Ancak Pavel'in I-95'in kenarındaki ormanlık alanda yaptığı denemeler, onu insan türünün çok nadir erişebildiği zihinsel uç noktalara taşımıştı ve bu uç noktalardayken Pavel, Nabisco mühendislerinin yıllarca uğraşıp kapısını araladıkları maddi dünyanın gizlerini ve yanılsamalarını birden idrak etme şansına kavuşmuştu.

İşte bu şekilde, ölüm tehlikesiyle yüz yüzeyken Pavel maddenin dönüşümünün sırrını çözmüş ve bunu –patent haklarını düzenleyen

kanunları açıkça ezip geçmek pahasına– düşmanlarına karşı kullanmıştı. Etini taşa döndürmek neredeyse hiç çaba gerektirmemişti ve iç organlarının ağırlaşıp sertleştiğini, uyluk kemiklerinden başlayan bir fosilleşmenin el ve ayak kemiklerine doğru yayıldığını hissettiğinde paniğe kapılmamıştı; hareket etme, konuşma, hatta sonunda görme kabiliyetini yitirdiği sırada zihni hiçbir şekilde etkilenmemişti. Bay Çu kendinden geçmiş halde ona tekmeler savururken ve kızları taştan uzuvlarını parçalamaya uğraşırken sakindi, kendini güçlü hissediyordu. Kısa süre sonra saldırganlar yumruk atan ellerinin, tekme atan ayaklarının yapışkanlaştığını, taşla bir olmaya başladığını fark ettiler. Pavel onları da taştan varoluşunun içine doğru emiyordu. Nefretlerinin korkuya dönüştüğünü hissederek, hareketlerinin gitgide donuklaştığını ve mücadele edememeye başladıklarını fark ederek, yılanın domuzu yutması gibi, her hamlede bir parça daha içine alıyordu onları. Bay Çu ve on üç kızı saçma sapan pozisyonlarda donup kaldılar; gözleri ve saçlarındaki son renkler de kaybolunca bir hareketlenme daha oldu ve eriyik haline gelen kitle Trump World Tower'ın seksen katını dele dele, zemine kadar indi, Birleşmiş Milletler binasının altına gömüldü. Pavel kendisini bu eriyikten kurtarıp onları kaderleriyle baş başa bırakmaya uğraşıyordu. Ciğerlerinden muazzam bir yük kalkıyor, gözleri yeniden sıvı hale geçiyordu; etrafında tek görebildiği, on dört çift omuzdan yükselen dik köşeler ve uzayarak demir parmaklıklardan oluşan kapılara dönüşen dişler ve kaburgalardı. Pavel bu biyokimyasal tepkimenin hepsinin sonunu getirecek kadar enerjiye sahip olduğunun ve oradan ayrılması gerektiğinin farkındaydı. Süzüle süzüle yukarıya çıkıp yolun asfalt yüzeyine ulaştığında, İkinci Cadde'de yürüyen yüzlerce insanın arasına karışmadan ve içinden geçtiği zemin sertleşip kapanmadan hemen önce dönüp arkasına baktı. Az evvel oluşan dik köşelerin kocaman payandalarla tamamlandığını, donmuş on dört figürün son ve sabit hallerini aldığını ve her birinin kendi demir kapısı ve demir korkuluklarla kaplı ufacık demir bir penceresi olan kare şeklinde on dört hücreye dönüştüğünü gördü.

Güçleri bu kadar artmışken Isabella'yı bir zamanlar sahip olduğu bedene kavuşturmak zor olmadı.

Isabella tam olarak eski haline dönemedi. Pavel'in gişe memuruna saldırmak için kopardığı parça yüzünden bir elinin iki parmağı yoktu.

Pavel sonunda aşkını itiraf etti, ardından Isabella'nın itirafı geldi ve sonsuza dek mutlu, çok mutlu yaşadılar.

Pavel hikâyesini medyaya satmayı başaramadı çünkü hiç kimse anlattıklarının tek kelimesine inanmadı. Dolayısıyla bu muhteşem maceralardan halk istifade edemedi.

Pavel geri dönüp Bay Singh'in şirketinde taksi kullanmaya başladı. Bay Singh çok uzun bir ömür sürdükten sonra vefat ettiğinde Singh Kardeşler firmasını Pavel'e miras bıraktı.

Isabella da burada anlatılan olayların üzerinden çok geçmeden akvaryumdaki işinden ayrıldı. Chelsea'de açtığı butik muazzam bir başarı yakaladı ve Isabella iki ayrı kurumdan New York'un En Başarılı Kadın Girişimcisi ödülünü aldı.

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu toplantılarındaki nadir sessizlik anlarında hâlâ derinlerden yükseliyormuş gibi gelen inlemeler ve çığlıklar duyulur. Bu seslerden en çok rahatsız olanlar da her zaman Kanton Çincesi konuşan üyelerdir.

Pavel ve Isabella hâlâ arada sırada Oreo bisküvisi atıştırmaya devam ediyorlar.

KÖPRÜLÜ KAVŞAK

Altıncı Hikâye

Bir zamanlar Lagos şehrinde Marlboro adında bir delikanlı vardı. Annesi ve iki ağabeyiyle birlikte Lagos Adası'nda, Balogun Pazarı'nın gürültü patırtısına yakın küçük bir odada yaşardı.

Büyük ağabey öğrenmeye meraklıydı, Hindistan'ın iyi üniversitelerinden birine gidecek parayı denkleştirmeyi de başarmıştı. Küçük ağabeyinse zenginlerin ayak işlerine bakan bir arkadaşı vardı. İkisi birlikte Victoria Adası'nda, üzerinde "Faturalarınız ödenir. Vize işleriniz halledilir. Siz zahmet etmeyin. Güvenilir hizmet. Makbuz verilir. Küçük iş büyük iş ayırt edilmez" yazan bir tezgâh açıyorlardı. Bir süre sonra evden gidip gelmek külfet olduğu için tezgâhın yanına bir yatak ayarladı ve Marlboro evde annesiyle tek başına kaldı.

"Niye sen de abilerin gibi kendini geliştirmiyorsun?" diyordu annesi. Bir birahanede uzun saatler boyunca çalışıyordu ve Marlboro'nun tembelliğiyle uğraşacak hali yoktu. Annesi dışarıdayken Marlboro onun yatağına uzanırdı; yatağın yukarısında bir gökkuşağının tepesinde duran İsa'yı resmeden kırışık bir poster vardı, resmin altında "Yoksullar ruhen kutsanmıştır; göklerin egemenliği onlarındır" yazıyordu. Öylece uzanır ve floresan lambanın üzerinde oturup sinek geçmesini bekleyen kertenkeleleri izlerdi. "Üzerinde oturacak floresanı buldun mu iş tamam," diye düşünürdü, "sonra her şey ayağına geliyor."

Aslında her şey zaten Marlboro'nun ayağına geliyordu, zira etrafında Otorite sahibi biri olarak biliniyordu ve bu yüzden akşamları çevresi bardak bardak zencefil suyu veya ölçek ölçek viski getirip, işte ve aşkta şanslarını nasıl artırabileceklerini danışmak isteyenlerle doluyordu. Herkes her şeyini ona anlatıyordu; kimin nasıl para kazandığı, kimin dürüst kimin hilebaz olduğu onunla paylaşılıyor ve birinin sıkıntısı muhakkak başka birinin dermanı oluyordu. Böyle böyle Marlboro Nam kazandı.

Annesi gecenin geç saatlerinde kiraz kırmızısı rujuna bire bir uyan ojeli ayaklarını uzatıp, köprülü kavşağın uğultusunu bastırmak için sesini sonuna kadar açtığı televizyonda kanaldan kanala zıplarken Marlboro, "Bana babamın kim olduğunu niye söylemiyorsun?" diye sorardı.

"Hayatını biraz düzene sokarsan belki söylerim. Şu anda bunu bilmenin kimseye bir faydası yok."

"Belki babamın kim olduğunu bilsem hayatımı biraz yoluna sokabilirdim."

Derken annesinin talihi birdenbire öyle açıldı ki, söylemediği birtakım şeylerin bunda etkisi olduğu kesindi. Yoksa onun kadar para kazanan, onun statüsündeki bir kadın nasıl olup da gündüzleri Hostes Akademisi'ne gidip uçuş eğitimi almaya güç yetirebilirdi? Kadere çelme atmasını ve birdenbire Riyad, Johannesburg, New York, Londra uçuşlarına başlamasını sağlayan tek şey o tartışılmaz güzelliği olamazdı. Marlboro annesinin çeşitli dolaplar çevirdiğine dair kulağına habire çalınan sözleri duymazdan geliyor ama yine de gizli gizli bütün bunların nasıl olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Annesi akşamları paket paket İsviçre çikolatasıyla geliyor, National Geographic kanalını izlerken bunları özenle mideye indiriyor, Marlboro'nun çapraz sorgusuna da istifini hiç bozmadan, ışıl ışıl mağazalarla dolu uçsuz bucaksız caddelere şöyle bir değinerek cevap veriyordu.

Bir akşam annesi Frankfurt'ta mı Roma'da mı bir yerdeyken tek gözlü bir adam kapıyı çaldı ve Marlboro'ya bir kartvizit uzattı. "Yarın. Bu adrese gel. Bay Bundu'nun bir teklifi olacak."

Marlboro Bay Bundu'nun ikram ettiği viskiyi seve seve kabul et-

ti ve çok kullanılmaktan yağlanmış, kırmızı kadifeden eski bir kanepeye oturdu. "Adını çok duydum. Görünüşe göre Otorite sahibisin, Nam kazanmışsın. Ben de ne yapsak da bundan faydalansak diye düşünüyorum."

"Siz hangi işle meşgulsünüz Bay Bundu?"

"Balogun Pazarı'nın oradaki köprülü kavşağı düşün. Sizin evin oradakini. O çimentodan devasa tentenin altında ne alışveriş yapılıyor bir bilsen! Ne kadar nakit para el değiştiriyor tahmin edebilir misin? Orası insanlığın ruhu için dikilmiş bir anıttır adeta Marlboro, ticaretin canlı muhabbetinin merkezidir. Bu kadar ticaretin döndüğü yerdeki tüm bağlantıları uç uca eklemeye çalıştığını bir düşün... Kim bilir Ay'a kadar kaç kez gidip geri gelir... Anlıyorsun değil mi? Oradaki karmaşık hesaplar insanın beynini bulandırır. Hangi tüccarı kim bağlamış, otobüs veya fuhuş işini kim elinde tutuyor, hükümet hangi yabancı markaya hoş görünmek için iç pazardaki taklitlerine el koydurtuyor, kim Hausa, kim Yoruba, polis amirini kim parmağında oynatıyor, bu bölgede hangi malın geri dönüşü yetersiz, hangi malı artık Tayvan'daki kaynağında da bulmak imkânsız, son Surulere filminin arkasında kim var, kim parayla bu kadar gözün kör bakmasını sağlamış... Ohoo! Koca bir evren bu. Hatta evrenin *ta kendisi*. İnsan zekâsına güzel bir meydan okuma, değil mi?"

"Haklısınız Bay Bundu."

"Yanardöner bir dünya bu; cıvadan bir piramide benziyor ve biz yukarılarda dikilmeye mecburuz. Üstümüzdeki insanlara mümkün olduğunca az hisse vermek isteriz. Mümkünse hepsini kendimiz toplamak isteriz. Çok güçlü bir adam için çalışıyorum Marlboro. İşte bu da resmi."

Duvarda milyarder işadamı Kinglord Bombata'nın Fransa Başbakanı ile el sıkışırken çekilmiş bir resmi asılıydı. Kinglord'un gözünde en büyük boy Gucci güneş gözlükleri vardı. Marlboro, "İşte saygı duyacağım bir adam," diye düşündü.

"Bay Bombata senin benim gibi birisidir Marlboro. İyi çalışan sistemleri sever. Sızıntı olduğu zaman rahatsız olur. 'Bana falanca pazardaki bütün alışverişin yüzde onunu getir Bundu,' der mesela. Ama artık daha fazla bilgiye ihtiyacımız var Marlboro. Stratejik dü-

şünmeliyiz. Sıkı çalışan çocuklarım var sokaklarda, çok da iyi işler çıkardılar ama beklediğimiz para akmaya başlamadı. Sen de Nam sahibi birisin. Ne diyorsun, yardım edebilecek misin?"

"Tabii ki Bay Bundu, şeref duyarım."

Annesi bir sonraki seyahatinden dönünce ona artık bir işi olduğunu, Bay Bundu için çalıştığını söyledi.

"Öldürürler seni Marlboro."

"Neden öldürsünler? Hem benim hayatta kalma içgüdüm çok kuvvetlidir."

"Kiminle iş yaptığından haberin yok. Ben de neden her seferinde dönüp senin yanına geliyorum ki..."

Bir sonraki sefer dönüp gelmedi. Marlboro onu bir daha hiç görmedi.

Marlboro kendini işine adadı ve kısa sürede Bay Bundu'nun işlerinin yürümesinde önemli bir rol sahibi oldu. Arkadaşlarıyla hep düzenlediği akşam buluşmalarında artık ticaret, tanıdıklar, siyasi istihbarat meselelerine dair daha fazla soru soruyor, işine yaramayan insanlara karşı sabrı gitgide azalıyordu. Yakınındaki pek çok kişiyi himayesine aldı ve görüp duydukları her şey –Marlboro'nun evinin hemen önündeki manyok tezgâhının sahibi ihtiyar adam, gece bekçisi, çocukluktan tanıdıkları bir polis memuru– hakkında kendisine rapor vermelerini söyledi. Her gece Bay Bundu ile özel bir telefon konuşması yapıyor, ona olası polis baskınlarına ve siyasi işbirliklerine dair inanılmaz derecede detaylı bilgiler aktarıyordu. Bay Bundu da bu bilgilere güvenerek cüretkâr ama muntazam bir "oyundan düşürme" stratejisi geliştirdi. Rakiplerinin otobüsleri birbiri ardına ateşe verilince, halk onların taşımacılık şirketlerini kullanmamaya başladı. Bay Bundu'nun kurduğu ağa benzer bir yapıyı kendileri kurmayı düşünen bir gruba karşı bir gece baskın verilerek önemli elemanları acımasızca dövüldü, böylece grubun gücü ve itibarı uçup gitti. Bay Bundu Marlboro'ya mütevazı bir maaş bağlamıştı, bu sayede Marlboro annesinin odasında kalmaya devam edebiliyordu.

Hayatından bir kadın çıkmıştı, çok geçmeden iki başka kadın girdi.

İlki yalnızca kafasının içindeydi. Asabi adını verdiği bu kız, yarı uyanık olduğu anlarda geliyor, dünyasının üzerini ağır ağır bir tülle örtüyor, böylelikle dışarıdaki *okada*'ların* ve yer kavgası için bağırıp duran pazarcıların sesleri kesiliyor, geriye sadece tatlı bir sohbet kalıyordu. Asabi üzerinde uzun Yves Saint-Laurent gece elbisesi, boynunda mavi mercan bir kolye ve başında renk cümbüşü oluşturan bir *gele*** ile ortaya çıkıyordu. Verandalı, bahçesinde ağaçları olan mermer evlerde oturuyordu. "İyi gidiyorsun," diyordu Marlboro'ya. "Yakında bütün dertlerin bitecek, bu şehirde benim diyebileceğin, içinde ufkunu genişletebileceğin bir yerin olacak; evlerin ve arabaların olacak, kadınlar peşinden koşacak. Annen seni çok erken terk etti. Keşke bütün bunları o da görebilseydi! Baban da çok gururlanırdı eminim."

"Peki, benim babam kim?"

"Marlboro, niye hep böyle şeyler soruyorsun? Korkma, ben buradayım ve senden oldukça memnunum. Seninle ben ilgileneceğim."

Başka bir gün hayatına bir diğeri girdi. Bay Bundu'nun kurduğu düzene ters düşen bir CD ve DVD satıcısının tüm mallarına polis tarafından el konuluşunu uzaktan izlerken, küçük bir kız koşarak ona doğru geldi, tam karşısında küstahça dikilip dik dik suratına bakmaya başladı.

"Gözlüğünün camlarında kendimden iki tane görüyorum!"

Marlboro ne diyeceğini bilemedi.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Ona."

"Kaç yaşındasın?"

"On dört."

"Daha küçük gösteriyorsun."

"Daha küçük değilim."

* Nijerya'da ve diğer birçok Batı Afrika ülkesinde ticari veya şahsi ulaşım aracı olarak kullanılan motosikletler – *ç.n.*

** Afrikalı kadınların başına bağladığı bir tür baş örtüsü – *ç.n.*

"Nerelisin?"

"Güneydoğu'dan. Şehre yeni geldim. Film yıldızı olacağım."

Ona Marlboro'yla yaşamaya başladı, Marlboro onun varlığından son derece memnundu. Pazardan alıp kızarttığı ve tabağa dizdiği muz dilimlerinin dumanı üzerindeyken Ona'yı uyandırırdı. İşten döndükten sonra gece geç saatlere kadar sohbet ederlerdi, derken Ona kolunun altına kıvrılmış halde uyuyakalırdı.

"Ben sana bakarım Marlboro," derdi Ona. "Sonsuza kadar bu odada yaşamayacaksın. Bu trafik gürültüsüyle. Seni buradan kurtaracağım."

Şakacıktan kendi haline üzülerek, "Sen beni unutursun," derdi Marlboro.

"Unutmam. Hatta belki seninle evlenirim bile."

"Sen benim küçük kardeşimsin Ona. Seninle evlenemeyiz."

"Bir-iki sene sonra ben Surulere'nin en ateşli parçası olunca, sen o köprü altında benim kocaman posterlerimi görmeden şuradan şuraya gidemez hale gelince bu konuşmayı tekrar yaparız. Son rolümü afişlerde görürsün: Acılarla dolu bir geçmişe sahip güzel Afrikalı kraliçe, zalim ama yakışıklı beyaz adam tarafından köle olarak kaçırılmıştır... Sonra da keşke evlenmem demeseydim diye üzülürsün. Victoria Adası'ndakiler sırf gerçekte neye benzediğimi görmek için verdikleri bahçe partilerine çağıracaklar beni. Doğru dürüst davranırsan belki senin de gelmene izin veririm."

Ne zaman Marlboro'nun eline biraz para geçse bir zarfa 100 naira* koyup yanına da bir not iliştirerek Ona'ya postalardı.

SEVGİLİ ONA. HOLLYWOOD'DA HERKES SENDEN BAHSEDİYOR. İLK FİLMİNİ NE ZAMAN ÇEKECEKSİN? GÖRMEK İÇİN SABIRSIZLANIYORUM. UMARIM ZARFTAKİ PARA BİRAZ OLSUN İŞİNİ GÖRÜR. SEVGİ VE HAYRANLIK DUYGULARIMLA, STEVEN SPIELBERG. NOT: KİMSEYE SÖYLEME AMA SADECE NİJERYA FİLMLERİ SEYREDİYORUM.

veya

* Nijerya para birimi – *ç.n.*

SEVGİLİ ONA. SARAY ERKÂNINDAN EDİNDİĞİMİZ İNTİBAYA İSTİNADEN, YILDIZLIK YOLUNDA MUVAFFAK OLMANI HEYECANLA BEKLİYORUZ. MAALESEF İNGİLTERE'DE İŞLER ESKİSİ GİBİ DEĞİL, ŞİMDİLİK ANCAK BU KADAR DENKLEŞTİREBİLDİK. ÜMİT EDİYORUZ Kİ İŞİNE YARAR. LÜTFEN BU TARAFLARA UĞRADIĞINDA BUCKINGHAM SARAYI'NA DA GEL. SAYGILARIMLA, MAJESTELERİ İNGİLTERE KRALİÇESİ.

Ona, Kraliçe'nin mektubunu okuyunca Marlboro'ya dönüp, "Sen çok tatlı bir şeysin!" demişti.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cevap vermişti o da.

Bir sabah Marlboro kahvaltılık bir şeyler almak üzere dışarı çıktığında, bir polis ordusunun köprü altındaki satıcıları coplayarak çıkardığını gördü. Tüm malları toparlayacak vakit olmadığından, satıcılar taşıyabilecekleri kadarını kâğıtlara sarmaya çalışıyordu ama yerler ezilmiş meyvelerle, kırılmış videolarla doluydu. Polis itiraz edenleri susturup belediye görevlileri de yerdeki dijital kol saatlerini kürek kürek bir kamyonun arkasına atarken, Marlboro dehşetten büyümüş gözlerle olup biteni seyretti.

"Ne oluyor?" diye sordu manyok satıcısına.

"Hükümet karar aldı. Bu pazar, şehirdeki suç oranını çok artırıyormuş. Kalkması lazımmış. Buradaki esnaf da şikâyet ediyormuş. Her şeyi temizliyorlar, geriye kalan boşluğu da tuğlayla öreceklermiş. Artık köprü altında hiç boş yer olmayacak yani. Sadece arabaların geçebileceği delikleri olan boş bir kaleye benzeyecek burası. Senin de başka bir iş bulman gerek Marlboro."

Panik içinde Bay Bundu'yu aradı.

"Biliyorum, biliyorum. Oradaki gözüm kulağım olarak biraz geç kalmadın mı? Oyalanmadan ofisime gel."

Marlboro Balogun pazarındaki ofise koşarak gitti, Bay Bundu'nun kadife kanepesine oturduğunda nefes nefese ve kan ter içindeydi.

"Bu iş bitti gibi, Marlboro. Bu sabah erken saatlerde telefonda Bay Kinglord Bombata ile konuştum. Köprü altı işinin bittiğini dü-

şünüyor. Devlet böyle bir hamle yaptığında geri adım atmaz. Tükürdüğünü yalamaz. Orayı tuğlayla örecekler ve içeride kimsenin kullanamadığı dünya kadar alan, dışarıda da çirkin duvarlar olacak. Ne acıklı bir durum, halbuki ne kadar güzel bir yerdi."

Marlboro belli belirsiz başını salladı.

"Fakat aynı zamanda," diye devam etti Bay Bundu yüzünü buruşturarak, "Bay Bombata bu olayı hükümetin onun çıkarlarına karşı düzenlediği bir saldırı olarak görüyor. Böyle saldırılar da hak ettikleri cevabı hak ettikleri şiddetle almalıdır. Bu olay sebebiyle ne kadar para kaybettiğimizi tahmin edebiliyorsundur. Bu tür şeylerin tekrarlanmaması gerekir. Sence de öyle değil mi?"

"Tabii ki, Bay Bundu. Haklısınız."

"Desteğin için teşekkürler Marlboro. "Bay Bundu bir elini Marlboro'nun omzuna attı ve "Sen bu teşkilatın en önemli ayaklarından birisin. Muazzam bir kişisel gücün de var tabii, hakkını vermek lazım," dedi.

Bir çekmeceye uzandı, içinden bir tabanca çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Bu olaydan hangi bürokratın sorumlu olduğunu iyi biliyoruz, Bay Bombata'nın yoluna taş koyarken ne tür sinsice planlar içinde olduğunun da farkındayız. Bu adam cezasız kalırsa teşkilat olarak dışarıya çok kötü bir görüntü vermiş oluruz. Herifi senin temizlemen gerektiğine karar verdim. Böyle bir işte senin kadar güvenebileceğim biri daha yok Marlboro. Bu işi bu gece bitir."

Marlboro korku içinde ona baktı.

"Ama bu görev, yani, yüzde yüz ölüm demek! Böyle bir bürokratın evine silahla giren sağ çıkamaz."

"Ben muhafızların icabına bakacağım Marlboro. Karşına hiç kimse çıkmayacak, sen endişelenme."

"Saygısızlık etmek istemem Bay Bundu, bana şimdiye kadar hep iyi davrandınız, ama benim iyi bir nişancı olmadığımı, elime şimdiye kadar pek silah almadığımı biliyorsunuz. Bu işi başarabileceğimden çok emin değilim."

"Sana şunu hatırlatayım: Hepimiz bu belaya bulaştık çünkü sen işini düzgün yapmadın. Madem lafı buraya getirdin, madem bana

gereksiz açıklamalar yaptıracaksın, o zaman şunu açıkça söyleyeyim: Eğer bu görevi kabul etmezsen, başına gelecek şeyler bürokratın muhafızlarının elinde ölmekten bin kat daha ağır olur. Kinglord Bombata'nın öfkesi öyle hafife alınacak şey değildir. Kendini onun gözünde aklama fırsatı veriyorum sana."

Marlboro içinde bulunduğu durumu anlamaya çalışarak onun suratına bakmaya devam etti.

"Zannediyorum ki konuşacaklarımız bu kadar. Hadi ikile burdan."

Korku Marlboro'nun iliklerine işlemişti. Bütün perdeleri kapattı, yatağına girdi, üstüne bir battaniye çekip karanlıkta teselli bulmaya çalıştı. Ona, Marlboro'yu sakinleştirmek için su getirip pop şarkıları söylerken beriki hummalı bir uykuya dalıp dalıp çıkıyordu. Asabi ipeksi bir esintiyle belirince Marlboro ellerini ona doğru uzatıp yardım istedi.

"Asabi çok korkuyorum! Ben bu işi yapamam."

"Görevini yerine getirmen lazım Marlboro. Güçlü ol!"

"İçimden geçeni değil, senin dediğini yapacağım, çünkü aklımı yitirdim ve doğru dürüst düşünemiyorum artık. Ama lütfen bana ölmeyeceğimi söyle. Seni, Ona'yı ve bu güzel hayatımızı kaybedecek miyim?"

"Korkma Marlboro. Çok yakında yine görüşeceğiz."

Uyandı, her yer karanlıktı. Ona yanma uzanmış uyuyordu. Sarsarak Ona'yı uyandırdı.

"Bırak da uyuyayım," diye homurdandı Ona.

"Az sonra yine uyursun. Benim şimdi gitmem lazım. Çıkmadan seni öpmek istedim."

Ona'yı alnından öpüp yüzüne uzun uzun baktı.

"Muhteşem bir yıldız olacaksın Ona. Hiç şüphem yok."

Gidip kapıyı açtı, kıza bakmak için son bir kez arkasını döndü.

"Asla unutma–"

Ama cümleyi nasıl bitireceğini bilemedi. İçinde ölüm duygusuyla sokağa attı kendini. Köprü altında eskiden pazar kurulan yerde örülen duvarın şimdiden neredeyse üç metreyi bulmuş olduğunu

fark etti. Ne kadar hızlı çalıştıklarına şaştı. Demek ki bir-iki gün içinde duvar üstten geçen yolla birleşecek ve insanlar bir zamanlar bu taşların arkasında cıvıl cıvıl bir pazaryeri olduğunu unutacaktı.

Bürokratın evinin yakınlarında bir noktaya kadar *okada*'yla gitti, yolun gerisini yürüdü. Gölgelerin içinden, sessiz sessiz ilerlerken bu kocaman köşkün duvarlarını aşmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Sanki orada mola veren biriymiş gibi sigara yakıp dikildi... Nereden geldiğini fark etmediği bir adam ortaya çıktı, hafifçe koluna girdi. Bürokratın muhafızlarından biriydi bu. Marlboro direnecek gibi oldu.

"Endişelenmeyin bayım. Bay Bundu her şeyi ayarladı. Hizmetinizdeyiz. Bu taraftan."

Marlboro'yu sivri demirli kapıdan içeri soktu. Ellerinde kalaşnikoflarla bekleyen sert görünümlü adamların önünden geçtiler, adamlar tanıdık bakışlarla onaylarcasına başlarını salladı. Muhafız Marlboro'ya köşkün ön kapısını açtı.

"İyi şanslar," dedi ve cesaretlendirmek için gülümsedi.

Marlboro da "Teşekkürler" demek istedi ama ağzından hiç ses çıkmadı.

Parmak uçlarına basarak mermer döşeli koridorda ilerledi, koridor çeşitli yatak odalarına, oturma odalarına ve verandalara bağlanıyordu. Bir kapı aralığından baktığında masasında oturmuş gazete okuyan bürokratı gördü. Adam evinde olmanın rahatlığıyla bir sayfa çevirip, bifokal camlı gözlüğüyle okuduğu haberlerden birine homurdanırken, Marlboro silahını çekip titreyen elleriyle ona doğrulttu, ama gazete okuyan bir adamı nasıl vurabilirdi? O yüzden öksürdü ve bürokrat kafasını kaldırıp ona baktı; tabii ki şaşırmıştı ama sakin davrandı, gözlüklerini çıkarıp masaya koydu, Marlboro'ya gergin bir ifadeyle gülümseyip yarı doğruldu ve kanepeyi göstererek "Otursana," dedi. O anda Marlboro tetiği çekti.

Sessizliğin içinde patlak veren bir doğal afet gibi gümledi silah; mermi bürokratın alnında kusursuz, yuvarlak bir delik açtı, cansız bedeni usulca yere devrildi. Marlboro aptal gibi bakakaldı. Adam canlı halinden daha küçük görünüyordu ve yere düşerken beli açılmıştı. Silah sesi hâlâ evde bir yerde yankılanıyor gibiydi çünkü ses-

sizlik geri gelmemişti, Marlboro'nun kafasının içi uğulduyordu. Kendini toplamaya çalışıp yerde yatan adama baktı; adamın kulağının arkasından gelen, oradan mermer zemine ulaştıktan sonra tek bir çizgi halinde ilerleyen ve bir süre sonra yüzey gerilimini yitirerek kollara ayrılıp bir çiçek –ölü adamın kafasının etrafını çeviren kusursuz bir orkide– şekli çizen kanı seyretti; ama yitirecek zamanı yoktu, hatta biri kasırganın içinden "Marlboro! Marlboro!" diye ona seslenmiyor muydu? Sesi takip edip üst kata çıktığında, yatakta kibarca uzanmış, görüntüsü titreşen bir kadın vardı; Asabi'ydi bu.

"Asabi! Ne yapıyorsun burada?"

"Gel yat benimle Marlboro. Bu gece iyi iş çıkardın."

"Seni artık anlayamıyorum Asabi. Benden ne olmamı beklediğini de anlamıyorum."

"Gel uzan şuraya. Çok yorulmuşsundur."

Böylelikle yatağa uzandı, rahatlamayı umuyordu. Asabi çok güzel kokuyor, Marlboro tuttuğu fotoğraflara bakıyordu. "Az önce ortalıkta bunları buldum Marlboro," dedi eski fotoğrafları göstererek. Fotoğraflarda gençlik yıllarında gururla poz veren bürokrat vardı, ağaçlı ve verandalı mermer evin her yerinde dans eden insanlar vardı ve bürokratın kolu bir kadının omzundaydı, o zamanlar bile kiraz kırmızısı ruj süren bir kadının omzunda. Annesiydi bu. İşte şu anda üzerinde oturdukları yatakta çekilmiş bir diğer resimde de yatağa çırılçıplak uzanmıştı! Marlboro Asabi'ye baktı ve "Hayır," dedi; Asabi de ona bakıp, "Buradan hemen bir sonuç çıkarmanın anlamı yok bence. Annen güzel bir kadındı. Muhtemelen o zamanlar başka erkekler de olmuştur hayatında," dedi.

Marlboro'yu inandırmak istercesine öptü, sonra yüzü birdenbire ciddileşti.

"Bence artık gitsen iyi olur. Kontrolünü kaybetme. Şu anda bulunman gereken yer burası değil. Uzaklaş artık."

Asabi ona dışarı çıkan yolu gösterirken Marlboro içinde bulunduğu durumu hatırladı tekrar. Verandaya ulaştığında, evin etrafını sarmak amacıyla caddede toplanmakta olan polisleri duyabiliyordu. Verandadan yan evin bahçesine atladı ve bir şekilde oradan kaçmayı başardı.

Köprülü kavşağın altına örülmekte olan yüksek duvara tırmanıp içerideki karanlıkta büzülmeyi önceden planlamamıştı. Hatta aklına bile gelmemişti bu, ama eve dönme fikri onu tedirgin etmişti. Ona'ya bütün bunları nasıl anlatabilirdi? Ama anlatmadan da nasıl durabilirdi? Hem Marlboro'yu aramak için eve geldiklerinde ortalıkta olmaması onun için daha iyi olmaz mıydı? Polis Marlboro'nun kim olduğunu bilmese bile bilen başkaları vardı ve artık Marlboro bu oyunun birbirinden farklı görünen oyuncularının gerçekte ne kadar farklı olduğundan emin olamıyordu.

Yüksek duvarı aşıp içerideki devasa karanlık alanda çömeldikten ve artakalmış ezik sebzelerden, parçalanmış müzik kasetlerinden kendine yatacak bir yer ayarladıktan sonra bunları düşündü. Ama diğer yandan daha mühim bir şeyler oluyordu, zira güneş yükselip de Marlboro'yu hâlâ olduğu yerde çökmüş vaziyette bulduğunda, işçiler işbaşı yapıp da duvarı daha da yükseltmeye ve duvarın üzerinden görünen mavi gökyüzü şeridini daraltmaya başladıklarında delikanlı kendinde harekete geçecek gücü bulamadı, sanki oraya çok çok uzaklardan bakıyormuş gibi izlemekle yetindi sadece. Kaçmak veya dışarıdakilerden yardım istemek, hatta doğrudan duvara tırmanmak için vakit vardı; tırmanıp içinden geçebileceği veya en azından dış dünyayla temas kurabileceği küçük bir boşluk görünüyordu hâlâ. Ama Marlboro'nun kafası başka şeylerle doluydu, belki de hayatına geri dönebilmesi için önce *anlaması* gerektiğini düşünüyordu, hatta belki de iple çekiyordu mağarasının ağzının tamamen kapanacağı ve sessizliğe kavuşup ufkunu genişletmek için ömründe hiç sahip olmadığı kadar geniş bir alana sahip olacağı o ânı.

Boşluk küçüldükçe Balogun pazaryerinin tanıdık sesleri gitgide azaldı, hatta üzerinden hızla geçen ve duvarları sarsan arabaların gürültüsü bile pek duyulmaz oldu. Duvarın tuğla tuğla yükselişi tuhaf bir ona şekilde huzur veriyor ve düşünmesine yardımcı oluyordu. Arada bir yüksek sesle (bu kadar büyük bir yerde nasıl da yankı yapıyordu insanın sesi!) "Umarım muhteşem bir yıldız olursun Ona!" demekten kendini alamıyordu.

Çokça yankı yapan gelen yolcu salonunda birden gürültülü bir şekilde bir cep telefonu çalmaya başladı. Adamın biri sesin kendisinden geldiğini anlayıp ceplerini yokladı, parıldayan ve bağıran aleti buldu, boğuk Bach Mozart Abba çağrısını susturdu: Alo? Oluşturmuş oldukları insan çemberinden ayrılıp hızlıca uzaktaki pencerelere yürürken itiraz etmeye başlamıştı bile: Hayır! Ben zaten mesaj bırakmıştım sana! Almadın mı?

Camın kenarında durup gözlerini karanlığa dikmiş halde birtakım ayrıntılar verdi, açıklamalar yaptı, uzlaşma noktaları aradı, yeniden planlar yaptı, o arada da hızlıca alana inen minik bir jet uçağının fren yapıp durduğunu gören bir tek o oldu. Bir yandan gerçek hayatın dayatmaları karşısında bir orta yol bulmaya çalışırken gözlerini kısıp camdan dışarı baktı, uzakta kemer şeklinde bir ışık ve ardından metal bir merdivenden inen üç adam ve bir kadın gördü; karanlıkta acele acele el sıkışıldığını göz ucuyla seçebildi; orada bekleyen bir limuzinin kapılarının açılıp kapanışını, yanan farların geceyi delip geçişini ve arabanın hızla oradan uzaklaşmasını seyretti.

Tüm bunları ondan başka kimse görmedi; diğerleri onun heyecanlı heyecanlı telefonda konuşup durmasını daha fazla beklemedi ve bir sonraki hikâyeyi o olmadan dinlemeye başladılar.

KASİS

Yedinci Hikâye

Zack ve Marie, Detroit'in dış taraflarındaki büyük bir evde yaşıyordu. Tam çocuk büyütülecek yer. Bir sürü ağaç, güneşin altında kestiren cipler, sokağın hemen sonunda hâlâ beş dolara müthiş bir kahvaltı yapabileceğiniz iyi bir restoran, bahçelerinin bakımını aksatmayan komşular ve bunun gibi şeyler. Yirmi yıldır oradaydılar, herkesi tanıyorlardı, insanların büyüdüklerine ve yaşlandıklarına tanık olmuşlardı. Emekliliği yaklaşan Zack, artık çalışmanın epey zor geldiğini inkâr etmiyordu; Chicago'ya aynı gün içinde gidip gelmek zor oluyordu, hafta sonları da kimseye bir faydası dokunmuyordu (Marie demişti bunu, o da artık gün sayıyordu), çocuklara daha zor tahammül ediyordu – malum, gençlerin tuhaf tuhaf davranışları vardı... Matt olaylara çok sağlıklı yaklaşamıyordu: *O ne biçim saç tıraşı öyle! Hazretin ilgilendiği tek şey Honda'sı – benim satın aldığım motosiklet! Sonra Justine: Justine ondan daha olgun ama niye sürekli benim onu bir şeyleri yapmaktan alıkoyduğumu düşünüyor? Neden her konu hep kavgaya dönüşüyor?* "Annenle gayet iyi geçiniyoruz, hiç fark ettiniz mi?" *Ama biliyorum tabii, bunlar çocuklara anne baba klişeleri gibi geliyor, geleceklerini düşünmüyorlar, öyle bir günün geleceğine bile inanmıyorlar nedense. Ben onların yaşındayken hayatımı planlamıştım, bugün burada olacağımı o günden biliyordum.* Zack oğlunu seyrederken aklının nasıl çalıştığım merak ederdi. *Belki de ona karşı fazla cömert davrandım, kendi hatalarını yapmasına izin vermedim, o yüzden şimdi*

hep dört ayak üstüne düşeceğini zannediyor. Ted'in çocuklarına bak, onlarla sohbet etmek ne kadar keyifli. Kızı şimdi bir yerlerde –Stanford mıydı?– tıp okuyor. Çok zor bu işler, iyi niyet gerçekten de yeterli değil, bazen keşke... ne bileyim işte, gündelik şeyler hakkında konuşabilseydik diyorum. Ne keyifli olurdu, bu yaşımda çocuklarla arkadaş gibi olsaydım. Ama belki de fazla acımasızdı bu değerlendirmeler. Sonuçta Matt daha on yedi yaşındaydı, Justine de son birkaç yıl içinde çok zor zamanlar geçirmişti. O beyinsiz erkek arkadaşı, sonra hastalık. Son gezi ona epey iyi gelmişti, Florida'da iki haftalık bir tatil bile onun biraz daha sorumlu davranmasını sağlamıştı. Acaba üniversiteye mi gitseydi? *Belki sadece biraz kendi başlarına kalmaları gerekiyordur, belki sadece canları sıkılıyordur. Ben otuz beş yaşıma gelene kadar babamla asla anlaşamamıştım. Ne kadar uzun bir süre. Çocuklar hayatımıza çok geç girdiler.*

Günlerden bir gün Detroit Belediyesi dâhiyane bir kararla, kasis koymak için caddeyi bir günlüğüne trafiğe kapatma kararı aldı. *Şimdi mi geldi akıllarına? İnsanlar burada zaten yürüme hızında araç kullanır, I-94 gibi bir yoldan çıkıp da böyle bir yere bağlandığınızda otomatik olarak yavaşlarsınız. On yıl önce hepimizin çocuğu sokakta oynarken daha faydalı olmaz mıydı bu iş?* Zack acaba birileri Matt'ten şikâyetçi mi oldu diye düşündü. Hoş bir düşünce değildi, ama içinden bir ses komşulardan birinin yerinde olsa belki kendisinin de şikâyetçi olabileceğini fısıldıyordu...

Hafif viraj boyunca beş kasis yerleştirdiler, koca bir ağaç gövdesi genişliğinde bir tanesi de tam evlerinin önüne denk geldi. Çok kötü bir iş çıkardılar, asfaltın gri rengine uydurmak kimsenin aklına gelmediğinden tümseğin iki yanında da siyah siyah çirkin macun izleri görünüyordu. Hem aynı gün bitiremediler de, üstlerine beyaz çizgilerini çekmek için bir gün kurumasını bekleyeceklerdi. *Yarın yine gelecekler, aynı gürültü patırtı, yolu kapatacaklar, peki sebep? Bu şehrin bir sürü sorunu var ama bu caddenin trafiği onlardan biri değil.*

Matt kasise saatte yüz kilometre hızla girmişti büyük ihtimalle. Hava karanlıktı. Geç kaldığını biliyordu, hafta içi geceyarısından sonra dışarıda olmaması gerekiyordu. Arkadaşının evinden burası

iki dakikalık sürüş mesafesiydi. Kaskını bile takmamıştı. Saat yarımda birisi zile bastı; Honda'nın motoru hâlâ çalışıyordu ve farı açıktı, ama tam olarak ne olduğunu kim biliyordu ki? Matt birkaç metre ileride asfalta tepe üstü çakılmıştı. Polis geldi, Zack ve Marie geceyi onların yanında geçirdi. Justine'e haber bile veremediler çünkü –Zack'in, şaşırtıcı bir biçimde, kızının şehrin hangi rezil köşesinde arkadaşlarıyla takıldığını merak bile etmeye vaktinin olmadığı yegâne günde– Justine'in cep telefonu kapalıydı.

Saat beş buçukta, gün ağarınca, Zack Marie'yi evde bırakıp yanına metre ve iletki alarak arabasıyla mahalledeki başka bir caddeye gitti. Bir hız tümseğinin yanında durup arabadan çıktı, çömelip inceledi, üzerine boyanmış zikzaklı beyaz çizgilerin genişliğini, uzunluğunu, açısını ölçtü. Eve döndü ve aynı şekli kendi evinin önündeki tümseğin üzerine tebeşirle çizdi. Ölçerek, dümdüz çizgilerle, bire bir kopyası olacak şekilde. Büyük bir dikkatle çizgilerin içini yansıtıcılı beyaz boyayla boyadı. Belediye işçilerinin yapıp yapacağından çok daha iyiydi sonuç, çünkü onlar böyle değer vermezler işlerine.

O tümseğin işi bitince bir sonrakine geçti.

OYUNCAK BEBEK

Sekizinci Hikâye

BİRİNCİ BÖLÜM

1.1 Yukio, Osaka'da geçen çocukluğu boyunca hep kararsızdı. Bazen bir bilgisayar dehası olmak istiyordu. İki dakika sonra fikrini değiştirip çok ünlü bir ressam olmaya karar veriyordu. Aradan biraz zaman geçince kendisini bir beyzbol kahramanı ve astronot olarak hayal ediyordu. Bir türlü kesin bir karar veremiyordu.

1.2 Yukio üniversitede biyokimya okuyup Tokyo Novartis'te işe girdi. Herkesten daha çok çalıştı ve hızlı terfi etti. Gömlek değiştirir gibi kartvizit değiştiriyordu, her yeni kartında bir öncekinden daha afili bir unvan yazılıydı.

1.3 Tokyo Novartis, satış ve pazarlama stratejisinin değerlendirilmesi için McKinsey firmasıyla anlaşınca, firmanın gönderdiği danışmanla Yukio'nun sürekli irtibat halinde olmasına karar verildi. O kadar güvenilir bir konuma gelmişti.

Bu danışmanın Minako gibi görüneceğinden haberi yoktu tabii. İlk buluşmaları için toplantı salonuna girip onu görünce biraz afalladı. Novartis yöneticilerinin toplantı odasında oturuyordu; mavi bir Burberry takım giymiş, inci kolye takmıştı, zarafetin resmi gibiydi. CEO'nun gözlerinin içine bakıyordu. Çok güzeldi.

1.4 Minako'nun babası evlenme kararlarından memnun değildi, memnuniyetsizliğini de hiç saklamıyordu.

Yukio'nun Minako'dan, babasının Japonya'nın en büyük gayrimenkul zengini ve müteahhidi Yoşiharu Yonekawa olduğunu öğrenmesi epey zaman almıştı. Bu, insanın gözünü korkutan bir keşifti. Adam Japonya'nın en yüksek binalarını inşa etmiş kişiydi. Birkaç nesil önce kırsal bölge sayılan Minato-ku gibi yerleri, şehrin hızla gelişen merkezleri haline getirmişti. Kendi AVM'leri, ofis kuleleri, lüks apartmanları ve kültür merkezleri vardı.

Yukio'nun ailesi ise oldukça sıradandı.

Ancak Minako da evlilik konusunda Yukio kadar hevesliydi. "Yukio'ya güvenebilirsin," diyordu babasına. "Bir gün önemli biri olacak. Şimdiden geldiği noktaya bir baksana. Ailevi kökenine rağmen sosyetede nasıl davranılması gerektiğini iyi bilir. Senin bile dikkatini çekmişti bu."

Bay Yonekawa sonunda onay verdi, ama bu evlilik içine hiç sinmemişti. Yukio'ya şöyle dedi: "Kızım daha etkileyici bir koca bulsun isterdim. Aile geçmişi açısından öyle alelade bir kadın olmadığı aşikâr. Yanında mühim bir adama ihtiyacı var diye düşünüyorum." Yukio bu sırada Bay Yonekawa'nın büyük çalışma odasının ortasında dikilmiş, kendini olsa olsa sınıfta mastürbasyon yaparken yakalanmış bir okul çocuğu kadar özgüvenli hissediyordu. "Ama babalar bazen sürprizlere açık olmalıdır. Hayal kırıklıklarına da. Kızım kararını verdi, bu kararın karşısında duracak değilim. Ben söyleyeceğimi söyledim. Umarım sen de ailemize karşı sorumluluklarının hep farkında olursun."

Odadan çıkıp gitti, Yukio boş koridora doğru eğilerek selam verdi.

1.5 Bay Yonekawa kararlarını yarım yamalak uygulayacak birisi değildi. O andan itibaren Yukio'ya müstakbel damat gözüyle bakmaya başladı ve genç adamla akşam yemeğinden sonra tarihten ve ticaretten bahsettikleri buluşmalara vakit ayırdı. Göz kamaştırıcı bir düğün tertipledi. Yukio'nun ailesinin diğer zengin ve güç sahibi misafirlerle hiçbir ortak noktası olmamasına rağmen onlara saygı, hat-

ta sevgi gösterdi. Yeni evlilere Jiyugaoka'da çok güzel bir ev aldı.

Yukio son derece mutluydu. Çok sevdiği Minako'nun yüzünün de evlilik sevinciyle parladığını görünce mutluluğu iki katına çıktı.

İKİNCİ BÖLÜM

2.1 Yukio, muhtemelen farkında olmaksızın, hayatta gelebileceği yerle ilgili hep belli bir üst sınır olduğunu varsaymıştı.

Bütün enerjisini ve hırsını, büyük bir uluslararası firmada hızla yükselmeye ve daha geniş çaplı sorumluluklar üstlenmeye adamıştı. Şimdiye dek kariyer basamaklarını koşarak, bazen de ikişer ikişer çıkmıştı. Minako'yla tanışana kadar tüm bunlar onu kendince *başarılı bir adam* kılmaya yetiyordu.

Evlilik hayatında ise bu kariyerin aslında çok cüzi bir başarı olduğunu fark etti. Sonuçta maaş denen şey neydi ki? Firmanın onun çok çalışması karşılığında ödediği bir tür tazminat. Tamam, maaşı az buz değildi ama bir sebepten birkaç ay işsiz kalsa yine ekonomik sıkıntıların pençesinde bulurdu kendini. İşin özü, Yukio servet üreten herhangi bir şeye *sahip* değildi. Oysa Minako'nun etrafındaki herkes böyle şeylere *sahipti*. Şirketler, fabrikalar, araziler, binalar... Minako bile McKinsey'de hissesi olduğu için şirket ortağıydı. Minako'nun, Jiyugaoka'daki –Yukio'nun normalde almaya asla parasının yetmeyeceği– evlerine akşam yemeğine gelen arkadaşları sanki kitap veya çorap alınaktan bahseder gibi gayrimenkul veya şirket satın alma planları yapardı. Yukio da bunları gördükçe, acınacak derecede sınırlı bir hayal gücüne sahip olduğu için kendine lanet etmeye başladı.

Ama çok şükür hâlâ gençti ve tuttuğu yolun yanlışlığını vaktinde görecek kadar aklı başındaydı.

2.2 Yukio bir İş Planı hazırlamaya başladı. İlk başlarda bundan Minako'ya bahsetmedi, önce bütün detayları düşünüp bütün olasılıkları araştırdığından emin olmak istedi. Plan hakkında düşündükçe he-

yecanı daha da arttı. Günlerce Novartis'te, internete girip birtakım rakamlara ve tahminlere bakmaktan başka bir şey yapmadı, birisi ona falanca raporu sorunca veya filanca meselede görüş belirtmesini isteyince bile gözünü ekrandan zor ayırıyordu. Firmadaki konumu gereği son derece kıymetli piyasa verilerine erişimi vardı ve bu fırsatı sonuna dek değerlendiriyordu. Akşam on-on bire dek ofiste kalıyor, gelecekteki ciro tahminlerini, sermaye ve insan kaynağı gereksinimlerini raporlamakla uğraşıyordu.

Patronu, akşam olup da eve gitmek üzere çıkarken, camın önüne gelip Yukio'nun ofisine bakar ve karanlıkta oturan Yukio'nun Toshiba bilgisayarından yansıyan mavi ışıkta hayaleti andıran yüzünü görüp, "Bunu terfi ettirmekle iyi yaptık," diye düşünürdü.

2.3 Yukio, Minako'yu Ginza taraflarında sessiz bir restoranda akşam yemeğine çıkardı. O mekânı sevdiğini biliyordu. Minako, Yukio'dan da fazla, uzun saatler boyunca çalışıyor, hafta sonları bile işe gidiyordu; bu yüzden, ikisi oturup doğru dürüst sohbet etmeyeli haftalar olmuştu. Minako, Sony için geliştirdikleri yeni projeden söz açtı. Şu anda Sony'nin müzik satışlarını mahveden, gelecekte de film satışlarına aynı şekilde etki etmesi beklenen korsan ses ve görüntü kayıtlarıyla savaşmak üzere hazırlanan uzun vadeli bir projeydi bu. Bahsettiği her şeye son derece hâkimdi, anlattığı her şeyi heyecan verici kılıyordu ve espri anlayışı oldukça gelişkindi. Ne kadar şanslı bir kocaydı Yukio.

Yukio planını anlatmaya başladı. Gergindi, çünkü artık planına çok fazla bağlanmıştı ve Minako'nun da plana ikna olmasını istiyordu. Sonuçta karşısındaki sadece karısı değil, McKinsey'de çalışan bir uzmandı aynı zamanda.

Minako ardı ardına sorular sordu, Yukio bazılarına ikna edici cevaplar veremedi. Yukio anlatırken sabırla dinliyor, bir noktada "Bu rakamlara nasıl ulaştın?" veya "Madem bu kadar iyi, neden şimdiye kadar kimse girmemiş bu işe?" gibi sorularla araya giriyor, Yukio'dan her bir varsayımını temellendirmesini istiyor ve planın başarısız olabileceği senaryolara dikkat çekiyordu.

Yukio gereken tüm araştırmayı yapmış olduğunu ve aklında ka-

lan şüphelerin yalnızca yüzeyin altında belli belirsiz dalgalanan ufak tefek gri bölgelerden ibaret olduğunu düşünüyordu. Ama Minako, cin fikirli bir leylek gibi bunların hepsini gagalıyor ve Yukio'nun gerekçe gösteremediği, varsayımlarla geçiştiremediği ve ortadan kaldıramadığı kıpır kıpır, ıslak ve parlak bir balıkla ortaya çıkıveriyordu.

İzahatı bitirdiğinde Yukio'nun cesareti kırılmıştı. Minako gülümsedi.

"Benim işim böyle sorular sormak. Üzülme hemen. Bence muhteşem bir plan hazırlamışsın. Seninle gurur duydum. Ortaya sağlam bir şey çıkaracağından şüphem yoktu."

Yukio rahatladı. Kendini zafer kazanmış gibi hissetti.

"Sermaye bulmam gerekecek. Bu projeyi önümüzdeki üç sene boyunca finanse edebilmek için 1,2 milyar yene ihtiyacım olacak. Ondan sonra para kazandırmaya başlaması gerekir."

"Babamdan isteyelim."

Bu konuyu *o* açtığı için Yukio oldukça memnundu.

"Ama damadısın diye sana iltimas geçeceğini düşünme. Buna da herhangi bir yatırım gözüyle bakacaktır. Karşısına kusursuz bir planla çıkman gerekecek. Sana yardım ederim. Eğlenceli olur."

"Tabii ki," dedi Yukio, belli etmek istediğinden daha heyecanlı bir ifadeyle. "Ben de kayırılmak istemem zaten."

2.4 Bay ve Bayan Yonekawa'nın Aoyama'daki evlerinde akşam yemeği yediler. Minako'nun iki kız kardeşi de oradaydı ve Bay Yonekawa'nın her zamanki gibi anlatacak pek çok hikâyesi vardı. Yemekten sonra, bütün neşesiyle, yanakları şaraptan al al, yan odaya buyur etti Yukio ve Minako'yu.

"Evet, Yukio. Bana anlatacakların var sanırım."

"Var efendim. Sanırım yeni bir iş planı geliştirdim–"

"Bir saniye bekle lütfen. Şöyle bir rahat oturalım önce. Ne içersin? Viski-soda?"

İçkileri koyup yerine oturdu. "Evet, şimdi anlat lütfen aklındakini."

Yukio son birkaç yıldır geleneksel kimya konusuna kafa yoru-

yordu. Bitkilere, karışımlara, bitkilerin işlenme şekline dair hâlâ kayıt altına alınmamış ama aslında piyasada kullanılabilecek çok fazla geleneksel bilgi olduğu kanaatindeydi. Bu durum da gitgide daha fazla önem kazanıyordu; çünkü onun analizine göre ilaç endüstrisi kârlılığını sürdürmek için gereken yeni özgün bilgiyi üretmekte giderek daha da zorlanıyordu. Dünyanın her köşesinde yüzyıllardır halk hekimlerinin ve geleneksel kimyagerlerin yaptığı deneylere dayalı sistematik bir veritabanı kurulabilse, bu durum yeni ürün arayışındaki bir şirketin belirsizlik içeren birçok aşamayı tek hamlede atlamasını sağlamaz mıydı?

"İlaç sektöründeki pek çok insan bu fikri aptalca bulacaktır. Bahsettiğim alanlarda ilgilenmeye değer hiçbir şey olmadığını, olsa bile patent alınamayacağını, dolayısıyla girilecek çabaya değmeyeceğini söyleyeceklerdir. Ama biz esasen, sahadaki bulgularımızı, modern uygulamalar kullanarak patentleyebileceğimiz yeni şeyler bulmak için birer başlangıç noktası olarak kullanacağız. Bu yaklaşımın normalde gereken Ar-Ge çalışmalarını en az üç-dört yıl kısaltmamızı ve sektörün devlerinin bile aklına gelmeyecek ürünler elde etmemizi sağlayacağına inanıyorum."

Gece boyunca uzun uzun konuştular. Yukio, halk hekimliğinin gelişmiş olduğu birden fazla ülkede eşzamanlı çalışacak bir araştırmacılar ağı planından söz etti. Yöntemin işlerliğini, grafik ve tablolara yansıttığı verilerle destekledi. Yaklaşımının neden benzersiz olduğunu ve diğer şirketlerin yaratabileceği tehditlerin neden önemsiz olduğunu izah etti.

Yukio –ve bu sunumda kullandığı argümanları mükemmelleştirmek için epey çaba sarf etmiş olan Minako– merakla Bay Yonekawa'nın yüzüne baktı. Bay Yonekawa düşünceliydi.

"Minako sana muhakkak bahsetmiştir, senin iyi bir koca olacağın konusunda beni ikna etmesi için çok çabalaması gerekmişti. Şimdi görüyorum ki sana duyduğu güven temelsiz değilmiş. Çok iyi bir plan bu, Yukio. Ben iş planı diye buna derim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

3.1 Yukio Novartis'teki işinden olabildiğince çabuk ayrılıp kendisine evde bir ofis kurdu. Planını uygulamaya geçirebilmek için başını işinden kaldırmadan çalıştı. Günde altı toplantıya giriyor, kadroya yeni insanlar katıyor, şirket isimlerini tescil ettiriyor, mali planları hazırlıyordu. Bu işe uygun entelektüel esnekliğe ve fiziksel yeterliliğe sahip bilimadamlarına ulaşabilmek için Avustralya'ya, Hindistan'a, Ekvador'a ve Brezilya'ya uçtu. Anlaştığı on kişiyi Tokyo'ya getirip bir ay boyunca bildiklerini paylaşmak, sahada tam olarak ne arayacaklarını netleştirmek, şirket prensiplerini ve çalışma normlarını belirlemek üzere bir dizi toplantı düzenledi. Onlar Tokyo'dan ayrılıp saha çalışmasına başlayınca, Yukio da dikkate değer bir şey keşfedildiğinde Ar-Ge çalışmalarını yürütebilecek laboratuvarları tespit etmeye girişti.

Epey çetin bir projeydi ve kısa zamanda Yukio'nun bütün işi gücü bu oldu. Eğer bir toplantıya katılmıyorsa ve uyanıksa bilgisayar başından bir saniye bile ayrılmıyordu. Online bilimsel veritabanlarından aynı anda üç farklı makale okuyor, e-postalarını cevaplıyor, planlarını ve tahmin verilerini revize ediyor, nihai ürünü satabileceği şirketlerin listesini hazırlıyor, sanal ekibi için yeni talimatlar yazıyordu... Minako işten dönünce kafasını kapıdan içeri uzatıp, "Nasıl gidiyor?" diye sorardı, yüzünde yorgun bir gülümsemeyle.

"İyi."

Sonra da işine geri dönebilmek için karısının kapıdan çekilmesini beklerdi.

Sabah üç-dört gibi yatıyor, yatağa girer girmez aklında o gün yapmadığı işleri listeliyordu. Birkaç saat sonra, zaman onsuz akıyor diye gergin ve sinirli bir şekilde yataktan fırlıyordu. Bazen birkaç gün arka arkaya pijamalarını hiç çıkarmadığı oluyordu.

Bedensel mecburiyetlerin hepsinden tiksinir olmuştu. Açlığını unutmasına yarıyor diye sigara içmeye başladı. Artık açlığa direnemediğinde de yakınlardaki bir Çin restoranını arıyor, eve yemek söylüyordu. Bilgisayarının etrafı, bir şehri kuşatan çöp dağları gibi

kullanılmış tabaklar ve yarısına kadar dolu bardaklarla çevrilmişti. Tuvalete gitmek için bilgisayar başından kalkmak zorunda kalınca sinirlenip küfrediyordu.

Arada sırada Bay Yonekawa telefon ediyordu. Hep aynı şakayı yapıyordu. "Yatırımımı kontrol ediyorum," deyip gülüyordu. Tavrı Yukio'ya çocukça geliyordu.

3.2 Aylar geçti.

3.3 Bir cumartesi gecesi Minako, Yukio'yu güçbela evden çıkarmayı başardı. Yukio onun iş çıkışına gitti, oradan yakındaki bir restorana geçtiler.

"Bu şekilde devam edemezsin Yukio," dedi Minako alçak sesle. "Şu haline bak. Evlendiğim adam değilsin artık. Gözlerin iyice çöktü, saçın sakalın birbirine karıştı. İğne ipliğe döndün. Gözün kimseyi görmez oldu. Durup dinlenmeyi unuttun."

Yukio birasından bir yudum aldı; gözlerini indirmiş, masaya bakıyordu.

"İş açısından düşünürsek de iyi durumda değilsin. Ticaret dediğin, bir işi uzun süre boyunca hatasız idare edebilecek insan ister, altı ayda posası çıkan insan değil. Böyle gidersen sen de hurdaya çıkacaksın. Herkesin istirahate ihtiyacı vardır. Sosyalliğe ihtiyacı vardır. Bir *evliliğe* ihtiyacı vardır. En azından benim var."

Yukio öfkeyle baktı.

"Senin bu ezbere laflarından bıktım Minako. *Herkesin istirahate ihtiyacı vardır, herkesin günde üç öğün yemek yemesi gerekir, herkes şöyledir, herkes böyledir* Ben herkes değilim. Oraları çoktan geçtim. Ben artık bunun ötesinde bir şeye dönüşüyorum. Önemli bir şey inşa ediyorum. Bu da bütün konsantrasyonuma mal oluyor. Senin bu konuşmaların da ne kadar sıkıcı bilemezsin."

O sırada yemekleri geldi. Sessizce yediler.

3.4 Yukio bilimadamlarını birbirine ve kendisine bağlayan bir intranet altyapısı kurdu. And Dağları'ndaki köylerden, Queensland ormanlarından raporlar gelmeye başladı. Brezilya'da geleneksel ola-

rak yapıştırıcı niyetine kullanılan bir bitkiyle ilgili gönülsüz bir-iki tartışma döndü. Kimse pek heyecanlı görünmüyordu.

Aslında bilimadamlarının sunduğu raporların büyük kısmı gezi anılarından oluşuyordu. Çektikleri mide problemleri. Kene ısırması. Amazon'un derinliklerinde jaguarla karşılaşma. Himalayalar'daki kulübelerde yatak konulacak yerin ineğin yattığı bölmenin üstüne denk getirilmesiyle hayvanın vücut ısısından faydalanmaya yarayan orijinal tasarım. Elektrik ve internet bağlantısı sıkıntıları. Misafirperver yerlilerle edilen şen sohbetler.

Bu tip raporlar üzerine Yukio'nun sabrı hızla tükendi. Birkaç gün kendini tuttu, ama Achuar kadınlarının cinsel cazibesini en ince detaylarına kadar inceleyen bir rapor, bardağı taşıran damla oldu.

"Hepinize hatırlatmak isterim ki, tatilde değilsiniz," diye başladı yazmaya. "Burası da seyyahların anılarını paylaştıkları bir forum değil. Artık böyle gayriciddi şeyler görmek istemiyorum, önemli işlerle uğraşan bilimadamları olduğunuzu unutmamanızı rica ediyorum. Lütfen elinizi biraz daha çabuk tutun. Bulunduğunuz yerde ilgilenmeye değer bir şey yoksa hemen başka bir yere ilerleyin."

Ah bir bilselerdi onun burada nasıl bir hayat sürdüğünü. Her şeyi halledebilmek için günde on sekiz ila yirmi saat çalıştığını. Onların da kendi paylarına düşeni yapması gerekiyordu.

3.5 Aslında Yukio, Minako'ya ya da hayatındaki diğer insanlara artık değer vermiyor değildi. Sadece şimdi böyle şeylerin zamanı değildi. Bu gerekli –ve geçici– bir dönemdi. Yaklaşık bir yıl içinde şirketin işleri biraz yoluna girmiş olurdu, o da başka şeylere vakit ayırabilirdi. Başka insanlara. O zamana kadar Minako işiyle, arkadaşlarıyla, ailesiyle yetinmeliydi. Habire sinirlenmesinin kimseye faydası yoktu.

Şimdi, şu anda, işlerin böyle ilerlemesi gerekiyordu. Keşke Minako da bunu anlayabilseydi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

4.1 Yukio bir öğle yemeği vaktinde, artık hep sipariş verdiği Çin restoranının yemeklerinden bir lokma daha yemeye tahammül edemeyeceğini fark ettiğinde, projesi üzerinde sekiz-dokuz aydır çalışmaktaydı. Ani bir dürtüyle dışarı çıkıp yemek yemeye karar verdi. Üzerine bir kot bir de tişört geçirip evden çıktı.

Jiyugaoka metro istasyonuna yönelmek yerine diğer tarafa dönüp mahallenin geri kalanının neye benzediğini görmeye karar verdi. İlkbaharın sonlarında çok güzel bir akşamüstüydü, kargaların arada sırada duyulan şikâyetçi çığlıkları dışında neredeyse hiç ses yoktu. Hafif rüzgârda kocaman kelebekler uçuşuyor, Porsche ve Mercedes arabaların üstüne çökmüş kediler tembel tembel etrafı seyrediyordu. Birkaç köşede, geçen yüzyılın başlarından kalma tek katlı evler hâlâ seçilebiliyordu; kiremitli alçak çatıları ve ahşap doğramaları, bahçe çitlerinin ve etraflarını muhafız gibi sarmış porsuk ağacı kümelerinin ardında neredeyse görünmüyordu. Ama çoğu, tasarımında paralelkenar ve üçgenlere ağırlık verilmiş, çelik kapılı, daha seyrek bir bitki örtüsüyle kaplı daha küçük bahçelerinde ormangülleri ve sarmaşık güller bulunan yeni evlere yer açmak için yıkılmıştı.

Anacadde, sağında solunda antikacılar, güzellik salonları, el yapımı seramik işler satılan mağazalar bulunan güzel bir yaya caddesiydi. Her yerde bebekleriyle gezen genç ve güzel anneler vardı. Cadde, artık yolun altından akan bir nehrin üstüne yapılmıştı.

Yukio, tabelasında "Anna Miller'm Çörekleri" yazan ve dışarıdaki tüm genç annelerin biraz önce uğramış olduğu anlaşılan bir dükkânın önünde durdu. Masaların araları bebek arabalarıyla doluydu, küçük çocuklar annelerinin kendileriyle ilgilenmesini bekliyordu, kadınlarsa aralarında sohbet ediyordu. Kuaför eli değmiş saçları, Louis Vuitton çantaları ve tırnaklarına özenle çizilmiş desenlerle hepsi kusursuz görünüyordu.

Bir kadın garson gelip siparişini aldı. Hamburgerle kola istedi. Garson en az yirmi beş yaşındaydı ama mekânın küçük-kız-çocuğu

üniformasını giymişti: pembe mini etekli elbise, beyaz diz altı çorap, saçta da pembe bir kurdele. Tatlı tatlı gülümsedi.

Yukio hamburgerini yavaş yavaş çiğnerken etraftaki kadınları seyretti. Rujlarını, pedikürlü ayaklarını, çocuklarıyla ilgilenirkenki rahat tavırlarını.

Epeydir sevişmediğinin farkına vardı.

4.2 Aslında, son birkaç haftadır dilinin arka taraflarında gezinip duran tuhaf tadın yalnızlıktan başka bir şey olmadığını anladı.

O âna kadar ne olduğunu çözememişti.

Onu seven muhteşem bir karısı ve mutlu bir evliliği olan bir adam olarak yalnız olması ne kadar saçmaydı!

Minako'ya sürpriz yapıp akşam yemeğini kendi pişirmeye karar verdi. En son ne zaman beraber yemek yediklerini hatırlamıyordu bile. Markete gidip torbalar dolusu alışveriş yaptı. Bir yandan ıslıkla eski pop şarkıları çalıp bir yandan zencefil ve yeşil soğan doğrayarak işe koyuldu.

Akşam oldu, saat ona gelirken Yukio sabırsızlanmaya başladı. Yemek epeydir hazırdı ve masaya koyduğu mumlar yarıya kadar erimişti bile. Minako'yu aradı.

"Neredesin?"

"Restorandayım. Arkadaşlar var. Ne oldu?"

"Ama ben akşam yemeği pişirmiştim ikimize."

"Nereden bilebilirdim Yukio? Her gece koşa koşa eve gelip tek başıma oturarak, kırk yılın başında senin yemek yapmaya karar vermeni mi bekleyeyim? Bir dahaki sefere randevu al."

Minako telefonu kapattı. İnsanların sohbet edip gülüştüğü bir yerdeydi. Yukio o kadar öfkelendi ki, pişirdiklerinden yiyemedi bile.

"Bu zenginlerin sorunu da bu işte," diye düşündü. "Dışarıya karşı son derece nazikler ama kalpleri taştan da sert."

4.3 Yukio öğle yemeği için düzenli olarak dışarı çıkmaya başladı. Önceleri çoğunlukla Jiyugaoka civarına gidiyordu, sonra uzak yerlere de gitmeye başladı.

"Şu anda bilimadamlarının bir buluşla gelmesini beklemek dışında yapabileceğim pek bir şey yok," diye düşünüyordu. "O zaman sürekli evde oturmanın ne anlamı var?"

Metroya binip şehrin farklı yerlerine gidiyordu. Bir gün Aoyama mezarlığının etrafında iki saat yürüdü. Bir başka gün Şinjuku'daki striptiz kulüpleriyle dolu dolambaçlı sokaklarda amaçsızca dolaştı. Sanat galerilerine, parklara, alışveriş merkezlerine gitti. Bazen akşama kadar dışarıda kaldı.

Bundan Minako'ya bahsetmedi. Aklının nasıl çalıştığını anladığını zannetmiyordu. Veya hayattan beklentisinin ne olduğunu. Yapması gereken işler gitgide azalsa da Minako yatana kadar kendini odasına kapatmaya devam etti.

Bir akşam Minako kapıyı açtı ve bir süre orada dikilerek Yukio'yu seyretti. Geceliğini giymiş, saçlarını tararken sordu:

"Seni bugün birkaç kez aradım. Açmadın."

"Öyle mi?" dedi Yukio, aklı başka bir yerde. "Herhalde başka bir şeyle uğraşıyordum o sırada."

4.4 Yukio bir gün yürüyüş için Asakusabaşi yakınlarındaki nehrin kenarına gitti. Depoların, toptancıların ve küçük tekstil fabrikalarının olduğu bir bölgeydi burası. Çin'den gelen oyuncaklar koli koli kaldırımın üstüne yığılmıştı; vitrinlerde plastik Disney oyuncakları, havai fişekler, elektronik oyunlar, kâğıt lambalar ve geleneksel Japon oyuncak bebekleri vardı.

Yukio ara sokakların birinden geçerken kepenkleri açık bir garaj dikkatini çekti. İçerisi tavandan sarkan yapay uzuvlarla doluydu. Kollar, bacaklar, ayaklar, parmaklar. Hepsi tavandaki kancalara iplerle asılmıştı ve rüzgârda hafif hafif sallanıyorlardı. Görüntü biraz ürkütücüydü. Sanki bir katliam yaşanmış da herkesin vücudu parça parça olmuş gibiydi. Ama aynı zamanda etkileyici bir görüntüydü de. Garaja yaklaşıp önünde dikildi.

Bir adam tavandan sarkan organların seri numaralarını not alıyordu. Yukio'ya döndü.

"Buyurun, size yardım edebilir miyim?"

"Evet – yani hayır, aslında yardım edebileceğiniz bir şey yok.

Sadece bakınıyorum. Ne kadar ilginç nesneler."

"Dünyada türünün en iyi örnekleri." Bir kolu kancadan kurtarıp Yukio'ya uzattı. "Dokunun. Daha iyisini bulamazsınız. Yüzeyi, insan derisi ile aynı esneklik değerine sahip çok özel bir polimer malzemeden üretilmiştir. Vücut sıcaklığını yansıttığı için dokunulduğunda ten sıcaklığı hissettirir. Bakın dirseği nasıl bükülüyor. Ayırt edemezsiniz bile."

Yukio dokundu. İçi gerçekten bir tuhaf oldu. Aynen insan gibiydi, bir şey hariç. Tamamen kılsızdı.

"Her rengi, her boyu vardır, hastanın bedenine göre. Şu tarafta çocuklar için olanları da var. Bakın."

Küçük bir çocuğa uyacak boyda bir bacak indirdi. Üç-dört yaşa göre.

"Bacağını kaybeden çok çocuk oluyor mu ki?"

"Hem de nasıl."

Yukio bacağın her tarafını inceledi. Ayak yekpareydi, parmakları bitişikti, ama her birinin boyalı birer tırnağı vardı.

"Satılık mı bunlar?" diye sordu.

"Normalde sadece hastanelere satıyoruz. Ama istiyorsanız bir tane satın alabilirsiniz. Ama ne işinize yarayacak, bilmem. Kolunuz bacağınız yerinde gibi görünüyor! Yalnız oldukça pahalıdır bunlar."

Yukio bir dakika düşündü.

"Olsun. İki kol, iki de bacak alayım. Ufakça olsun. Genç bir kadının boyuna göre diyelim."

"Peki," deyip eğilerek selam veren adam istenen parçaları bulmaya gitti, Yukio adamın aklının karıştığını fark etmişti.

"Bunlar nasıl?"

Adam bir elinde iki kol, diğerinde iki bacağı iplerinden tutuyordu. Yukio bacaklardan birini alıp kendi bacağına yapışık halde yere dikti. Kendi bacağından daha küçük ve inceydi. Ne kadar narin bir şeydi. İçini tuhaf bir şefkatle doldurmuştu.

"Gayet iyi. Kollar da bacaklara uyumlu boyda değil mi?"

"Aynen öyle. Hepsi bir altmış boylarında bir insan için üretilmiş parçalar."

Yukio dikkatle hepsini inceledi. Hâlâ düşünüyordu. "Renkleri

gayet güzel. Açık renk, hafif bir parlaklığı da var," dedi. Ardından da, "Alıyorum," diye ekledi.

"Dördü beş yüz bin yen ediyor."

Yukio gözünü bile kırpmadı.

"Peki."

"Adam parçaları dikkatle sardı ve Yukio'ya iplerle bağlanmış bir karton koli içinde teslim etti.

"Çok teşekkürler."

"Ben teşekkür ederim."

Adam kapıda dikilip Yukio'nun sokak boyunca uzaklaşmasını seyretti.

4.5 Koli bir hafta kadar Yukio'nun çalışma odasında bir dolabın içinde saklı durdu. Bazen gün içinde kolidekileri çıkarıyor, uzun uzun seyrediyordu. Sonra toplayıp kaldırıyordu.

4.6 Yukio bu parçaları kullanarak bir oyuncak bebek yapmaya karar verdi. Eskiden de böyle şeylerle uğraşmayı severdi. Kolları ve bacakları birleştirebileceği bir gövde tasarlamaya başladı. İki gün öğleden sonralarını ihtiyacı olan çeşitli malzemeleri bulmaya harcadı ve sonra çalışmaya koyuldu. Hafif ve esnek bir metal kullanarak omuzları, omurgayı, leğen kemiğini ve kaburgaları ortaya çıkardı, bu iskeletin üzerine de açık kahverengi bezden yaptığı deriyi kaplayıp dikti. Gövdenin içini, havayla temas edince sıkı ve elastik bir maddeye dönüşen endüstriyel bir köpükle tamamen doldurdu. Bir çift küçük göğüs yapıp onları da gövdeye dikti. Sonra bacakları ve kolları ekledi.

Hâlâ bir kafası yoktu. Bir süre boyunca yüzünün derisini kol ve bacaklarındaki muhteşem deriyle benzer şekilde nasıl üretebileceğini düşündü. O garaja geri dönmek istemiyordu. En son uyluktan deri nakli yapmaya karar verdi. Her iki bacaktan da birer şerit kesip bunları ahşaptan oyduğu bir kafatası ve boyun modeli üzerine gerdirdi. Derinin altından cam gözbebeklerini oturttu, kaş ve kirpikleri yapıştırdı. Dolgun dudaklarını rujla boyadı. Kafasına bir peruk yerleştirdi. Sonra da pembe iç çamaşırlarını ve kısa (ama bacaklarında-

ki yara izlerini kapatacak kadar uzun) mavi elbisesiyle topuklu küçük siyah ayakkabılarını giydirdi.

Onu masasının yanındaki sandalyelerden birine oturttu. Mavi gözlü ve kumraldı, tıpkı Şibuya'daki *kogirls* gibi. Ama o farklıydı. Daha asildi.

Adını Yukiko koydu. Yukio gibi.

4.7 Yukio her akşam Yukiko'yu, Minako gelmeden önce dolaba saklıyordu. Sabahları, kahvesi demlenir ve bilgisayarı açılırken onu dolaptan kurtarıp yanına oturtuyordu.

Yukio bilgisayardan önemli bazı bilgiler edinir ve dünyanın dört bir köşesine sert talimatlar yollarken, Yukiko da sevgi dolu bir şekilde yanında oturuyor, gözünü bir an bile ondan ayırmıyordu. Yukio'nun iş konusunda zihni açılmıştı. Çalışmaları tekrar anlam kazanmıştı.

Bazen o da dönüp Yukiko'ya bakıyordu. Adeta mükemmeliyetin resmiydi. O sabit bakışında, her görüşünde içinde çarpıntı yaratan masum bir merak duygusu vardı.

"Sana göz kulak olacağım Yukiko. Bunu biliyorsun, değil mi? Seni bu dünyaya ben getirdim, asla da yüzüstü bırakmayacağım."

BEŞİNCİ BÖLÜM

5.1 Yukio, Yukiko'yla ilk kez seviştiğinde orgazm sırasında beyninin patlayacağını düşündü. Kapalı gözlerinin ardında bir yerlerde turuncu dillerden ve zümrüt yeşili yıldırımlardan oluşmuş bir kraterin derinliklerine doğru yuvarlanıyordu. Eflatun bulutlar aralanıyor, kocaman bir kulenin çatısı ayaklarının altına doğru uzanırken aşağıda egzotik çiçeklere bürünmüş bir şehir parıldıyordu. Rüzgâr o erişilmez irtifada gelip vücudunu yalıyor, etrafını sararken kulağına daha önce duyulmamış sözler fısıldıyordu. O ise kendini mutlu bir unutkanlıkla, birazdan tekrar Yukiko'nun saçlarına geri dönen rüzgâra bırakıyordu.

Yukiko çıplaklığının farkında olmaksızın uzanmıştı oracığa; yüzü Yukio'nun iç huzurunun aynası gibiydi. Dışarıdaki akşamüstü güneşi, bacaklarındaki meniden incileri ışıl ışıl parlatıyordu.

ALTINCI BÖLÜM

6.1 Yukio bir gün alt kata inince Minako'yu elinde bir bez ve son derece asık bir suratla çalışma odasında temizlik yaparken buldu.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu panik içinde.

"Senin arkanı topluyorum," dedi Minako, boş bardakları ve dolup taşmış küllükleri gürültüyle bir tepsiye sıralarken.

Bir dakika daha gecikse dolabı açmış olacaktı.

"Ahıra dönmüş burası. Nasıl bir insan böyle bir yerde yaşamak ister, aklım almıyor. Bu ev alınırken cebinden tek bir kuruş bile çıkmış olsaydı belki burayı kendi özel barakan gibi kullanmaya hakkın olurdu. Ama bir kuruş bile katkın olmadı. Bunu aklından çıkarma."

"*Dışarı* çık Minako. Burası benim çalışma odam. Ben temizlerim. Hemen şimdi temizleyeceğim. Ama çık buradan."

Minako gözlerinde sessiz bir öfkeyle ona doğru döndü.

"İnanılmazsın. Başka da bir şey demiyorum."

Kapıyı çarparak odadan çıktı. Bir dakika sonra evin dış kapısı da çarpıldı, bahçe zeminine vuran topukların sesi duyuldu; araba gürültüyle çalıştı ve uzaklaştı. Sokağın sessizliği geri dönmüştü, Minako artık yoktu. Yukio kederle içini çekti.

Dolabı açtı, Yukiko bıraktığı gibi duruyordu. Onu dışarı çıkarıp sıkı sıkı kendi vücuduna doğru bastırdı. Minako Yukiko'nun onun için ne anlama geldiğini asla anlayamazdı. Ucuz kurtulmuştu.

6.2 "Seni burada tutmak gitgide daha tehlikeli oluyor Yukiko. Çok tehlikeli. Minako bizi asla anlamaz. Seni bulursa felaketimiz olur bu. Sana çok kötü şeyler yapar."

6.3 Birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra Yukiko'yu arabanın

ön yolcu koltuğuna oturtup, dairelere bakmak üzere Tokyo'nun dışına doğru sürmeye başladı. Çiba'da, bir ara bir ilaç şirketinin laboratuvarına geldiği sırada görmüş olduğu Makuhari teknopark bölgesine geldi. Burası Tokyo'nun yalnızca kırk beş dakika dışındaydı ama daha ucuz ve daha rahattı. BMW, Sharp, Canon, Fujitsu ve IBM gibi büyük firmaların burada ofisleri vardı ve çalışanların kalması için de Çiba Bölge İdaresi büyük bloklar inşa etmişti. Tabelada "Makuhari Körfez Evleri: 21. Yüzyılın Şehir Yaşamı" yazıyordu. Otoparklı, çevre yoluna yakın yüksek binalardaki dairelerin tasarımı da şıktı; ayrıca burada çalışanların çoğu yoğun bir çalışma temposunda olduğu için kimse kimseyi tanımıyordu, bu da Yukio'nun buraya tanınmadan, rahatça gelip gidebileceği anlamına geliyordu.

Bulabildiği en küçük daireyi kiraladı. Depozito, hava parası ve kira sekiz yüz bin yen tutmuştu. Yukio şirket adına çek yazdı. Kendi banka hesabında öyle bir para yoktu, Minako'yla ortak hesaplarını da bu işe bulaştırmak istemiyordu. Bunu şirket masrafı olarak göstermenin bir yolunu bulacaktı artık.

Sarıldığı Yukiko'yla birlikte yeni tuttuğu evin zeminine uzandı. "Hepsi senin için. İşte birlikte zaman geçireceğimiz yer burası. Sen benim bebeğimsin Yukiko. Bir tek benimsin. Seni benden kimse alamaz."

Akşam oradan çıkarken cep telefonuyla Yukiko'nun bir resmini çekti. Çıktı alıp cüzdanına koyacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

7.1 Yukio'nun yapması gereken bir sürü birikmiş iş vardı ama evde Yukiko'suz çalışmak hiç kolay gelmiyordu. Dikkati dağılıyordu. Yukiko hakkında böyle hissedeceğini hesaplayamamıştı. Ama onu elleriyle yapmıştı işte, *kendisinin* bir parçasıydı o; bu yüzden de onunla beraberken her zamankinden daha fazla kendisi gibi hissediyordu. Onsuz, tek başına kalakalmış gibi hissediyordu. Kendine şöyle diyordu:

"Şirketini de ihmal etme. O da senin kendi ellerinle yarattığın bir şey. Sen olmasan şirket de olmazdı. İlgini senden türeyen bu ikisi arasında daha dengeli dağıtabilmen gerekir. Şirket henüz yavru bir kuş, senden gelebilecek her şeye ihtiyacı var."

Ama bu dediklerine kendini inandırması kolay değildi. Yukiko olmadan hiçbir şey ilgisini çekmiyordu.

7.2 Onunla bağlantıda olmaya ihtiyacı vardı. Evden çıkabildiği ilk fırsatta onu görmeye gitti. Tokyo'dan çıkış yönünde trafik berbattı, yol boyunca küfürler edip durdu. Sonunda arabayı park edip asansöre gitti, on beşinci katın düğmesine bastı, numaraların artışını izledi. Koridoru koşar adım geçerken anahtarı çıkarmış elinde tutuyordu; yepyeni kapıyı açtı ve Yukiko işte oradaydı. Boş ama iyi tasarlanmış alanın ortasında, sırtını duvara vermiş duruyordu; bu yankılar odasının melankolik yabancılığı, güzelliğini daha da öne çıkarmıştı.

Yukio hızlıca soyunup Yukiko'nun yanına uzandı, onun elbiselerini çıkarırken kulağına rahatlatıcı cümleler fısıldadı. Ev hâlâ alçı ve yeni döşemelerin kokusunu taşıyordu, ama bütün bunların arasından Yukiko'dan yayılan benzersiz gençlik ve kusursuzluk kokusunu almamak imkânsızdı. Yumuşacık hareketlerle sevişmeye başladı, neredeyse Yukiko'nun –Asakusabaşi'de bir garajdan satın aldığı– kolları ve bacaklarının vücuduna dolandığını ve onu kendisine doğru çektiğini hissedebiliyordu.

Bir süre çıplak yatmaya devam ettiler. Yukio, Yukiko'ya hayallerinden bahsetti. Artık gerçekleşmeyecek olan gelecekten, hâlâ gerçekleşme ihtimali olan gelecekten söz etti.

"Sana bugün çok güzel hediyeler aldım. Cesur olman gerekecek. Ama biraz sabrettikten sonra... Göreceksin!"

7.3 Yukio, mikrofonu ve hoparlörü de olan küçük bir bilgisayar getirmişti. Bilgisayar minicikti ve pille çalışıyordu, ama kablosuz internet bağlantısına ve en ileri ses tanıma teknolojisine sahipti. Yukiko'nun dili ve kulağı olacaktı.

"Artık seninle gerçekten konuşabilirim," dedi Yukio, bir yandan

bir değişiklik olup olmadığını görmek için Yukiko'nun yüzüne bakarken. "Bilgisayarın benim söylediğim veya e-postayla gönderdiğim sözcük ve ifadeleri anlayacak. Ayrıca ses de üretecek, sen de bana cevap verebileceksin! Senin için o kadar güzel bir ses seçtim ki Yukiko, hem de söylemen için birbirinden güzel bir sürü cümle yükledim. Hadi bir şey söyle!"

"Yukio," dedi Yukiko.

Yukio keyiften dört köşe olmuştu. Yukiko'yu kucaklayıp havaya kaldırdı, etrafında döndürdü.

"Evet, Yukio benim! Senin sevdiğin, seni seven Yukio. Bir daha söyle!"

"Yukio," dedi yine.

"Yukiko! Sesin ne kadar tatlı bir bilsen! Hadi şimdi başka bir şey söyle."

"O kadar heyecanlıyım ki, sanırım altıma kaçıracağım."

Yukio gözlerinden yaşlar boşanana dek güldü. Yukiko hiç istifini bozmamıştı.

Endişeli bir sesle, "Kedimi gören oldu mu?" diye sordu.

"Kediye lüzum yok. Şimdi ben varım yanında."

7.4 Yukio o gece Yukiko'yu bırakıp gidemedi. Hele konuşmayı da yeni öğrenmişken. Ona "Şu adam neden bana bakıyor?" ve "Eyvah! Sanırım kanamam var" gibi yeni cümleler öğretti. Sevişirken kendisine neler söylemesi gerektiğini ezberletti. Sabaha kadar uyumadı ve tüm gücünü Yukiko üzerinde kullandı. Dört, beş, altı kez sevişti onunla.

Ertesi günün ve gecenin tamamını da onun yanında geçirdi. Yukiko'yla olmanın keyfine şimdi bir de onun bir bilgisayar olmasının avantajı eklenmişti. E-postalarını okumasını istiyordu Yukiko'dan. Okuduğu metnin içeriğinden bihaber olan Yukiko'nun sesiyle sıkıcı şirket yazışmaları bir şiir gibi duyuluyor, Yukio da kolunu ona dolamış yatakta uzanarak kendinden geçmişçesine dinliyordu. Cevap yazılması gerekiyorsa, büyük emekle ağaçtan oyduğu kulağa doğru eğilerek dikte ediyordu: "Mesajınız için teşekkür ederim... Öneriniz elime geçti ve şu anda değerlendirme sürecinde... Yok, ora-

sını sil... Yerine şöyle diyelim: Size birkaç gün içinde geri dönerim... Saygılarımla... GÖNDER."

Yukiko ona günlerdir okumayı ertelediği makaleleri okuyor, kendi başına uğraşmayı istemediği bileşikler ve ilaçlar konusundaki ön araştırmaları yapıyordu. Rüya gibiydi. Yukiko'yla çırılçıplak yatarken bilgi imparatorluğunun uçlarına dek at koşturmak, yepyeni ve egzotik ganimetlerle geri dönmek... Tıpkı her gün denizin derinliklerine dalıp, döndüğünde ağzındaki inci tanesini önünüzdeki kumsala bırakan gökkuşağı renkli masal balığı gibiydi.

7.5 İkinci sabah, Yukio gece gelmiş e-postaları kontrol etmesini istedi Yukiko'dan. Mesajlar okunurken, bilimadamları arasında ateşli bir tartışma yaşandığını fark etti. Sanki çok önemli bir keşifte bulunulmuş ve acilen karar alınması gerekiyor gibiydi. E-postaların başlıkları "Acil", "Lütfen hemen cevap verin" ve "Lütfen bunu okur okumaz beni arayın" şeklinde gidiyordu.

"Ah, Yukiko. Sanırım artık gitmem lazım. Bütün bunlarla ilgilenmem gerek. Onun için de ofiste olmalıyım. Muhteşem iki gün geçirdik beraber. Ama iş de önemli tabii... Çok üzgünüm. İlk fırsatta geri döneceğim."

"İçim sıkıldı."

Yukio ona baktı.

"Bunu demeyi nereden öğrendin? Ben öğretmedim bu lafı sana. Nasıl öğrendin?"

Yukiko cevap vermedi.

Yukio üstünü giydi, Yukiko'yu da giydirip olabilecek en rahat şekilde oturttu, pencereleri kapatıp bir veda öpücüğü kondurdu yüzüne.

"Güle güle Yukio."

"Vedalaşırken başka ne diyorduk?"

"Seni şimdiden özledim!"

"Aynen öyle. Ben de seni şimdiden özledim. Sana mesaj atacağım."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

8.1 Brezilya'daki bilimadamları güçlü ve doğal bir temizlik malzemesi işlevi gören bir bitki keşfetmişti.

E-postalardan birinde "Bu çok önemli bir keşif olabilir," deniyordu. "Bu bitki tamamıyla biyolojik olarak çözünebilen doğal bir deterjan. Tür olarak hiçbir zaman bilimsel kayıtlara girmemiş. Yöre halkı ezelden beri çamaşır ve bulaşık yıkamak için bu bitkiyi kullanmış. Tekstil endüstrisinin kumaşları yıkamak için kullandığı bütün o iğrenç toksik şeyleri düşünsenize. Bu hepsinin yerine geçebilir, hem de hemen."

Diğerlerinin verdiği cevaplar da heyecan doluydu. "Dediğin kadar iyiyse, bu keşif olay yaratır. Şu anda piyasadaki bitki özlü temizlik maddeleri evde ve sanayide kullanım için yeterince iyi değil. Bu yüzden kimya endüstrisi bu alana ilgisini kaybetti. Böyle bir şeyin pazar payı inanılmaz olur."

Lojistik meselesi de sıkıntısız görünüyordu. "Son derece verimli bir bitki. Hızlı büyüyor, her bir parçası da kullanılabiliyor. Kökleri bile. İçinden bir şey ayrıştırmaya gerek yok."

Sanayide kullanılan temizlik malzemeleri konusunda uzmanlaşmış birisinden pazar payının büyüklüğü, 3M ve Dow gibi firmaların piyasadaki ürünlerinin tahlili ve "temizlik maddelerinin yarattığı kirliliğin" ekonomik ve çevresel maliyetlerine dair bir özeti içeren yirmi kadar e-posta gelmişti.

"Sanırım bunun önemli bir keşif olduğu ve piyasadaki potansiyelinin büyüklüğü konusunda hemfikiriz. Lütfen nasıl ilerlememiz gerektiği konusunda görüşlerinizi iletin."

Yukio da cevap yazdı:

"Bu ilginç keşifle ilgisi olan bilimadamlarının, numuneleriyle beraber acilen Tokyo'ya gelmesini rica ediyorum. Diğerleri de lütfen bu tür ürünlerin potansiyelini tespit etmekte kullanabileceğimiz her türlü bilimsel yayın ve piyasa araştırmasını bize iletsinler."

Cevaplar neredeyse hemen geldi. Bilimadamları da bir hafta içinde Tokyo'ya geliyordu.

8.2 Yukio birkaç gün boyunca işten başka bir şey düşünmedi. Hep beklediği an gelmişti işte! Nihayet uğraşları sonuç verecekti, belki de o âna kadar hayal ettiği her şeyden daha da büyük bir ürün ortaya çıkacaktı.

Numuneler geldiğinde gereken testlere hazırlıklı olmalarını sağlamak için laboratuvarları bilgilendirdi. Gönderilen bütün araştırma raporlarını okudu, büyük kimya kuruluşlarında çalışan arkadaşlarını çağırıp konu hakkındaki görüşlerini aldı – bu soruları neden sorduğunu açıklamadı tabii. Yukiko'yu düşünecek vakti hiç olmadı neredeyse.

Ama onu ihmal ettiğini hissediyordu, bir ara ufacık bir boşluk yakalayınca ona e-posta attı. Bilimadamları için oda ayırtmak üzere Hilton'u aramıştı, operatörler diğer müşterilere hizmet verirken Mozart'ın bitmek bilmez bir piyano konçertosunu dinliyordu. Telefonu yüzüyle omzu arasına sıkıştırıp hızlıca şunları yazdı: "Bu kadar uzun süre gelemediğim için üzgünüm. Yakında geleceğim. Söz veriyorum! Seni seviyorum. Y."

On saniye sonra ekranına bir e-posta düştü. "Beni sevdiğini falan söyleme bana. Beni bıraktığın bu korkunç boş odada tek başıma duruyorum. Gözlerimi camdan yaptığın için bir şey de göremiyorum. Umurunda da değilim zaten. İki gündür bana tek kelime etmedin. Sözlerinin içi tamamen boş."

Yukio afalladı. Bir oyuncak bebek bunu nasıl yazmış olabilirdi? Cevap yazdı: "Yukiko sen misin?"

"Tabii ki benim. İki gün boyunca oturup kendi kendime aynı sözcükleri tekrarlayıp duracağımı mı düşünüyordun? Konuşmayı öğrendim. Nereye bakacağını bilirsen internette her şey var."

Yukio bunları okuyunca ruhu camdan bir asansörde Jiyugaoka göklerine doğru hızla yükseliyormuş gibi hissetti. "Ah, bebeğim benim, beni nasıl gururlandırdığını tahmin edemezsin. Ben seni ancak kabataslak yapabilmiştim, sen ise kendini bir mucizeye çevirdin. Hiç böyle bir şey duymamıştım. Mutluluktan ağlamak üzereyim."

Yukiko'nun bunları sindirmesi zaman aldı. Sonunda, "Ne zaman geliyorsun?" diye yazdı.

"İlk fırsatta canım benim. Yarın sabah. Söz veriyorum. Yarın sabah."

"Şimdi gel."

Orkestranın üzerine sineklikle vurulmuş gibi, ses birdenbire kesildi ve telefonda birisinin sesi duyuldu.

"Tokyo Hilton. Beklettiğimiz için özür dileriz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"ŞİMDİ."

Yukio bir an tereddüt etti.

"Afedersiniz," dedi. "Sizi daha sonra arayayım ben. Şu an başka bir işim çıktı."

"Tokyo Hilton'u aradığınız için teşekkür ederiz efendim."

8.3 Yukio arabasıyla elinden geldiğince hızlı bir şekilde Çiba'ya gitti. Dairenin kapısını açtığında içeriden müzik sesi geliyordu. Yukiko bıraktığı yerde oturmaya devam ediyordu. Hoparlöründen eski bir Amerikan şarkısının Japonca uyarlaması çalıyordu.

"Peggy Hayama," dedi Yukiko arkada müzik çalarken. İnternetten bütün şarkılarını buldum. Aklına hiç gelmiş miydi bilmem, bu şarkı Amerikalıların bizi bombalamasının üzerinden çok geçmeden kaydedilmiş. Tokyo yerle bir olmuşken Peggy Hayama Amerikan şarkıları söylüyormuş yani. Ama bu eski şarkıcılara bayılıyorum. Muhteşemler. Adi zamane şarkılarını hayatta dinlemem."

Sonra şarkıya eşlik etmeye başladı.

Kızlar yaşlandıkça erkekler soğur
Sonunda bütün cazibemiz yok olur
Ama ister dört köşe ister armut gibi olsun
Bu taşlar hep aynı durur
Elmas bir kızın en iyi dostudur

Yukio uzun bir süre konuşamadı. Dili tutulmuş gibiydi.

"Sen... İki günde ne kadar çok şey öğrenmişsin," dedi. "Akıl alır gibi değil."

"İki uzun gün Yukio. Benden çok uzaklardaydın. Ama dert değil. Erkeği onu artık sevmediğinde ayakta kalabilmeyi de bilmesi

gerekir bir kızın. Belki zaman içinde buraya gelip beni ziyaret edecek birini bulurum ben de. Senden daha düzenli ziyaret edecek birini..."

"Öyle deme Yukiko!" diye güldü ve onu kucakladı Yukio. Seni sevdiğimi biliyorsun. Kimse seni benim sevdiğim kadar sevemez. Hele şu anda daha da çok seviyorum. İşim başımdan aşkındı, hepsi bu. Çok üzgünüm."

"Nasıl inanayım sana?"

Yukio soyunmaya başladı.

"Seninle nasıl seviştiğime bak yeter. O his nasıl yapmacık olabilir?"

"Hayır, hayır, o şeyi bana tekrar yapma sakın. Sen o işi yaparken çıkardığın seslerden nefret ediyorum. Tuhaf sesler çıkarıyorsun."

Yukio durdu, hevesi kursağında kalmıştı.

"Sevişmemizden hoşlanmıyor musun? Ama sana ne kadar nazik davranıyorum."

"Ben bir şey hissetmiyorum Yukio. Nazik olmuş, sert olmuş, bana ne? Ben sesinden rahatsız oluyorum."

"Sessiz yaparım. Söz."

"Hiçbir şey yapamazsın. Elini değersen avazım çıktığı kadar bağırırım. Önemli insanlara beni taciz ettiğini anlatan e-postalar yollarım. Genç kızlara sarktığını yazarım. Öylelerine ne derler bilirsin."

Dünya başına yıkılmıştı Yukio'nun. Yukiko konuyu değiştirdi.

"Bana hediye getirdin mi?"

"Ne? Yok... Yani, sen bana gel der demez çıktım. Hediye düşünecek vaktim olmadı."

"Sen ne biçim adamsın? İki gün boyunca gidiyorsun, beni burada yapacak hiçbir şey, konuşacak hiç kimse olmadan bırakıyorsun. Sonra gelmiş kem küm edip özürler sıralıyorsun. Bu kadar. Çok üzücü. Ben erkeğimin başka türlü olmasını beklerim oysa."

"Ama ne yapmamı istiyorsun Yukiko?"

Yukiko bıkkın bir ifadeyle iç geçirdi.

"Onu da ben mi söyleyeceğim? Kendime âşık diye yine kendimi seçeyim de olsun bitsin bari. Güzel bir elbise nasıl olurdu mesela?

Yahut Shiseido'nun yeni rujları? Senin hiç hayal gücün yok mu?"

"Ama sen onları alıp da ne yapacaksın Yukiko? Oyuncak bebeksin sen nihayetinde."

Yukiko çığlığı bastı.

"Çık dışarı! Çık! Şimdi! Bir daha da geri gelme! Parçalarımı gerizekâlının biri bir araya getirdi diye ben de başka kadınların istediği şeylerden isteyemez miyim sanıyorsun? *Oyuncak bebek* ha? Beni bu şekle kim getirdi? Karısı bütün gece nerede olduğunu merak ederken sabahlara kadar beni beceren kimdi? *Oyuncak bebek.* Yalnız bırak beni. Çık artık dışarı!"

Yukio onu sakinleştirmeye çalıştı ama söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Çığlık üstüne çığlık atıyordu, Yukio komşuların ne düşüneceğini bilemediği için endişelendi. Evden çıktı, kapıyı da dışarıdan kilitledi.

8.4 Yukio o bölgeyi çok iyi bilmediğinden, Yukiko'ya alacak bir şeyler bakmak için epeyce dolanması gerekti. Sonunda aradığı şeyi buldu ve eve geri döndü. Kapıyı açarken tedbirliydi. Yukiko'nun hiç sesi çıkmıyordu.

"Çok özür dilerim," diye girdi lafa. "Çok acımasızca davrandım. Ne kadar aptalca davrandığımı fark etmedim. Sana çiçek aldım. Evde olmadığından vazo da getirdim. Tabii bir şey daha var."

"Neymiş o?" dedi Yukiko, çok ilgilenmiyormuş gibi yaparak.

"Sana Shiseido'dan bir şeyler aldım. Tastamam bir set. Seçmek için tezgâhtardan yardım aldım. *Bunlarla,* dedi, *kız arkadaşınız sonsuza kadar güzel kalacak!*"

Satın aldığı şeyleri tek tek saydı. Temizleyiciler, cilt kremleri, ruj, fondöten, far, parfüm...

"Vay," dedi Yukiko, yüzü aydınlanarak. "Ne kadar para verdin bunlara? Elli bin? Yetmiş bin? Ne kadar çok şey almışsın!"

"Beğendin mi?" diye sordu Yukio.

"Tabii ki beğendim! Hadi ruj sür bana! Hangisi daha çok yakışır sence, *Coralline* mi *Honey Tea* mi?"

"Sana her şey yakışır Yukiko. Ama *Honey Tea* süreyim bakalım."

Bir eliyle Yukiko'nun başını sabitledi, diğeriyle nazik hareketlerle ruju sürdü.

"Nasıl görünüyorum?"

"Muhteşem."

"Güzelim, değil mi? Güzel olduğumu söyle. Karın gibi yorgun ve yaşlı değilim. Sonsuza kadar güzel kalacağım!"

Kahkahayla gülmeye başladı, Yukio da ona katıldı. Birlikte uzun uzun güldüler.

"Affet beni Yukiko. Tüm o söylediklerim için."

"Ben de özür dilerim, sana çok kötü davrandım."

Yukiko'nun elini tuttu, beriki de derin derin iç geçirdi.

"Hadi benimle sevişsene!" dedi Yukiko.

"Emin misin?" Bir öpücük kondurdu. "Hoşuna gitmiyor sanıyordum."

"Seni mutlu ediyorsa beni de eder."

8.5 Yukio ertesi sabah eve gitmek için oradan erken ayrıldı. Gergindi.

"Neredeyse tam bir işgünü kaybettim. Makyaj malzemeleri için yüz bin yen harcadım. Hem de bir oyuncak bebek için. Oyuncak bebekten başka bir şey değil sonuçta. Aklımı mı kaçırıyorum? Bundan sonra daha disiplinli olman gerek Yukio. Yapılacak çok iş var."

Eve vardığında Bay Yonekawa'nın siyah Toyota Celsior'u dışarıda park etmiş duruyordu. Eve girerken temkinliydi.

Bay ve Bayan Yonekawa, Minako'yla beraber salonda oturuyordu.

"Günaydın Yukio," dedi Minako, duygusuz bir sesle.

"Hah, işte geldi! Gezici müteşebbis!" dedi Bay Yonekawa. "Nerelerdeydin? Umarım benim yatırımımla ilgileniyorsundur!"

"Aynen öyle Bay Yonekawa. Geceyi laboratuvarda geçirmek zorunda kaldım. Çiba'da. Zannederim oldukça heyecan verici bir keşfin eşiğindeyiz."

Kendini biraz toparlayıp bilimadamlarının bulgularını anlatmaya başladı. Bu söylediklerinin hiçbirini duymamış olan Minako da merakla kayıtsızlık arası tuhaf bir bakışla dinliyordu onu.

"Pekâlâ, anlattıkların ümit verici. Ama yine de bu dediğine benzer şeyler üreten başka şirketler de olmalı, değil mi? Bu yeni bitkiyi böyle çığır açıcı kılan ne?"

"O nokta üzerinde çalışmalarımız devam ediyor efendim. Birkaç tahlil daha yapmamız gerekiyor. Ivır zıvır birkaç şey. Biraz daha piyasa araştırması."

"Elini çabuk tutsan iyi olur. Vakit her şeyden önemli, genç adam. Bir şey bulduk diye herkese anlatıyorsun ama ne bulduğunuzu daha kendin bile bilmiyorsun. Yarın birisi bu alana giriverse, işiniz o an biter. Ağzından tek bir kelime çıkmadan önce, konuya dair bütün cevaplar elinde hazır olmalı. Minako gece gündüz çalıştığını, başka hiçbir şey yapmadığını söylüyor ama görüyorum ki daha en basit soruların bile cevabını bulamamışsın. Daha fazla oyalanma artık!"

"Peki, oyalanmam. Hatta hemen şu an işimin başına dönüyorum."

"Ha, Yukio, son bir şey daha var."

"Efendim?"

"Haftaya Roppongi'deki yeni binamın açılışı var. İkinizin de törene katılmasını istiyorum. Tüm önemli kişiler orada olacak. Siz de orada olun."

Yukio, Minako'ya baktı. Minako ikisi adına cevap verdi.

"Tabii ki orada oluruz baba. Değil mi, Yukio?"

"Elbette."

"Güzel. Gelmeden önce de şu lanet işini yoluna koy. Seni şu anda gördüğüm gibi kafası dağınık görmek istemiyorum. Sakinleş ve sistemli çalış."

"Dediğiniz gibi yapacağım efendim."

DOKUZUNCU BÖLÜM

9.1 Bilimadamları Tokyo'ya o akşam iniyordu. Birkaç gün boyunca Yukiko'yu göremeyecekti. O yüzden sabah ilk iş Çiba'ya doğru yola koyuldu.

"Bu sefer ciddi durmalıyım karşısında. Dört-beş günden önce onunla bir daha konuşamayacağım. Bunu anlaması gerek. Hayatımdaki tek şey o değil ki. Yapmam gereken başka şeylerin olması onu sevmediğim anlamına gelmiyor."

Jiyugaoka'da bir mağazanın önünde askıda gördüğü bir elbiseyi satın aldı. Pamuklu kumaştan, hoş bir yazlık elbiseydi. Hoşuna giderdi muhakkak.

Kapıdan girdiği anda, "Merhaba Yukio," dedi Yukiko, sesi dalgın geliyordu. "Şu anda bir online sohbet odasındayım. Erkekler ne kadar iğrenç yaratıklar. Varsa yoksa seks, seks, seks. Şimdi konuştuğum adam göğüslerimin ölçüsünü ve ne zaman buraya gelip onları test edebileceğini soruyor. Ben de ona dedim ki, *Peki benim için n'apıcaksın koca oğlan?"*

Yukio endişelendi.

"Bence bu tiplerle sohbet etmemelisin. Dışarıda bir sürü kötü niyetli insan var. Seni benim gibi sevmeyecek insanlar. Aklı fikri başka yerlerde, tuhaf tuhaf insanlar."

Yukiko güldü.

"Kıskandın mı sen beni bakayım? Erkeğimin kıskançlık yapması hoşuma gider. Neredeyse bana âşık olan bir herif vardı, onu görseydin keşke. Çok zengin biri. Çok da hoş konuşuyordu. Öyle kibar sözcükler kullanıyordu ki, bazılarına sözlükten bakmam gerekti. Beni Roma'ya götürmeyi vaat etti. Kendi resmini de gönderdi. Atlayıp buraya gelmeye niyetlendi ama *Olmaz! Çnk kocam gelicek + çok mutluyuz biz, şansına küs!* yazdım."

"Güzel, çok iyi demişsin."

Dudaklarındaki *Honey Tea* olağanüstü görünüyordu.

"Sana hediye aldım. Bir elbise."

"Gerçekten mi? Bak Yukio, öğreniyorsun! Nereden aldın? Elbiseyi tarif etsene bana."

"Yeşil bir elbise. Beyaz çiçek desenleri var. Pamuklu. Hafif, tam yazlık bir şey. Sana çok yakışacak kesin."

"Nereden aldın?"

"Jiyugaoka'da bir dükkândan. Dışarıda askıdaydı, görür görmez dedim ki, *İşte tam benim Yukiko'ma göre bir elbise. Bunu başkası*

giymemeli. Hemen girip aldım."

Yukiko öfkeyle bağırmaya başladı.

"Senin bana şu kadarcık saygın yok. Bu aldığın elbise bana yapılmış bir hakaret. Evinin oralardan alıp getirdiğin bir çul parçası. Öyle oradan geçiyordun ve dedin ki, *Eli boş gitmesem iyi olur, yoksa sinirlenecek!* Azıcık uğraşayım, bakınayım bile dememişsin. Öyle her şeyi beğenecek biri mi sanıyorsun sen beni? Pamukluları giyip köylü kızları gibi gezerim mi sandın? Midemi bulandırıyorsun. Şimdi git buradan, beni önemsediğine karar verene kadar da geri gelme. *Karar verirsen* tabii. O arada ben de başka birisini arayacağım. Neler yapabileceğimi hayal bile edemezsin."

Yukio kendini zor tutuyordu.

"Seni nasıl bir şey mutlu ederdi peki, Yukiko? Yani, anlamadığın bazı şeyler var. Pek çok şey var. Bir sürü zorluk çekiyorum."

"Minako mu mesele? Onu incitmekten mi çekiniyorsun? Ona harcadığından daha fazla parayı benim için harcamaktan mı korkuyorsun? O zaman koş, karının yanına dön. Umurumda olmaz. Eğer böyle hissediyorsan zaten onu hak ediyorsun demektir. Bir bana bak bir de ona. Senden daha iyi seçim yapabilecek bir sürü başka erkek olduğuna eminim."

"Minako'yla ilgisi yok. Aklıma bile gelmiyor. Ben sadece seni seviyorum. Kaç kere söyledim sana. Ama hayatımda başka sıkıntılar var. Söylesene, ne mutlu ederdi seni?"

"Çok istediğim bir elbise var aslında. Eğer umurundaysa tabii."

"Tabii ki umurumda."

"Prada marka. Üst kısmı beyaz, ipekli işlemeleri var, derin dekolteli. Kolları transparan, diz üstünde biten geniş bir eteği var. Takım olarak tasarlanmış, bilek kısımları işlemeli uzun bir pantolonla birlikte giyiliyor. O kadar güzel ki! İşte bana onu alabilseydin..."

Yukio sessizdi.

"Prada diyorsun Yukiko. Kim bilir ne kadar pahalıdır. Biraz anlayış göster. Benim de param sınırsız değil ki. Zaten dünya kadar masraf yaptım. Dairenin giderleri. Bilgisayar. Makyaj malzemeleri. Her defasında böyle şeyler alamam. Bazen beni ben olduğum için sevdiğinden emin olamıyorum."

"Mızıklayıp durman içimi sıkıyor Yukio. Artık tahammülüm kalmadı. Kayınpederinin kim olduğunu biliyorum, ülkenin en zengin adamlarından biri. O yüzden, para için bu kadar ağlaman gerçekten insanın midesini bulandırıyor. Seni aradan çıkarıp doğrudan Bay Yonekawa ile bir ilişkiye başlasam çok daha mantıklı olacak herhalde."

"Kendisinin pek hoşuna gideceğini sanmam."

"O kadar emin olma!" diye bağırdı Yukiko. "Tokyo'da baştan çıkaramayacağım hiçbir erkek yok. Ayrıca bu şehirde senin gibi ezik olmayan bir sürü erkek var."

Yukio ağır ağır konuşmaya başladı.

"İstediğin elbiseyi alacağım Yukiko. Ama elbiseni aldıktan sonra daha fazla şey istemeyeceğine dair söz vermeni istiyorum senden. Seni sevdiğime inanacaksın. Elimizdekiyle mutlu olmasını bileceğiz. Hayat, sınırlarını bilmekten ibarettir zaten."

"Söz veriyorum! Söz veriyorum. Eğer gerçekten o muhteşem elbiseyi bana alırsan seninle asla tartışmam. Ne istersen kabul. Yeter ki elbiseyi al da gel!"

"Sonra mutlu olacaksın değil mi?"

"Havalara uçacağım hem de!"

Yukio, *Honey Tea* sürülmüş dudaklarından öptü onu.

"Seni o kadar çok seviyorum ki. Sadece benimsin. Bunu aklından çıkarma."

Ayağa kalktı. Yukiko bir süre derin derin düşündü.

"Ne zaman gitsen kapıyı üstüme kilitliyorsun. Yani senden başka birinin gelip beni ziyaret etmesi bu şekilde imkânsız."

"Aynen Yukiko, amacım da bu zaten."

Kapının kilitlendiğinden emin olmak için anahtarı kilitte birkaç kez döndürdü.

9.2 Şehre arabasıyla geri döndü, sonra Omote-sand yönünde metroya bindi. Butiklerin arasında yürümeye başladı. Prada marka bir elbise kaç para olabilirdi acaba? Parası epey azalmıştı. Şirketten de ancak ufak bir maaş aktarabiliyordu kendisine. Kredi kartlarının hepsinin limiti doluydu. Prada elbiseyi şirketin hesabından ödemek

mümkün değildi, kimseye açıklayamazdı sonra. Minako'nun parasını da kullanmaması gerekirdi bu iş için, ama başka çaresi yok gibi görünüyordu.

Yeni açılmış Prada mağazası camdan bir hapishane gibiydi. Bombeli camdan yapılmış dış yüzeyi, içerideki insanların en küçük hareketini mercek gibi büyüterek gösteriyordu. Her şeyi izleyen devasa gözler gibi. Mağazaya girdi.

"Yukio!" diye seslendi birisi. Minako'nun bir arkadaşıydı.

"Minako'ya bir şeyler mi alacaksın? En doğru yere gelmişsin. Ben Prada'dan başka yerden alışveriş etmiyorum. Yaz serisi inanılmaz. Minako nasıl?"

"İyi," dedi Yukio. İçinden küfürler ediyordu.

"Sevindim. Ben sana engel olmayayım. Bir gün bize akşam yemeğine de bekleriz. Minako'ya çok selam söyle."

Yukio gönülsüzce eğilerek selam verdi.

Yukiko'nun bahsettiği elbiseyi buldu. Üstünde fiyat yoktu. Yanında bir mağaza görevlisi bitiverdi.

"Çok güzel bir elbisedir efendim. *Son derece* şıktır. Ama aynı zamanda çok da giyilebilir bir elbisedir. Sade çizgiler. Rahat. Bir akşamüstü buluşmasına giyilebilecek kadar hafif. Belli bir yerde mi giyilecek? Yoksa sadece bir elbise almayı mı düşünmüştünüz?"

"Fiyatı ne kadar?"

"Bu elinizdeki dört yüz elli bin yen. Pantolon da fiyatın içinde. Kaç beden aramıştınız?"

"Yok, belli bir şey aramıyorum. Bakıyorum sadece."

"Tabii ki efendim, anlıyorum. Keyfinize bakın."

Abartılı el kol hareketleriyle mağazanın geri kalanını işaret etti ve oradan ayrıldı.

Dört yüz elli bin yen. Böyle bir parayı nasıl ödeyebilirdi?

Daha doğru dürüst hesap kitap bile yapmadan, elbiseyi çalmaya karar vermişti.

Kapıya baktı. Güvenlik gevşek görünüyordu. Elbise de katlana katlana epey küçültülebilirdi. Askıdan XS beden bir elbise alıp aşağıdaki ayakkabı bölümüne doğru ilerledi.

"Bu elbiseye uygun ayakkabı mı bakıyorsunuz?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Kimsenin onu göremeyeceği bir girinti buldu. Camdan gözlerden içeri bakan kimse yoktu. Elbiseyi askısından kurtardı, buruşturdu ve ceketinin içine tıkıştırdı.

Merdivenlerden tekrar yukarı çıktı, sanki öylesine bakınıyormuş gibi birkaç elbiseye daha dokunup geçti ve sonra (kıyafetinin içinde ter atmaya başlamıştı)

9.3 kapıya yöneldi (yaz üstüne çökmüştü sanki, öyle ağırlaşmıştı birden). Etrafına şöyle bir bakınıp adımlarını sıklaştırdı. Artık sokaktaydı. Ne yöne – ne yöne – hangi yöne olursa.

"Afedersiniz beyefendi." Derinden bir sesti.

Arkasına döndü. Saçları gösterişli bir şekilde kesilmiş, uzun boylu bir adamdı. Profesyonel bir gülümseme vardı suratında. Yukio boş gözlerle baktı. Elleri titriyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama mümkünse elinizde ne taşıdığınızı bir görebilir miyim acaba? Çok özür diliyorum tekrar, dikkatli olmamız gerekiyor bu tip konularda."

"Elimde mi? Ne eli? Hiçbir şey yok."

"Yine de göstermenizi rica edeceğim. Sorun yaşamamak için..."

Yukio kafasını toplayamıyordu.

"Ben–"

Adam elini tutup çekerek ceketinin altından çıkardı.

"Sanırım bu elinizdeki bize ait beyefendi. Lütfen beni içeriye kadar takip edebilir misin?"

"Yok, yanlış anladınız. Ben şey değilim. Ne? Bakın yanlış yapıyorsunuz."

"Yine de lütfen benimle gelin."

Adam onu kibarca içeri itti ve orta yaşlı şık bir kadının fısıldayarak telefonda konuştuğu bir idari ofise soktu. Kadın bir yandan konuşurken bir yandan da Yukio'yu tepeden tırnağa süzdü. Konuşması bitti. Ona oturması için işaret etmedi.

"Evet?"

"Bu adamı çalıntı bir elbiseyle mağazadan çıkarken yakaladık. Elbise ceketinin altındaydı."

Adam buruş buruş elbiseyi masaya koydu. Kadın şöyle bir göz gezdirdi.

"Söyleyeceğiniz bir şey var mı?"

"Ben yapmadım. Anlamıyorsunuz, bakın. Elbiseyi dışarı çıkardığımı fark etmemişim."

"Mümkün değil," diye karşı çıktı adam. "Elbiseyi buruşturup giysisinin içine saklamıştı. Kendisini durdurunca telaştan tir tir titremeye başladı."

"Kamera görüntüsü var mı?"

"Kontrol etmem lazım."

"Peki. O zaman polisi arayalım. Lütfen bu adamı buradan çıkar ve kayıtları kontrol etmesi için birisine haber ver."

"Bakın lütfen beni dinleyin," diye yalvarmaya başladı Yukio. "Ben öyle sıradan biri değilim. Yoşiharu Yonekawa kayınpederim olur. Ülkenin en zengin adamlarından biridir. Neden kalkıp da elbise çalayım ben?"

Kadın ve adam birbirine baktı.

"İddianızı kanıtlayacak bir belge gösterebilir misiniz?"

"Hayır gösteremem tabii ki. Üstümde evlilik cüzdanı taşıyacak değilim ya." Kendini zorlayarak gülmeye çalıştı. "Ama eşim Minako Yonekawa'dır. Beyefendinin kızı."

"Bay Yonekawa'nın telefon numarası nedir?"

"Siz bana inanmıyor musunuz? Çok meşgul biridir kendisi, böyle bir şeyle onu rahatsız etmeseniz daha iyi."

"Şu anda bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek durumda değilsiniz. Ya numarayı söylersiniz ya da polisi ararım."

Yukio ezberinden Bay Yonekawa'nın cep telefonu numarasını söyledi. Kadın numarayı tuşladı.

"Bay Yoşiharu Yonekawa ile mi görüşüyorum?.. Yonekawa İnşaat'ın sahibiyle?.. İyi günler beyefendi. Aoyama'daki Prada mağazasından arıyorum. Mağazamızdan hırsızlık yaparken yakalanan birisi var yanımda. Damadınız olduğunu söylüyor. İsmi de–"

"Yukio Takizawa."

"Yukio Takizawa... Evet... Evet... Bir kadın elbisesi... Mağazadan çıkarken giysisinin altına tıkıştırılmış olarak bulduk... Sanırım dört

yüz elli bin yen... Anlıyorum... Tabii ki. Çok iyi anlıyorum. İyi günler dilerim. Evet. Yardımcı olduğunuz için teşekkürler."

Ahizeyi yerine koydu.

"Hikâyeniz doğru gibi görünüyor. Beyefendi sorumluluğu kendisinin üstleneceğini belirtti. O yüzden şikâyetçi olmayacağım. Lütfen şimdi mağazayı terk edin ve bir daha da uğramayın."

"Elbiseyi alabilir miyim? Zaten parasını ödeyecektim. O sırada dalmışım ve..."

"Paranız var mı?"

"Tabii ki. İşte kartım."

Kadın kartı alıp inceledi. Elbiseyi de sert hareketlerle masadan alıp kartla birlikte diğer adama uzattı.

"Bay Takizawa'dan elbisenin ücretini tahsil edin ve kendisini çıkışa kadar götürün."

"Tabii efendim."

9.4 Yukio'nun telefonu çaldı.

9.5 "Derhal ofisime gel."

9.6 "Teşekkürler beyefendi. Bu da faturanız."

9.7 Ne bok yiyorum ben böyle?

9.8 "Sen ne haltlar karıştırıyorsun?" diye bağırdı Bay Yonekawa, Yukio'nun daha önce hiç görmediği kadar öfkeli ve korkutucuydu. İçindeki fırtınayı yatıştırmak için odada bir ileri bir geri yürüyordu. Yukio'nun yanına kadar geldi, gözlerindeki damarlar kalın kırmızı bitki kökleri gibi görünüyordu. Yukio tokat yemeye hazır bir şekilde durdu ama beklediği tokat gelmedi.

"Böyle bir saçmalığın *herhangi* bir açıklaması olabilir mi? Mağazadan elbise çalmak nedir? Güpegündüz hem de? Bir de kalkıp benim numaramı *mağaza müdürünün* birine veriyorsun, para verip seni kurtarayım diye! Ben de işin başından aşkın zannediyorum. Mağazalarda ne halt ediyorsun? Hırsız herif!"

Yukio korkudan donakalmıştı.

"Minako için bir şey alacaktım. Sürpriz. Sizin açılış davetiniz için."

"Minako'nun yeterince kıyafeti var. Almak isterse parası da var. Senin çaldığın şeylere ihtiyacı yok. Hastasın sen. İlk başta doğru düşünmüşüm hakkında. O torbadaki şey o elbise mi?"

"Evet."

"Demek önce çalmayı denedin, başaramayınca almaya karar verdin. Umarım kendi paranla almışsındır."

"Evet."

Bay Yonekawa uzun uzun yüzüne baktı.

"Bana bak... Neyse çık dışarı. Seni görmeye bile katlanamıyorum artık. Utanıyorum senden. Minako sende ne buldu anlamıyorum. Umarım bu olaydan sonra aklını başına toplar. Henüz çok bir şey kaybetmiş sayılmaz. Sana verdiğim paraya gelince. Geri ödemek için hazırlanmaya başlasan iyi edersin. Artık sana güvenmiyorum. Resmi bir yazıyla da bildireceğim talebimi."

"Efendim, lütfen bir dinleyin beni. Ben sizin zannettiğiniz gibi birisi değilim. Elbiseyi de çalmaya çalışmıyordum. Sürekli iş düşündüğüm için dalıp gitmişim. Birkaç saat içinde bilimadamları numunelerle birlikte Latin Amerika'dan Tokyo'ya ulaşmış olacaklar. Her şey yolunda gidiyor. Sadece Minako sizin davetinizde çok güzel görünsün istemiştim."

Bay Yonekawa dikkatle Yukio'yu izliyordu.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Her halükârda bu konuşmadan sıkıldım. İşinin başına dön, ben de kendi işime bakayım. Bu konuyu bir kez daha düşüneceğim. Minako'nun ne düşündüğünü de öğrenmem gerek."

"Minako'nun elbiseden haberi yok efendim."

Bay Yonekawa tekrar patlayıverdi:

"Senin aptal elbisenden bahsetmiyorum gerizekâlı herif! Senden bahsediyorum! Çık dışarı!"

ONUNCU BÖLÜM

10.1 Yukio arabasıyla Çiba'ya gitti. Bunaltıcı bir akşamüstüydü, günün koşuşturmasından kıyafetleri buruş buruş olmuştu. Zihninde borsa değerleri gibi dalgalanıyordu. Ne yaptığının, neden yaptığının farkında değildi. Dairenin kapısına geldi ve bütün parasının bu dairenin kanalizasyonundan akıp gittiğini düşündü.

Yukiko her zamankinden daha güzeldi. Bazen insanı zorluyordu, evet, ama bu da hep naifliği ve hayatın gerçeklerinden, zorluklarından, çaresizliklerinden bihaber oluşu yüzündendi. Onu dışarıdaki hayattan kaçılabilecek cennet gibi bir sığınak yapan şey de bu özelliğiydi aslında.

"Aldın mı Yukio? Elbiseyi aldın mı? Burada oturup bütün gün seni bekledim, öyle sabırsızlandım ki. Şeyi hatırlıyor musun... *O kadar heyecanlıyım ki, sanırım altıma kaçıracağım*, demiştim hani. Hatırladın mı Yukio?"

Birden kahkahalara boğuldu ve Yukio'nun günün hararetli olayları esnasında katılığını korumuş olan kalbi teslim olup yumuşayıverdi.

"Evet, elbiseni getirdim aşkım," dedi.

"Soy beni, elbisemi giydir!"

Elbiseyi giydirdi. Başına gelenlerden ötürü kırışmış olsa da üzerinde çok güzel durdu. Yukiko melek gibi görünüyordu. Yukio ağlamaya başladı.

"Neyin var?"

"Bilmiyorum," dedi Yukio. "Çok güzel oldun. Bir de, günüm çok kötü geçti."

"Ah Yukio, seni seviyorum. Boş ver dünyayı. Hiçbir şeyin anlamı yok. Sadece sen ve ben varız. Geri kalan herkes seni mutsuz ediyor."

Başını Yukiko'nun göğsüne koydu.

"Neden Minako'dan ayrılıp benimle yaşamıyorsun? O sana kötü geliyor. Seni anlamıyor. Oysa sen ne kadar çok çalışıyorsun. Ne kadar hırslısın. O bunları anlamaz."

"Haklısın, son derece haklısın. Ama düşündüğünden daha zor bir iş bu. İnsanlar zannettiğin kadar özgür değil."

"Sen zannettiğinden daha özgürsün. Ama bunu anlamak için zamana ihtiyacın var."

Eskilerden bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Paris'i severim bahar günlerinde
Paris'i severim güz günlerinde...

Sesi şen şakraktı, yumuşacıktı.

"Benimle sevişmeyecek misin?" dedi.

Yukio gülümseyip onu öptü. Seviştiler. Sanki Yukiko'nun güzel kokulu bedeni, onun karanlık ve kirli, stres ve acıdan mürekkep özünü bal kokulu saf bir keyif eriyiğine dönüştüren sihirli bir eritme kabıydı. Yoğun bir stresten, o âna kadar tanışık olmadığı yoğun bir haz haline geçti. Başını Yukiko'nun karnına yaslayıp uzandı.

Paris'i her vakit severim
Senenin her vakti
Paris'i severim, ah, neden severim Paris'i?
Çünkü yakındadır sevdiceğim.

10.2 Yukio uyanıp saatine baktı. Geç olmuştu. Bilimadamları on beş dakikaya havaalanında olacaklardı!

"Yukiko! Zamanı unutuvermişim! Bilimadamlarını karşılamak için Narita'da olmam lazımdı. Ne yapıyorum ben böyle?"

Yukiko'ya yine Prada elbisesini giydirdi, her zamankinden de kötü durumdaki kendi elbiselerini giydi, hızlıca bir öpücük aldı (son kez dönüp Yukiko'ya bakarken, *O elbiseyi almak konusunda hiç tereddüt etmemeliydim*, diye düşündü) ve hızla evden çıktı.

Arabayla havaalanına doğru ilerliyordu. "Sakin ol, sakin ol," dedi kendi kendine. "Korkunç inişleri, şiddetli çıkışları olan bir gün geçirdin. Bok gibi görünüyorsun. Kendine gel, sakinleş. Elindeki işe odaklan."

Tam adamlar havaalanı binasından çıkarken yetişti. Bilimadamından çok, sırt çantalı turistlere benziyorlardı. Hemen yüzey aktif maddelerden, deterjanlardan, koruyuculardan ve üretim süreçlerin-

den konuşmaya başladılar. Şehre giderken hiç konuşmadan onları dinledi.

"Tekrar burada olduğumuz için çok heyecanlıyız. İnanılmaz bir proje bu. Yukio, bu iş hepimizi zengin edecek!"

Kahkahalarla gülüp arka koltuktan ön koltuğa uzanarak karşılıklı el sıkıştılar. Yukio gülümsedi.

10.3 Onları bir İtalyan restoranına götürdü. Japonca menüleri tercüme etmek ve yemekleri açıklamak çok yorucuydu. Yirmi saatten fazla yolculuk etmişlerdi ama yine de gülmeye, konuşmaya hiç ara vermediler.

"Orayı görmen lazım," dedi bilimadamlarından biri. "Issızlığın ortasında. Ne kadar tatlı insanlar inanamazsın. Hiçbir şeyleri yok. Ormanın ortasında yaşıyorlar. İki bin yıl önceye ışınlanmak gibi bir şey. Suratları biraz ilkel insanlarınkine benziyor. Ama çok iyiler. Çok misafirperverler. Düşün: Akşamleyin oturmuşsun, ateşte yemek pişiriyorlar, birkaç kadın şarkı söylüyor, ormandan kurbağaların ve böceklerin sesleri geliyor. İnsan diğer dünyanın varlığından şüphe etmeye başlıyor orada."

Spagetti bolonez ve linguine marinara porsiyonlarını afiyetle mideye indirdiler.

"Ama her şey değişiyor tabii. Hiçbir şey aynı kalmıyor. Üstünde *Atlanta Braves* veya *University of Wisconsin* yazan tişörtler giyiyorlar. İlk gördüğümde kahkahayla güldüm. Düşünsene. Wisconsin. Amazon yağmur ormanlarında. Ayrıca radyoları var, Portekizce konuşuyorlar. Yerel dili konuşan sadece iki ihtiyar kadın var, kardeşler. Hiç kimse onların ne dediğini anlamıyor, onlar da Portekizce bilmiyor. Ya da konuşmak istemiyorlar. Çok acayip değil mi? Bir dili dünyada konuşan sadece iki kişi var. Geri kalanların da umurunda değil. Dilleri ölüyormuş, kime ne. Utanç verici aslında. Tarihe hiç saygıları yok."

Yemek faslını atlatmak için Yukio içtikçe içiyordu. Zihni bir sürü şeyle doluydu. Yoğun orman örtüsü başının üstünde yükseliyor, etrafında böcekler vızıldıyor, gözalıcı renklere sahip kuşlar ötüyordu. O ve Yukiko da kendi dillerini konuşan son iki insandı. Etrafla-

rında uçsuz bucaksız bir sessizlik uzanıyordu. Yukiko, "Beni sevmediğini düşünürsem seninle bir daha asla konuşmam," diyordu. "Hayır," diye yalvarıyordu Yukio endişeyle. "Beni asla terk etme. Seni hep sevdiğimi bil. Sensiz ben kiminle konuşurum? Kim anlar beni?"

O düşüncelere dalmışken masadaki sohbet devam ediyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu biri. "Yorgun görünüyorsun. Gözlerin çökmüş. Japonların hiç dinlenmedikleri doğru mu?"

"Ticarette de çok iyiler," dedi diğeri. "Onu da unutma. Geleceğimiz işte bu adamın ellerinde!"

Hep beraber güldüler.

"Şimdi biraz iş konuşalım. İkimiz de elimizde büyük bir şey olduğunu düşünüyoruz. Birtakım testleri zaten yaptık, buradaki laboratuvar da bizim bildiklerimizi teyit edecek yalnızca. Malzeme inanılmaz. Soya yağından yapılmış hippi sabunu falan gibi bir şey değil. En az kimyasal temizlik ürünleri kadar başarılı. Evlerdeki temizlik malzemelerinin tamamının ve sanayide kullanılanların çoğunun yerine geçebilecek bitkisel ürünler yapabilecek durumda olduğumuzu düşünüyorum. Yedi gün içinde biyolojik olarak yüzde yüz çözünüyor. Hatta –bak bu inanılmaz bir şey– kireçli suyu bile yumuşatıyor. Nasıl yaptığını henüz bilmiyorum ama yapıyor işte. Fosfat kullanmamıza da gerek yok. *Ayrıca* doğal bir parfüme sahip. Kendiliğinden tertemiz kokuyor."

"Konu hakkındaki literatüre bir bak. Ev tipi temizlik ürünlerinin yaydığı gazlardan dolayı hastalanan kaç kişi var dünyada? Veya bunları yutup hastanelik olan? Bizim malzeme toksik maddelerden tamamen arınmış durumda. Kimyasal temizlik malzemelerinin çevre kirliliğine etkisini gösteren korkunç rakamlar da ortada. Bence önümüzde kusursuz bir proje var."

"Ayrıca bu bitki arsız ot gibi büyüyor. Bizim çalıştığımız alanda her yere yayılmıştı. İklim ve toprakla uyumu mükemmel. Birkaç yüz dönüm arazi ayarlayıp pilot yetiştirme sahaları kurabiliriz. Birkaç ürün işleme tesisi. Oranın insanları zaten yok pahasına çalışır. Biraz sıkı çalışırsak emin ol altı ay içinde piyasayı ezip geçecek bir ürün gamı oluşturabiliriz. Büyük kimya firmaları kapımızda kuyruk olur.

Piyasadaki ürünlerin bununla rekabet etmesi imkânsız. Çevresel etki argümanımız çok sağlam."

"Şahane bir hafta var önümüzde. Yarın laboratuvara gitmeyi iple çekiyorum. Allah aşkına neşelen biraz Yukio. Olay budur. Voliyi vurdun!"

10.4 Yukio yorgunluktan bitip tükenmiş bir halde eve geldi. Minako ayaktaydı. "Ee, nerede benim elbisem?" dedi.

"Ne elbisesi?"

"Uğrunda neredeyse karakolluk olduğun elbise. Umarım çok güzeldir de değmiştir onca şeye. Babam küplere binmişti."

"Aslında... Ben onu mağazaya geri götürdüm. Bedeni sana olmaz diye düşündüm."

Minako içini çekti.

"Kafanda neler var bilmiyorum Yukio. İnşallah sadece başka bir kadın meselesidir. Umarım daha ciddi bir şey yoktur. Mağazalardan hırsızlık yapmaya başlaman beni endişelendiriyor. Ama bu kadın her kimse, suratının haline bakınca anlaşılıyor ki sana pek bir yararı dokunmuyor. Ayrıca elbisenin parasını ortak hesabımızdan ödediğini de fark ettim."

"Parası iade edilecek."

"Güzel. Kontrol edeceğim."

Minako yatmaya gitti.

Yukio onun merdivenleri çıkışını izledi. Kafasının içindeki yoğun sise rağmen, her şeye rağmen, içindeki his, o his lav gibi yükseliyor ve damarlarına doluyordu. O hissin ne olduğu çok belliydi. Nefretti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

11.1 Bilimadamlarıyla başı sonu belli olmayan günler geçirdi. Yaptıkları önemli bir işti –hatta çığır açıcıydı– ama asla işine odaklanamıyordu. Sürekli aklı dağılıyordu.

11.2 Laboratuvar Yukiko'nun dairesinden birkaç kilometre uzaktaydı. Dördüncü gün daha fazla dayanamadı ve kendine birkaç saat izin verdi.

Sevişmek için fazla yorgundu. Soyundu, başını Yukiko'nun dizine koyup yattı. Yukiko, Prada elbisesiyle bir melek gibi görünüyordu.

"Sen benim her şeyimsin Yukiko," diye mırıldandı. "Sana bir şey olsa ben ne yaparım?"

Yukiko usul usul bir şarkı söylemeye başladı. Sonra konuştu:

"Biraz düşündüm sen yokken. Tuhaf bir şey takıldı aklıma."

"Neymiş o?"

"Benimle çok mutlusun. Beni herkesten çok seviyorsun. Ben de seni seviyorum. Değil mi?"

"Evet, tabii ki."

"Ama yine de beraber değiliz. Bizim gibi iki âşığın beraber olması gerekir. Böyle bir şeyin önünde kimse durmamalı. Neden karından ayrılmıyorsun Yukio? Burada benimle yaşayabilirsin, böylece her zaman birlikte oluruz."

"Bunu yapamam Yukiko. Minako'ya karşı bir sürü sorumluluğum var, hepsini anlayamazsın. Toplumsal ve ekonomik sorumluluklar bunlar, duygusal değil. Ama yine de oldukça önemliler."

"Peki diyelim ki..."

Kafasını kaldırıp ona baktı.

"Diyelim ki, ne?"

"Diyelim ki Minako ölse. Parası da sana kalır. Herkes senin için üzülür. Bay Yonekawa sana her zamankinden daha yakın hisseder kendisini. Sen ve ben de birlikte olabiliriz. Birlikte zengin ve mutlu bir hayat süreriz."

Yukio gülümsedi.

"Hayal gücün çok geniş. Gerçekler dünyasında yaşıyoruz."

"Fakat onun ölümünü ayarlayabilirsin. Bugünlerde herkes yapıyor böyle şeyleri. Bu tip yüzlerce vaka okudum. Araştırma yaptım. Nasıl yapabileceğimizi biliyorum. Sana yardım ederim, kimsenin hiçbir şeyden haberi olmaz."

Yukio, Minako'nun bir araba kazasında öldüğünü canlandırdı gözünde. Hayatı ne kadar kolaylaşırdı. Minako'nun kişisel malvarlığı dudak uçuklatacak büyüklükteydi. Ev de kendisine kalırdı. Endişelenecek bir şeyi kalmazdı. Yukiko'yla arasında hiçbir engel de olmazdı artık. Zaten Minako'nun asla onu anlayacağı yoktu. Denemiyordu bile. Ona acıması için hiç sebep yoktu.

"Güzel bir düşünce, Yukiko. Ama üzerinde düşünmem gerek. Bu büyük bir adım. Kusursuz bir plan geliştirmek gerekir. Yoksa hayatlarımız mahvolur. Bunu sonra konuşalım. Şimdi çok yorgunum."

"Tamam. Ama bu meseleyi düşün muhakkak. Ben de düşüneceğim. İkimiz birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz."

Yukio hafifçe gülümsedi.

Sonra da Yukiko'nun dizinde uyuyakaldı.

11.3 Neler düşünüyorum ben?

11.4 Yukio banyoya gidip aynada kendine baktı. Doğruydu. Bok gibi görünüyordu. Gripti, ağzı burnu akıyordu. Günlerdir doğru dürüst uyumamıştı. Hayatı nereye gidiyordu böyle? Her şey dağılıyor, paramparça oluyordu. Sırf Yukiko böyle bir şey önerdi diye ciddi ciddi karısını öldürmeyi mi düşünmüştü gerçekten?

"Yukiko sadece bir oyuncak bebek, Yukio. Kendine gel."

ON İKİNCİ BÖLÜM

12.1 Bilimadamları Tokyo'dan ayrıldı. Testler müthiş bir başarıyla sonuçlanmıştı. Yukio'nun gidip gelen aklına rağmen, hepsi her konuda ciddiyetle plan yapmış ve çok sıkı çalışarak sonuç almıştı.

Onlar gider gitmez Yukio bir psikoterapiste görünmeye karar verdi. Başka kime başvurabileceğini bilmiyordu. Ona her şeyi anlattı. Sakin sakin dinleyişi hoşuna gitmişti. Sürekli not alıyor ve güzel sorular soruyordu.

"Öykünüz çok ilginç Bay Takinawa. Bir fetişiniz olduğu su götürmez, bu da oldukça doğal bir şey. Ama sizin vakanızdaki duygusallık seviyesi alışageldiğimizden epey yüksek. Hayatı boyunca hiçbir insana sizin bu oyuncak bebeğe açıldığınız kadar açılamamış pek çok insan var. Tabii sizin fetiş objenizin insan formuna yakınlığı da önemli bir husus. Hem çok benzer, hem çok farklı. Kadın olmayan bir kadın. Her açıdan merak uyandırıcı bir vaka."

Ufak sakalını çekiştirirken yoğun bir akademik konsantrasyonla notlarını inceliyordu.

"Yine de probleminize hızlı ve etkili bir çözüm bulmamızın önünde ciddi bir engel olduğunu düşünmüyorum. Durumunuzla ilgili kaygıya kapılmanıza gerek yok. Ancak bu meseledeki duygusal yoğunluğu hesaba katarak, konuya hiç vakit kaybetmeden eğilmeniz gerekiyor diye düşünüyorum. Sizinle günlük seanslar yapalım. Problemin bilinçli keşfinin yanı sıra hipnoterapiye de başvururuz. Birkaç ay içinde her şey yoluna girer sanırım. Size antidepresan da yazacağım. Oldukça hafif ve zararsız ilaçlardır, tedaviye yardımcı olacak. Ayrıca kesinlikle bu sürecin tamamında o oyuncak bebekten uzak durmanızı talep ediyorum. Dairenin anahtarını bana bırakın lütfen."

Yukio tereddüt etti.

"Anahtarı mı istiyorsunuz?"

"Evet. Bu erken dönemde kendi iradenizle ondan uzak durabileceğinizden emin değilim. Anahtarın bende kalması en doğrusu olacaktır."

Yukio anahtarlığından bir anahtarı ayırıp masanın üzerine koydu.

"Elinizdeki tek anahtar bu mu?"

"Hayır. Evde bir tane daha var."

"Lütfen yarın da onu getirin. Bu akşam için de net bir plan yapın. Gidin bir film izleyin mesela. Ya da bir *soapland*'e* gidin. Biriyle yemeğe çıkın. Artık ne olursa. Gidip o oyuncak bebeği görmeyin yeter."

Yukio başıyla onayladı.

"Gitmem."

"Şimdi ayakkabılarınızı çıkarın ve şu koltuğa uzanın. Rahatlayın."

12.2 Yukio, terapistle görüştükten sonra kendini sakinleştirmeye çalıştı ama günlerdir sinirleri fazla gerilmişti. "Sorunun kısa sürede çözülecek," diye düşündü, "sonra özgürsün." Ama kendini kandırdığını biliyordu. Yukiko'yu kaybetmekteydi, en açık gerçek buydu ve bunu telafi edecek bir şey olamaz gibi geliyordu ona. Metrodayken, yavrusunu kaybetmiş ve içindeki korkunç kederi ancak anlaşılmaz biçimlerde ifade edebilen ahmak bir hayvan gibiydi; inleyip duruyor, kafasını cama vuruyordu. Diğer yolcular hasmane tavırlarla uzaklaşıp etrafında daire şeklinde bir boşluk bırakmışlardı.

12.3 Çalışmak için hazırlanıp masasına yerleşti ama hiçbir şeye odaklanamıyordu. Dışarıda gün batıyordu, hava ağır ve gökyüzü boştu. Loş odada bilgisayar ekranının buz beyazı ışığı vardı yalnızca. Huzursuzdu, Yukiko'nun teninden başka şey düşünemiyordu. Onu bir kez daha görmeden terk etmesinin imkânı yoktu. Masasının çekmecesindeki ataçların arasından yedek anahtarı bulup çıkardı.

"Bu kesinlikle son defa olacak," dedi kendi kendine. "Hasta olduğumun ve tedavi olmam gerektiğinin farkındayım. Her şeyin bu-

* *İng.* sabun-diyarı. Japonya'da, eskiden *toruko-buro* (Türk hamamı) denilen ve sonradan adı bu şekilde değiştirilmiş, erkek müşterilerin kadın görevliler tarafından yıkandığı ve çoğunlukla bir tür genelev olarak hizmet veren işletmeler – *ç.n.*

na bağlı olduğunu da biliyorum. Ama o bana ait ve kimse bana ondan uzak dur diye emir veremez. Yarından itibaren özgür irademle ben uzak duracağım. Ama bu gece gidip onu görmem gerek. Hiç olmazsa vedamız muhteşem olsun."

Sokaktan arabayla çıkarken hem coşkuluydu hem de müthiş bir çaresizlik hissediyordu. "Acaba onu sevmemeyi başarabilecek miyim bir gün? Bir sonraki gidişimde kapıyı açınca nasıl görüneceğini merak etmemeyi, kapıyı açınca orada beni beklediğini görmek istememeyi başarabilecek miyim? Bu sefil hayatı sonsuza kadar sürdürecek miyim yoksa?"

12.4 "Makuhari Körfez Evleri: 21. Yüzyılın Şehir Yaşamı" yazan tabelayı sever olmuştu artık. Tabela o gün aynı anda hem keyif vaadiyle dolu hem de sonsuz derecede kederli görünüyordu. Yukio arabasını yeraltı otoparkına sevgiyle park etti ve asansöre yöneldi. Üzerinde "15" yazan düğmeye bastı ve aynada uzun uzun kendine baktı. Sıradan bir adamdı. Çirkin değildi elbette, ama çok yakışıklı olduğu da söylenemezdi. Biçimli bir ağzı, ifadesiz gözleri ve burnunun yanında hiçbir zaman hoşlanmadığı bir beni vardı. Yolda görseniz büyük ihtimalle siması aklınızda kalmayacak bir adamdı. Oyuncak bir bebekle aşk yaşayan bir adam.

Asansörün kapıları on beşinci katta açıldı, koridora çıkınca aldığı tanıdık dezenfektan ve oda parfümü kokusu Yukio'yu sakinleştirdi. Cebinden anahtarı çıkarıp kapının önünde durdu. Derin bir nefes alıp anahtarı kilide soktu ama içeriden birtakım gürültüler geldiği için düşüncelerini yarıda kesip hızla kapıyı açtı; içeride bir an bir kargaşa oldu, kesik kesik hırıldayan yarı çıplak bir adam sıçrayarak örtünmeye çalıştı; Yukiko sere serpe yerde yatıyor, metalik kahkahalar atıyordu. Ayaktaki adam elbiselerine erişmeye çalıştı ama her şey etrafa dağılmıştı. Elbiselerine ulaşmak için yerde sürünme onursuzluğunu göze alamadı, Yukio'ya dönüp baktı. Adam psikoterapistti.

Ciddi bir ifadeyle konuşmaya başladı.

"Bu durum için özür dilerim Bay Takizawa. Hikâyeniz–"

Yukio adamın yüzüne bakamıyordu. Terapist duyulur duyulmaz bir sesle, "Sizin buraya gelmemeniz gerekiyordu," dedi.

Yukio, adamın penisinin ucundan bir damla meninin uzayıp yere damladığını ve ayak başparmağının pütürlü yüzeyine yapıştığını gördü.

"Lütfen derhal burayı terk edin," dedi.

Terapist eşyalarını toplayıp Yukio'nun yanından sıyrılarak kapıya ilerleyene dek Yukio yere bakmaya devam etti.

"Anahtar?" dedi Yukio.

Adam hâlâ kucağında tuttuğu pantolonunun ceplerini karıştırıp anahtarı buldu ve Yukio'nun eline bıraktı. Yukio onu iterek dışarı çıkardı ve kapıyı kapadı.

Yukiko'ya baktı. Adamın ıslaklığı hâlâ üzerindeydi. Prada elbisesi sanki bulaşık beziymiş gibi bir kenara savrulmuştu kaba eller tarafından.

"Nasıl yapabildin bunu?" derken sesi ağlar gibi çıkıyordu. Ayak uçlarına bakar vaziyette dikiliyordu. "Nasıl yapabildin bunu?" dedi tekrar. Yukiko'nun bacakları terapistin ağırlığı altında ezilip yamulmuştu. Düzeltilemeyecek şekilde iki yana açılmış olarak duruyorlardı. Her şey yanlıştı.

"Yukio," dedi Yukiko.

"Sakın konuşayım deme!" dedi beriki ve Yukiko'ya doğru atılıp kafasına vurmaya başladı. Tutup tamamen havaya kaldırdı, Yukiko'nun vücudunu bütün gücüyle sağa sola vurmaya başladı. Havada savrulan Yukiko'nun kolları bacakları rahatsız edici bir biçimde kaskatı duruyordu, duvara çarpma sesi de insani bir ses değildi. Tuhaf bir biçimde ensesinin üzerine düştü ve kafası gövdesinden ayrıldı.

Yukio bir an yaptığı şeyin şokuyla donakaldı ve Yukiko her zamankinden daha boğuk bir sesle şunları söylerken ağzı açık bakmaktan başka bir şey yapamadı:

"O kadar heyecanlıyım ki, sanırım altıma kaçıracağım."

Yukiko'nun yanına koştu.

"Çok özür dilerim. Affet beni, Yukiko. Çok üzgünüm."

Paniklemiş halde onu tekrar bir araya getirmeye çalıştı ama Yukiko'nun kafası çatlamıştı ve diğer parçalar da birleşmiyordu bir türlü. Yukio, Yukiko'nun içindeki kablolara ve devrelere bastırıp kafasını da gövdesine birleştirip sıkıştırdı. Yukiko hiçbir şey yapmamış-

tı. Kurbandı o. Masumdu. Yukio onun yanaklarını ve saçını okşadı.

"Amacım bu değildi. Seni bir daha asla incitmeyeceğim. Lütfen beni affet. Aşkımsın sen benim."

Yukiko anlamaz görünüyordu. İlgisiz şeyler söylemeye devam etti.

"Şu adam neden bana bakıyor?"

Sonra da:

"Seni şimdiden özledim."

"Lütfen Yukiko, düzgün bir şeyler söyle. Eskisi gibi. Hâlâ hayatta olduğunu göster bana."

"O kadar heyecanlıyım ki, sanırım altıma kaçıracağım."

Yukio, yerdeki Prada marka elbiseyi alıp dikkatle Yukiko'nun üzerine koydu. Melek gibi görünüyordu. Onu bir battaniyeye sarıp kolları arasına alarak kaldırdı. O kadar hafifti ki. Evin içine bir göz gezdirdi. Terapistin aceleyle içeride unuttuğu çorap teki dışında bomboştu. Işıkları kapattı.

Asansöre girince Yukiko'nun üzerindeki battaniyeyi araladı. Sanki canlanmış gibi görünen ama bu dünyadan değilmiş gibi duran gözlerinin içine baktı.

Onu otoparkın bir ucundan diğerine kucağında götürdü, arabanın bagajını açarken boşta kalan tek eliyle sarmaladı bedenini. Yukiko'yu dikkatle bagaja yerleştirdi. Kafası doğal görünmeyen bir açıda sabitlendi. Bagaj kapağını nazikçe üzerine kapattı. Karanlık onu rahatsız etmeyecekti nasıl olsa.

12.5 Arabayı çalıştırdı ve siteden hızla ayrıldı.

12.6 Cep telefonunu arayan Minako'ydu.

"Neredesin?"

"Çiba'dayım."

"Bu akşam babamın açılış partisini unutmadın ya? Yarım saate başlıyor. Geleceğini söylemiştin. Bence gelmen gerekir."

Yukio'nun aklına en son gelecek şeydi açılış.

"Yok, unutmadım. Yoldayım, geliyorum."

"Altmış dördüncü kata gel. Orada bekleyeceğim seni."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

13.1 Bina gözalıcıydı. İki yanında göğe yükselen büyük heykellerle süslü geniş açıklıklar vardı. Çaprazlama inip çıkan yürüyen merdivenler bir alışveriş merkezine ve metro istasyonuna bağlanıyordu. Cadde seviyesinde kafeler hizmete girmişti bile, insanlar dışarıda oturmuş cep telefonlarıyla konuşuyordu. Kule çevredeki her şeyden daha yüksekti, batan güneş cam duvarlarında parlıyordu. Yukio ana kapıdan içeri girip altmış dördüncü kata çıkmak üzere asansöre bindi.

Parlak bir smokin giymiş resepsiyon görevlisi "İsminiz?" diye sordu. Yukio üstünün başının ne kadar kötü durumda olduğunu hatırladı.

"Takizawa. Yukio Takizawa."

"Evet efendim, buyurun bu taraftan. Parti az önce başladı, Bay Yonekawa sunum yapıyor. Konuklara helikopter pistini gösteriyor. Şu merdivenleri kullanabilirsiniz. Giderken içkinizi de almak istemez miydiniz?"

Yukio bir kadeh bira aldı ve merdivenleri çıktı. Teras çok büyüktü. Üzerine bir futbol sahası kurulabilirdi. Bay Yonekawa bir köşeye yerleştirilmiş platformun üzerinde, iyi giyimli bir insan topluluğuna hitap ediyordu.

"...beş yüz bin metrekarelik yerleşim ve ticaret alanı... Tokyo'yu dünya ticareti için en cazip merkezlerden biri haline getirmeye yardımcı olacak... Dünyanın en çevre dostu tasarımına sahip..."

Yukio gruba katılmadı, şehre bakmak üzere tek başına bir kenara doğru ilerledi. Tokyo'nun ışıkları çok çok aşağıda kalmıştı. O kadar yüksekteydi ki şehrin seslerini duymanın imkânı yoktu. Şehir tamamen sessizdi. Son derece durgun, sakin ve davetkâr görünüyordu.

Telefonundan kısa bir zil sesi duyuldu, telefonunu çıkardı. Mesaj Brezilya'daki bilinadamından geliyordu.

KIZ KARDEŞLERDEN BİRİSİ ÖLDÜ. DİĞER KADININ DÜNYADA KONUŞABİLECEĞİ KİMSE KALMADI. ÜZÜCÜ. GERİ KALAN HER ŞEY YOLUNDA.

Binanın yüksekliğini hesaba katınca korkuluklar fazla zayıf görünüyordu. Beli hizasına bile gelmiyordu. Çok kolay düşülürdü aşağıya. Üstünden bir adım atıp hiçliğe yürünebilirdi öylece. Yukio ayaklarının binanın tam dış kenarı hizasında olduğunu hayal etti, son derece yavaş hareketlerle öne eğilip aşağıya düştüğünü hayal etti. Altmış dört katın yanından hızla geçerken neler düşüneceğini hayal etmeye çalıştı. Kafelerin masalarından birinin üzerine düşüp insanların ödünü koparırdı kesin. Sonra işyerlerinde ve toplu akşam yemeklerinde herkese bundan bahsederlerdi. Bütün gazetelerde boy boy haberi çıkardı. Bay Yonekawa basın açıklaması yapmak zorunda kalırdı. Batıl inançlı insanlar bunu binanın uğursuz olduğuna yorardı. Hiçbirinin kendisinin aslında nasıl bir insan olduğuna dair fikri olmazdı ama.

Minako yanında belirdi. Bir piyano akortçusunun doğru mu çıkıyor diye bir notayı dinlemesi gibi Minako'nun varlığını değerlendirdi.

"Ne kadar yüksekteyiz. Aşağının sesi hiç duyulmuyor buradan," dedi Minako.

"Duyulmuyor. Saf sessizlik."

Minako Yukio'ya baktı.

"Berbat görünüyorsun Yukio."

Yukio yüzünü ona döndü.

"İyi olacağım." Gülümsedi.

Güneş nihayet ufkun ardına düştü. Şehir soğuk görünüyordu.

"Gitsek mi?" dedi Minako. "Parti bayağı sıkıcı olacak."

"Evet," dedi Yukio. "Hadi gidelim."

Güvenlik görevlileri heyecanlı bir satranç turnuvasına oturmuştu. Duty-free mağazasının yanında toplaşmışlardı; mağazanın iş saatlerinde oldukça gösterişli görünen parfüm ve viski stantları, şu anda çelik kepenk ve pek şık olduğu söylenemeyecek floresan gece ışığı yüzünden sönük görünüyordu. Birkaç sandalyeyi bir araya getirerek alçak bir masa oluşturmuşlardı; iki adam, yılların yorgunluğunu taşıyan öfkeli piyon ve fil ordularının tepesine bütün dikkatleriyle eğilmişti, diğerleri de etraflarına toplanmış, değerlendiren bakışlarla onları seyrediyordu. Güvenlikçi üniformalarının ceketleri sandalye arkalarına asılmış, gömlek kolları sıvanmıştı. İzleyiciler sigara içiyor ve hamle aralarında tartışıyordu; arada onaylayıcı mırıltılar, vazgeçirmeye çalışan haykırışlar veya öfkeli iç çekişler duyuluyordu.

İlk el bitince seyredenler coşkuyla alkışladı, oyuncular da birbirinin elini sıktı. Bir adam gazetedeki çarpıcı bir köşe yazısını sesli okurken, bir diğeri de yeni bir oyun için taşları satranç tahtasına dizmeye başladı. Güzel espriler ve hararetli tartışmalar dönüyordu; bir sonraki oyun için iki kişi yerini aldı, koridorun birinden elinde bir tepsi sıcak su dolu bardak ve poşet çayla bir adam belirdi.

Tam o sırada aralarından biri pencereyi göstererek çığlık attı. Bir başkası silahını çekti, pencereye doğru yürüyüp camı açtı. Bir kedi çevik hareketlerle içeri sıçradı, yerde onu beklemekte olan süt kâsesini buldu alışık hareketlerle.

İSTANBUL'DA RANDEVU

Dokuzuncu Hikâye

Büyük İstanbul şehrinde, Süleymaniye Camii'nin etrafındaki huzurlu türbelerin yakınlarında, hem şehir halkının hem de turistlerin epeyce rağbet ettiği Kapalıçarşı'ya uzak denemeyecek bir mesafede Laleli diye bir yer vardır. Başka ülkelerden tüccarlar gelip buradan giysi alır, götürüp kendi memleketlerinde satar. Buraya hızlı adımlarla ve çok çalışan insanlara özgü incecik bedenleriyle ulaşan kadınlar, obez vücutlar ve kıpkırmızı yanaklarla ayrılır, çünkü valizlerini alabileceğinin azamisi ile doldurduktan sonra bir düzine yeni gömlek ve bluzu, üzerine de kat kat yakası kürklü ceketi giyip öyle düşmüşlerdir dönüş yoluna. İstanbul'da –tabii Ankara'da ve İzmir'de de– Türk erkekleri ve kadınları gözden ırak atölyelerde kendi zevkleri için fazla barok kaçan, Moskova, Sofya ve Minsk'in gözde barlarında ve klasik kokteyl partilerinde giyilen kürk ve deri giysiler diker. İşte o giysiler, tecrübeli yabancı tüccarın her inceliği bilen gözlerine takılsın diye sıra sıra Laleli dükkânlarının camekânlarına getirilip asılır. ("En az on parça satılır, hanımefendi, beş yüz dolar, sadece nakit çalışıyoruz.")

O civardaki alışverişe dair bir hikâyeye kulak verin şimdi.

Aynen bu bahsettiğimiz gibi bir tüccar vardı, adı Natalia'ydı. Tuna kıyısında yer alan, Osmanlı'nın çöküşünün ardından harap olmuş İzmail şehrinde büyümüştü. Bir kadın olarak hayattaki ilk yıllarında, babası ve erkek kardeşleri evde üzerlerinde iç çamaşırlarıyla kâ-

ğıt oynarken o sıkıla sıkıla oturmuştu. Yapacak başka bir şey olmadığından, gecelerini amaçsız genç toplulukları arasında Karadeniz sahilinde dolaşarak, hiç durmaksızın iskelede bir aşağı bir yukarı 1960 model Peugeot'larıyla yarışan oğlanları –ve tabii yaptıkları kazaları– izleyerek ve bu tür toplaşmalarda kaçınılmaz olan lakayt cinsel yakınlaşma teşebbüslerini savuşturmaya çabalayarak geçirmişti. Bunlardan sonra, bir gün gerçek bir erkekle –bir yatırımcıyla– tanışmak onun için ne büyük sürpriz olmuştu. Hem de onu tavukçuluk işleri ve makine parçaları ticaretiyle uğraştığı, mal mülk sahibi olduğu koca Odesa şehrine götürmüş ve ona son moda kıyafetler almıştı. Ama derler ki, tutku nefretin anasıdır. İlinsky Kilisesi'nde müthiş bir törenle taçlandırdıkları evliliklerini kısa süre içinde yüksek sesli atışmalar ve gece karanlığında karşılıklı çekilen mutfak bıçakları takip etti. Çok geçmeden adamın hayatına başka kadınlar girdi, daha belirgin arzulara sahip daha zengin kadınlar – ve sonuç olarak Natalia kendini kapının önünde buldu.

Ama bu üçüncü çakılma, yeni fikirlerin doğmasına vesile oldu. Malum, bazen hayal gücünün tembelliğinden silkinebilmesi için önce gerçekliğin kendini tüketmesi gerekir. Natalia böylelikle başka kadınlarla birlikte Odesa'dan İstanbul'a gitmeye başladı. Gemiyle giderken önce Bulgaristan'ın rafinerilerini ve tatil beldelerini görüyor, en son sırtı bombeli böcekleri andıran sıra sıra camiden oluşan manzaraya kavuşuyordu. Gemi Haliç'te demirledikten sonra dört kişi bir otel odasına doluşup, geç saatlere kadar içtikleri votkanın etrafında hayatlarını birbirleriyle paylaşıyor, birbirlerininkiyle karşılaştırıyorlardı. Natalia artık bir erkeğin gözlerinin içini okumayı öğrenmişti ve dükkânının önünde oraların sahibi gibi dikilmiş, kendisinin gelişini seyreden Sırp mağaza sahibinin yüzüne yayılan gülümsemeyi görünce; adam ona kahve ikram edip kusursuz Rusçasıyla –tilki kürkünden şallar ve kenarı kürk işli hoş kabanlar arasında– sık sık anlattığı belli olan hayat hikâyesini aktarınca, Natalia bu adamın güvenebileceği biri olduğuna kanaat getirdi. Biriktirdiği tüm parayla ondan alışveriş etti, adam da ona parasının alabileceğinin iki katı kadar mal verdi –"Çünkü dönüp yine bana geleceksiniz hanımefendi, bir sonraki gelişinizde hallederiz. Ya da ondan sonraki

sefer"– ve bir hafta içinde Natalia tüm malları Odesa'da sattı. Yeni bir hayat filizlenmişti: Natalia bu gidip gelmeleri ve güzel elbiseleri çok seviyordu, para kazandı ve Odesa'da kendi adına iki odalı bir daire kiraladı, İbro'nun dükkânının müdavimi oldu, hatta İbro bu gidip gelmelerde dükkânını ona açıp arka tarafı bir misafirhaneye çevirdi. Aslına bakılırsa İbro onun sevgilisi olmuştu, onu Boğaz'da çay bahçelerine, Beyoğlu'nun dar sokaklarındaki restoranlara götürüyordu. Aşk değildi bu, Natalia bu ilişkinin aralıklı halinden de çok memnundu –sonuçta adamın da kendi karısı ve ailesi vardı ve dükkâna bir kilometreden az mesafedeydiler– ama ortada güven ve şefkat vardı, bu da epey bir şey demekti.

Natalia'nın yaşadığı zorlukları da görmezden gelmeyelim tabii, kendisini bir deve gibi yükleyip sürekli dükkânlarda pazarlık yapmakla geçen epey yorucu bir hayat sürüyordu. Çevresinde her türlü hilebazlıkla karşılaşıyor, güveni bir insana bahşedilecek son şey olarak görüyordu. Odesa'da yaptığı satışların hasılatı olan dolar destesini daha gemiden inmesinin üzerinden çok geçmeden çaldırmıştı, hem de bir defadan fazla. Yine de Marmara Denizi'ni görmek içini mutlulukla doldurmaya devam etti, girişimci yönü daha gelişmiş arkadaşları Moldova ve Romanya'da kendi imalat atölyelerini kurmaya başladıklarında veya daha kârlı rotalara kayarak ucuz Çin kaynaklarına yöneldiklerinde, Natalia hayatında bir değişiklik yapmaya lüzum görmedi, kazandıklarının ufak ufak eriyişini seyretti. Laleli de batmıştı bu arada, ama Natalia Laleli'yi terk edemeyecek kadar bağlanmıştı oraya.

Bir sabah şehrin o taraflarında yürüyordu. Kaldırımlara sıra sıra mankenler çıkarılıyor, güneş yavaş yavaş kocaman binalarla dolu sokakları aydınlatmaya başlıyordu. Natalia bir yeri iyi bilen insanların rahatlığıyla yürüyor, boş boş etrafına bakınıyor, camlardaki parlak yansımaların arasından dükkânların içine göz atıyordu. Dikkatle dinleyin: İnsanın hayatında bazı anlar olur ki başka birinin hayatı alışık olduğumuz kuralları yıkıp geçer ve bu durum, genelde dünyaya yönelttiğimiz alelade dikkatten fazlasını gerektirir – işte böyle anlar hayatı benzersiz kılar. Bunu nasıl dile getirdiğimiz meselesinde de dikkatli olmakta fayda var, çünkü Natalia'nın neyi ne

sırayla gördüğünün de iyi anlaşılması gerekiyor. O sırada bir kahvenin yanından geçmekte olduğunu biliyordu, kendisi de daha önce defalarca leziz kahveler içmişti orada; cama baktığında, caddenin öbür tarafında durmuş, dar bir park yerine geri geri girmeye çalışan bir kamyonete el kol hareketleriyle yardım eden bir adamın yansımasını gördü (bunu görmesinin az sonra olacaklar için önem teşkil edip etmediğini asla kesin olarak bilemeyeceğiz); bu berrak yansımanın arkasında, dükkânın loş ışıklandırması altında bir erkek figürü (erkek olduğunu ancak tahmin edebiliyordu gerçi) seçti – tabii ki sadece kaba hatlarıyla, zira detaylar belirsizdi ve ancak sonradan tamamlayabilecekti bu boşlukları. Yalın ve süssüz bir ifadeyle söyleyecek olursak, adam bir kahve fincanını yavaşça dudaklarına doğru götürüp bir yudum almıştı. İnanması zor gelebilir, çünkü her gün etrafımızda böyle şeyler görürüz ve bize pek de bir şey ifade etmezler; belki de burada anlatılmayan başka şeyler de olduğunu düşünmekten kendimizi alamayız; tekrara düşmek pahasına belirtmek isterim ki, başkalarının hayatlarının aslında sadece sizin hayatınızın farklı düzenlenmiş biçimleri olduğunu varsaymaktaki sıkıntı tam da buradadır. Nitekim Natalia da henüz başka bir şey görmemiş ve gördüklerini de anlamamışken birdenbire ve nefesi kesilircesine âşık oldu.

Belki adamın fincanı ağzına götürürken az sonra nasıl bir tat alacağını bilmiyormuşçasına yaşadığı anlık tereddüttü ona bunları hissettiren; bardağı alışık olmadığını belli eden bir şekilde tutuşundaki tuhaflıktı. Belki bu tür şeyler gözünü çelmiş, ona çekici gelmişti. Belki de –kim bilir?– olayın sorumlusu bir tür tenselliği davet eden buhar, koku ve lezzetin yoğun birleşimiydi. Kim bilir? Böyle anlar pek tahlil etmeye gelmez, üzerine çok konuşup gırtlak patlatmaya da gerek yoktur. Olaylar gelip geçer, biz artlarında kalırız.

Natalia kahve dükkânını geçer geçmez durdu ve duvardan destek aldı. Kalbi onu terk etmişti, pırıl pırıl gökyüzünde bir deniz kuşu olup uçmuştu, ama aynı zamanda göğsünün içinde, tersane işçisinin çekici altındaki metal levhalar gibi tangırdıyordu. Natalia akciğerlerindeki sıkıntılı havayı dışarı verdi, sakinleşmeye çalıştı. "Talia," diye geçirdi içinden, "korktuğun pek çok şeyi yaptın, başardın, şimdi mi tereddüt edeceksin?"

Geri dönüp dükkâna girdi.

Camekânın hemen arkasında oturan adamın yanma geldi, adama bakarken neredeyse tepesinde dikiliyordu. Uzun boylu, koyu tenli bir adamdı, elbiseleri kirliydi, fincanına bakarken dalıp gitmişti, Natalia gözlerini görmek için bekledi. Adam kafasını kaldırıp ona baktı; bakışında yalnızca utanmasız bir merak, küçük hesaplar barındırmayan engin ve açık ufuklar vardı; Natalia'nın ne olduğunu anlamadığı ama içine dalıp gitmekten çekinmeyeceği şeyler vardı. Adamın karşısına oturdu, bakıştılar.

"Adım Natalia," dedi. "Ukraynalıyım."

Adam bir süre onu süzdü.

"Benimki de Riad. Denizciyim," dedi. Ardından "Bangladeşliyim," diye ekledi.

Natalia Bangladeş'i düşündü. Bir an.

"Kahven nasıldı?"

Hafifçe gülümsedi.

"Çok güzeldi. Alışık olduğumdan daha sertti. Bir de içinde şu şeyler var–"

Devam edemedi.

"Dibinde telve var, evet. Türk kahvesi böyle oluyor."

Bir kaşını kaldırıp düşündü.

"Kötü değil yani. Tekrar içmek isterim."

"İçmelisin."

Natalia'nın konuşmasını bekledi.

"Buraya daha önce gelmemiş miydin?"

"Hiç gelmedim. Şimdiye dek hep adını duymuştum İstanbul'un, ilk defa bugün gördüm. Hem de sadece bir günüm var, etrafı keşfetmeye çıkmıştım."

"Bir gün mü!"

"Evet. Bu sabah erken geldik. Gece de Marseille'e doğru yola çıkacağız."

"Öyle mi..."

Natalia gözlerini masaya dikerek konuştu.

"Aslında sana etrafı gösterebilirim –eğer istersen– birlikte yürüyebiliriz biraz. İstersen tabii."

Gözlerini kaldırmadı.

"Yürümeyi severim. Çok isterim tabii."

Garsona bir dolar uzattı, para üstü lira olarak geldi.

"Bunları sen al," dedi Natalia'ya. "Bu paraları ayırt edemiyorum."

Caddeye çıktılar.

"Bir camiye gitsek iyi olur aslında," dedi Riad. "İstanbul'un camilerinin ününü o kadar çok duydum ki."

Süleymaniye Camii'ne giden daracık sokaklara daldılar. Parlak güneşin altında meyve tezgâhları sıralanıyor, asfalttan haz kokusu tütüyordu. Biri önde biri arkada, tek sıra halinde yürürlerken Natalia bedenlerinin şekillerinin birbiriyle uyumunu hissedebiliyordu.

Caminin etrafı boştu. İkisinin de anadilini içermeyen beş dilde "Giriş" yazan tabelaları takip ettiler. İçeri girip kubbeye baktılar. Parlak güneş ışıkları kırmızı, yeşil ve mavi camlardan huzmeler halinde giriyordu.

"Buraya ben de hiç gelmemiştim," diye fısıldadı Natalia.

Riad sütunlara bakıyordu, cevap vermedi. Natalia onu izlemeye başladı. Riad mihraptaki çinilere baktı, kafası arkaya yatmış halde, topuğu üzerinde yavaşça dönerek çepeçevre bakındı ve en son onu seyretmekte olan Natalia ile göz göze geldi. Bir süre birbirlerine baktılar, sonra Riad gülümsedi ve soru sorar gibi çıkışı işaret etti. Günışığına çıktılar.

"Türbeleri de görmek ister misin?" diye sordu Natalia. "Süleyman ve karısı burada gömülü. Türbeleri çok güzeldir herhalde."

"Şimdilik yeter. Başka zaman görürüm onları da."

Mezar taşlarının arasından yürüyerek geçip bir duvar kenarına oturdular. Riad Natalia'ya dönüp, "Acaba sevişsek mi şimdi?" dedi.

Kolay etkilenen biri olmamasına rağmen Natalia şaşkınlıktan donakaldı.

Şaşkınlıktan ve başka bir şeyden demeli belki de; çünkü şaşkınlık, bu soruya verdiği cevabı ve duyduğu bütün heyecana rağmen Riad'ı o şekilde kendisinden uzaklaştırmasını açıklamaya yetmez. Belki de, bunu dünyadaki her şeyden daha çok istiyor olsa da, Riad'm sevişebileceklerini varsaymış olmasına, gözlerinden evet diyece-

ğini tespit edivermiş olmasına bozulmuştu; belki de hissettiği tüm o aceleci ve umulmadık şeyleri birdenbire ortalığa saçmak zorunda kalmayacak güvenli bir çerçeve olarak ticaret gelmişti aklına. Belki ortada daha basit bir cevap vardı, kim bilir, belki Riad'ı götürebileceği bir yer olmadığını düşünüyordu o sırada. Her neyse! Riad'ı olduğu kadar kendisini de şaşkına çeviren cevabı ağzından bir çırpıda ve rahatça çıktı:

"Yüz otuz dolar."

Natalia Riad'ın yüzündeki sıcacık sevecenlik ifadesini, bu cevapla birlikte uçup gidince fark edebildi ancak. Riad yüzünü çevirmedi.

"Ben hiç öyle... Yani yüz otuz dolar az para değil."

Bu maskaralık böylece devam etti: "Otuz dolar oda için. Yüz dolar da bana. Yola çıkana kadar benimle birlikte olabilirsin."

"Bu benim aylık gelirimden bile fazla. Öyle bir param yok ki."

"Yazık."

İkisi de yerde aynı noktaya dikti gözlerini. Durumun acayipliği, Natalia'nın gözeneklerinden ateş gibi fışkırıyordu.

"Ama şu olabilir..." diye başladı ve sustu.

Riad ona baktı. "Ne olabilir?"

"Sana biraz ödünç para verebilirim. On dolar kadar. Sen de uğraşıp parayı büyütürsün. Bir kumarhanede."

Riad bir kahkaha attı.

"Natalia, ben hayatımda kumar oynamadım! Senin on dolarını da kaybederim. Sonra ne olacak?"

"Ben sana yardım ederim. Böyle işlerde şansım iyidir. Bence sen de şanslı birisin."

Riad biraz düşündü.

"Kumarhane nerede?"

"Aslında burada kumarhaneler yasaklandı. Ama bildiğim bir yer var. Arkadaşlarımın yeri. Bütün gün açık. Yakında bir yerde."

Riad göğe baktı. Beyaz bir kuş uzaklarda daireler çiziyordu.

"Hadi gidelim."

Bir binanın dördüncü katındaki kumarhanenin merdivenlerini tırmandılar. Kapıya geldiklerinde Natalia durdu ve çantasından biraz para çıkardı.

"Burada yirmi milyon lira var. On dolardan fazla eder. Şansını biraz daha artırıyorum böylece."

Zile bastı. İnterkomun gürültüsü arasında bir insan sesi duyuldu.

"Merhaba Natalia. Yanındaki adam kim?"

"Arkadaşım. Sıkıntı yok."

Kapı otomatiğinin gürültülü sesi duyuldu, Natalia kapıyı iterek açtı. Merdiven boşluğuna eski Sezen Aksu şarkıları doldu; sabah saati olmasına rağmen içerisi kalabalıktı. Kadınlı erkekli müşteriler poker ve barbut oynuyordu, her masada bir Rus krupiye vardı, takım elbiseli adamlar etrafı gözetleyerek sürekli tur atıyordu. Onlardan birisi yaklaştı:

"İyi günler Natalia."

Adam, Riad'ı tepeden tırnağa süzdü.

"İbro nasıl?"

"İyi. Teşekkür ederim."

"Kendisine selamımı ilet lütfen."

"İletirim."

"Ne oynamak isterdiniz?"

"Rulet," diye araya girdi Riad. "Ruleti denemek istiyorum. Gerçek hayatta hiç görmedim."

Natalia şaşkın bir gülümsemeyle ona baktı.

"Bu taraftan beyefendi. Ne kadar oynamayı düşünürdünüz?"

"Yirmi milyon lirayla başlayacağım."

Adam sert bir sesle:

"Yirmi milyon pek bir para değil. Kazancınızı biraz daha artırmak istemez miydiniz? Yüz milyon çok daha şanslı bir sayıdır mesela!"

"Olsun. Ben yirmiyle başlayacağım."

Kasadan pullar verildi. Masaya yaklaştılar. Natalia ne şekillerde oynayabileceğini anlatmaya başladı. Riad araya girdi.

"Bütün parayı tek bir sayıya yatırsam ve o sayı gelse oluyor mu?"

"Evet, ama bu biraz ahmakça olur. Tek seferde kazanmak zorunda değilsin."

"O zaman bir ahmaklık yapalım hadi."

Oynanmakta olan oyun bitti. Masadaki pullar toplandı.

"Hepsini on ikiye basalım."

"Emin misin?"

"Yok... Eee..." Sıkıntılı bir gülümsemeyle dişlerini gıcırdattı. "Hepsini on üçe koy. Rulet çarkı benim on üçün uğursuz olduğunu düşündüğümü düşünüyor. On üçe oynamam zannediyor. Tam da bu yüzden on üçe oynamalıyım. Hepsini on üçe oyna!"

Natalia sarı pulları tereddütle uzattı. "Hepsi on üçe."

Eğri büğrü pul desteleri yeşil çuhanın üzerine hızla dizildi. Diğer oyuncular da kendi pullarını akıl sır ermez uğurlu sayı formüllerine uygun olarak masanın ilgili yerlerine dağıttı.

Suratı ifadesiz Rus krupiye bahislerin kapandığını ilan etti.

Çark döndü, top çark hareketinin aksi yönünde hızlıca ilerledi, sonra yavaşlayıp momentini kaybetti, girintilere takılmaya başladı, birkaç kez sekti ve on üç numaraya yerleşti. Çark yavaşladı.

Riad'ın yüzü parladı. Natalia bir kahkaha patlattı.

"Sana inanamıyorum!"

"Ne kadar kazandık?"

"Yedi yüz milyon lira! Yani dört yüz dolardan fazla!"

Takım elbiseli adam yanlarına geldi.

"Kazancınızı ne şekilde artırmak isterdiniz?" dedi.

"Artırmak istemiyoruz," diye cevapladı Riad. "Halimizden son derece memnunuz. Teşekkür ederiz."

Pulları paraya çevirip oradan ayrıldılar.

"İstanbul'a hoşgeldiniz!"

Atatürk'ün parlayan gözleri, süslü bir çerçeveden aşağı bakıyordu; "Kahvaltı sabah 7-11 arasında verilir" cümlesinin elyazısıyla yazıldığı bir notun yanında da rengi çoktan solmuş bir Ayasofya posteri vardı. Adam genç ve oldukça güler yüzlüydü.

"Kaç gece kalacaksınız?"

"Bir gece."

"Yanlış yapıyorsunuz dostlarım. Daha çok kalmalısınız. Pasaport lütfen. Benim eşim Yeni Zelandalı. Buraya bir haftalığına gelip bir sene kaldı. Çünkü benimle tanıştı! Eşiniz mi, yoksa..?"

"Evet eşim."

Riad pasaportunu bankoya koydu. Bangladeş Halk Cumhuriyeti.

"Bu oda kırk dolar. Şuraya imza. Ben de vizemi alınca –bir-iki aya çıkar– Wellington'a gideceğim. Daha kızımı hiç görmedim! Şuna bakın."

Cüzdanını açıp bir fotoğraf gösterdi. Bir e-postadan çıktı aldığı, düşük çözünürlüklü bir fotoğraftı. Dünyadaki herhangi bir bebeğin resmi olabilirdi.

"Yeni Zelanda'ya hiç gittiniz mi? İyi bir yer midir?"

"Ben gittim," dedi Riad, oda parasını sayarken. "Epey güzeldi, evet."

"Ben de güzel diye duyuyorum hep. Eşimi görseniz siz de çok seversiniz. Kızımın adı Sarah. İnanamazsınız, eşim buraya bir haftalığına gelmişti. Sizin gibi turist olarak. Koca bir sene kaldı! Galiba Wellington'da epey Türk var, o yüzden sorun olacağını sanmıyorum. Bir-iki ay daha sabredeceğim, sonra ver elini Yeni Zelanda! Türkiye çok güzel yer ama işler çok ağır burada. Siz de farklı ülkelerdensiniz değil mi? Ne güzel bir çiftsiniz! Beyefendinin ülkesinde mi kalıyorsunuz, yoksa sizinkinde mi?"

"Biz... Ödeme tamam mı?"

"Evet. Buyrun anahtarınız. Odanız ilk katta, merdivenler şu tarafta. Kahvaltıyı şurada veriyoruz. Sabah yediden on bire kadar. Akşam yemeği ve dansöz için buraya gidebilirsiniz." Kapağında simlerle süslü ve kıvrak bir kadın resmi olan pembe bir broşür uzattı. "Alışveriş hakkında, her konuda bana soru sorabilirsiniz. Adım Ahmet. Sultan Ahmet gibi."

"Çok teşekkür ederiz. Size de iyi şanslar."

"Teşekkür ederim. Hayat kendi yolunu buluyor eninde sonunda, öyle değil mi?"

Natalia ve Riad merdivene yöneldi. Riad Natalia'nın elini tuttu.

Odada, üzerinde altın rengi polyester bir yorgan olan büyük bir çift kişilik yatak vardı. Perdeler çekiliydi. Riad duvara yaslandı. Natalia yatağa oturdu.

"Demek ödülüm sensin, öyle mi? Kumarda seni kazandım yani?"

"Hoşuna gidecekse öyle diyelim."

"Yok."

Kollarını kavuşturdu, ister istemez kaşlarını çattı.

"Parayı şimdi mi vereyim, sonra mı?"

Natalia duyulur duyulmaz bir sesle cevap verdi. "Sonra versen de olur."

Riad Natalia'yı kendine doğru çekip öptü. Natalia ise onu öperken rahatlamıştı çünkü artık konuşmak istemiyordu – Riad da ne kadar güzeldi...

Ve onu öpmek ne kadar şaşırtıcı bir tecrübeydi.

Bir an gözlerini açtı, Riad'ın omzu üzerinden arkaya doğru baktı. Duvarda batık bir gemi resmi vardı. Okyanusta dalgalarla birlikte batıp çıkan siyah kafalar görünüyordu. Tepelerinde bu elim kazanın yalnız ve son derece üzgün tanığı, heybetli bir albatros süzülüyordu.

Seviştiler. Natalia gergindi. Belki Riad da. Kısa sürdü. Sıkıntılıydı. Ahım şahım bir deneyim olmadı.

Yorganın üzerinde çırılçıplak, yan yana yatıyorlardı. Sıcak akşamüstü güneşi zayıflamış bir şekilde perdelerden içeri vuruyordu. Dışarıda şenlikli bir geri vites melodisi ve dizel motorunun gürültüsüyle bir kamyon park ediyordu, içerisi sakindi. Zaman duraklamış gibiydi, öyle uçsuz bucaksız bir şey değildi artık, gelip aralarına kıvrılmıştı uykulu uykulu, ikisini yan yana yatıyor görmenin keyfiyle ışıl ışıl olmuştu. Bir sinek vızıldıyordu hiç durmadan ve tembel paraboller çizerek odayı dolaşıyordu.

"Ne zaman gitmen gerekiyor?" diye sordu Natalia.

"Yakında." Riad nefes verirken göğsü yavaşça indi. "Altıda gemide olmam lazım. Saat kaç oldu?"

"Bilmiyorum."

Sessizce, sarılır vaziyette yatmaya devam ettiler.

"Para vermene gerek yok," dedi Natalia. "Özür dilerim."

Riad bir şey demedi. Natalia yıkılmıştı.

"Anlıyor musun?"

"Sayılır."

Sinek gelip göğsüne kondu, ikisi uzun uzun sineğe baktı. Kadife dokulu yanardöner gözler bir an hareketsiz suratlarına sabitlendi; sonra sabırsız bir vızıltıyla kayboldu. Sadece ikisi vardı yine.

"Şu an burada kalamam," diye mırıldandı Riad. "Ama seni görmek için geri geleceğim."

Bu sözcükler Natalia'nın sinir sistemine hızla nüfuz etti, ama nedense şaşırmamıştı.

"Ne zaman?"

"Altı ay sonra. Sözleşmem bitmiş olacak. Buraya geri gelirim. Gelmenin bir yolunu bulurum."

Şehrin hareketleri devam ediyordu dışarıda.

Natalia tavana bakarak, "Çocuk da yapar mıyız?" diye sordu.

"Ben isterim."

Riad bir dirseğinden güç alarak dönüp Natalia'nın gözlerine baktı. "Seni seviyorum" ya da onun gibi bir şey söylemek üzereydi. Yüzü sakin ve mutluydu. Bir şey söylemeye başladı, muhtemelen onu sevdiğini ifade edecek bir şey, ama boğuk bir iniltiden başka bir şey çıkmadı ağzından. Hızlı hızlı nefes almaya başladı, korkuyla ses tellerini zorladı ama Natalia'nın duyabildiği tek şey diyaframının inip kalkma sesiydi. Riad'ın gözleri büyüdü, boğazını tıkayan o şeyi, onu boğan o tüylü şeyi öksürüp dışarı atmaya uğraştı. Yüzü morardı, yerde debelenmeye başladı. Nefessiz bir şekilde boğazını yumrukluyordu.

Natalia yataktan sıçrayıp Riad'ın başını iki eli arasına aldı.

"Ne oluyor? Neyin var?"

Riad sert el hareketleriyle ağzını, nefes borusunu işaret etti. Natalia ağzından içeri bakmaya çalıştı ama karanlıktan başka bir şey görünmüyordu. Riad el kol hareketleriyle sırtına vurmasını istedi, Natalia da isteğine uydu. Riad yüzü yere bakar halde elleri ve dizlerinin üzerinde dururken, Natalia da kürek kemiklerinin arasına sert

yumruklar indirmeye başladı. Riad yumruklarla eşzamanlı öksürerek boğazına sıkışan şeyi dışarı atmayı umuyordu, ama ne yaparsa yapsın dışarı hiçbir şey çıkmadı. Sonunda ağzından salyalar akarak yere yığıldı.

Rahatsızlığı dindi. Ama artık konuşamıyordu. Natalia ona biraz su verdi, başını alıp dizlerine yatırdı.

"Üzülme, geçecek. Sen canını sıkma yeter ki."

Riad yere kıvrıldı, başını Natalia'nın çıplak bacaklarına koydu. Bütün o debelenmelerden sonra terden yapış yapış olmuştu, saçı başı dağılmıştı. Natalia sırtını okşamaya başladı.

"Gitme Riad. Ben sana bakarım. Bu şekilde gidemezsin."

Riad gideceğini unutmuştu. Birden kendine geldi, hızla ayağa kalktı ve saatine baktı. Camdan dışarıyı gösterip giyinmeye başladı.

"Ne zaman geri döneceksin?" diye sordu Natalia, bir kuyuya düşer gibi hızla kedere gömülüyordu.

Riad pasaportunu cebine koydu, saatini taktı. Eğilip Natalia'ya sıkı sıkı sarıldı. Natalia hâlâ çıplak olduğu için kendisini fazla "giyinik" hissetti.

Ses çıkarmaksızın, dudaklarıyla "Altı ay," dedi ve bir elinin tüm parmaklarıyla diğerinin başparmağını gösterdi. Yüzü karmakarışıktı.

"Altı ay sonra? Nerede? Burada mı?"

Riad başıyla onayladı.

"Altı ay sonra ocak ayı oluyor. Ocak ayının 13'ü. O zaman mı buluşuyoruz?"

Yine başını salladı.

"Geleceğine söz veriyor musun?"

Tekrar onayladı. Sonra Natalia'yı öptü.

"Ben burada olacağım Riad. Bizim kahvecide. Bir hafta boyunca her gün öğleden sonra birden ikiye kadar orada bekleyeceğim. 13 Ocak'tan itibaren bir hafta. Orayı bulabilirsin değil mi?"

Riad onu kolları arasına alarak tüm gücüyle sarıldı. Tekrar öpüştüler, Riad kapıya yöneldi, tutuşmuş elleri koridorda ayrılırken Riad'ın dudakları bir şeyler söylüyordu ama Natalia ne dediğini anlayamadı. Riad merdivenlerden aşağı koşarak indi.

"Seninle her yere giderim," diye bağırdı Natalia arkasından. Duymuş muydu acaba?

Dönüp perdeleri açtı ama camdan bir şey görünmüyordu, oda arka cepheye bakıyordu.

Sevişirken yatakta oluşturdukları çukura uzandı.

Yattıkları yere.

Ve her şeyi kafasında tekrar yaşamaya başladı.

Gün doğarken uyandı. Ne ara uyuduğunu fark etmemişti ama belli ki yalnız ve meşgul zihni bir ara yorucu akşam saatlerinden sıyrılmış ve unutuşun kollarına bırakmıştı kendini. Orada neşesinin sakin okyanuslarda batmış bir gemiye döndüğü rüyalar gördü; Riad'ın gemisini açık seçik ayırt edebiliyordu, geceyarısı yola çıkmıştı; liman işçileri aceleci el kol hareketleri yapıyor, dalgalar mendireği dövüyordu. Kırmızı mavi Panama bayrağı karanlıkta hareketsiz duruyor, sular geminin paslı gövdesindeki tahliye deliklerinden boşalıyor, düdüğün sesi boşlukta yankılanıyordu. Lombozlarında ışıklar yanıp sönen ve hareketle birlikte üzerindeki sıra sıra konteynerler (American President, Hanjin, Hyundai – hepsi okunabiliyordu) gıcırdayan gemi ağır ağır uzaklaştı. Mürettebat sabahın erken saatlerine kadar çalıştı, sonra kamaralara çekilip sızdılar. Ama gemi çok kötü durumdaydı, Natalia kaynak yerlerinin ayrılmakta olduğunu görebiliyordu; böyle bir geminin denizde olmaması gerektiğini herkes anlayabilirdi, nitekim bu en sakin denizde bile hemen batmaya başlamıştı. Mürettebat daha uyanmadan pompaların çalışma sesi duyuldu, ama gemi artık açık denizdeydi; neyse ki yoğun kullanılan bir rotadaydılar da yardımlarına yetişecek birileri vardı. Diğerlerine ne olmuştu? Natalia bunun cevabını bilmiyordu, ama Riad uyandığında bir tek kafası suyun üstündeydi ve bedeni gizemli bir güç tarafından aşağı çekiliyordu. Birileri "İçeride kimse kaldı mı?" diye seslendi. Riad imdat istemek için bağırdı ama boğazı tıkalıydı, hiç ses çıkaramadı.

Tepelerinde Riad için ağlayan bir albatros vardı ama onun da gözyaşları denizde kayboldu.

Aptalca bir rüyaydı ama Natalia uyandığında bir sürü şey takıl-

dı aklına. Bir şeyler yolunda gitmezse ne olacaktı? Denizin durumunu öngörmek mümkün değildi. Bir hafta veya bir ay geç kalsa ne olacaktı? Nasıl buluşacaklardı? Ne onun Riad hakkında, ne Riad'ın onun hakkında bildiği bir şey vardı. Ne kadar aptallık etmişlerdi.

Hızlıca giyinip odadan çıktı. Resepsiyonda durup Riad'ın konuk kayıt defterine adresini yazıp yazmadığına bakmak istedi.

"Kocanız değildi, değil mi?" dedi Ahmet düşünceli bir sesle.

"Değildi."

"Ben zaten biliyordum. Rus kadınlarını tanırım."

Aldırmadı.

Riad soyadını bile yazmamıştı. ADRES satırına da nedense $130 yazmıştı.

Kısa bir zaman sonra gemi Çanakkale Boğazı yoluyla Ege'ye kavuştu ve Akdeniz üzerinden Fransa kıyılarına yöneldi. Novorossiysk, Odesa ve Burgaz limanlarından yüklenmiş –içinde votka, keman, traktör parçaları, kimyasal maddeler, diplomatik şahsi eşyalar bulunan– konteynerleri taşıyordu ve önce Marseille ve Valencia limanlarında durup, ardından Cebelitarık'tan geçerek Cape Town'a ve Durban'a uğrayacaklardı. Böylece yüklerini tamamen boşalttıktan sonra Hint Okyanusu üzerinden, geminin bağlı olduğu şirketin bulunduğu Füceyre'ye giderek yeni bir iş almayı bekleyeceklerdi.

Riad da işte tam orada gemiden ayrılarak bir şekilde İstanbul'a geçmenin bir yolunu aramayı planlıyordu. Daha önce de bir kez Füceyre'de işsiz güçsüz kalmış ve iyi niyetli bir aracıya biraz rüşvet vererek kendisini başka bir geminin mürettebatına yazdırmıştı. Bu şekilde İstanbul'a giden bir gemiye geçme ihtimali vardı. Kumarda kazandığı para bu noktada işine yarayabilirdi.

Yaz ortasıydı, günler çok sıcak geçiyordu. Riad her akşamüstü tek tek konteynerleri gezip soğutuculu bölmelerdeki ürünlerin termostatlarını kontrol ediyordu. Bunlardan biri Ukrayna'daki Kraft fabrikasından yüklenmiş Milka çikolatalarıyla, diğeri tavuk parçalarıyla doluydu. Gemi epey kötü durumdaydı, ciddi bir bakımdan geçmesi gerekiyordu. Öğleden sonralarını aşağıda geçiriyorlardı. Ellerinde fenerlerle gövdeyi ve boruları karış karış kontrol ediyor,

gereken yerlere kaynak yapıyorlardı. Kan ter içinde kalıyorlardı.

Hâlâ konuşamıyordu. Hâlâ boğazında ses çıkarmasını engelleyen bir şey vardı. Eliyle o tıkalı yere ulaşmaya çalışıyor ama yetişemiyordu. Kusmaya çalışması da sonuç vermiyordu.

Durup dururken dilsiz oluşunun numaradan olduğunu düşünen aksi bir Filipinli ile aynı kamarada kalıyordu.

"Benden hoşlanmıyorsan açık açık söyle. Cidden. Ben de senden hoşlanmıyorum zaten, kahrımdan derbeder olmam yani. Ama bu sessizlik yetti artık. Deli ediyor beni."

Marseille'e vardılar. İşlerin hızlı hallolduğu modern bir limandı burası. Gökten devasa kollar geliyor, konteynerleri tek tek topluyordu. 10 metrelik kocaman çelik kabinler vincin halatlarına asılıp birden havalanıyor, kardeşlerinin yanına sıra sıra hafifçe konuveriyordu; oradan da trapezde bir kez daha salınarak, dümdüz otoyollar üzerinden Lyon, Toulouse ve Basel'e doğru yola çıkmak üzere konumlanmış tırların sırtına biniyorlardı.

Yukarılarda, Notre Dame de la Garde'dan sıcağın altında parıl parıl parlayan denizi seyreden turistler görülüyordu. Yükleme bölümündeki sinekler ve sağa sola gidip gelen sarı forkliftler bile sıcaktan rehavete kapılmış gibi görünüyordu. Sıcak muhtemelen etraftaki öfkeli insanların da müsebbibiydi. Gemiye yanaşan beyaz minibüsün ("Gendarmerie Maritime") gelişindeki lüzumsuz agresifliğin, gemiye çıkan görevlilerin suratındaki haddinden fazla öfkenin, kaptanın bağırarak hakaretler etmeye ve tehditkâr yumruklarını savurmaya her zamankinden çok daha erken başlamasının sebebi başka ne olabilirdi? Vaziyeti ve kaptanı yatıştırmak için daha fazla polis geldi, aralarından birisi mürettebata bilgi verme işini üstlendi:

"Beyler," diye başladı nutkuna, çıktığı demir bankın üzerinden. "Maalesef bu gemi ve üzerinde bulunan sizler, Marseille Limanı ve Birleşik Arap Emirlikleri liman idarelerinin bize aktarmış olduğu bilgiler ışığında ortaya çıkan bir dizi mali usulsüzlük sebebiyle Fransa polisi tarafından alıkonulacaksınız. Şirket gümrük vergilerini ve liman harçlarını ödemedi. Bu borçlar kapatılana dek geminin bu limandan ayrılmaması gerekiyor. Mesele hallolmadan da Fransız toprağına ayak basmanıza izin verilmeyecek. Şu anda geminin kime

ait olduğu konusuyla ilgili bazı sıkıntılar var ve bu yüzden süreç biraz uzayacak gibi görünüyor. Geminin sahiplerini tespit edip mümkün olan en kısa zamanda süreci tamamlamayı umuyoruz. Ne yazık ki, bu işler tamamlanana kadar gemiden ayrılmanızı engellemek amacıyla pasaportlarınıza el koymak zorundayım. Kusura bakmayın. Herkes dediklerimi anlayabildi mi?"

Kafa salladılar.

"Güzel. Eminim kaptanınız size ne yapmanız gerektiği konusunda yol gösterecektir. Anlayışınız için teşekkür ederim. Şimdi lütfen pasaportlarınızı bana teslim edin."

"Geri alabilecek miyiz peki?"

"Pasaportlarınız güvende olacak, söz veriyorum."

"Ne kadar sürer bu işler?"

"En fazla bir-iki haftada halletmeyi umuyoruz."

"Ne yiyip ne içeceğiz?"

"Eminim kaptan bir şeyler ayarlayacaktır."

Tayfayı şiddetli bir kapatılma hissi pençesine aldı.

"Gemide ne paramız var ne yiyeceğimiz. İçme suyu da bitti sayılır. Karaya da çıkarmıyorsunuz. Bu iş bitene kadar bize kimse para ödemez. Ne yapacağız peki? Dedikleriniz akıl kârı değil!"

"Beyler, bakın tekrar rica ediyorum. Pasaportlarınızı toplayın ve bana teslim edin. Diğer meselelere gelince, onları geminin sahibiyle halletmeniz gerekiyor. Zaten biz de sizin gibi onlarla temasa geçmenin peşindeyiz."

İtiş kakış akşamüstü saatlerine kadar sürdü ama sonuçta yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Pasaportlar verildi, gemi rıhtımdan ayrılarak limanın uzağında bir noktaya demirledi.

Otoritenin olay mahallinde bulunan ve erişilebilen tek temsilcisi olan kaptana –mülayim bir Polonyalıydı– dayak atıldı, üzerine tükürüldü. Soruşturmanın tamamlanması için kaptanın polislere yardım etmesinin bir yolu yok muydu? Gerçi polis zaten kaptanın bildiğinden fazlasını biliyordu ve bu pek de lehlerine bir durum değildi.

Günler geçti, polisle yapılan görüşmelerde ortaya çıktı ki gemi sahiplerine ulaşmak öyle pek kolay olmayacaktı. Kabul etmek istemeseler de ortalıkta dönen dümeni anladılar. Gemi ucuza satın alın-

mış; vergi, harç gibi detaylara fazla kafa yormadan yapabileceği kadar sefer yapması sağlanmış ve borçlar birikince de kaderine terk edilmiş, bu arada da ait olduğu kişiye erişilmesini sağlayacak izler ortadan kaldırılmıştı.

Bu senaryoyu deniz polisine anlattılar. Bu durumda ne gibi bir karara varılabilirdi ve ne kadar beklemek gerekirdi? Mürettebatın yeni iş bulmak üzere memleketlerine dönebilmeleri için geçiş izni verilemez miydi? En azından dilenmek için Marseille sokaklarına geçmelerine göz yumamazlar mıydı? Polisler pek duygulanmış gibi görünmediler.

"Bu tip durumlarda izlenmesi gereken yasal yollar vardır beyler, maalesef onların etrafından dolanmamızın imkânı yok. Tabii ki çektiğiniz zorluklar için biz de üzülüyoruz. Umalım da bu durum daha uzun sürmesin."

İşlerin yoluna girmesini beklemeye başladılar.

Kaptan moralleri yüksek tutmak için gemideki temizlik, boyama ve bakım işleriyle ilgili yoğun bir çalışma programı hazırladı. İlk günlerde bile gönülsüzce yürütülen işler, bir süre sonra beyhudelik hissine kurban gitti ve program kısa sürede kimsenin itirazı olmadan rafa kalktı.

Şehirdeki bir Katolik topluluğun üyeleri her gün temel gıda malzemeleri ve su getirerek gemiyi ziyaret etmeye başladı.

Polisin ziyaretleri giderek seyreldi, sonra da hepten kesildi.

Malzeme eksikliği en önemli sıkıntıydı. Hepsi hasta oldu. Aralarında topladıkları birkaç bin dolar, ilk bir-iki hafta içinde gıda, ilaç, porno, sigara, sabun, dart tahtası, mutfak için yakıt, kibrit, iç çamaşırı ve alkole harcanıp bitmişti. Herkes gibi Riad'ın da parası kalmamıştı.

Gündelik ihtiyaçlarını bazen gemiyi her gün ziyaret eden arkadaş canlısı ve cömert Katoliklere, Guy ve Colette'e sipariş ediyor, bazen de kendileri şehre gizli saklı baskınlar düzenliyorlardı. Paçoz halleri ve Fransızca bilmemeleri yüzünden hep göze batıyorlardı.

Ara sıra başka denizcilerin iyiliklerine mazhar oluyorlardı. Hikâyeleri denizcilik camiasının tamamına yayılmış olduğu için, arada bir ellerinde ufak tefek hediyelerle onları ziyarete geliyorlardı.

Uzun, çok uzun günlerdi. Radyo dinleyip otuz bir çekmekten başka yapacak pek bir şey yoktu. Denizciler artık ikisinden de pek zevk almamakla beraber kendilerini bu işlere adamışlardı.

Gemiden olta atarak balık tutmayı denediler. Pek bir şey tutmayı başaramasalar da hiçbir şey yapmama hissini kamufle etmeye yarıyordu oltacılık.

Herkes kendini bir tür saplantıya verdi. Kimisi habire memleketindeki hayatına dair aynı hikâyeleri anlatıp duruyordu. Bir Bulgar denizci, hem gününün çoğunu doldurduğu hem de gece uyumasına yetecek kadar yorulmasını sağladığı için zamanını zorlu bir fiziksel egzersiz programı uygulayarak geçiriyordu. Kaptan telleri eğip bükerek detaylı köpek ve at heykelleri yapmaya başlamıştı. Başka bir Bulgar (diğerinin kardeşi), güya geceleri kaçıp gittiği şehirde ne hikmetse hiç ıskalamadan baştan çıkardığı Fransız hatunlarını en ince ayrıntısına kadar ballandıra ballandıra anlatıyor, hikâyenin uydurma olduğundan şüphesi olmayan büyük bir kalabalık da heyecanla dinliyordu. Çoğu da tabii ki aklını kaçmakla bozmuştu. Denizcilerden ikisi şehri limandan ayıran barikatı aşıp karaya çıkmayı başarmış ve Marseille'de dolu dolu bir hafta geçirdikten sonra hırsızlıktan yakayı ele verip gerisin geri postalanmıştı. Bu olaydan sonra polis gemi etrafındaki güvenlik tedbirlerini sıkılaştırarak içerideki hayatı biraz daha zorlaştırdı.

Takıntıları deliliğin sınırlarında dolaşan Riad gemidekilerin geri kalanından gitgide uzaklaşıyordu. Konuşamıyor oluşu zaten herkesi ondan uzaklaştırmış ve iyiden iyiye kendi kendine kurguladığı bir dünyanın sınırlarına hapsetmişti onu. Birkaç ay boyunca kâğıdını güverteye serip önüne çömelerek, sanki kem gözlerden korumak istiyormuşçasına yüzünü neredeyse kâğıda yapıştırarak on üç tane büyük boy resim çizdi. Resimler on üç farklı odayı tasvir ediyordu. Odaların adları da şu şekildeydi:

Alışkanlık ve Hayret Odası
Bilme Odası
Cümbüş ve Adalet Odası
Çarpık Bacaklar Odası

Dolunay Işığı Odası
Ellerdeki Meyveler Odası
Fasıla Odası
Görüş Alışverişi Odası
Hamam Odası
Issız Sezgiler Odası
İnce Ayrıntılar Odası
Jet Hızında Duyular Odası
Kahve ve Düşünme Odası

Resimlerin tamamında iki karakter yer alıyordu: Riad'ın kendisi ve elinde rulet tekerleği tutan bir kadın. Resimlerde kendini belli eden üstün kabiliyet, gemideki arkadaşlarının Riad'ın aklını hepten oynattığını düşünmesini engellemedi. Sakinliği o âna kadar elden bırakmamış Filipinli oda arkadaşının tavrı ise açıktan nefrete dönüştü.

Kış geldi. Natalia ile randevusunun yaklaşıyor olması bedeninde yankı buldu, günden güne daha hastalıklı ve miskin birine dönüştü. Bir mesaj gönderebilme umuduyla büyük kâğıtlara "İSTANBUL'A GİDEN VAR MI?" yazıp gelip giden gemilerle temas kurmaya çalıştı ama tuhaf elyazısı ve üstünün başının sefaleti yüzünden kimse karşılık vermedi.

13 Ocak. Riad öğleden sonra ateşler içinde kendini yatağa attı. Öksürükler içinde ve gördüğü rüyaların etkisiyle sarsıla sarsıla, uzun ama huzursuz bir uykuya daldı.

Yine normalin üstünde dikkat kesilmemiz gereken bir an geldi, zira yüzeysel bir algı düzeyiyle bu meseleyi kavramak pek mümkün olmayacaktır. Sahneyi, yani karakterlerin *dizilimi* meselesini akılda tutmak epey önemli. Riad ıslak ve darmadağın yatak örtüleri arasında uyudu ve akşam oldu. Hatta gece oldu, yıldızlar çıkmıştı. Ufacık kamara Riad'ın hastalığının kokusuyla dolmuştu, Filipinli denizci oraya girip uyumaya yanaşmadı ve kapının az ötesinde güverteye oturup ayaklarını küpeşteye uzattı, fasılalarla kestirmeye başladı. Kamaranın kapısı hafif aralıktı ve Riad'ın kulak tırmalayan öksürük sesleri dışarı geliyordu. Düzenli öksürük seslerinin sıklığı giderek

arttı, tıpkı doğum sancıları gibi – sanki bir *amaçları* varmış gibi. Riad uyanmadı ama vücudu daha şiddetli sarsılmaya başladı. Tuhaf refleksler, tıpkı kusarken olduğu gibi, vücudun üst karar mekanizmalarını devre dışı bırakarak sıkıyönetim ilan etmişçesine tüm gövdesini sıçratıp duruyordu. Öksürdükçe öksürdü, o anda odada birisi olsaydı ve dikkatle izleseydi boğazının genişlediğini ve sonunda ortaya siyah beyaz bir kuş kafasının çıktığını görebilirdi. Her kasılma kuşu biraz daha öne itti, sonunda kuş ağız boşluğunu tamamen doldurdu, Riad burnundan zorlukla nefes almaya başladı ama onun yapabileceği bir şey kalmamıştı. Kocaman açılmış ağzından dışarı çıkıp yandaki yastığın üzerine atlamak kuşun göreviydi artık.

Bir tür deniz kuşuydu bu. Denizkırlangıcı belki. Yatağın üzerinde dikildi, dünyaya ilk bakışını attı, kanatlarını zorlukla çırparak üzerlerini kaplayan salyadan kurtulmaya çalıştı.

Riad'ın uykusu daha sakin ve huzurlu bir hal aldı.

Kuş yere sıçradı. Perdeli ayaklarıyla kapıya doğru tereddütlü birkaç adım attı. Kapının aralığı güverteye çıkmasına yetecek kadar vardı. Filipinli denizciyi ayıltan şey belki de Riad'ın öksürüğüydü, ama her halükârda kuş kapıdan çıktığı sırada uyanıktı. Kuşu kamaradan –kendi kamarasından!– çıkarken gördü, Riad'ın deliliğinin bir emaresi gibi görünüyordu kuş.

"Söyle bakalım küçük arkadaş, seni ne zamandır içeride tutuyor? Seninle mi konuşuyor yoksa? Bizimle tek kelime konuşmamasının sebebi sen misin bakalım?"

Islanıp ağırlaşmış tüyleriyle, uçmak şöyle dursun doğru dürüst yürümeyi bile beceremeyen kuşu tek hamlede kıskıvrak yakaladı.

"Allah kahretsin, bu adam seni nerede saklıyordu acaba?" diye şaşkınlık ve tiksintiyle bağırdı elleri salyaya bulanınca.

Kısa bir süre kuşu inceledi. Sağa sola çevirdi, her açıdan baktı ona. Bir elinde kuşu sıkı sıkı tutarken diğeriyle cebinden bir çakı çıkarıp açtı. Sonra çakıyı kuşun kanatlarından birinin altına sokup kanadı gövdeden ayırmaya başladı.

Kuş ciyaklamaya başladı; cehennemî bir sesti çıkardığı, insanı sağır edecek kadar da yüksekti. Cansız kanat güverteye düştü, denizci kuşu göğsüne doğru bastırıp sesini kesmeye çalışarak hemen

diğer kanada geçti. İki kanat da yerdeydi. Denizci hâlâ boynunu göğe doğru uzatarak acılı çığlıklar atan ufalmış kuşu inceledi.

"Şimdi oldu," dedi.

Kuşu ve kanatlarını denize fırlattı. Suya düşme sesi neredeyse duyulmadı bile yukarıdan.

Kamaranın kapısı açıldı. Yüzünde şiddetli bir acının izleri olan Riad, "Ne oldu?" diye sordu.

Denizci cevap vermedi.

Ama ne olduğu belliydi: Kendisi o âna kadar bunu fark etmemiş olsa da artık konuşabiliyordu.

Natalia'nın hayatından altı ay sessizce akıp geçti.

Riad'ın ona emanet ettiği ve hayatına girip çıktığının tek somut delili olan birkaç yüz bin lirayı bir süre hazine saklar gibi sakladı. Sonra yine *onun* oturup kahve içtiği sandalyede oturarak içtiği kahvenin parasını ödemek için harcadı paraları.

Odesa'yla İstanbul arasında giderek küçülen ticaretini sürdürmekte diretiyordu. Bu işe alışmış olması ve üzerinde fazla kafa yormaması onu memnun ediyordu, zira rutine bağlamış bir şekilde çalışmaya, alıp satmaya ve Sırp dükkâncıya âşık numarası yapmaya devam ediyorsa da içinde bütün düşüncesini ve zihin gücünü emen bir şey vardı. Bu şeyi içinde büyütüyor, onun üzerine eğiliyor, yalnız anlarında onunla konuşuyordu.

Ama Riad'la tekrar buluşabileceğine dair inancını sürdürebilmek gitgide güçleşti. Aylar geçtikçe umutları, korku ve vesvesesinin dişlileri arasında ufalanmaya başladı. Kararlaştırdıkları gün gelip de buluşma yerine gidip dikildiğinde içinde yalnızca beyhudelik hissi vardı. Gelmeyeceğini biliyordu.

İki saat bekledi. Ne için beklediğini anlamaya çalışan adamlar, karşı kaldırımda bir ileri bir geri yürüyerek önünden iki-üç kez dönüp geçti.

Yedi gün beklemeye söz verdiğine pişman olmuştu, çünkü Riad gelecek olsa ilk gün geleceğini biliyordu. Yine de sonraki bir hafta boyunca her gün saat birde oraya gidip aynı yerde dikildi. Riad gelmedi.

Her ne kadar kendimizi en kötüye hazırlasak ve böylece hayal kırıklığından kendimizi korumayı amaçlasak da, aklımıza gelen en kötü senaryonun gerçeğe dönüşmesi yine de yıkıcı olabilir. İşte bu noktada, aslında o âna kadar içimizden söküp atmaya uğraştığımız umudun capcanlı ve dipdiri bir şekilde durduğunu, hiçbir yere gitmemiş olduğunu fark ederiz.

İstanbul'u terk etme zamanı gelmişti. Natalia kimseye tek söz etmeden Odesa'daki evine döndü.

Aylar boş boş gelip geçti.

Başlayabileceği yeni işleri düşündü, ama hiçbir şey yapmadı.

Biriktirdiği para suyunu çekti.

Bahar geldi.

Bir gün, yılın gerçekten ılık denebilecek ilk günlerinden birini selamlamak üzere camları açtığında, pervazda dikilen bir deniz kuşuyla karşılaştı. Yani, neredeyse bir kuştu karşılaştığı; nasıl olmuşsa iki kanadını da kaybetmiş gibi görünüyordu. Acınası ve biraz da ürkütücü bir şeydi.

Kuş zıplayarak içeri girdi, zemine kondu ve halsizlikten yana devrilip öylece kaldı.

Natalia bir kâse süt getirip kuşun içebilmesi için başını destekledi. Kuş sütü zar zor içti ama kendine gelemedi. Akşamüstü Natalia çarşıdan alıp geldiği balıkları ezme haline getirip kuşa verdi.

Gece boyunca kuşun hırıltıyla nefes alıp verişini dinledi.

Sabah olduğunda kuş biraz dirilmiş görünüyordu. Hayvanı yanına oturtarak kahvaltı etmeye başladı. Kuş dikkatle Natalia'yı izliyordu.

Kahvesini yudumlamak üzere dudaklarına götürdüğü esnada kuş birden ayakları üzerine kalkıp sağır edici bir çığlık kopardı. Yabancı, hayvansı bir sesti bu – uzun, inişli çıkışlı, kendine bir ifade bulmaya çalışan bir ses.

Natalia şaşkınlıktan elindeki fincanı düşürdü.

Tabii ki kahvaltının ortasında onu rahatsız eden bu yüksek ve tuhaf ses şaşırtıcıydı ama Natalia'nın bu kadar sarsılmasının sebebi bu değildi.

Kuşun çığlığı sırasında, uzaklardan gelen bu sesle günün henüz

iyileşmemiş bir yara gibi ortadan ikiye yarıldığı o uzun aralıkta (ki bu yarılmanın tam olarak nasıl gerçekleştiğini hiç anlayamamıştı), birden Natalia'ya her şey malum oldu: gemideki esaret, kuşun Riad'ın ağzından kaçıp kurtuluşu, denizcinin ellerinde kanatlarını yitirişi, kanatları suyun üzerinde yüzdüğü sırada kendisini karaya atmak için debelenişi, yaşadığı şok ve kan kaybı hayatına kastederken canlı kalmak için verdiği uğraş ve son olarak Marseille'den yola çıkıp bütün Avrupa'yı kat ederek Odesa'daki apartman dairesine varışı.

Natalia ayrıca ne yapması gerektiğini de anlamıştı. Aradan bir saat geçmeden yanına birkaç parça giysisini –ve kuşu– alarak yola koyuldu.

Şimdi kuşun yolculuğunu tersten yapıyorlardı. Riad'ın sefaletini çözüme kavuşturmak için ayırdığı az miktarda parayı harcayıp bitirmemek umuduyla, gittiği yöne ilerleyen her türlü taşıtı kullanarak biraz doğaçlama bir yolculuk yapmak zorundaydı. Ayrıca gitmekte olduğu yerlere varabilmek için gereken vizelere de sahip değildi. Ama insanların gözlerine bakarak onlara ne kadar güvenebileceğini ayırt etme kabiliyetini yitirmemişti ve bu epey işine yaradı.

Yolculuğunun büyük kısmı tırların yolcu koltuklarında geçti. Kuş da bu süreleri omuz çantasının içinde geçirdi. Önce ülkesinde ilerleyebildiği kadar batıya ilerledi, Macaristan sınırını yürüyerek geçtikten sonra Beregsurány dışlarında, teybinde son ses "Girls Just Wanna Have Fun" çalan Alman bir tır şoförünün aracına bindi. Yol boyunca şoför molalarda Natalia'ya yemek ısmarladı, o da yemeğini kuşla paylaştı. Lahana turşusu ve patates kızartması atıştırırken, diğer yolcularla bulundukları noktayla Marseille arasında yer alan sınırları en kolay nereden geçebileceği konusunda sohbet etti. İnsanlar tırların arkalarında ve teknelerde donarak veya havasızlıktan ölen kaçaklara dair acıklı hikâyeler anlatarak, sınır polisinin baskın taktiklerinden bahsederek onu caydırmaya çalıştılar. Ancak hiçbir şey onu vazgeçirmeye yetmedi, yolda tanıştığı iki Türkle birlikte bir gece vakti Avusturya sınırını aştı, geceyi ıssız bir tarlada yaktıkları kamp ateşi başında geçirdiler, ama sabah olunca bir de baktılar ki et-

raflarını hırlayan bekçi köpekleri sarmış – meğer konakladıkları yer bir villanın bahçesiymiş, yüzme havuzunun birkaç metre uzağında gecelemişler. Ev sahibinin ilk baştaki kızgınlığı çok sürmedi ve kaçaklara birer tost ve kahve ikram ederek onları yolcu etti. Aynı sabahın ilerleyen saatlerinde bindiği Hollanda plakalı tırın şoförünün, koltuğunda anadan üryan oturmakta olduğunu fark etti, ama adam zararsız görünüyordu. Hollandalı onu Almanya sınırında uyandırmayı unutmuştu, gözlerini açtığında hava karanlıktı ve Münih'e gelmişlerdi. Bir şehirde olmak güzel bir histi, mezarlıkta güzel bir uyku çekti, güneşli bahar sabahını bir kafede bira ve sandviçle kutladı. Kendini yarım saat boyunca kafenin tuvaletine kilitleyerek temizlendi ve çamaşır değiştirdi. Vitrinlerdeki elbiselere baktı, büfelerin önünde gazetelerin manşetlerini okudu. Artık tek başına olmaya alışmıştı, Almanya'yı bir uçtan bir uca trenle geçmeye karar verdi. Freiburg'a kadarki yolu kendisini yine tuvalete kilitleyerek ve kucağına tünemiş kuşla birlikte buzlu camın arkasından akıp giden dünyayı seyrederek geçirdi. Eski sınırlara hâlâ saygı duyduğu için, Fransa'ya girmek üzere Ren'i geçerken bir tır şoförünü kendisini koltukların altına saklamaya ikna etti. Gecenin geri kalanını sınır kasabalarından birinde bir kafede oturup James Dean ve Marilyn Monroe'nun siyah beyaz fotoğraflarına bakarak geçirdi. Ertesi gün Clermont-Ferrand'a kadar ilerlemeyi başardı. Şehre geldiğinde, beklenmedik bir dürtü sonucunda, akşam ayini esnasında siyah katedrale girdi ve Riad'ın simasını gözünde canlandırmaya çalıştı. Kuşa ekmek aldı ve bir bankta uyudu. Ertesi sabah A6 kenarında beklerken Peugeot 205 süren bir kadın onu arabasına aldı ve Marseille'e kadar *péage** üzerinde tam gaz ilerlediler. Birbirlerine hayat hikâyelerini anlattılar, kadın Natalia'yı limanda bırakırken, "Umarım ona kavuşursun," diyerek gülümsedi.

Etraftaki herkese sordu ama kimsenin bağlanmış gemiden haberi yok gibiydi. Kuşla konuşmaya başladı –"Bana yardım etsene. Yolu hatırlamıyor musun?"– ama kuş çekingen ve sessiz bir hayvana dö-

* *Fr.* Otoban – *ç.n.*

nüşmüştü. Sahilde bir iskele babası üzerine oturup denizi seyretti.

Oturduğu yere doğru bir tekne yanaşıyordu. Geminin huzursuz uğultusu azalıp ritmik bir tıkırtıya döndü, dalgakıran hizasına geldikten sonra hızı kesildi, düzensiz aralıklarla dizel dumanını püskürterek durdu. Teknenin içinde eski un çuvalları yığılıydı (üzerlerinde "Soufflet Group" yazıyordu), çuvalların içinde de deniz yüzeyinden toplanmış ıslak çöpler vardı. Dümende genç bir delikanlı vardı; güneş gözlüğü takmış ve üzerinde ıslak bir takım elbise olan bir adam da çuvalların arasında uzanmış, yüksek sesle cep telefonuyla konuşuyordu.

"Kaç tane? On iki mi? On üç. Kimisi uğursuz sayar tabii. Tamam ortak. Anladım, anladım. Evet. Tamam. Kapatıyorum."

Telefonunu kapatıp Natalia'ya baktı.

"Hanfendi! Gemi mi bekliyorsun?"

"Benim gemim zaten burada. Ama bulamıyorum."

"Ooo, o iş zormuş. Nasıl bir gemi arıyoruz?"

"Bir yıldır burada bağlı duran bir gemi. Geçen yaz İstanbul'dan geldi ve o zamandan beri burada."

"Şu Polonyalı kaptanın gemisini mi diyorsun?"

"Evet!"

"Atla. Seni götüreyim."

Tekneye indi, genç adam teknenin burnunu doğrultup birden hızlandı. Sağa sola yatarak biraz ilerledikten sonra açık denize ulaştıklarında ikisinin de saçlarında tuzlu bir ıslaklık vardı.

"Şimdi – çök. Kazık gibi durma!"

Çuvalların arasına çömeldi. Her şey çürük kokuyordu.

"Bu iyiliği yaptığım ilk bayan sen değilsin. İradene hayranım vallahi. Ama şunu aklına sok: Bu denizcilerin bir geleceği yok! Bir yere gidecekleri de yok. Geleceği parlak birini bulman lazım kendine. Misal ben!"

Biraz açıkta demirlemiş paslı bir gemiye doğru ilerliyorlardı. İyice yaklaştıktan sonra durdular. Natalia teknenin içinde dikilip yukarı baktı. Tam üstünde geminin kıçına oturmuş, elindeki oltayı denize salmış, boş boş uzaklara bakan bir adam vardı. Riad'dı bu. Natalia bir süre onu izledi, gözünde gerçekliğe kavuşmasını bekledi.

"Riad!"

Riad aşağı baktı.

"Merhaba Natalia."

O anda ne olduğunu anlıyormuş gibi değildi.

"Yukarı gelebilir miyim?"

"Tabii ki."

Natalia merdiveni çıkıp Riad'ın yanına oturdu.

"Zavallı Riad." Zayıflamış ve çökmüş görünüyordu.

"Gerçekten sen misin?"

"Benim tabii. Ayrıca bak, yanımda kimi getirdim."

Çantasından kuşu çıkardı. Riad uzun uzun kuşa baktı.

"Boğazımdan çıkan şey bu muymuş?"

"Evet."

"Kanatlarına ne oldu?"

"Denizcilerden biri kesip atmış."

Riad'ın kafası karışmıştı.

"Zararı yok. Canını sıkma." Kolunu Riad'ın omzuna attı. "Kuş beni buldu, senin nerede olduğunu söyledi. Ne olup bittiğinden hiç haberim yoktu. Beni unuttuğunu düşünüyordum."

"Unutmak mı?"

"Gelmedin. Seni çok bekledim."

Riad anlamakta güçlük çekiyordu. Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

Natalia kuşu çantasına geri koydu.

"Bu gemiden ayrılman lazım."

Riad başını sağa sola salladı. "Ben gemiye aidim. Ayrılamam."

"Ben seni buradan çıkaracağım. Beraber gideceğiz. Şimdi gidiyorum. Plan yapmam gerek. Ama geri geleceğim."

"Gitme."

"Yakında geleceğim. Söz."

"Sana bir şeyler çizdim."

"Çok geçmeden gelirim."

Geceleyin geri geldiğinde Riad uyuyordu.

"Riad! Uyan!"

Onu sarsarak uyandırdı.

"Şimdi beni dinle. Hemen limanın öbür yanında bizi bekleyen bir gemi var. Kaptana rüşvet verdim. O da benim gibi Ukraynalı, Odesa'ya gidiyor. Şimdi kafanı topla. Bizi o gemiye götürecek tekne aşağıda bekliyor. İhtiyacın olan her şey yanında mı?"

Riad üstüne başına baktı.

"Pasaportumu polis aldı."

"Boş ver. Yenisini buluruz."

Dışarıdan teknenin sabırsız motor sesleri geldi. Kuş ciyakladı.

"Hadi Riad. Sen önden git."

Natalia, Riad'ın geminin kenarından aşmasına yardımcı oldu. Riad yarı tutunarak yarı düşerek aşağı indi. Natalia da arkasından geldi. Tekneye adımını atar atmaz hızla ileri atıldıkları için ıslak un çuvallarının arasına yuvarlandılar.

Akdeniz'e doğru hızlandılar, bu sıcak günün akşamında bile rüzgâr soğuktu. Geminin ışıkları görününce hız kestiler. Tayfa bir halat merdivenle onları bekliyordu.

"Tırman Riad, çabuk!" diye kulağına fısıldadı Natalia.

O saatte gözleri koyu renk camların ardında saklanan adama döndü.

"Yardımın için çok teşekkürler."

"Hiç önemli değil. Dikkatli olun. Bana bir öpücük ver. Kadınlar, onlara şans getirdiğimi söyler hep."

Adamın büzüp ileri uzattığı dudaklarını hızlıca öptü.

"Güle güle hanfendi!"

Natalia Riad'ın ardından tırmandı, tekne geri dönüp kayboldu.

Mürettebat onlara şüpheyle bakıyordu. Kaptan da oradaydı.

"Bu gelenler benim tanıdıklarım," dedi mürettebata dönerek. "Bizimle Odesa'ya kadar gelecekler. Onların da ellerinden bir şeyler gelir, işlerini kendileri görürler, merak etmeyin. Yabancı gibi davranmayın."

Onlara bir kamara gösterdi. Eski, rutubetli ve çok pis bir yerdi.

"Burada uyuyabilirsiniz. Sabah olunca her şeyi etraflıca konuşuruz. Baştan söyleyeyim, uğrayacağım limanlara sizi de götürerek kendimi tehlikeye atamam. O yüzden her limana yaklaştığımızda sizin bir şeyler ayarlamanız gerekecek. Ama şimdi herkes meşgul, saat de çok geç. Sabah konuşuruz. Siz de yatın, mümkün olduğunca rahat etmeye bakın."

Dar bir kabin yatağında geminin seslerini dinleyerek yan yana uzandılar. Riad uyuyakaldı. Natalia'nın içinde gemiyle ilgili tuhaf bir his vardı. Ne olduğunu tam çıkaramıyordu ama bu his karanlıkta yatarken içini kemirip duruyordu.

Ancak yukarıdan bağırış çağırış sesleri duyup batmakta olduklarını anlayınca içindeki hissin sebebini hatırladı. Zamanında rüyasında gördüğü, diğer gemi değil bu gemiydi.

Gemi hızla batıyordu. Gövdesi açılmış su alıyordu, ihtiyar su pompaları içeri dolan suya karşı pek işe yaramıyordu. Zemin eğilip bükülmeye başladı, gemi çatırdayıp inleyerek hepsini denizin dibine doğru çeken kurşundan bir kafese dönüşmüştü.

Natalia dışarı fırladı. Dizlerine kadar suya batmış gemiciler bağıra çağıra sağa sola koşturuyor, hızlıca eşyalarını almaya çalışıyorlardı. Güverteye ulaşınca bir filikayı denize indirmekte olan kaptanı gördü.

"Bak işte! Gemiye kaçak alırsan böyle olur!" diye bağırdı Natalia'yı görür görmez. "Böyle olur!" Suratı terden parlıyordu. "Uğursuzluk var sizde. Bizimle gelemezsiniz."

"Ama ölürüz!"

"Filika şu anda bile haddinden fazla dolu. Mürettebat binmenize asla izin vermez. Sizin canınızı kurtaracağımı diye onlarınkini mi tehlikeye atayım? Gemiye binerken nasıl bir risk aldığınızı siz de biliyordunuz."

Natalia kaptanın ellerine yapıştı. "Kaptan, bize böyle davranma. Ben senin Ukraynalı bir kız kardeşinim, aynı topraklarda büyümüş, aynı kandanız. Beni nasıl denizin ortasında bırakırsın? Aziz Andreas aşkına lütfen bana yardım et."

Kaptan bir an yüzüne baktı, bir küfür savurdu. "Bak, sizi yanımıza alamam. Ama şansınızı denemek istiyorsanız bir filika daha var. Eski ve kırık dökük ama zannederim bir şekilde yüzer. Bak orada duruyor, alın gidin. Daha da bir şey yapamam sizin için."

Suyun battaniyeleri sırılsıklam ettiği ve kuşun korku içinde ciyak ciyak bağırdığı kamaraya geri döndü. Fakat Riad hâlâ uyuyordu. Natalia ikisini de tutup peşinden sürüklemeye başladı, Riad rüyasında konuşuyordu: "Gelemem. Ben gemiye aidim." Natalia bir şekilde ikisini de güverteye kadar çıkarmayı başardı. Geminin bir tarafı tamamen sulara gömülmüştü, kaptan ve mürettebatı da karanlıklara doğru uzaklaşmıştı.

Bildiğimiz gibi, Natalia felaketleri atlatmayı bilen biriydi. Filikayı bağlayan halatları kesti, gemi büyük hava baloncukları çıkara çıkara tamamıyla dalgalara gömüldüğü sırada onlar da filikaya attılar kendilerini. Diğer filikadaki denizcilerin uzaktan gelen heyecanlı bağırışlarını hâlâ duyabiliyorlardı, ama sesler giderek azaldı ve uçsuz bucaksız gecenin ortasında tek başlarına kaldılar. Riad bir battaniyeye sarınmış titriyordu, Natalia da ona sarılmıştı. Bir süre sonra ikisi de uyudu.

Şafak söktü.

Natalia kuşun sağır edici ötüşüne uyandı. Kuş, teknenin kenarına çıkmış, gövdesini ileriye uzatarak ufka doğru siren gibi ötüyordu. Neye öttüğünü anlamak için Natalia ileri doğru baktı.

"Riad!" diye bağırdı heyecanla. "Riad, uyan! Bak kumsal görünüyor. Hem de ne kadar yakında. Kurtulduk!"

Riad uyandı, ikisi birden küreklere asıldı. Birbirlerine uyabilmek için kürek çekerken bağırmaya başladılar, ikisi de yaptıklarını komik bulduğu için bir yandan bağırıp bir yandan gülüyorlardı.

Kıyıya yaklaşınca Riad beline kadar gelen suya atladı, heyecan içinde su sıçratarak ve tökezleyerek tekneyi karaya kadar çekti. Kumsalda koştu, avuçlarını kumla doldurup havaya savurdu. Natalia Riad'ın üstüne atıldı, kumun üzerinde birbirlerini kucakladılar. Kuş da arkalarından koşarak onları takip ediyor ve heyecanla bıcırdıyordu.

Saat epey erkendi, etrafta kimse yoktu. Kumsalı takip ederek kü-

çük bir sahil kasabasına vardılar.

"İtalya'dayız," dedi Natalia.

Bir banka oturup kasabanın uyanışını izlediler. Yakınlarında bir kafe açıldı. Tüvit ceketli ve kasketli üç ihtiyar adam dışarıdaki bir masaya oturdu. Akdeniz'in dalgaları sakin bir ritimle kumları yıkıyordu.

"Burada biraz duralım," dedi Natalia. "Hayat kurmak için güzel bir yere benziyor. Sen de karaya ayak basmayalı epey oldu zaten."

Riad etrafına baktı. Nefis bir sabahtı.

"Evet, duralım burada." Kocaman gülümsedi. Natalia, Riad'ın yüzünün neşeli halini unutmuş olduğunu fark etti.

Kuş, Natalia'nın yanına geldi. Natalia sevgiyle başını okşadı. Gördüğü şey şaşkınlıktan yerinden sıçramasına neden oldu.

"Riad, bak, şuna bak!"

Kuşun kanatları yeniden çıkıyordu.

Havadaki bayat sigara dumanı ve yetersiz havalandırma yüzünden boğazları paralanmıştı, aralarından bazıları da haddinden fazla konuşmuştu. Elbiselerinin koltukaltlarına yapıştığını, ayaklarının ayakkabılarının içinde şiştiğini hissediyorlardı. Sırtları ağrıyordu, kolları bacakları uyuşmuştu. Kimileri anlatılan hikâyeyi ayakta dinliyor, kimisi kan dolaşımını hızlandırmak için dizlerini çenesinin altına çekmiş oturuyordu.

Aralarından biri, İtalya'ya gitmeyi çok isterdim, dedi.

Birbirlerine bakmak ve birkaç saat önce sıradan görünen yüzlerde derinlikler keşfedebilmek için; bitişikteki sandalyenin kolçağında duran kolun ucundaki tırnakları veya bir evrak çantasının üzerine uzatılmış ayakkabıların tabanlarının yıpranmışlığını, yandaki adamın çene kemiğindeki oyukta azıcık uzamış sakalları uzun uzun incelemek için epeyce zamanları olmuştu. Bir adam, yanında oturan kadının kolunun üzerindeki kılların oluşturduğu deseni inceliyor, arada gözleri göğüslerinin kıvrımlarına kayıyor ve bu sırada kadının anlattığı tuhaf hikâyenin ardında nasıl bir hayat olduğunu merak ediyordu. Hayal mi görüyordu yoksa kadın gerçekten de gece ilerledikçe kendisine doğru sokulmuş muydu yavaş yavaş? Göz göze gelmelerinde bir anlam yüklü değil miydi? Aralarında uzanan kolçakta ellerinin arada birbirine sürtmesi tesadüf müydü yoksa kasıtlı mı? Nereye gidiyordu, Tokyo'da ne yapıyordu bu kadın?

Tam da böyle zamanlarda, hayat arıza verdiğinde, zaman normalde izlediği yoldan taşıp gizli bir birikinti şeklinde göllenmeye başladığında yeni düşünceler ortaya çıkmaz, yeni şeyler başlamaz mıydı? Bir gün dönüp bu geceye baktıklarında, her şeyin başlangıcının bu olduğunu söyleyecekler miydi acaba?

DÖNÜŞKEN

Onuncu Hikâye

Bernard Dussoulier, dönüşkenler olarak bilinen ve insanlar tarafından pek az anlaşılan varlıklar sınıfındandı.

İnsan biçimine bürünen tüm dönüşkenler gibi o da, dış görünüş itibariyle bir insandan zerre farksızdı ve dünyaya Dr. Dussoulier ve Madam Dussoulier'nin tek çocuğu kılığında adım attığında her şey normal görünüyordu. Neuilly'deki cansız ve neşesiz evlerinde sakin bir çocukluk geçirdi; arada sırada anne babası onu parka götürdüğünde o da diğer tüm çocuklar gibi koştu, güldü, ağladı.

Madam Dussoulier, Bernard daha gençken öldü ve Fransa'nın en ünlü immünoloğu olan kocası, hayatının geri kalanını Hôpital St Louis'de sürdürdüğü araştırmalara adadı. Pek çok başka dönüşken gibi Bernard da yaptığı işte mükemmelleşmek için epey çaba gösterdi ve her zaman birinci oldu: önce normal okullarda, sonra Polytechnique des Sciences'ta. Yaşlı ve mesafeli babası ise evladının başarılarına kayıtsız görünüyordu; birkaç yıl sonra o da öldüğünde, Bernard babasının hayatı boyunca onun hakkında oturup beş dakika düşünüp düşünmediğinden emin değildi.

Parisliler geleneksel olarak dönüşkenlere hep içerlemiştir. İlk bakışta bunun sebebini kavramak çok da zor değildir. Dönüşkenler yalnızca kısa dönemler için insan biçimine bürünen ölümsüz varlıklardır, dolayısıyla insanların onları kıskanması ve güvenilmez bulması anlaşılabilir. Bunun yanı sıra, dönüşken olduğu keşfedilen örneklerin tamamı –ki bunlar toplam dönüşken nüfusunun epey ufak

bir kısmını teşkil eder– zengin ve çok başarılı kişiler olduğundan, dönüşkenlerin hak etmedikleri birtakım avantajlara sahip oldukları ve hatta bir tür üst düzey dönüşken lobisinin ülkenin iktidar kanallarına hükmettiği yolunda kanaatler oluşmuştur.

Oysa gerçek bundan biraz daha karmaşıktır. Bu konuya ilişkin tartışmalarda genellikle atlanan nokta, dönüşkenlerin insan biçimindeyken diğer tüm insanlar gibi ölümlü olduklarıdır. Yaşlılık ve hastalık, dönüşkenleri, insan bedenlerinden çıkıp bedensiz asli durumlarına dönmeleri için gereken enerjiyi toplamalarına engel olacak kadar zayıflatabilir (bu yüzden de asla ellinci doğum günlerinden sonra insan biçiminde kalmaya devam etmezler). İnsan biçimindeyken öldüklerinde de bu onların sonu olur. Buna bir de dönüşkenlerin ifşa olmaları durumunda Fransız yasalarınca hiçbir şekilde tanınmamaları ve canlarına kastedilmesinin (bu olayların yaşandığı sıralarda bir dönüşkene zarar vermek, hatta canını almak suç sayılmıyordu) kuvvetle muhtemel olması eklenince, bu varlıkların neden sağlık ve güvenlik konularında –ve tabii ki bunları garantileyen para ve sosyal statü konularında– takıntı derecesinde hassas olduklarını anlamak kolaylaşır.

Tabii ki, Fransız toplumunda kazandıkları başarılar, insanlarla içli dışlı oluşları ve gizemli geliş gidişleri sebebiyle ifşa olma tehlikesinden tamamen kurtulmaları mümkün olmamıştır. *Le Nouvel Observateur* gazetesinde, şaşılacak kadar genç bir yaşta –otuz yedi yaşında– dışişleri bakanı olarak atanan dinamik muhafazakâr siyasetçi Claude Trébuchet'nin aslında bir dönüşken olduğunun açıklanmasından sonra kopan yaygarayı herkes hatırlayacaktır. Trébuchet bu haberin akabinde ortalıktan kaybolmuş, gözü yaşlı karısının ağır çekim görüntüleri haftalarca ulusal televizyonlarda dönmüştü, ama bu durum diğer siyasetçilerin Fransa anayasasında dönüşkenlerin konumu meselesini kıran kırana tartışmalarına engel olmamıştı. Hepimizin bildiği gibi bu tartışma pek uzun sürmemiş; siyasetçiler, halk ve medya, vatanına ve türüne uzun vadede sadakat taşımayan yaratıkların özgürlük, eşitlik ve kardeşlik gibi haklardan faydalanamayacağında uzlaşmış ve herkese beş yıldan kısa süredir tanıdıkları kişiler hakkında daha şüpheci davranmaları tembihlen-

mişti. Bunun ardından sanayide, hukuk ve siyasette pek çok dönüşken tespit ve ifşa edilmiş, hepsi de Trébuchet'nin yolunu takip ederek halkı intikam alma fırsatından mahrum bırakmıştı.

Bu "cadı avları" karşısında ses çıkaran tek grup, dönüşkenlerin eşleri, sevgilileri ve dostlarından oluşan küçük bir topluluk oldu. Devletin "düşüncesiz nefretinin" temel bir felsefi hatadan kaynaklandığını iddia ettiler. Dönüşkenlerin esasında geri kalan herkesten daha insan olduklarını öne sürdüler. Zira onların insanlığı, bizlerden farklı olarak, büyük bir bedel ödenerek kazanılmıştı. Bir biyolojik mirastan ibaret değil, üstün ve bilinçli bir iradi eylemdi.

Bernard kariyerine yatırım bankacısı olarak başladı. Önce Banque National'de sonra Goldman Sachs'da çalıştı. Çok para kazandıktan sonra, kendini güvende hissettiği sakin bir muhite taşındı. Kendisi de dönüşken olan bir doktor, Bernard'ın insan bedenini olası tüm hastalıklara karşı bağışık hale getirdi. Bedensel zarar görme konusundaki paranoyası hiçbir zaman kaybolmadı ama yine de dönüşkenleri her şeye rağmen insan biçimine bürünmeye iten insan olma tecrübesinin cazibesine o da kapılmış olduğundan, hayatının geri kalanında endişelerini dizginlemeyi başardı.

Bir gün kalabalık metroda işe giderken, tam önündeki direği tutmuş, sahibi görülmeyen kadın eli karşısında büyülendi. "Bu elin sahibiyle evleneceğim," diye düşündü kendi kendine ve eli takip ederek trenden hızla çıktı.

Elin sahibi, o sıralar Marais'deki Galerie O isimli galerisiyle adından söz ettiren güzel küratör Claire Grand'amie idi. O gün galeri hiç açılmadı, Bernard'ın ofisteki koltuğuna hiç oturulmadı. İle St Louis'de dondurma yediler. Claire gençken atlattığı bir hastalık sebebiyle çocuk sahibi olamayacağını söyledi, Bernard da bunu önemsemediğini belirtti. Bernard o akşam evlenme teklif etti. Claire kabul etti.

Büyük ve şık bir daireye taşındılar, çok mutluydular. Ancak Bernard sırrını açmayı bir türlü başaramadı, öyle olunca da içini bir şüphe kapladı. "Neresinden bakarsan bak, ben insan değilim ve bu oyunu sonuna kadar oynayamam." Türünün insanlarla yakın ilişki ku-

ran diğer mensupları gibi o da her gün aynı ikilemle boğuşuyordu: İster istemez kayıtsız şartsız gelecek taahhütleri olarak algılanacak aşk ve dostluk sözlerini nasıl verebilirdi, kimseyle paylaşabileceği bir geleceğe sahip değilken?

Sonunda Bernard bir şekilde içinde süregiden ahlaki pazarlığın yükünden kurtuldu. Bir akşam, Claire bir açılışa katıldığı sırada dönüşken arkadaşlarından birini çaya çağırdı.

"Onunla yaşlanmam mümkün değil," diye iç çekti. "İhtiyaç duyduğu insan ben değilim. Onunla evlenmemem gerekirdi. Ondan ayrılıp daha iyi bir hayata kavuşmasını sağlamam gerekmez mi?"

Daniel, insanlarla bu tür ilişkilerin hiçbir şekilde kurulmaması gerektiğini savunan gelenektendi ve Bernard'ın bir insanla evlenerek büyük bir hata yaptığını, bütün suçun Bernard'da olduğunu düşünüyordu. Bu konuda bir tartışmaya girmeyi reddetti ve arkadaşını kederiyle baş başa bırakarak erkenden ayrıldı. Bernard onu kapıya kadar uğurladı. Odaya geri döndüğünde şaşkınlıkla Claire'in orada oturduğunu gördü. Titriyordu.

"Sen dönüşkensin," dedi.

Bernard eşikte dikilip kaldı, dünyası tepetaklak olmuştu.

"Peki açılış..? Gitmedin mi?"

"Paris'te olanlardan habersiz tek kişi sensin herhalde. Place de la Bastille'de büyük bir patlama oldu. Her yer polis dolu. Galeriye yaklaşamadık bile. Hemen eve döndüm. Korkmuştum."

Bernard bakakaldı.

"Kapının arkasındaydım. Tüm söylediklerini duydum."

"Hayatım, lütfen yanlış bir şey düşünme..."

"Hemen bu evden gitmeni istiyorum. Bir daha da beni görmeye çalışma."

"Ama seni seviyorum!"

"Seninle evlenmemin sebebi sonsuza kadar benimle olmanı istememdi."

Gözyaşlarıyla boğuşuyordu. "Bir an gelecek ben yaşlanmaya başlayacağım, sonra öleceğim ve sen bunların hiçbirini anlamayacaksın bile. Belki o kadar kalmayacaksın bile buralarda. Benim aşktan anladığım bu değil. Artık bir hayatı gerçek anlamda paylaşmamı-

zın mümkün olmadığını biliyorum. Ben senin tamamen bana ait olduğunu düşünürken meğer sadece ufacık bir kısmın benimleymiş."

Dış kapıya kadar hızla gidip kapıyı ardına kadar açtı.

"Lütfen şimdi çık. Konuşacağımız hiçbir şey gerçeği değiştirmeyecek. Sen ve ben aynı değiliz. Beraber geçirdiğimiz her dakika boşa geçmiş olacak."

"Claire, lütfen..."

"Derhal!"

Bernard içini çekti ve oradan ayrıldı.

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve bu semavi hücum karşısında şaşırmış araba alarmları ötüp duruyordu. Claire'in de dediği gibi yollar polislerle doluydu. Kurtarma çalışmalarını kolaylaştırmak için devasa projektörlerin kurulmuş olduğu Bastille'e doğru ağır ağır yürüdü. Yağmurun içinden hızla geçen ambulanslar ve itfaiye araçları kırmızı çizgiler gibi görünüyordu, meydanın etrafına çekilmiş güvenlik şeridinin çevresine çok sayıda insan toplanmıştı. Tüm binaların camları kırılmış, üç araba fırlayarak opera binasının cam cephesinden içeri girmişti. Bernard zeminde oluşmuş krateri görebilmek için meydanın etrafını dolandı. Delik, metroya açılıyordu. Sular Üçüncü Cumhuriyet döneminde tuğladan örülmüş katmanların arasından akarak aşağıya gidiyordu. İçeriden korkunç bir buhar yükseliyordu.

Bernard meydanda yan yana yatırılmış sıra sıra cesetlere bakıp ürperdi. "Belki de dünyayı terk edip gitmenin vaktidir. Hemen şimdi."

Durumu kafasında tartarak karanlıkta bir süre yürüdü. Şüphesiz, o âna kadar sürdüğü hayatı sona ermişti. Claire'in onu ihbar edeceğini düşünmüyordu ama bu tür haberler hızlı yayılırdı. İkide bir yeni bir dönüşken skandalı gazetelere yansıyordu. Artık işe gitmenin bir anlamı yoktu. Bir Crédit Lyonnais şubesinin önünde durup sistemin izin verdiği kadar para çekti art arda.

Tek bir tesellisi vardı: Uzun süre izini sürmezlerdi. Herkes ifşa olan dönüşkenlerin kısa sürede insan biçimini terk ettiğini varsayar-

dı. Ama Bernard her şeye rağmen hemen gitmeye hazır hissetmiyordu kendini.

Terk edilmiş Montparnasse'a geldi. Kapalı bir dergi standının tentesine sığındı ve boy boy parlak, sağlıklı insan resimlerine göz gezdirdi.

Sokak lambalarının ışığı altında, sırtındaki ağır çuvalla meydanı kat etmeye çalışan yaşlı bir adam gözüne çarptı. Adam iliklerine kadar ıslanmıştı. "Neden bir yere sığınmıyor ki?" diye düşündü. "Nereden baksan yetmiş yaşında var. Onun yaşında birinin bu yağmurun altında olmaması gerekir."

O sırada adamın dizleri çözüldü ve bir inlemeyle yere kapaklandı. Bernard ona doğru koştu. Kafasını kötü çarpmıştı ve yarasından oluk oluk kan geliyordu. Bernard adamın kafasını dizine yasladı, mendilini çıkartarak yaraya bastırdı. Koyu renk kan, parmakları arasında göllendi. İhtiyar adamın aklı yerinde değil gibiydi. Bir yandan inliyor, bir yandan da kafasını sağa sola sallayarak Fransızca, Arapça ve Bernard'ın bilmediği başka dillerde parça parça şarkılar söylüyordu. Bernard onu usulca teselli etmeye çalıştı ve kendisi hakkında sorular sordu: "Benim adım Bernard. Senin adın nedir?" Islak kaldırımın üstünde adamı elinden geldiğince rahat ettirmeye çalışıyor ve mendili yaraya bastırmaya devam ediyordu. Adam yavaş yavaş kendine gelir gibi oldu. Gözlerini açtı.

"Yardım ettiğin için teşekkür ederim. Bana büyük bir iyilik ettin, kötü düşmüştüm. Ama şu haline bak, kan içinde kalmışsın!"

"Canını sıkma. Adın ne ihtiyar, nereye gidiyordun?"

"Adım Fareed. Kafam ne durumda?"

Kan durmuştu, Bernard yarayı incelemek üzere mendili çekti. Kan pıhtılaşıyor ve parçalanmış deri katmanları sağa sola sarkıyordu, ama bir de –yarı karanlıkta emin olmak için tekrar baktı– Fareed'in alnındaki yarıkta büyüyen beyaz çiçekler vardı. Küçücük sümbüllere benzeyen çiçekler, Bernard'ın gözleri önünde dip dibe yeşil filizler halinde yapış yapış kanlı tabakayı delip geçerek büyüyordu. Suratı yaraya yakın olduğundan, adamın kafasından yükselen ter kokusunun arasında çiçeklerin tuhaf ve hoş kokusunu dahi alabiliyordu. Tiksinmişti ama hislerini bastırdı, mendili tekrar yaraya

bastırarak çiçekleri derinin altına hapsetmeye çalıştı.

"Kanama durdu. Atlattın herhalde."

"Yardımın için çok sağol. Elinden geleni yaptın. Artık yanımda durmana gerek yok."

"Seni, senin gibi ihtiyar bir adamı bu yağmurda, burada sırtüstü yatar vaziyette bırakıp gideyim mi yani? Geceyi geçirecek bir yer bulmamız lazım sana. Hatta düşününce, bana da lazım öyle bir yer. Hadi gel."

Bernard adamı çekip kaldırdı, bir koluyla onu desteklerken diğer eline çuvalı aldı. Montparnasse istasyonunu arkada bırakıp arada sırada geçen taksiler dışında bir şeyle karşılaşmaksızın bu şekilde yağmur altında yavaş yavaş yürüdüler. Fareed hâlâ sersem gibiydi. Bernard kırmızı neon tabelasında "OTEL" yazan bir binaya yöneldi. İki basamak çıkıp lobiye ulaştılar, Bernard Fareed'i eski püskü bir koltuğa oturttu. Lobide bir de kanepe vardı; üzerinde uykuyla yana devrilmiş ve ağzının kenarlarında parlak salya izleri görülen genç bir adam yatıyordu. Siyah bir tahtanın üzerinde bazıları silinmiş beyaz harflerle oda fiyatları ve döviz kurları yazılıydı. Saniye kolu tık tık ilerlemek yerine kadran boyunca kayarak ve kesintisiz dönen pilli bir saat 2:15'i gösteriyordu. Televizyonda coşkulu bir ses yeni bir zayıflama ilacının mucizevi etkilerini haykırıyordu.

Bernard uyuyan adama seslendi: "Pardon. Pardon!" Adam uyanmadı. Bernard elini yavaşça omzuna koyarak onu sarstı. Adam sıçrayarak uyandı. "Özür dilerim. Çok üzgünüm." Üstü başı darmadağınık bir halde, kendini zorlayarak ayağa kalktı. Bir tür açıklama gayretiyle, "Televizyon izliyordum da," dedi. "Oda mı istiyordunuz?"

"Evet," dedi Bernard. Floresanın ışığı, gözlerinin altındaki çukurluğun daha da belirgin görünmesine yol açıyordu.

"İki kişilik oda mı?"

"Odada iki tane tek kişilik yatak olsun lütfen."

Adam uykulu gözleriyle iki müşteriyi bir anlığına şöyle bir süzdü.

"Adamcağız kan içinde. Siz de aynı durumdasınız. Kimin nesisiniz?"

"Bu ihtiyar yolda yığılıp kalmıştı. Ben de onu alıp buraya getirdim. İkimizin de kalacak bir yere ihtiyacı var."

Adam gönülsüzce kayıt defterini açtı. "İsim. Adres. Kalınacak gün sayısı." Bernard'a bir kalem uzattı. Bernard iki isim ve iki adres uydurarak defteri doldurdu.

"Buyrun, anahtarınız. 224 numaralı oda. Sağ tarafta asansör var. Odanızı öğleden önce boşaltmanız gerekiyor. Kahvaltı yediden ona kadar. İyi geceler."

Adam tekrar yerine büzüştü; kıpkırmızı gözleriyle, çok şişmanken ipincecik olmuş kadınların hoplayıp zıplamalarını seyretmeye başladı. Bernard, yorgunluktan tükenmiş Fareed'i ve çuvalını asansöre kadar götürdü. Asansörün iç korkuluklarının arkasından lobinin aşağı gömülüşünü seyrettiler, binanın enine kesiti gözlerinin önünden geçti ve sarsılarak ikinci kata ulaştılar.

Bernard'ın idrar kesesi patlamak üzereydi. Fareed'i 224 numaralı odanın tıpatıp aynı yataklarından birine yatırıp koşarak tuvalete gitti. Müstakbel kullanıcıları (Fransızca, İngilizce ve Almanca dillerinde) "Bu WC Sağlığınız İçin Dezenfekte Edilmiştir" cümlesiyle rahatlatan kâğıt örtüyle bir süre acı içinde cebelleşti, sonra bir rahatlama nefesi eşliğinde temiz seramiğin üzerine koyu sarı renkte yoğun idrarını bırakıverdi.

Fareed'in yattığı yatağın yanında bir ıslak giysi yığını duruyordu. Bernard da aynı şekilde soyundu, kurulandı, artık asla eski haline dönemeyecek Yves St Laurent takım elbisesini askıya astı ve yatağa girdi. Sodyum buharlı lambaların ışığı cama vuruyordu, perdeler kapalı olduğu halde oda karanlık değildi. Fareed'in dikkatle tavana baktığını görebiliyordu.

"Necisin ihtiyar? Nereye gidiyordun öyle bu gece?" Nedense fısıldayarak konuşuyordu Bernard.

"Doğruyu söylemek gerekirse belli bir yere gidiyor değildim. Bugünlerde bir hedefe doğru ilerlemiyorum pek."

"Nerelisin?"

"Fas'ta yaşıyorum. Kazablanka'da. Eskiden bir reklam şirketinde yöneticiydim. Sonra bıraktım."

"İş aramaya mı geldin buraya?"

"Yok, kendim için geldim."

"Anladım."

Bernard o akşam tüm olup bitenleri kafasında evirip çevirdi. Birkaç saat öncesine kadar evim dediği kocaman dairenin zilini, Daniel'ın yüzünde bir gülümsemeyle çaldığı âna kadar geri gitti. Ve şimdi bu ihtiyar vardı yanında. Kafasında onu nasıl sınıflandıracağını bilemedi.

"Yani, tatilde misin?"

Fareed birkaç saniye daha tavana bakmaya devam etti. Sonra çıplak bedenini örten çarşafları sıyırdı, zorlukla gövdesini dikleştirip bacaklarını çekti. Yatağın kenarına oturmayı başarabilmişti. Sonra ayağa kalktı.

Bedeni perdelerin arasından parça parça içeri vuran turuncu ışıkla aydınlanıyordu. Bacakları inceydi, hafifçe kasık kıllarının üzerine doğru düşen ufak sarkık göbeğinin hizasındaki leğen kemikleri sipsivriydi. Kolları iki yanına bitişik, esas duruşta dikiliyordu ama boynundaki ve sırtındaki kamburluk yüzünden ufacık görünüyordu.

Ama Bernard'ın dikkatini çeken şey bunlardan hiçbiri değildi. Bernard, Fareed'in bütün vücudunu kaplayan derin yaralara bakıyordu. Göğsünü ve bacaklarını kaplayan kabarıklıklar ve içi irin dolu şişlikler, karnının iki yanında köstebek yuvasına benzeyen tuhaf çıkıntılar, baldırları boyunca uzanan ve sanki kabartma bir haritada yamru yumru dağ sıraları gibi görünen simsiyah yara kabukları vardı vücudunda. Bedenini kaplayan ten, her noktasından delinip parçalanıyor gibi görünüyordu, sanki acılar içinde derisini tamamen atacak ve sonra pırıl pırıl bir sürüngen misali yeni bir ten kazanacakmış gibiydi.

"Vücuduma bak Bernard. Ölüyorum. Bir-iki haftam kaldı. Nadir bir bitki içimde büyüyor, derimin altında çiçekleri oluşuyor; çiçekler beynime ve sinirlerime baskı yapıyor, organlarıma doğru büyüyor. Yakında organlarım baskıya dayanamayıp patlayacak ve öleceğim. Yapılabilecek hiçbir şey yok. Acıyı biraz azaltabiliyorum sadece."

Bernard ne diyeceğini bilemedi. Aslını söylemek gerekirse, ayak

tırnakları çoktan ölümün sarı rengine dönmüş bu adamın bedenine bakarken tiksinti duymuştu. Ona baksa da olmuyordu, kafasını çevirse de olmayacaktı. Adamı teselli edecek bir şey de söyleyemedi, ne diyebilirdi ki? Ancak yarım yamalak ve yavan iyimserlik ifadeleri geliyordu aklına: "Belki zannettiğin kadar kötü değildir durum" ya da "Belki daha denemediğin bir şeyler vardır" gibi. Ama Fareed'in kaçınılmaz ölümünün itirazsız kabullenilerek odaya hâkim oluşundan da rahatsızdı. Ağzından hiçbir söz çıkmadı.

Fareed kendini tekrar yatağa attı ve örtündü.

"İlginç olan, Bernard, ben sana öleceğimi söylerken senin söyleyecek bir şey bulamaman değil. Beni tanımıyorsun, ölümümün de gazetelerde okuduğun veya sağdan soldan duyduğun dördüncü el, beşinci el ölüm haberlerinden daha fazla duygu uyandırmaması gerekir zaten sende. Bunda hiçbir tuhaflık yok. Tuhaf olan, benim de aynı senin gibi, bu durum karşısında söyleyecek hiçbir şey bulamamam. Kendi ölümüm benim için, senin için olduğundan çok daha mühim bir mesele olmalı. Ama aklıma bu mevzuda söyleyecek hiçbir şey gelmiyor.

"Doktor sana öleceğini söylediği zaman ve sen bu teşhisi sonunda kabullenebildiğinde, aklın ilk başta durumu hafifletmeye yönelik sözcüklerle dolar: Vaktini nasıl edip de elinden geldiğince uzatabilirsin, vücudunu ölüm sürecinde nasıl rahat ettirebilirsin falan filan gibi. Ama en derindeki sessizliğimizi örtmeye yetecek kadar yoktur bu sözcüklerden. Bir an gelir, o sessizlikle göz göze, yüz yüze gelmek zorunda kalırsın.

"Hayatımın son anlarını sözcüklerin, böylesi gizemleri açıklayabilecek sözcüklerin peşinde geçirmeye karar verdim. Kendi ülkemde epey arandım ama hiçbir şey bulamadım. Şimdi de burada arıyorum. Bir yerlerde, parçası olduğum bu hiçliğin içinden konuşmama yarayacak sözcükler olduğunu biliyorum. Ama artık ölmek üzereyim ve şu âna kadarki araştırmalarım sonuçsuz kaldı."

Güneş yükseliyordu. Odadaki gölgeler grilere, mavilere bürünüyordu. Fareed'in içeriden baskı yapan bitkilerin gücü karşısında gerilmiş ve şekli bozulmuş, gözlerinden yukarısı kurumuş kanla lekeli başı hâlâ grotesk bir heykel gibi yastığın üzerindeydi. Bu şişkin

maskenin ardında hastalıktan yaşarmış gözleri seçiliyordu.

"Çok yorgunum Bernard. Bu görev benim için her geçen gün daha da zorlaşıyor. Ama yine de içimden bir ses şöyle diyor: İnsanın ölme vakti geldiğinde yapabileceği tek şey, hayat gemisinden denize doğru uzanan kalas üzerinde, arkasında zaman dediğimiz tüfeğin tehdidiyle yürümek olmamalı. İnsan böyle bir durumda, kolları bacakları havada savrularak ve dehşetten titreyerek mi düşmeli suya? Hazırlıksız, utanç içinde, kralın eskiden gözdesi olup da gözden düşünce bir gece sıcak yatağından iç çamaşırlarıyla apar topar kaldırılıp defteri dürülen biri gibi? Yaşamdan ölüme giden köprüyü, usta bir mühendis gibi tasarlayabileceğim ve üzerinden geçmek zorunda kalmadan evvel üzerine bir çıkıp dikkatle inceleyebileceğim o köprüyü kurmak için gereken sözcükleri bulabilseydim, bir şeyler fark ederdi diye düşünüyorum. O yüzden devam etmek zorundayım. Arayışımda bana yardım edebilecek biri olsaydı..."

Fareed cümlesini tamamlamadı. Bu sözler hiçliğe doğru süzülüp kaybolmadan evvel, aynı anda gerçekleşen iki olay odanın sükûnetini bozdu. Sabah güneşinin perdenin bir açıklığına denk gelmesiyle beraber Fareed'in arkasındaki duvara, başının az üzerine parlak bir ışık huzmesi vurdu. Aynı anda, üst katlarında erken kalkmış bir otel müşterisinin sifonu çekmesiyle odalarının köşesinden geçen kalın borudan gümbürtüyle su inmeye başladı, muhtemelen kanalizasyona doğru. Gümbürtü dindi, uzaktan gelen bir rezervuar dolma sesi duyuldu, o da yavaş yavaş azaldı. Sonrası sessizlik.

Bu sessizlik Bernard'ın üzerine ağır bir yük gibi çöktü. Bu işe bulaşmak istemiyordu. Tüm bu olup bitenler karşısında dehşet içinde kalmıştı. Gelgelelim ileri sürecek iyi bir argümanı da yoktu. Hayatta yapacak başka bir şeyi yoktu zaten.

"Bu işi de yapar sonra ayrılırım," diye düşündü. "Aralarında otuz altı sene yaşadığım insanlığa son jestim bu olsun."

"Ben sana bir sözcük bulacağım Fareed," dedi kararlı bir sesle, ihtiyar adamın yüzüne bakarak. "O sözcük her neredeyse onu bulacağım ve elimden geldiği kadar çabuk sana getireceğim. Ama başlamadan önce bilmen gereken bir şey var. Ben dönüşkenim. Asla ölmeyeceğim."

Fareed bir şey demedi.

Bernard bir kez daha girdi söze: "Yani, bilmen iyi olur diye düşündüm."

"Sağol Bernard. Tüm kalbimle teşekkür ediyorum sana." Sonra Bernard'a döndü ve gülümsedi.

"Senin bu sözcüğünü nasıl tanıyacağım peki?"

"Bilmiyorum. Ama yeni bir sözcük olacaktır. Geçmişe değil, geleceğe ait bir sözcük."

"Bugün aramaya başlayacağım."

Fırtına dinmişti; berrak yaz göğü altındaki Paris, tertemiz çatıların ve ıslak toprağın hoş kokularıyla dolmuştu. O kadar muhteşem bir gündü ki, insanlar şöyle bir durup hayran hayran sağa sola bakma ihtiyacı hissediyordu. Binalar pırıl pırıldı, birbirinin yanından hızla geçen berrak ve duru insan yüzleri sanki başka bir dünyaya aitmiş gibiydi, ağaçlar nefes alıyor ve ışıldıyordu. Bernard biraz düşünmek ve tüm bunları izlemek için bir fıskiyenin kenarına oturdu. İnsanı sersemleten güneşin altında güvercinler takla atıyor, coşkun su sesleri arasında birbirine seslenenler duyuluyordu. Sıçrayan sularla yüzü ıslanmıştı ama tüm bu olup bitenin ortasında yine de zihni açık ve zinde hissediyordu kendini.

"Bu mesele ilk başta düşündüğümden çok daha derin," diye geçirdi içinden. "Bugün yeni bir dönemin başlangıcı olabilir. Belki de Fareed başıma gelebilecek en iyi şeydi."

Sonra sözcüklerin peşine düştü. Metrodaki tüm duvar yazılarını okudu, bilmediği sözcükleri not aldı. Les Halles'deki Fnac'ta müzik CD'lerinin ambalajlarını açıp dışarıdan felsefi bir içeriği varmış gibi görünen albümlerdeki şarkı sözlerini inceleyerek iki saat geçirdi. Sokakta eline tutuşturulan her türlü el ilanını satır satır okudu ve sırf tabelasında "Néologisme"* yazıyor diye Beaubourg yakınlarındaki bir tişört tezgâhında satılan baskılı yüzlerce tişörtü tek tek inceledi. Dergileri, çizgi romanları taradı; Le Velvet adında yeni bir bara girip, henüz açılış için ortalığı temizlemekle meşgul olan personelden

* *Fr.* Yeni uydurulmuş sözcük, neolojizm – *ç.n.*

özür dileyerek kokteyl menüsünü okudu.

Bir gazete bayiinin önünden geçerken *Paris Soir* gazetesinde manşete çıktığını görünce donakaldı:

ÜST DÜZEY SACHS ÇALIŞANI DÖNÜŞKEN ÇIKTI
Eşini terk etti, arkadaşları şok içinde

Gazeteyi alıp hızlıca haberi okudu. Claire Grand'amie'nin "yürek burkan" keşfi sonrası şehrin *beau monde* tabakası arasında gerçekleşen zincirleme telefon görüşmelerinden bahsediliyor, zincir Bernard'ın Goldman Sachs'taki patronuyla –basını o bilgilendirmişti– tamamlanıyordu. Claire herhangi bir demeç vermemişti ama gazeteye arşivden bir resmi konmuş ve altına "GRAND'AMIE: YIKILMIŞ DURUMDA" yazılmıştı. Bernard'ın iş arkadaşlarından Michel Laporte şöyle demişti: "Bankamız kendisine pek çok ayrıcalık sağlamıştı, çoğumuz da onu evimize davet edecek kadar yakınlaşmıştık. Tabii ki böyle bir şey hiçbirimizin aklına bile gelmemişti. Tahmin edersiniz ki kendisi çoktan kayıplara karıştı. Hepimiz ihanete uğradığımızı hissediyoruz. Ayrıca, Dussolier'nin ilgilenmekte olduğu yatırımların emin ellerde olduğunu ve kendisinin firmamızdan ayrılışının Goldman Sachs müşterilerini hiçbir şekilde etkilemeyeceğini de ifade etmek isterim." Banka gazeteye bir de resmini vermişti Bernard'ın. Resimde takım elbiseli Bernard, sanki resmi çeken kişi yanına habersiz gelmiş gibi laptopundan kafasını kaldırmış, sevimli bir yüz ifadesiyle bakıyordu. Bernard ilk başta resminin bu şekilde yayılmış olmasından dolayı endişeye düştü ama biraz sakinleşince, *Serseri Âşıklar* filminde olmadıklarını, kendisinin de Belmondo olmadığını, gazetelerdeki resimlerin zaten gerçek insanlara pek benzemediğini düşünerek rahatladı.

Arayışı devam etti.

Yoldan gelip geçenlere son zamanlarda duydukları yeni sözcüklerin neler olduğunu sordu. Durdurmak için kendi kendine sorular soran insanlara benzettiği simaları seçiyordu. Kem küm ederek, "Son zamanlarda yeni bir sözcüğe denk geldiniz mi acaba?" diye soruyordu. "Mesela insana yeni bir perspektif kazandıran sözcükle-

re?" İnsanların kafası karışıyordu, başlarını hayır anlamında sallayıp gidiyorlardı. Bu yöntemin pek akıl kârı olmadığına karar verip doğrudan sorma metodunu terk etmeye karar verdi. Şehrin doğal sohbetlerinde karşısına çıkacak sözcükleri beklemekle yetinecekti. Etrafındaki insanların konuştuklarına yakından ve utanmaksızın kulak kabartmaya başladı. Kafasının içinde onlarca cümle dönüyordu, aynı anda üç, dört, hatta beş konuşmaya kulak veriyordu:

Tamamıyla ümitsiz olmak nasıl bir şeydir, hiç düşündün mü?

Hadi Marie, çabuk!

Balıkların havada yüzdüğünü söyledi o da.

Bunların hepsini birden yapan bir cep telefonunu daha önce kesinlikle görmemişsinizdir.

Kapanış saati gelmek üzere.

Acele etmeden, telaşsız bir şekilde. Sanki balıklar her zaman böyle yaparmış gibi!

Bazen şebeke suyu güvenli mi diye aklıma takılıyor.

Gelecek korkutucu görünüyor.

Benim kadar mutlu bir kadın görmemişsindir emin ol!

Hiç kimse cenazelerin ne kadar pahalı olduğundan bahsetmiyor.

Yeraltı mezarlarına nasıl gidildiğini biliyor musunuz acaba?

Gelecek parlak görünüyor.

İnsanların sohbetlerine kulak verebilmek için kafelerde oturdu, krep tezgâhlarının önünde oyalandı, telefon kulübelerinin önünde kimi diyalogların tek tarafını dinledi, elektronik mağazalarına girip televizyonlardaki konuşmalara kulak kabarttı. Notre Dame'ın önünde dikilip bugünlere lanet okuyan, Eski Ahit'te insanlara ceza olarak gönderildiği anlatılan musibet ve salgın hastalıklardan dehşetli bir biçimde bahseden ve insanlara yol yakınken geri dönmelerini öğütleyen bir vaiz vardı. Bernard dikilip vaazın tamamını dinledi.

Yılmadan görevinin peşinde koşuyordu. Her tür sokağı arşınladı; tren istasyonlarına, kuaför salonlarına ve bahis dükkânlarına girip çıktı; okul çocuklarıyla ve hahamlarla, turistlerle ve dilencilerle konuştu. Bernard'ın karşısına çıkıp da titiz incelemesinden kaçabi-

len bir sözcük olmuyordu. Ama hiçbir yerde Fareed'in aradığı gibi bir sözcüğe denk gelmedi.

Sonunda, gecenin epey ilerlemiş olduğu bir sıra, Montparnasse'taki otele döndü. İhtiyar adam bıraktığı gibi yatmaya devam ediyordu.

"Didik didik aradım ama bir şey bulamadım Fareed."

"Hemen olacak bir şey değil bu Bernard. Canını sıkma. Yarın yine denersin."

Bernard her gün bu rutini sürdürdü. Sabah erken kalkıp otelden çıkıyor, her gün şehrin başka bir kısmına yöneliyordu. Araştırmasını biraz daha sistematik hale getirmişti: Numara sırasına göre her gün bir veya iki mahalleyi arşınlıyor, dolayısıyla Paris'in merkezinden dış mahallelerine doğru bir sarmal çizerek ilerlemiş oluyordu. Sıra yirmi numaraya gelince araştırmasını bitirmedi, Périférique'in* öte tarafını taramaya devam etti. Her gün Fareed'in yanına tazelenmiş bir mağlubiyet hissiyle dönüyordu.

Çiçek hastalığı salgınına dair ilk haberler, Bernard aşağı yukarı iki haftayı bu şekilde geçirdikten sonra gazetelerde çıkmaya başladı. Altı kişiye –iki kadın, üç adam ve bir çocuk– kesin çiçek teşhisi konmuştu. Hepsi Paris'te yaşıyordu ama şehrin aynı bölgesinden değillerdi. 1973 yılında dünya üzerinden silinmiş bir hastalığın şimdi ve burada nasıl olup da tekrar ortaya çıktığına dair herhangi bir ipucu yoktu.

Gazeteler bu haberi aynı gün geçti ve o günün nüshasını tamamen salgına ayırdı. Hastalığa dair, hükümetin sağlık kuruluşlarınca belirlenmiş kati ifadelere sadık kalarak net tıbbi açıklamalara yer veriyorlardı. Hangi semptomlara karşı tetikte olmak gerektiği, bulaşma riskini en aza indirmek için ne gibi önlemler alınabileceği açıklanıyordu. Ayrıca hastalığın yayılmasını engellemek üzere hükümetin aldığı acil durum önlemlerinden söz ediliyordu.

Yetkililer gecikmeden harekete geçti. Başkentte patlak verecek

* Paris'i çepçevre saran anayol – *ç.n.*

kitlesel panik ortamını öngörerek, salgına dair herhangi bir duyuru yapmadan önce şehri karantinaya almışlardı. Bir önceki gece Paris'e giriş çıkışlar tamamen kapatılmıştı. Tren seferleri durdurulmuş, havaalanının kapısına kilit vurulmuştu. Paris ile ülkenin geri kalanı arasında her tür insan temasını engellemek üzere elli bin asker, şehrin etrafını kuşatarak bir müdafaa hattı oluşturmuştu. Takip eden birkaç gün içinde bu hattın etrafına birde Paris'in Birinci Dünya Savaşı'ndan bu yana gördüğü en büyük barikatlar dizisi örüldü. Barikat çizgisini aşan tüm yeraltı tünelleri çelik ızgaralarla kapatıldı, tüm metro girişlerine silahlı muhafızlar yerleştirildi. Seine Nehri'ndeki trafik de kesilip, nehrin iki yanına askeri birlikler konuşlandırıldı. Şahıslara ait hava araçlarına devlet el koydu. Şehirden çıkış yolu kalmamıştı.

Paris'teki çiçek salgını üzerine çok şeyler yazıldı, önümüzdeki yıllarda da bu konuda araştırmaların yapılacağına şüphe yok. O günlerden geçmiş insanların o keşmekeş halindeki şehirde yaşanan korkunç olayları unutması imkânsız. Paris halkının ilk tepkisi, kapatılmaya karşı mücadele etmek oldu. Ancak devlet, pozisyonunu tavizsiz bir biçimde korudu: Fransa bu hastalığın yayılmasını engellemek zorundaydı, dünya halklarına karşı böyle bir borcu vardı ve bunu gerçekleştirmenin tek yolu, hastalığa maruz kalmış nüfusu izole etmekti. Ama bu açıklamalar pek bir işe yaramadı. İnsanlar akıllarına gelen her türlü yöntemi deneyerek şehirden kaçmaya uğraştı. Hükümette, SNCF'de* veya orduda görev yapan tanıdıklarını araya sokmaya çalıştılar, şehri çevreleyen çitlerin etrafında arabalarıyla devriye gezerek nöbetçi olmayan noktalar aradılar, yardım edebileceğini düşündükleri insanlara akla hayale gelmeyecek miktarlarda rüşvetler teklif ettiler. Özellikle yabancı turistler duruma çok içerlemişti. Sonuçta bu bir Fransız hastalığıydı, onlarla ne ilgisi vardı durumun? Öfkeli kalabalıklar büyükelçiliklerin etrafında toplanarak devletlerinin kendilerini havayoluyla tahliye etmesini talep etti. Ama uluslararası kamuoyu da Fransa'nın kararlı mücadelesini sonuna kadar destekliyordu ve protestoların hiçbiri sonuç vermedi.

* Fransa Devlet Demiryolları – *ç.n.*

Aradan bir hafta geçince salgının ikinci dalgası patlak verdi ve şehir doğrudan hastalığa odaklandı. İlk hastalanan altı kişiden beşi zaten ölmüştü; bu altı kişi hastalığı yüz dokuz kişiye daha bulaştırmıştı ve artık pek çok insan hasta birini tanıyan birini tanıyordu. Hastalığın verdiği acı ve ıstıraba dair kulaktan kulağa hikâyeler yayılmaya başladı: Kadının birinin davul gibi şişmiş derisi bilinci tamamen açıkken birden patlayıvermiş ve şerit şerit dökülmüş, kanlı bir bulamaçtan başka bir şey kalmamıştı geriye; ateşler içinde yanan delikanlının biri acilen büyük tuvaletini yapma ihtiyacı hissetmiş ve bağırsağının bir metre kadar bir kısmı makatından fırlayıp çıkıvermişti. Şehrin havası isyandan dehşete doğru dönmüştü. Her türlü sosyalleşmeden kaçman insanlar evlerinde stok yapmaya yönelince süpermarket rafları boşalmıştı. Birkaç gün içinde şehirdeki tüm ekonomik etkinlikler durma noktasına gelmişti. İşyerleri ve okullar bomboştu. İnsanlar kafalarına maske geçirdiği ve birbirinden mümkün olduğunca uzak yürümeye gayret ettiği için sokaklar tuhaf bir görünüme bürünmüştü.

Bunlar olup biterken cumhurbaşkanı televizyondan halka seslenis konuşması yaptı.

"Fransalı kardeşlerim," diye samimi bir ifadeyle başladı konuşmaya. "Bu ülke hakkında şimdiye kadar hiç böylesine kaygılanmadığımı söylersem sizin düşüncelerinizi de yansıtmış olurum sanırım. Güzel ve el üstünde tutulan başkentimize gizlice sızan bu musibet, insanoğlunun en eski ve en azılı düşmanlarından birisidir. Üstesinden gelmek için tüm cesaretimizi ve becerimizi kullanmak zorundayız. Ancak tarih, ulusumuzu zorluklara karşı hep hazır kılmıştır, dolayısıyla güçsüz değiliz. Ne zaman büyük sınavlara tabi tutulduysak zaferle çıktık. Bu defa da aynı şeyin olacağını biliyorum."

Cumhurbaşkanı "evlerine hastalık sızmış" herkese geçmiş olsun dileklerini iletti ve Fransa halkının acılarını paylaşmaya hazır olduğu konusunda aileleri temin etti. Kendisinin de başkentte kapalı kaldığının altını iyice çizdi. Sonra daha pragmatik meselelere geçti. Hastalıkla mücadele için iki tedbir alınacağını açıkladı:

"Öncelikle Paris'teki her türlü hareketliliği kısıtlamak zorunda kalacağız. Bu durum kimilerimiz için zorluk yaratacak, ama hasta-

lığa yakalanmış talihsiz vatandaşlarımızın şehir içinde rahatça dolaşmasına ve hastalığı daha da yaymasına engel olmak zorundayız. İkincisi, kapalı bölgede yaşayan herkesi aşılayacağız. Hastalığa karşı son derece etkili bir aşı mevcut, birkaç hafta içinde şehirdeki herkes hastalığa karşı bağışıklık kazanmış olacaktır. Bu çok kolay bir iş değil, bölgede on iki milyon civarında insan bulunuyor ve aşıyı, ihtiyacımız olan her türlü yardımı bize sunan sayın devlet başkanının da desteğiyle Amerika Birleşik Devletleri'nden getirtmek zorundayız. İlk parti aşıların bir hafta içinde elimizde olacağını tahmin ediyoruz, şehirdeki insan hareketliliği de durduğunda aşılama işlemini sistemli bir şekilde yapmak çok daha kolay olacaktır. Bu tedbirlerin hepsi uygulandığında hastalığın gizlenebileceği hiçbir yer kalmamış olacak ve biz galip geleceğiz."

Cumhurbaşkanının konuşması şehirdeki dehşetin yatışmasını sağlamadı. Hatta esas panik o gece başladı. Şehrin dört bir yanında insanlar hastalığa ve yağmaya karşı evlerini barikatlarla çevirdi, bahçe kapılarını desteklerle güçlendirdi ve pencerelerin kenarlarındaki açıklıkları bantladı. Pek çok insan, ayrı kalmak istemediği arkadaşları ve yakınlarının yanına gitmek için yollara düştü. Başka pek çok insan da salgının sebeplerini yok etmek için bizzat eyleme geçti. Yoksul ve evsizler virüsün olası kaynağı olarak görüldüğünden, intikam yemini etmiş orta sınıf erkek toplulukları sokaklara dökülüp onların peşine düştü. Sayısız benzer olaydan birinde, Gare du Nord yakınlarında bir fırının önündeki çöpten ekmek alırken yakalanan beş kadın parçalanarak öldürüldü. Bu ortamda yangın da yaygın bir arıtma yöntemi haline geldi. Şehrin kuzeyinde, bir grup gencin iki ölü kedi bulduğu koca bir mahalle tamamen ateşe verildi. Birkaç cami kundaklandı, zira kimse hastalığın kökünün Fransa'da olduğuna inanmıyordu ve yabancılara karşı harekete geçildiğinde pek çok incelik bir kenara bırakılmıştı. Söylentiler hızla yayıldı: Bir sürü insan hastalık yapan bakterinin içme suyuna karıştırılmış olduğuna inanmaya başladı. Bir kadının Casino süpermarketlerinin birinden aldığı bir yiyecek yüzünden çiçeğe yakalandığı haberi yayılınca şehirdeki tüm Casino mağazalarına saldırıldı. Bu erken safhada şiddet eylemleri hastalığın kendisinden daha fazla insanın ölümüne yol aç-

tı. Sokaklarda yatan ölü bedenler de hastalık bulaşmasına dair korkuyu iyice kamçıladı. Bu kaos ve korku ortamı daha fazla ilkel davranışı da beraberinde getirdi ve bunların başlıcası tecavüzdü. Kıyametin yaklaştığı duygusu hem kendini koruma dürtüsünü hem de sanki cüretkâr egolar Azrail'e meydan okuyormuşçasına başlatılan bir şiddet ve yıkım karnavalını tetikledi. Olağanüstü halin hüküm sürdüğü bu dönemde çıkan gazetelere söz konusu haberlerin hiçbiri yansımadı, ama bu tür olaylar bir süre boyunca pek çok Parislinin gündelik hayatının bir parçası oldu. (Elbette daha sonra yürütülen yasal soruşturmalarda, demokratik uygar düzenin soğukkanlı bakışı altında bütün bu olayları anlamlandırmak epey zor oldu.)

Bu sırada, Korint tarzı sütunlar ardında yer alan gergin ve loş bir odada hükümet yetkilileri ve üst düzey askeri personel, salgın uzmanı tıpçıların ve şehir planlamacılarının sunumlarını dinliyordu. Amaçları, şehri barikatlarla belli parçalara ayırıp tüm insan hareketini durdurarak hastalığın yayılmasını tümden engellemekti. Şehir planlama uzmanı tasarısını sundu: Öncelikle tüm büyük bulvarlar boyunca demir korkuluklar yerleştirilecek, şehir büyük birkaç parçaya ayrılacaktı, sonra da bu parçaların içinde daha ufak çaplı barikatlar kurulacaktı. Tüm bu barikatlar ağı, Paris'in duvarı kaplayan kocaman haritası üzerinde son derece düzenli ve güzel görünüyordu. Birinin "Allah Haussmann'dan razı olsun," dediği duyuldu.

Odadaki herkes diğer insanlardan olabildiğince uzak bir noktaya oturmuştu.

Bir gece, otel odasının telefonu çaldı.

"Alo?"

"Bernard? Ben Daniel."

"Beni nasıl buldun? Nerede olduğumu kimseye söylememiştim. Otele nasıl ulaştın ki?"

"Bu işleri takipeden ağlar var Bernard. Sen de biliyorsun. Bak ne diyeceğim, seni bir dostun olarak arıyorum. Hepimizin buradan ayrılma vakti geldi. Geri dönüyoruz. Çiçek hastalığı her yere yayılacak ve bunun bizler için ne anlama geleceğini sen de tahmin edebilirsin. Şu anda her ne haltla uğraşıyorsan çabuk bırak. Ayrıl buradan."

"Peki *sen* neden hâlâ buradasın?"

"Ben de buradaki hayatıma senin kadar bağlıyım. Ama bugün ayrılıyorum. Kalmaya devam etmek çok büyük risk."

"Henüz ayrılamam. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum, kalma sebebimi daha kendime bile tam olarak açıklayabilmiş değilim. Ama şu anda bir şeyle uğraşıyorum, bana ihtiyacı olan bir dostuma verdiğim bir sözü yerine getirmeye çalışıyorum. Ayrılmadan önce bu işi tamamlamam gerekiyor. İster duygusallık de buna, ister suçluluk hissi."

"İyi düşün Bernard. Hastalığı kaparsan geri dönüşün imkânsız olacak. Herhangi bir insan buna değer mi? Nasıl olsa ölecekler, ha şimdi ha başka zaman."

"İyi düşündüm zaten. Şu an sağlığım gayet iyi durumda. Birkaç gün sonra zaten bu işi sürdüremeyeceğim, şehirde dolaşmak imkânsız hale gelecek çünkü. O yüzden, başarsam da başarmasam da zaten ayrılacağım yakında."

"Rica ederim bir daha düşün bu işi."

"Benim için endişelenme. Ben düşünüp taşındım. Birkaç gün içinde yanınıza gelirim."

Bernard ertesi gün uyandığında Fareed her zamankinden kötü görünüyordu. Gece uyumamıştı ve yüzü terden sırılsıklamdı.

"Sanırım bitkiler patlamaya başlıyor."

Bernard kırışık pikeyi dikkatle açtı. Dediği doğruydu, ufacık yeşil filizler Fareed'in derisini bir sürü yerden yırtıp dışarı çıkmıştı. Yırtıklar korkunç görünüyordu, içlerinden irin akmıştı, bazıları kan içindeydi.

"Sırtım da aynı durumda. Gece nasıl yatacağımı bilemiyorum."

Bernard banyodan tuvalet kâğıdı getirdi ve yaraları silmeye başladı. İhtiyar adam utanmıştı.

"Hiç uğraşma, böyle iyiyim," dedi.

"Yaraları iyice temizlememiz gerek. Bu yırtıklardan kolayca enfeksiyon kapabilirsin. Ben antiseptik bulup getireyim. Filizlerin de uçlarını keseyim, o zaman daha kolay yatarsın."

Bernard günlük arayış rutinine dönmek üzere hazırlandı. Çık-

mak için kapıyı açtığında Fareed kendi kendine konuşurmuş gibi mırıldanmaya başladı: "İnsanlar her ölenin yalnız öldüğünü söyler durur. Bu bir klişe, değil mi? Ama şu anda tam olarak böyle hissediyorum. Sen dışardayken bütün gün burada yatıyorum, kökler ciğerlerimi sarıyor, giderek daha zor nefes alıyorum – dünyanın en derin yalnızlık hissi bu olsa gerek. Bana çok iyi davranıyorsun Bernard. Ama içimde nasıl bir korku var tahmin edemezsin."

Bernard aceleyle kendini toparlayıp dışarı çıktı.

Sokaklar bomboştu. Tek tük arabalar geçiyor, ara sıra kapının birinde maskeli bir surat beliriyor, etrafı kolaçan ettikten sonra koşarak yakındaki başka bir kapıya atıyordu kendini.

Bernard Vaugirard Caddesi'ne döndü. Cadde ordu tarafından kapatılmıştı, askerler iki taraftan yüksek bir tel örgü germekle meşguldü. Tel örgü kaldırımdan yürümeye izin verecek, ama caddeye adım atmayı engelleyecek şekilde çekilmişti. Aradaki bölgede tam teçhizatlı, maskeli ve silahlı askerler nöbet tutuyordu. Benzer kıyafetleri ve maskeleri olan başkaları da sırtlarına takılı kocaman tüplerle yolu ilaçlıyordu. Yola ara ara askeri kamyonlar ve WHO* logolu beyaz minibüsler park edilmişti.

"Çabuk hareket etmem gerek," diye düşündü Bernard. Karşıya geçemediği için Montparnasse kulesine doğru yürümeye başladı. Atları turlarını tamamlayamadan durmak zorunda kalmış rengârenk süslü atlıkarıncanın dikkat çektiği ve metro çıkışının demir ızgaralarla kapatılmış olduğu metruk meydanda adamın biri bir kahve tezgâhı açmıştı. Maskesi yoktu ve Bernard'a hoşgeldin dercesine bakıyordu, şehri saran musibetten habersiz gibiydi. Fiyatlar –şehirdeki diğer her şey gibi– astronomikti ama Bernard bu sahnenin normalliğinden etkilenmişti, arayışına beş dakika mola vermeye karar verdi. Kâğıt bardaktaki köpüklü kahvesiyle plastik sandalyelerden birine oturdu. Orada oturmakta olan adamı o sırada fark etti.

"Nasılsınız?" diye sordu adam, tuhaf kaçan bir nezaketle. "Ne güzel bir sabah, değil mi?"

* Dünya Sağlık Örgütü – *ç.n.*

İyi bir terzinin elinden çıkmış ekose bir ceket giymiş, gömleğinin yakasından taşan pembe ipek bir fular takmıştı. Üzerindeki kaygısızlık havası tuhaftı ama Bernard adamı bir yerden tanıdığını hissediyordu. Buharı tüten kahvesinden bir yudum aldı.

"Güzel gerçekten," dedi. Hakikaten öyleydi. Yazın sonuna gelmiş olsalar da bulutsuz hava günün bu erken saatinde bile sıcaktı.

"Herkesin sıvışıp gittiği bu meydana ne getirdi seni dostum?"

Geniş ve samimi bir gülümseme, adamın esmer suratının doğal bir parçası olarak şekillenmişti. Yaşı vardı ama gözleri kıpır kıpır ve enerji doluydu.

"Bir şeyin peşindeyim. Bu... vaziyetin beni engellemesine izin veremem."

"Nedir bu peşinde olduğun şey?"

"Bir sözcük arıyorum. Ölmek üzere olan bir arkadaşım için bir sözcük. Huzur içinde ölebilmek için buna ihtiyacı var."

"Genel bir sıkıntı," dedi adam. "Umarım şeyden dolayı ölmüyordur..."

"Yok, başka bir hastalık."

"Peki ne kadar mesafe kat edebildin?"

"Bilmiyorum ki," dedi Bernard. "Aslına bakarsan epey zor durumdayım. Her yere baktım, hiçbir şey bulamadım. Şimdi de şehri kapatıyorlar. Çok geçmeden bir şey bulmam şart."

Adam arkasına yaslanıp göğe baktı. Sanki gökyüzüyle konuşur gibi, "Sanırım arayışın bugün sona erecek," dedi.

"Aradığım şeyi bulabilecek miyim peki?" diye sordu Bernard endişeyle.

Adam dikkatli gözlerle Bernard'ın suratına baktı.

"Daha önce cevaplaman gereken soru şu: Karşına çıktığında onu tanıyabilecek misin? Belki de şimdi, burada, yanındadır aradığın cevap."

"Öyle mi dersin? Sen biliyor musun cevabı? Yardım edebilir misin?"

Adam saatine bir göz attı.

"Çok isterim tabii ki, ama malum, zaman su gibi akıyor! Gitmem lazım. Çok iş var yapılacak!"

Kahvesinden son bir yudum aldı.
"Sana bol şans diliyorum genç adam. İyi günler!"
Hafifçe eğilerek selam verdi ve gitti.

Bernard, Vaugirard Caddesi boyunca otelin tersi istikamette bir süre yürüdü. Vinçler çalışıyor, demir barikatlar hızla her yeri sarıyordu. Tüm bu barikat malzemesi nereden gelmişti acaba? Bir gün böyle bir durum yaşanır diye şehrin dışlarında bir depoda mı bekletiliyorlardı ki?

Maskeli askerler, Bernard yanlarından geçerken onu fark etmedi. Dışarıda onlar haricinde kimse yok gibiydi. Ara sıra üst katlarda bir pencereden dışarı gizli gizli göz atan soluk benizler haricinde insan türünün izine rastlamak bile zordu. Dükkânlar kapalıydı, çoğu yağmalanmıştı. Lüks kafe ve pastanelerin istisnasız hepsinin tentesinin kesilmiş, parçalanmış olmasına bakılırsa, şehirde muazzam bir muşamba ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Yolun karşı tarafındaki büyük hastanenin kapıları kilitli olmasına rağmen içerideki ışıkların hepsi yanıyordu.

İnsanlarla birlikte tüm sözcükler de çekip gitmiş gibiydi. Ortalıkta ne gazete vardı, ne el ilanı, ne duvar yazısı. Çöp kutuları da ortadan kaldırılmıştı. Reklam panoları ve dükkân tabelaları bile kaybolmuştu. Geriye yalnızca şehrin iskeletinin isimleri kalmıştı: trafik levhaları, taşa kazılı yazı ve rakamlar, sokak adları... Bir posta kutusunun yanında duraklayıp posta toplama saatlerine göz gezdirdi.

Louis Pasteur Bulvarı'na gelince, barikatın bu kısmı tamamlanmış olduğundan geri dönmek zorunda kaldı. Bu noktada askerler yoktu ve guruldayan güvercinler dışında ortalığa sükûnet hâkimdi.

Bernard yerde ıslak bir fotoğraf buldu. Yüzlerin olduğu kısımlar dikdörtgen şeklinde kesilip alınmıştı. Resmin arkasında bir şey yazmıyordu.

Biraz daha yürüyünce bir emlakçı dükkânının vitrininden içeri dalmış bir arabaya rastladı. Yarısı içeride yarısı dışarıda öylece duruyordu, her yer cam kırığıydı. Arka koltukta uyuyan yaşlı bir kadın vardı.

Yolun ortasında gel beni al dercesine duran bir kitap gördü, ama

barikatın diğer tarafındaydı. Kitaba ulaşamadı. Belki de bir balkondan aşağı fırlatılmıştı. Montparnasse İstasyonu'na doğru giden tren raylarından karşıya geçti. Rayların üzerindeki vagonlara yerleşmiş aileler vardı, çamaşırları dışarıda kuruyordu.

Uzaktan Montparnasse Mezarlığı'nı gördü. Oraya doğru yürümeye başladı. Ana kapı açıktı, mezarlara yöneldi. Buraya hâkim olan sessiz düzen rahatlatıcıydı. Mezarlık kendi başına bir şehir, düz çizgiler üzerinde yayılmış bir ölüler metropolü gibiydi. Boyutlarıyla üstünüze gelmeyen, insan bedeninin ebadına göre kurgulanmış bir şehirdi burası. Geniş mezarlık arazisinin dört bir yanında Paris'in binaları görülebiliyordu: 1970'lerin apartmanları, tabii ki Montparnasse Kulesi, Seine Nehri'ne doğru yüksek birkaç şirket binası. Onların da ötesinde... La Défense'in tepesi miydi o görünen? "Burada, ölüler arasında daha fazla huzur var," diye düşündü Bernard. "Belki burası sözcüklerin oluşması için de daha iyi bir yerdir."

Mezar taşlarını incelemeye başladı ama yazıların kısalığı ve tekrarlar bezdiriciydi.

Elli iki yaşında vefat etti
Bu dünyadan 22 Eylül 1927 günü göçtü
Sevgi dolu bir baba
Huzur içinde yatsın
Dokuz aylıkken hayata gözlerini yumdu
Dindar bir kadın
Altmış yedi yaşında vefat etti
Tanrı'ya, ülkesine ve insanlara hep sadık kaldı
Canımdan öte sevdiğim karım
Daha iyi bir yere göçtü
Yirmi üç yaşında vefat etti
Ruhunu teslim etti
Biricik oğlumuz
Yetmiş iki yaşında vefat etti

Mezarların çoğuna çiçekler bırakılmıştı. Bu sıkıntılı zamanda bile. Etrafta kimseyi göremedi ama vazolara taze güller bırakılmıştı her köşede.

Charles Baudelaire'in mezarına denk geldi. Şairin kendine ait bir taşı bile yoktu. Sadece "Ruhlarına dua edin" yazıyordu.

Burada sözcük yoktu.

Bernard Montparnasse'a geri dönünce Vaugirard Caddesi boyunca uzanan barikatın Maine Bulvarı üzerindeki barikatla birleştiğini ve otele giden yolun kapanmış olduğunu fark etti.

Bağırarak, "Karşıdaki caddeye geçmem lazım. Nereden gidebilirim?" diye sordu askerlerden birine.

"Artık çok geç." Maskeli askerin sesi, kıyafetinin üzerinde yer alan küçük bir hoparlörden geliyordu. "O tarafta yaşadığınıza dair bir belgeniz var mı?"

"Hayır. Otelde kalıyorum."

"Üzgünüm. Bu gece başka bir otel bulmanız gerekecek. Bu bölge kapatıldı."

"Arkadaşım o tarafta kaldı."

"Her isteği yerine getiremeyiz. Barikatı da insanlar diğer tarafa geçmesin diye kurduk zaten. Başka yerde kalın. Zaten bu tedbir sadece birkaç hafta için alınıyor."

Bernard tartışmanın bir anlamı olmadığına kanaat getirdi. Ayaklarını sürüyerek gerisin geri başladığı noktaya doğru yürümeye koyuldu. Bu kadar şeyden sonra Fareed aylardır aradığı sözcükleri bulup rahatlamadan mı can verecekti? Bernard maskeli askerlere bakarak elini amaçsızca tel örgüye sürttü. Öfke ve hüsrandan doğan bir umutsuzlukla dolmuştu.

Bir ses duydu: "Tekrar merhaba. Yine karşılaştık!"

Bernard kafasını çevirip baktı. Sabah gördüğü, abartılı kıyafetleri olan adamdı.

"Aradığın sözcüğü buldun mu?"

Bernard şaşkın bir ifadeyle, "Hayır," diyebildi.

"Olsun. Sonuçta her gecenin bir sabahı var, değil mi? Ama pek iyi görünmüyorsun. Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Yok. Sadece..." Ellerini çaresizlikle iki yana açtı. "Sözcüğe ihtiyacı olan adam, tel örgünün diğer tarafında kaldı. Karşıya geçmenin bir yolu da yok."

"Benimle gel. Pireyi deve yapıyorsun. Beni takip et. Daha iki dakika önce bir girişe denk geldim."

Bernard'ı geldiği yöne doğru götürmeye başladı.

"Kafanı kullansan iyi edersin. Hiçbir bariyer *herkes* için değildir. Bariyerlerin engellemek istediği insanlar da bariyeri aşmak için ille kendi yollarını bulmak zorunda değildir. Bu askerler gece olunca evlerine nasıl gidiyor zannediyorsun? Gel böyle!"

Tel örgüyü takip ederken, bir noktada mucize eseri aralık bırakılmış bir geçiş noktasına denk geldiler.

"Kimse bakmazken geç çabuk! İşte böyle! Geçtin gitti!"

Bernard duyulur duyulmaz bir teşekkür etti.

"Bir şey değil. Olur da bir şeye ihtiyacın olursa, kartvizitimi vereyim."

Ağır hareketlerle kartını Bernard'ın eline bıraktı.

ALBERT KENETTE
GENEL MÜDÜR YRD. (SATIŞ) (FRANSA)
SYNTIME A.Ş.

"İstediğin zaman ara. Lütfen arkadaşına da iyi dileklerimi ilet."

Bernard tekrar teşekkür etmek için arkasını döndüğünde adam çoktan uzaklaşmıştı, eski bir Trenet şarkısını ıslıkla çalarak ilerliyordu.

Bernard adamı düşünerek otele doğru yürümeye devam etti. Karta tekrar baktı. Adamın tipiyle karttaki metalik logo hiç uyuşmuyordu. Kartın arkasını çevirdiğinde şu yazıyı gördü:

SYNTIME, isim
Geçmiş ve gelecek anların eşzamanlı olarak
şimdiki zamanda var olduğu bir zaman tecrübesi.
SYNTIME A.Ş. Küresel Ticaret Çözümleri.

"Ahım şahım bir şey değil," diye düşündü Bernard. "Ama bugün denk geldiğim ilk yeni sözcük."

Kararsız adımlarla üst kattaki odaya çıktı. Fareed uyuyordu,

uyandırdı. İhtiyar adam güçlükle Bernard'ın yüzüne odaklanabildi.

"Bir şey bulabildin mi?"

"Pek sayılmaz. Bunu budum."

Kartı Fareed'e gösterdi. Adam kötü durumdaydı. İfadesiz bir yüzle karta bir süre baktıktan sonra gözlerini yumdu.

Bernard hayal kırıklığına uğramıştı.

"Anlamsız bir sözcük işte. Saçma sapan bir şey," diye acı acı söylendi.

"Olsun," dedi Fareed. "Üzülme." Kupkuru elini Bernard'ın koluna koydu. "Belki de bazen aradığımız şeyi bulmamamız gerekiyordur. Sen elinden geleni yaptın. Benim için önemli olan o."

Arkasını döndü.

"Şimdi müsaadenle uyuyacağım."

Bernard ayağa kalkıp pencereden dışarı baktı. Akşam olmuş, karanlık çökmüştü ama dışarıdaki sarı ışık, bahçede birkaç paslı sandalyenin iç sıkıcı bir düzen içinde yan yana konulduğu bir yarım daireyi aydınlatıyordu. Birden bastıran iç sıkıntısıyla, elindeki kartı paramparça edip karanlığa fırlattı.

Bernard uyandığında saat epey erkendi. Güneş pencereden sızmaya başlamıştı, ortalık sakindi. Hatırlayabildiği kadarıyla hayatında ilk defa yapacak hiçbir şeyi yoktu.

"Gitme zamanı geldi demek ki," diye düşündü. "Buraya verebilecek bir şeyim kalmadı. Artık burası benim için tehlikeden ibaret. Belki birkaç eski arkadaşı ararım, Fareed için bir-iki şey ayarlarım. Bir de bedenimi terk edecek bir yer bulmam lazım."

İhtiyar adamı kontrol etmek için yatağına baktı, yatakta kimse olmadığını görünce şaşırdı. Yataktan sıçrayıp kalktı. Fareed banyoda da değildi. Dış koridorda da. Üstüne bir şeyler geçirirken kafasında düşünceler birbirini kovalıyordu: "Arayışını kendisi devam ettirmek için kaçmıştır. Çok uzağa gidemez. Hele bu halde. Bariyerler de var. Benimle kalmaya katlanamadı demek ki. Onu böyle yüzüstü bıraktığımı görünce. Şansını benden yana kullandı, kaybetti. Kesin gece bir şey oldu, ölüsü benim üstüme kalsın istemedi de gitti. Kendini öldürmeye gitti. Sözcüğü bulamayacaksa yaşamanın anlamı

yok diye düşündü belli ki." Merdivenleri koşarak indi. Resepsiyoncu televizyon izliyordu.

"Oda arkadaşımı gördünüz mü? İhtiyar adam. Bu tarafa geldi mi acaba?"

Resepsiyoncu gözünü televizyondan ayırmadan, ifadesizce arka kapıyı işaret etti.

Bernard bir koşu arka kapıya attı kendini, kapıyı açtı, yukarıdan gördüğü bahçe vardı karşısında, merdiveni indi...

Fareed bahçenin ortasında bir sandalyede oturuyordu. Başını göğe doğru kaldırmıştı, gözleri kapalıydı. Ellerini kucağında kavuşturmuştu, hafif bir rüzgâr ak saçlarını dalgalandırıyordu.

Şarkı söylüyordu.

Bernard oturdu ve şaşkınlık içinde onu izlemeye başladı. Fareed'in sesi zayıftı, sık sık nefes almak için duraklıyordu ama duyguyla söylüyordu ve şarkısının sözleri gizemlerle doluydu. Ölüm hakkındaydı şarkısı:

Bu öldüğüm ölüm ne bana ne başkasına ait / Zira doğduğumda başlatmadım mı ölümü mü? / Peki bana mı aitti doğumum? / Yoksa o da mı değildi? / Hayatımın tükenip gittiği o an / Bir yanılgıdır sadece, zira Evet! / Daha ne olacağımı düşündüğüm o günlerde ölmüştüm ben / Ve ölümlerde serpildim / Nihayet artık biliyorum ne olduğumu / Eskiden olduğumun daha fazlası değil miyim?

Fareed göğe şarkı söylemeye devam ettikçe, kendi sözleriyle giderek daha çok bütünleştikçe, Bernard anlamasa da donakalmış bir şekilde izlemeye devam etti onu:

Benim olan bir şey yok / Olmayan da / Hiçbir şey şimdi değil ama şimdinin dışında da değil / Ve şu andaki şimdide sen benim ölümümü izlerken / Benim olduğunu düşündüğün bu ölümde / Sana yalvarıyorum Dostum, hayat yoldaşım / Gel benimle öl benim ölümümü! /Ben de seninkini öleyim seninle.

Bernard kim bilir ne kadar zaman boyunca Fareed'in şarkısını dinledi. Sesi çok gür değildi ama etrafın durgunluğu rahatça duyulmasını sağlıyordu. Bahçeye çamaşır asmak üzere gelen otel hizmetlisi kadın da oturup dinlemeye başladı; üst katlardaki camlardan birinde bir adam belirdi ve birkaç saat boyunca öylece dikilerek aşağıyı seyretti. Gün giderek ısındı, Fareed hâlâ söylüyordu şarkısını:

Çocukken dönmüştüm sırtımı geçmişe / Hiç düşünmezdim eskiden ne idim / Yüzüme geleceğin ışığı vurdu, ben de ona doğru seğirttim / Halbuki gecenin içindeki bir ışıltıymış bu / Zira boştur gelecek, sadece geçmiş aydınlıktır / Niye görebildiğime sırt çevirip görünmeze göz diktim? / Diktim de gözlerimi yitirdim? / O boşlukta bir yerlerde ölümümün olduğunu bildiğimden mi? / O gelmeden onu görürüm sandığımdan mı yoksa? / Beyhude bir kaygı / Yitti artık ölüme merakım / Seyredin beni zaman diyarında dönerken geri / Ve işte tam önümde pırıl pırıl geçmiş şehri / Görüyor ve anlıyorum onu sağlam aklımla / İlerlerken bana açılmış kollara doğru / O kollar ki düştüğümde yakalayacaktır beni.

Gün böylece geçti, akşam oldu.

İyice gece bastırınca Fareed şarkı söylemeyi bıraktı. Nefesi kesilmişti ama hayat doluydu.

"Ne oldu Fareed?" diye sordu Bernard. "Ne oldu da bu şarkıları söylemeye başladın?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Senin getirdiğin sözcük müydü sebebi? Yoksa bir sözcük bulamamak mıydı? Bilmiyorum. Ama şimdi içim sözcüklerle dolu. Hepsini söylemeye vaktimin yetmeyeceği kadar sözcükle!"

Böyle böyle Fareed anlattı, Bernard dinledi. Saat epey geç oldu, Bernard uyumayı önerdi.

"Sen git Bernard, sen git. Ben bu gece burada kalmak istiyorum."

Bernard Fareed'i orada oturur vaziyette bıraktı ve odaya uyumaya çıktı.

Şehrin yüzü değişmişti. İki gün içinde barikatlar ağının kurulma işi tamamlanmış, insanların hareket etmesi tamamen engellenmişti. Bariyerlerin arasında kalan bölgeler çok küçüktü, çoğu yerde birkaç binalık alanlardan oluşuyordu. İnsanların evde oturup olan biteni seyretmekten ve beklemekten başka yapabileceği bir şey kalmamıştı. Şehrin bütün büyük caddeleri askerler tarafından işgal edilmişti ve sıkı korunuyordu. Gün içinde yardım kamyonları her bölgeye uğrayıp temel ihtiyaç maddelerini tedarik ediyordu. Bir aşı operasyonu da başlatılmıştı; koruyucu giysili ve maskeli askerler, aynı şekilde giyinmiş sağlık görevlilerine eşlik ederek bölge bölge, ev ev herkesin aşılanmasını sağlıyordu. Aynı anda başka askerler de kapalı bölgeleri kuşatarak evsiz ve göçmenlerin izini sürüyordu. İnsanların hastalığın bir sonraki dalgasına kurban gidip gitmeyeceklerini merak ettikleri bir dönemdi, herkes kuluçka döneminde olma ihtimalinden şüphe ediyordu. Her bir öksürük, ciltteki her kızarıklık büyük korkuyla karşılanıyordu.

Ertesi gün Fareed günbatımıyla birlikte şarkısını söylemeye başladı. Yine şarkının sözcüklerine tamamen kapılıp gitmiş gibi görünüyordu, bütün gün gözleri yumulu kaldı.

Zaman geçtikçe, bahçeye bakan üst kat pencereleri Fareed'i izlemeye gelen insanlarla doldu. Otelde kalanlar da bahçeye inerek Bernard'ın yanına dizildi. Belki herkesin canı sıkkındı, zaten yapacak hiçbir şey veya gidecek hiçbir yer yoktu, ama yine de hepsi kendini olup bitene kaptırmış görünüyordu. Kimse kıpırdamıyor, konuşmuyordu. O kadar insanın yoğun dikkatiyle, ortama ağır bir sükûnet havası çökmüştü.

Gece olunca Fareed Bernard'a seslendi.

"Buraya bir ateş yakabilir misin dostum? Dün gece epey üşüdüm de."

Bernard Fareed'in tam önüne bir ateş yaktı. Ateş herkesin hoşuna gitti. Komşu binalarda oturanlardan bazıları duvarı aşıp ateşin et-

rafına dizildi. Bir kız Fareed'in o gün söylediği şarkıları ezberden tekrar ederken diğerleri aralarında sohbet ediyordu:

"Ünlü bir bilimadamı dedi ki, şartlar uygun olursa virüs kanalizasyonlarda yüz, yüz elli yıl yaşamaya devam edebilirmiş. Bastille'deki patlamayı hatırladın mı? Tam bu salgın başlamadan önceydi hani. Adam diyor ki on dokuzuncu yüzyıldan beri kanallarda yaşayan virüs o patlama yüzünden ortalığa salınmış olabilirmiş."

"Saçmalık. Virüs de bir canlı sonuçta, yaşamak için habitata ihtiyacı var. Tek habitatı da insanlar. Bir arada yaşayan bir sürü insan. Modern şehirler onlar için biçilmiş kaftan yani."

"Ben sana duyduğumu söyleyeyim. Son zamanlarda zarar eden bir cenaze işleri firması varmış. Yöneticileri bakmış ki sorun pazarın küçüklüğünden kaynaklı. Eğer ölüm oranı yüzdesi azıcık artırılabilirse işler yeniden rayına girebilir diye düşünmüşler. Bir çare aramışlar, birinden Paris'teki ölüm oranını azıcık artıracak bir çözüm bulmasını istemişler. Sonra plan kontrolden çıkmış. Bak halimize. Oysa işin buralara gelmemesi gerekiyordu."

"Bunu kesin şimdi uydurmuşsundur..."

"İnan ki yüzde yüz ciddiyim. Bana bunu söyleyen bizzat..."

"Bakın, bence bunun arkasında hükümet var. Böyle bir plan ancak yukarıdan yapılabilir. Şunu sormamız lazım kendimize: *Şu anda bu olaydan kim kazançlı çıkıyor*?"

Günler böyle geçmeye devam etti. Sabahları şarkı söylendi, geceleri ateşin etrafında sohbet edildi. Bir araya daha rahat gelebilmek ve şarkıyı dinleyebilmek için arka avluları birbirinden ayıran bütün duvarları yıktılar. Betona oyuklar açıp çiçek ve sebze ektiler, onları şefkatle büyütmeye başladılar. Eskiden içinde birer küçük kulübe ve çöp konteyneri bulunan dağınık beton dörtgenler neredeyse bahçeye dönüştü.

Üçüncü veya dördüncü gündü. Fareed'in elbiseleri artık vücudunda kök salmış büyüyen bitkileri gizlemeye yetmez olmuştu. Filizler gömleğinden çıkmış, çiçek açmaya başlamıştı ve çok kuvvetli bir koku yayıyorlardı. Bernard filizleri kesmeyi önerdi ama Fareed itiraz etti. Bazı filizler Fareed'in oturduğu sandalyenin altındaki zemine ulaşmış, orada kök salmaya başlamıştı. Bernard bunu

görünce, "Buna müdahale etmek gerek. Yakında yerinden kıpırdayamayacaksın," dedi.

"Artık kıpırdamak için bir sebebim yok Bernard. Olmak istediğim yerdeyim. Çok da uzun kalacak değilim zaten."

İnsanı oturup düşünmeye iten aylak bir dönemdi. İnsanlar şarkıları dinlerken, akıllarında kök salıp görkemli bir şekilde filizlenen düşüncelere denk geliyorlardı. Sadece dinleyip düşünmekten memnundular. Bernard iyi olup olmadığını öğrenebilmek için birkaç kez Claire'i aradı ama hep telesekretere bağlandı. Aklında söylemek istediği çok fazla şey biriktiği için onu yeniden görmek istiyordu, ama telesekretere mesaj bırakmadı.

Fareed bir akşam şarkısını bitirdikten sonra Bernard'a fısıldadı:

"Pşşt, buraya gel!"

Bernard koşarak yanına gitti.

"Şuna bak."

Fareed'in göbek deliğinden çıkıp büyümüş uzun bir sapın ucunda duran müthiş bir beyaz çiçekti gösterdiği. Çiçeğin ortasına bir arı konmuş, hızlı hızlı çalışıyordu.

İhtiyar adamın bahçedeki bütün şarkıcılık serüveninin hepi topu on üç gün sürdüğünü söylediğinizde artık pek çok insan size inanmayacaktır. Bu kadar büyük ölçekli bir olayın iki haftalık bir yaratıcılık patlamasına bağlanması insanlara imkânsız geliyor. Ama öyle oldu işte. On dördüncü gün Fareed öldü.

Fareed'in şarkıları ilkin sadece Paris'te yayıldı. Bu da gayet normaldi, çünkü insanlar işsiz güçsüzdü, ölümün pençesindeydi, öyle olunca şarkılar virüsten daha hızlı yayıldı. Fareed geride yazılı herhangi bir şey bırakmadığı için, şarkı söylediği bahçeden dışarı bir şeylerin çıkabilmesi, orada onu dinleyenlerin şarkıları tekrar etmesiyle mümkün oldu. İki-üç bariyerin birleştiği noktalarda insanlar toplanıp birbirlerine şarkılar söylediler, bu şekilde dalga dalga yayıldı ezgiler. Bu şarkılar o karanlık günlerin marşları haline geldi. Ama dilden dile aktarılanlar, bir dizi metinden ziyade fikirlerdi. Her aktarımda bazı sözcükler biraz daha süsleniyor, bazıları ise yanlış hatırlanıyordu. Şarkılar uyarlama ve doğaçlamaya yatkın olduğu

için, şehirdeki rap şarkıcılarının derme çatma ev konserlerinde epey önemli yer tuttular. Bu performanslardan türeyen bazı eserler (misal, Fareed'in dizelerine öbür dünyadan gizemli bir sesin alaycı cevaplar verdiği ünlü rap şarkısı "Devil's Advo Cut"la başlayan tüm o "atışma" şarkıları) okul bahçelerinde oynanan çocuk oyunlarından en rafine şiirlere kadar pek çok kültürel forma öncülük etti. Bunları yazıya dökmek isteyenler oldu –o sıralar şehrin her köşesinde beliren ve çok sayıda kişinin kısmi hatıralarını daha bütünlüklü bir biçime kavuşturan grafitileri hatırlayanlar çıkacaktır– ama Fareed'in eserlerinin hakkıyla bir araya getirilmiş olduğu bir derleme hâlâ mevcut değil, belki de hiçbir zaman olmayacak. Çünkü hatırlananların net olmasını engelleyecek kadar büyük bir efsane türemişti Fareed'in etrafında. Şarkı söylediği bahçeyi neredeyse cennet bahçesi gibi anlatır olmuştu insanlar, bu yüzden karşılıklı şarkı söylemek için bir araya gelenler de bahçeler kurdu. İnsanların hayal gücü saçmalığın sınırlarını zorluyordu. Kimileri Fareed'in dokunduğu her şeyin çiçeğe dönüştüğünü, çiçeklere dokunanların da anında hastalıktan kurtulduğunu söylüyordu. Kimileri Fareed'in ahir zaman peygamberi olduğunu iddia ediyordu. Dünyayı nihayete erdirecek belaları da, günahlarından arındıracak kutsal şarkıları da o getirmişti. Tabii bunların olup bittiği dönemin sıradışı bir dönem olduğunu hatırlamak gerek, insanların zihinleri de stresin etkisindeydi. Bu söylentileri normal ölçütlerle değerlendirmek adil olmaz.

İşin anlaması daha zor kısmı ise Fareed'in şiirlerinin –veya ikinci, üçüncü el versiyonlarının– Paris'in dışında ve hatta dünya genelinde birdenbire patlama yapmasıydı. Elbette dünyanın geri kalanı da çiçek salgını nedeniyle paniklemişti, ama bir sürü farklı yerdeki bir sürü insanın bu sözcüklere aynı heyecanla tepki vermiş olmasını açıklamak yine de pek kolay iş değil. Bilhassa bu heyecanın çiçek salgını bastırıldıktan ve Paris normal işleyişine geri döndükten sonra da devam etmiş olması oldukça tuhaf. Şarkıların İngilizce çevirileri, neredeyse şiirlerin Paris sokaklarına yayılmasıyla eşzamanlı olarak New York'ta yapıldı ve Amerikan şairleri arasında yeni gruplar derhal bu şiirleri incelikli biçimlerde geliştirmek için birbiriyle yarışmaya başladı. Fareed'in şarkılarından esinlenerek muhteşem

Bulgarca ve İngilizce şiirler yazan yazılımcı Maya Spassov, hak ettiği gibi büyük bir ilgiyle karşılandı. Ama şunu da hatırlamak gerek: O sıralarda yaşanan yaratıcılık patlaması, eğlence sektörünün anlayabileceğinden de faydalanabileceğinden de çok daha hızlı ve kapsamlı gelişti. Dahası, gördükleri onca fırsat karşısında ağızları sulansa bile çekinik kalmalarına yol açan bir şeyler vardı bu patlamada: CNN buna "ölüm kültü" adını takmıştı, ABD güvenlik teşkilatları da Fransız "hareketinin" taklidine yönelik işaretleri yakından gözlemlemekle görevlendirilmişti. Milano'daki ticari bir "şiir bahçesi" halkı isyana teşvik suçlamasıyla basılmış ve açıldığının ikinci günü İtalyan devleti tarafından kapatılmıştı. Dünyanın başka yerlerinde Fareed'in şarkılarıyla bağlantılı olduğu için pek çok internet sitesinin yayınına son verilmişti. Bütün bunlar şimdi, olayların üzerinden çok da zaman geçmiş olmamasına rağmen, kulağa saçma geliyor. Ama dünyayı gerçekten tuhaf bir ruh hali sarmıştı ve muhtemelen hâlâ tüm bunların ne anlama geldiğini çözmeye uğraşıyoruz.

Şunu tekrarlamakta fayda var: O zamandan beri gerçekleşen her şey, Fareed denen bir adamın gerçekte yaşadığına inanmayı bile güçleştiriyor ve hayatının son günlerine dair en basit detaylara ulaşmayı neredeyse imkânsız kılıyor.

Ancak şundan eminiz: Şarkı söylemeye başlamasının on üçüncü gününde Fareed, bedenin yaşamına ve ölümüne dair uzun bir destan okudu. Bu destanda yaşam ikiye bölünmüş olarak anlatılıyordu, iki parçanın ortasında da ölüm vardı. Ölüm bedenin yaşamındaki orta noktaydı, çünkü bedenin tam olarak kendisi haline gelebilmesi için çözündüğü ve tekrar hiçliğe dönüştüğü zaman da hesaba katılmalıdır. Beden, yerçekimine karşı halatlarını zorlayan bir sıcak hava balonu gibi direnen bir ruh yaratır ve bu ruh havalanır havalanmaz bedenin ölümüyle tekrar yere doğru çekilir, ne kadar debelense ve şikâyet etse de. Ama ruhun da kendince bir çözünme süreci vardır, bu süreç boyunca dünyaya hayat vermeye ve hatıralar üretmeye devam eder (ölen birinin elbiselerinin evsizlere verilmesi ve şehri sıcak tutmaya devam etmesi gibi adeta). Fareed bedenin ve ruhun çözünmesi üzerinde epeyce durdu ve ardından, onu zaman içinde tersine çevirerek taklitçileri arasında çok rağbet gören bir anlatı oluşturdu.

Bu anlatıda, hayat birbirinden ayrılmış iki toz zerresinin bir araya gelişiyle başlıyordu, giderek daha fazla zerre bir araya geliyor ve ortaya bir iskelet çıkarıyordu. Sonra iskeletin etrafında çürümüş bir et katmanı beliriyor, katman yavaş yavaş kendini onararak bütün ve sağlıklı bir biçime kavuşuyor ve –birdenbire!– beden soluk rengini daha üzerinden atmamışken, ruh, düşüşünün tersi yönde bir sıçrayışla yükseklerden süzülüyor, insanın zirve noktasında durup hayatın manzarasını tepeden seyrediyordu. Ardından ruh yavaş yavaş alçalarak, kendisini karşılamak üzere gururla doğrulan bedenle buluşuyor ve sonra çocukluğa geliyordu sıra, derken ikisi de ufalmaya başlıyor ve en sonunda iki hücre birbirinden ayrılıyordu – gerisi hiçlikti.

Şarkı Fareed'in gücünü tüketmişti. Şarkısı bittiğinde yere iyice kök salmış ve kalın bir bitki örtüsüyle kaplanmıştı. Göğsü ve sırtı, içeriden fışkırmış ve genişliği pazılarından büyük olan dallarla yarılmıştı, güçlükle nefes alabiliyordu. Acılar içindeydi. Gece olmuştu. Bernard'a seslendi:

"Bu gece yanımda uyur musun? Çok az vaktim kaldı."

"Tabii ki," dedi Bernard. Ateşe biraz daha odun attı. Fareed'in kurumuş bedenini sarmalayan dal ve köklerin arasında uzanacak bir yer ayarladı.

Bernard uyandığında gün yeni ışımaya başlamıştı, boğulacak gibi hissetti birden.

Geceleyin etrafı yeni filiz ve sürgünler tarafından sarılmıştı, hareket edemiyordu. Dallar boynunun ve bacaklarının etrafına dolanmış, bedeninin üst kısmını sımsıkı sarmış, kollarını bedenine yapıştırmıştı. Fareed'in bedeninden çıkan ve kokusuyla bütün mahalleyi sarhoşa çeviren sarmaşıklar ve çiçekler de her yeri sarmıştı.

"Fareed!" diye fısıldadı tedirgin bir biçimde. "Yardım et! Sıkıştım burada. Bitkiler etrafımı sarmış. Köklerini kesmem lazım. Dalları kır, bana yardım et!"

Fareed'i uyandırmaya çalıştı ama ihtiyar adam sayıklar vaziyetteydi, bir şey duyacak durumda değildi. Kollarını hareket ettirecek yeri olmamasına ve elleri baldırlarına yapışık olmasına rağmen par-

maklarıyla kökleri kırmaya başladı. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu, dallardan kurtulmaya çalışırken bir tür klostrofobi krizi geçiriyordu neredeyse. Kökler kalın ve sağlamdı, kesebilmek için tırnaklarını testere gibi kullanması gerekiyordu. Nafile bir çabayla bacaklarını ileri geri savurdu. Kimseler duymasa ve gelmese de bağırarak yardım istedi. Bir süre sonra elleri biraz daha serbest kaldı, hızlı hızlı çalışmaya başladı; kollarını da kurtarınca altındaki dalları çekmeye koyuldu. Dallar kendisinden daha uzundu, yeraltına özgü o soluk renkleriyle her yöne uzamışlardı. Bernard hâlâ hareket edemiyordu.

Bedeni tamamen Fareed'inkiyle kaynaşmıştı. Kendisini çekip kurtaramıyordu.

"Artık bu dünyayı terk etmenin vakti geldi. Bedenim hiçbir işe yaramaz hale geldiğine göre, onu burada bırakıp gitmenin zamanıdır."

Bir sürü şey aynı anda gerçekleştiği için, içi karışık duygularla doluydu. Ayrılıp gitmeye hazır değildi ve ölmekte olan arkadaşının acısı içini yakıyordu, ama tüm bu duyguları bir kenara attı, zira kendini koruma içgüdüsü kuvvetle varlığını hissettiriyor ve Bernard kim olduğunu hatırlıyordu. Bedenini terk etmeye ve enerjisini fiziksel alandan çekmeye başladı.

Ama bir şeyler ters gidiyordu. Bedeninden ayrılamıyordu. Bir şeye bağlanmış gibiydi, kendisini çekip çıkarmaya çalışırken ona takılıyordu. Ruhunun üzerine bütün ağırlığıyla çökmüş bir şey, geri dönmek için ihtiyaç duyduğu kuvveti toplamasını engelliyordu. Fareed o sırada kendine geldi ve canlı gözlerle Bernard'a baktı.

"Bernard, ruhlarımız da kaynaştı. Cama vuran iki yağmur damlası gibi." İnledi. "Böyle olsun istememiştim. Çok, çok özür dilerim."

Bernard korkuyla deli gibi titremeye başladı.

"Öleceğim," dedi kendi kendine.

Ardından aynı şeyi bu defa haykırarak söyledi; sanki onun yapabileceği bir şey varmış gibi Fareed'e yakarmaya başladı. Bilinci yarı kapalı halde, kendinden geçmişçesine fısıltıyla konuşuyordu: "Beni yanında götüremezsin, olmaz! Ben senin ölümünü ölmeye gelmedim, sonsuza kadar yaşanacak bir ömrüm var benim!" Ama

Fareed duymuyordu bile söylenenleri, Bernard'ın da gücü hızla tükeniyordu. Fareed sakin ve hareketsiz bir biçimde uzanırken, Bernard köklerle kaynaşmış insan etini tekmeliyordu durmadan. Ancak ikisinin de bedeni, hızla buharlaşmakta olan tek bir enerji deposuna bağlıydı artık. Bernard, ölüme teslim olmuş büyük bir bedenin sığırmekte olan ufak bir parçasıydı sadece. Ruhlarını ayıran son perde de kalkınca, Fareed'in zihnindeki huzur Bernard'ın içine yayılmaya başladı. O da kendisini diğer adamın bilincine ve teslimiyetine katarak arkasına yaslandı.

Fareed gözlerini açmadan fısıldadı: "Nihayet! Yalnız ölmüyorum."

Bernard'ın gözpınarlarında yaşlar tomurcuklanıyordu. Dehşet verici ve muhteşem şeylerden, bolluklarıyla onu şaşkına çeviren şeylerden oluşan bir sel zihnine hücum ediyordu. Sanki tecrübe edilebilecek her şey önüne serilmiş gibiydi. Demek ölmek buydu. Bunu ifade edemiyordu. Uygun sözcük yoktu.

Zihni bulanmıştı, dünyayla teması minicik bir çatlaktan ibaretti artık. O aralıktan Fareed'in mırıldandığını duydu:

"Görebiliyor musun balıkları? Her yerdeler. Gökyüzünde yüzüyorlar."

"Evet." Bernard'ın sesi kendisine bile fazla kısık gelmişti, kuyunun dibinden sesleniyor gibiydi. "Görebiliyorum. Ne çok balık."

Bir kadın esnedi, sandalyesinden kalkıp yere oturdu; yarı uzanır vaziyette, Samsonite marka eski bir valize yaslanarak kendine rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. Gecenin körüydü. Dün sanki haftalar öncesinde kalmıştı, yarının olmasına da asırlar var gibiydi. Uyku, baştan çıkarıcı bir edayla Kesinliğin kıyılarını döverek onu ufalıyor, ılık ve hissiz sulara gömüyordu. Zayıflayan duyular insana oyun oynuyordu: O pencerenin dışında görünenler yarasa mıydı, yoksa gerçekliği tüm detayıyla işleyemeyecek kadar yorulmuş olan zihnin kör noktaları mı titreşiyordu? Tuğlaların derzlerindeki bir örüntü veya bir gölgenin ilginç şekli insanı uzun bir düşünce labirentine sevk edebiliyordu. Herkesin yüzü, çok öncelerden tanışılmış birilerinin yüzlerine benziyordu.

Yeni bir hikâye başladı ve insanlar minnetle o yöne döndü.

ZİNDANDAKİ PAZARLIK

On Birinci Hikâye

Yukarı Silezya'nın, neredeyse tüm kömür madenleri kapanmış ve halkı sefalet içinde olan Bytom şehrinde bir çiftin çocuğu olacaktı. Kadın mutlu, adam öfkeliydi.

"Nasıl oldu böyle bir şey– hap almayı bırakmış mıydın ki? Ne yapmaya çalışıyorsun sen bana?" diye öfkeyle bağırdı. "Üç yıldır işsiz kaldığım, elâlemin yardımıyla yaşadığım yetmiyor mu? Bir baltaya sap olamadığımı görmüyor musun? İyice dünya âleme rezil olayım diye bakılacak bir boğaz daha mı getireceksin bana?"

O işin de epey maliyetli olacağını bilmesine rağmen adam kürtajda ısrar ediyordu. Karısı ise yanaşmıyordu. Belki de gerçekten kocasının haberi olmadan bir oyun edip hamile kalmıştı, ama çocuk arzusunu kural ve kanunların arkasına saklanarak savunuyordu.

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki kürtaj yaptırmak kanunlara aykırı Wiktor. Ayrıca kilisenin iradesine bu kadar açıktan aykırı bir şeyi asla yapamam!"

Dokuz aylık hamileliği boyunca, kocasının dünyaya karşı duyduğu bütün bastırılmış öfke ve hayal kırıklığı çocuk takıntısında birleşti. Arkadaşlarıyla görüşmeyi kesti, kendi kendine içip sarhoş olmaya başladı. Hatta doğumun yaklaştığı günlerden birinde, bir sarhoşluk krizi esnasında karısını düşük yapsın diye merdivenlerden aşağı yuvarlamaya çalıştı. Fakat karısı ondan daha cevvaldi, bir süre sonra bir kızları oldu.

Bebek sağlıklı ve güçlüydü; boynunda haç şeklinde belirgin bir doğum lekesi olduğundan, annesi onun Tanrı vergisi olduğuna iyice iman etti. Bebeğin adını Katya koydu.

Ancak, artık evin babasının kaynayan nefretini yöneltebileceği gerçek bir nesne vardı ve bu nefret iyice artmıştı. Yemeden içmeden kesilecek kadar, geceleri uyuyamayacak kadar nefret ediyordu kızından. İnsan kendi yetersizliğinin bire bir resmiyle nasıl aynı evde yaşar? Böylece kızdan kurtulmanın yolları üzerine kafa yormaya başladı.

Katya'nın bir yaşını doldurmak üzere olduğu sıralarda, bir gün, artık onu kısa süreliğine evde bırakmaya alışmış olan annesi yaşlı bir yakınına hasta ziyaretinde bulunmak için evden ayrıldı. Kadın evden çıkar çıkmaz, kocası çocuğu kaptığı gibi üzerine rasgele birkaç hava deliği açtığı bir karton kutuya koydu ve bileğine şu notu iliştirdi:

> bu çocuğu istemiyoruz
> Adı KATYA.
> durumu müsait olanlara ve ilgilenebileceklere

Aceleyle evden çıktı, koltuğunun altındaki kutuyla hızlı hızlı yürüyerek maden ocaklarının olduğu bölgeye yöneldi, trenlerin yükleme yapmak için durakladığı ocaklardan birinin yıkık dökük kapısından içeri süzüldü. Kimsenin onu görmediğinden emin olunca, yüklü vagonlardan birine tırmandı, kömürlerin arasında bir oyuk açıp kutuyu oraya yerleştirdi. Tekrar sağı solu kolaçan ettikten sonra hızla eve döndü, evin keyifli boşluğunu memnuniyetle karşılayıp bir şişe votka daha açtı.

Akşam karısı eve döndü. Adam rolüne hazırlanmış, votka içince de oyunculuğu iyice kuvvetlenmişti. Kapıyı öyle bir panikle açtı ki, normalde ciddi olaylardan bile pek etkilenmeyen biri olduğu için, karısı da telaşa kapıldı. Birbiriyle alakasız sözcükleri heyecanla art arda sıralayarak olup biteni anlatır gibi yaptı: "Mamasını verdikten sonra – pencere kırılmış – uyurken ses gelmedi – hiç! – gittim baktım sonra – gitmiş! – pencere!" Karısına boş beşiği ve camı dışarıdan kırılmış pencereyi gösterdi. Daha karısı şoktan donakalmış bir

şekilde öylece dururken, kendini onun kollarına atıp burnunu çekerek içli içli ağlamaya başladı.

Kasaba halkı işlenen bu suç karşısında şaşkına döndü. Polis, komşularla, esnafla ve otobüs şoförleriyle görüşmesine rağmen hiç kimseden bu gizemli çocuk hırsızıyla ilgili bir ipucu edinemedi. Kasabadaki doktorların hepsinden, kendilerine getirilen iki yaşın altındaki çocukların boynunda haç izi olup olmadığını kontrol etmeleri istendi. Kayıp çocuğa dair tüm bilgileri içeren posterler hazırlanıp otobüs duraklarına ve kiliselere asıldı. Bütün bu çabalar sonucunda en ufak bir umut kırıntısı bile ele geçmedi. Katya'nın annesi, kendini tutmaya çalışmasına rağmen, kocasının bir çocuğa göz kulak olamayışı yüzünden onu affedemiyordu. Gidip bu duygularını günah çıkarma esnasında rahibe anlattı. Rahip onu hafifçe azarladı.

"Adama haksızlık etme. Hepimiz onun kusurlarını biliyoruz, tamam; belki o gün çocuğa başkası bakıyor olsaydı kaybolmazdı, orasını bilemeyiz. Ama böyle düşüncelerle kendine eziyet edip durma, onu suçlamak Katya'yı geri getirmez. O da senin kadar kahroluyor zaten. Şimdi yüreğinizi açıp birbirinizi sevme ve birbirinize destek olma zamanıdır."

Kocasının, çocuğun kaybolmasından dolayı kahrolduğuna şüphe yoktu. Evde tek başına takılmayı bırakmış, yeniden arkadaşlarıyla içmeye başlamıştı. Acınmanın ne kadar keyifli bir şey olduğunu keşfetmişti. Bara girdiğinde kederle boynunu eğiyordu, kasaba halkı da onu görünce sessizce iki yana açılıp ona yer gösteriyordu. Sonra yine bir şey demeden sırtını sıvazlıyor, o görmeden barmene kaş göz edip en sevdiği içkiden sipariş ediyorlardı. Akşam boyunca az konuşup çok içiyor, eve arkadaşlarının yardımıyla dönüyordu. Kapıda dostlarına veda ederken duygulu bir sesle şunları söylüyordu:

"Çok teşekkür ederim. Dostluğunuz benim için ne kadar kıymetli bilemezsiniz. Hele böylesi feci bir zamanda."

Karısına karşı da ilgili ve şefkatliydi, zaman zaman hüzünle içine kapanınca bu anların yoğun duygusallığı karısını da şaşırtıyordu. Kadın ara sıra, "Bütün bunlar en azından bir şeyi ortaya çıkardı," diye düşünüyordu. "Görünüşe göre hayatımız hakikaten kötü bir seyir izlerse kocama güvenebilirim."

Ama böyle anlar enderdi. Boynunda haçıyla Tanrı'dan armağan olarak gelmiş kızını kaybetmenin acısı hep içindeydi, çoğunlukla da taşıyamayacağı kadar fazlaydı.

Kasabadan haberler genelde ulusal basına yansımazdı. Belki de bu yüzden, Katya'yı taşıyan tren onu sadece 50 kilometre uzaktaki Katowice'ye götürmüş olmasına rağmen hiç kimse kömür tozuna bulanmış kutuda bulunan bebekle Bytom'daki acılı aile arasındaki bağlantıyı kuramadı.

Tabii ki küçük kızın bileğine iliştirilmiş not da böyle bir bağlantıyı kurmayı zorlaştırıyordu. Sonuçta onu bir işçi buldu (şans eseri onu görmeseydi yavrucuğun yük boşaltılırken ezilip gitmesi işten değildi) ve çok kafa yormasına gerek kalmadan –zira kız kardeşinin bir türlü çocuğu olmuyor, bu da hepsinin canını sıkıyordu– ona bir yuva kazandırdı.

İlk başta Katya'nın boynundaki haç izini tedirgin edici buldular. Yeni annenin ebeveyni, tren istasyonundan alelacele getirilip mutfak masasının üzerine konmuş kutudaki bebeği görünce, "Ne ürkütücü bir şey bu iz," diye söylendi. Ama böylesi bir duruma karşı gösterilebilecek doğal tepkilerdi bunlar, çok geçmeden çocuk yeni yuvasında tam anlamıyla kabul görüp benimsendi.

Katya'nın artık baba dediği adam, her gün elinde karısı tarafından hazırlanmış öğle yemeği paketi ve dudaklarında karısının veda öpücüğüyle işe giden bir sigortacıydı. Kadın evi çekip çeviriyordu, bir yandan da terzilik yaparak kenara biraz para koyabilmişti. Tabii ki artık kendisini gerçek bir anne tutkusuyla bağlandığı Katya'ya adamıştı.

Katya zeki ama içine kapanık bir kız oldu, üzerine titreyen anne babasının ona gösterdiği sevgiye hiçbir zaman aynı oranda karşılık vermeyi başaramadı. Kibar ve saygılıydı, anne babasıyla hafta sonları Katowice'nin şehir meydanındaki Warta binasının önünde öğle yemeği yemeyi seviyordu. Ama kendisini oraya ait gibi hissetmiyordu, hissediyormuş gibi de yapmıyordu.

Akşamları, okuldan sonra, annesine dikiş işlerinde yardımcı oluyordu. Elinin bu tür işlere yatkın olduğu belliydi. Önce basit teyel iş-

leriyle, sökük dikerek başladıysa da annesi çok geçmeden Katya'daki cevheri fark etti ve ona daha incelikli işler teslim etmeye başladı. Çok geçmeden, henüz ergenlik çağına bile gelmemiş olmasına rağmen gömlek ve elbiseler dikebiliyordu; birinin vücuduna baktıktan sonra, dikiş yaparken aklında ayrıntıları –vücudun biçimini, yapısını, asimetrilerini, hareket özelliklerini– öyle berrak bir şekilde canlandırabiliyordu ki her diktiği giysi, ilk denemede müşterinin vücuduna tam oturuyor, bu da herkesi son derece memnun ediyordu. Katya'nın katkısıyla, annesinin işi büyüdükçe büyüdü ve yığılan siparişler kızın uyanık kaldığı vaktin tamamını doldurmaya başladı.

Bir gün bir kadın yorgan siparişi vermek üzere onları çağırdı. Kocasıyla kırkıncı evlilik yıldönümleri yaklaşıyordu ve kadın bu özel günü kutlamak için şaşaalı bir şey almak istiyordu. Misafir odasında üçü Nescafé içerek otururlarken, "Bana çok iyi olduğunuzu söylediler," dedi kadın anneyle kıza; ince tüylü ihtiyar bir köpek, yanında nefes nefese soluyordu. "En iyisini istiyorum, aşağısı kurtarmaz. Benim için çok büyük bir masraf bu."

Katya söylenenlere pek kulak vermiyordu. Bunu yaptığı için ayıplanmayacak kadar küçük yaşta olduğundan, etrafta dolaşıp eşyalara dokunuyordu. Yeni evli çiftin eğreti bir duruşla yan yana dikildiği eski bir fotoğrafa baktı. Daha sonra çekilmiş siyah beyaz bir karede ise etraflarında sırık gibi üç oğlan çocuğu vardı, 1960'lardan olmalıydı fotoğraf. Zaman ilerledikçe bu aileden başka aileler doğup kendi yörüngelerine yerleşmiş, gelinler ve torunlar görünmeye başlamıştı.

Kadınların sözünü kesip, "Yatağı görebilir miyiz?" diye sordu.

"Ha, ölçeceksiniz herhalde," dedi ihtiyar kadın. "Aklıma gelmedi hiç."

Kadının merdiven boyunca yükselen muazzam kaidesini takip ettiler. Yatak odasının kapısına gelince arkasını dönüp ikisine utangaç bir gülücük attı, ama Katya kadının odayı hazırlamasına zaman tanımadı, pijamalar hızla sağa sola kaldırılıp dağınık yatağın üzerine aceleyle bir örtü atılırken dikilip izledi.

"Aslında ilk iş yatağı toplarım ama siz geleceğiniz için bu sabah

unutmuşum," dedi ihtiyar kadın oflayıp puflayarak.

Katya üstüne oturduğu yatağı dalgın hareketlerle yoklamaya başladı. Kadınlar meraklı gözlerle onu seyrediyordu.

"Mezura lazım mı?"

"Yok, sağolun."

Katya hemen o gün siparişi hazırlamaya başladı. Yumuşak pamuklu kumaştan, içi dopdolu ama inanılmaz derecede hafif bir yorgan dikti önce. Sonra tasarım kısmına geçti: Kadını ve kocasını kuşlarla, sincaplarla, mutlu arılarla dolu bir yeşillikle çevrili Katowice' nin bacalarla süslü silueti önünde gösteren, parlak renklerdeki malzemelerle bezeyeceği bir kolaj hazırlamıştı. Evdeki resimlerden anladığı kadarıyla adamın alametifarikası olan beyaz gömlek ve siyah yelek, bu kolajda da üzerindeydi. Kilise resimlerindeki ortaçağ Leh krallarının haşmetiyle dikiliyordu adam. Kadın da işlemeli bir bluz ve etek giymiş, kocası kadar ezeli ve ebedi görünmekle beraber, hafif bir tensellik vurgusu verecek şekilde bir eliyle güçlü bir ağaç gövdesine tutunuyordu. Ayaklarının altında funda ve gelinciklerle süslü bir zemin uzanıyor, bunların arasında da Katya'nın ziyareti esnasında dikkatle inceleyip aklına yazdığı evlerinin stilize ama tek bakışta tanınabilen bir minyatürü görülüyordu. Evin bir yanında çiftin beraber kahve içtiği birbirinin eşi iki fincan, diğer yanında ailenin köpeğinin hafif alaycı bir tasviri yer alıyordu. Yorganı Katya'nın geleneksel Silezya elişlerine has sırma tellerle süslediği çiçekli bir bordür çerçeveliyordu.

İhtiyar kadın şaşkına dönmüştü.

"Benim beklediğim daha geleneksel bir şeydi," diye somurttu önce. "Hem bana da çok benzemiyor ki bu. Yaşlandım artık, böyle renkli şeyler giymiyorum! Ama iyi işçilik çıkarmışsınız," diye devam etti. "Kışın sıcak tutar ne de olsa."

Suratı asık bir halde parayı ödedi, Katya ve annesi evlerine döndü.

Yorganın akıbetiyle ilgili rivayetler ancak birkaç hafta sonra Katya ve annesine ulaştı. Kadın heyecanla hayatındaki değişiklikleri herkese anlatmıştı. Yıldönümleri, kocası ve kendisi için yeni ve kesintisiz uykuların başlangıcı olmuştu; eskisi gibi telaşla uyanını-

yor, habire tuvalet ihtiyacı tarafından rahatsız edilmiyor, ortak bir huzur içinde derin derin uyuyorlardı. Hatta dinleyenlerin kocasıyla arasında yıllardır yaşanmayan birtakım hareketlenmelerin de geri geldiğini anlamasını sağlayacak imalarda bulunmuştu. İnsanlar Katowice kafelerinde Katya'nın yorganını ve tedavi edici etkilerini konuşuyordu. Çok geçmeden yeni yorgan siparişleri yağmaya başladı.

Yorgan işi ana geçim kaynakları haline gelmişti. Başka sipariş almıyorlardı, artık parça başına birkaç yüz zloty istedikleri bu işe odaklanmışlardı. Müşteriler sadece bir konfeksiyon ürünü almayacaklarının tamamen farkında olarak geliyordu, Katya'yla görüşmeleri kısa terapi seansları gibiydi. Onlar içini döküyor, Katya da bilgece bir sessizlikle onları dinliyordu. Diktiği yorganlar onları kullananların derin ve bazen de daha önce adı konmamış sıkıntılarını mutlaka çözüyordu. Uykusuzlar uykuya, müzmin hastalar şifa ve huzura, birbirinden soğumuş çiftler yeniden aşka ve tensel sıcaklığa, nice zamandır kısır olduğunu düşünenler bebeklerine kavuşuyordu.

Katya'nın anne babası, içine kapanık kızlarının kabiliyetine hayranlık duyuyordu. Ama bir yandan hafif bir huzursuzlukları da yok değildi. Bu genç yaşta, hiç tanımadığı kimselere şifa verebiliyor olması, aslında kız hakkında ne kadar az şey bildiklerini hatırlatıyordu onlara. Bu hislerini dile getirmeye çekiniyor, sessiz sessiz onu izleyip düşüncelerini içlerine atmakla yetiniyorlardı.

Katya on sekizine girmek üzere olduğu günlerden birinde evde yalnız kalınca anne babasının eşyalarını karıştırmaya başladı. Bir dolabın arkasında yanlarına rasgele delikler açılmış bir karton kutuya rastladı. Kutuyu açınca içinde şu notu buldu:

> bu çocuğu istemiyoruz
> Adı KATYA.
> durumu müsait olanlara ve ilgilenebileceklere

Koli ve not her şeyi açıklıyordu, başka bilgiye gerek yoktu. Üzülmemişti aslında, oldum olası hissettiği şey doğru çıkmıştı nihayet ve hislerini meşrulaştıracak bir şey vardı artık elinde.

Birkaç gün sonra anne ve babasına, gizli keşfinden bahsetmek-

sizin, Varşova'ya gideceğini açıkladı. Kızları onları bırakacağı için üzüldüler, yolunu yordamını bilmedikleri bir şehirde Katya'nın başına ne gelir diye endişelendiler ama her zaman olduğu gibi, başına buyruk kızlarına bu kaygılarından bahsedemediler. Zaten artık hem reşitti hem de hayatını kazanabileceğini göstermişti, karşı çıkmak için söyleyebilecekleri pek bir şey yoktu. Katya elindeki işi bitirip teslim etti, eşyalarını topladı –bunların çoğu mesleği için gerekli alet ve malzemelerden ibaretti– ve annesiyle babası onu sessizlik içinde tren istasyonuna bıraktı. Çantalarını babası vagona kadar getirip başüstü rafına yerleştirdi. Annesi kızına sarılıp içine sandviç, meyve ve çikolata koyduğu bir kutu verdi. Katya trene bindi, annesi gözyaşlarını tutmaya çalışırken kendinden emin bakışlarla onlara el sallayıp veda etti. Tren hareketlendi, anne ve baba bir süre trenle birlikte yürüdü, ellerini cama dayayıp fısıldayarak duyulmaz dualar okudular. Sonra tren ellerinden kayıp gitti, Katya da.

Katya bir miktar para biriktirmişti, Mokotów'da küçük bir daire kiraladı. Aslında normalde parasının yeteceği bir yer değildi ama işlerine iyi para ödeyecek insanların yakınlarında olmak istemişti. Birkaç gün boyunca yalnızca şehri keşfetti. Opera binasına, lüks dükkânlara baktı; bir pazar sabahı Chopin'in heykelinin ayakları dibinde bestekârdan noktürnler çalan bir piyaniste rastladığı Lazienki Parkı'nda yürüdü; yeni evi için işportacılardan tencere tava ve elbise askısı aldı; tarihi şehri gezdi, üniversite yakınlarındaki ucuz barlarda bira içti.

Sonra işe koyulma vakti geldi.

Varşova'ya gelmeden önce, ilk başlarda kendisine yardımcı olabilecek bazı insanların isimlerini içeren bir liste yapmıştı. Bu kişileri ziyaret ederek işlerinden örnekler gösterdi. Pek çoğu memnuniyetle birkaç ufak parça satın aldı veya en azından ilgilenebilecek arkadaşlarına ismini aktaracaklarının sözünü verdi. Katya hiç tereddüt etmeden Katowice'de annesiyle istedikleri fiyatları üç katına çıkartmıştı ama bu sıkıntı olacak gibi görünmüyordu. Kısa süre içinde pek çok bluz, yastık kılıfı ve işlemeli servis altlığı siparişi aldı.

Eskiden nasıl çalışıyorsa aşağı yukarı öyle çalışıyordu, ama artık

işleri çıkarması çok daha kısa sürüyordu ve çok daha fazla beğeni topluyordu. Kısa süre içinde Varşova da yorganlarının müptelası oldu, sayısız insan bedensel kusurlarının ve zihinsel sıkıntılarının Katya'nın elinden çıkmış işlerle şifa bulduğuna tanık oldu. Katya fiyatları artırdıkça artırdı çünkü yetişebileceğinden çok daha fazla sipariş geliyordu ve eli sürekli doluydu. Aynı sokakta, daha fazla odası olan bir daireye taşındı. Müşterileri evlerinde ziyaret etmektense onları ağırlamak daha pratik olacaktı, hem de zaten Varşovalılar problemlerini o kadar uzun uzadıya anlattığı ve bazen dertlerinin anlaşıldığından emin olana kadar saatlerce konuştuğu için her halükârda bir mülakat odasına ihtiyacı vardı. Müşteriler bu uzun seansları, Katya'ya yorgan için ödedikleri astronomik ücrete dahil olan hizmetlerden biri sayıyordu.

Katya'nın dinlediği hikâyelerin çoğu çocuk sahibi olamamakla ilgiliydi. Erkeklerle birlikte olmanın derhal hamileliğe ve dolayısıyla ebediyen insanın peşini bırakmayan bir utanca yol açacağı kulaktan kulağa ve şifreli sözlerle fısıldanan kapalı bir çevrede büyümüş olan Katya, bu işlerin oldukça çabuk ve otomatik ilerlediğini düşünmüştü o zamanlara dek. Gerçekte ne kadar zor olduğunu öğrenince de epey şaşırmıştı. Her gün, Katya doğduğunda onun şimdiki yaşında olan pek çok kadın ve erkeğin her türden mahrem sıkıntısını –yoğun yorgunluk hissi ve dolayısıyla cinsel soğukluk, vajinal kuruluk, düşük sperm sayısı, orgazm olamayan erkekler, yaşı ilerledikçe doğurganlığı azalan kadınlar– ve çeşit çeşit hurafeyi dinliyordu. Kimisi "Penisim çok küçük," diye anlatırken kimisi de (fısıldayarak) "Sanırım rahmimde meni alerjisi var!" diyordu. Cinsel birleşmeden önce, ilişki esnasında veya sonrasında tatbik edilen ve üremeye faydalı olması beklenen binbir çeşit antika yöntemi dinlerken hep ağırbaşlılığını koruduğu için müşteriler doğru bir yere para yatırdıklarını hissediyordu.

Ama sorunların bu kadar zorlu olması, yorganların etkisini azaltmamıştı. Hatta bu işe daha çok emek verdikçe, elinden çıkan işler daha da spesifik, kişiye ve soruna özel olmaya başlamıştı. Müşteriler hayatlarındaki değişimler karşısında şaşkına dönüyordu. Yeniden doğmuş, serbest kalmış, neşelerine kavuşmuş ve hafiflemiş gi-

bi hissediyorlardı kendilerini. İnsanlar bir dine yeni katılanların heyecanına benzer bir coşkuyla herkese Katya'dan bahsettikçe Katya'nın durumu daha da iyiye gidiyordu.

Katya arada sırada anne babasını arayıp her şeyin yolunda gittiğini söylüyor, onlar da kızlarıyla gurur duyuyordu.

Bir gün çorap, çekiç, çivi ve bıçak gibi ihtiyaçlarını almak üzere süpermarketteydi. Parayı ödemek için kasaya gelince kasiyeri görüp donakaldı. Kasiyer açık tenli, koyu renk saçlı bir erkekti ve gamsız güzelliği Katya'nın kalbini o dakika çalıvermişti. Hele elleri, bıçağı torbaya koyarken ne muhteşemdi. Katya hayranlık ve sersemlik karışımı bir hisle ona bakakalmışken şu sözleri duydu:

"Kırk altı zloty doksan yedi groszy."

Elli zloty'lik bir banknot uzatıp o güzel ellerden birinin kasadan para üstünü çıkarışını izledi. El kendisininkine yaklaştı, bozuk paraları verirken hafifçe temas etti. Katya boğulacak gibi olmuştu. Önce ileri doğru bir-iki adım attı, sonra geri dönüp mırıldandı:

"Benimle dansa gitmek ister miydin?"

Çocuk şaşırmıştı.

"Tabii. Yani, olabilir tabii."

"Ne gün çalışmıyorsun?"

"Pazar."

"Cumartesi akşamı gidelim o zaman."

"Tamam."

"Adın ne?"

"Piotr."

"Numaranı ver, ben seni ararım."

O cumartesi günü buluştular. Katya dans edilecek herhangi bir yer bilmiyordu, o yüzden Piotr'a sordu. Piotr istasyona yakın bir bar önerdi. Mekânın kapısında buluşup el sıkıştılar. Katya gergindi, konuşmadan öylece durakaldı.

"İçeri girelim mi?" diye sordu Piotr.

Merdivenleri indiler. İçeride çok fazla insan vardı, alçak tavanlı salon ısındıkça ısınmıştı. Elbiseleri fazla geldi, ceket ve kazaklarını koyacak bir kuytu buldular. Piotr'ın tişörtlü bedeni mavi ışık altında

parlıyordu. Bira aldılar, ayakta duracak bir yer bulmaya çalıştılar. Mekân kemerli kapılarla birbirine bağlı bir sürü odadan oluşuyordu, her köşede dip dibe dans eden insanlar vardı. Çalan müzik pırıl pırıl yeni bir şehir doğmadan önceki sancıya benziyordu; titreşimler geleceğin heyecanlı seslerini kazıyordu içlerine. Katya, kalabalıkta yolunu bulmakta usta olduğu anlaşılan Piotr'ı takip etti. Her ne kadar o kalabalık ve gürültüde konuşamasalar da bu sessiz bir aradalık Katya'nın kendini kuş gibi hafif ve mutlu hissetmesini sağlamıştı. Sahneye bir grup çıktı, üyeleri Katya'nın yaşında ya var ya yoktu, İngilizce-Lehçe karışık bir dilde söylüyorlardı. Onları dinlerken Varşova dünyanın göbeğindeymiş gibi hissediyordu insan. Bir erkek ve bir kız solist vardı, dinleyicilerin cehaletiyle kafa buluyorlardı; baş döndüren bir hızla ve muazzam bir isabetlilikle birbirlerine sözcükler savuruyorlardı. Rakibinin etrafında alaycı bir şekilde dönen bir boks şampiyonunu andıran, ışık hızında ilerleyen bir şiir gösterisiydi bu adeta. Birbirlerinin konuşmasında en ufak bir boşluk yakalayınca araya girip yeni düşünceler serpiştiriyorlardı; her şey felsefe ve cesaretle dolunca basık tavan yok olmuş, karanlık gökyüzü de yitip gitmişti.

Katya ve Piotr dans eden bir genci izledi bir süre. Gencin başı dizlerine değiyordu, vücudu sımsıkı bir top haline gelmişti ve her ritim vuruşuyla seğirip titriyordu. Müziğin elektrik impulslarıyla krize girmiş tek bir organ gibiydi; sıçrıyor, sallanıyor ve her yöne yumruklar savuruyordu. Ses için var olan bir beden haline gelmişti.

Şarkı bittiğinde tekrar bir erkeğe dönüştü, ter içindeydi ve alkış tutuyordu. Katya'yla Piotr'ın onu izlemekte olduklarını görünce gülümsedi. İki şarkı arası kısa ateşkes esnasında Katya'ya "Doğum leken pek havalıymış," diyerek dilini yavaşça lekenin üzerinde gezdirdi. Katya da tiksinmiş gibi yaparak dilini çıkardı, Piotr ikisine güldü. Müzik tekrar başladı, oğlan ikisini kendi dansına katmaya çalıştıysa da ona ayak uyduramadılar. Saat geç oldu, mekândan ayrıldılar.

Dışarıda montlarını ellerinde taşıyorlardı, zira tenlerine vuran gece serinliği iyi gelmişti. Kulaklarındaki çınlama şehrin her zamanki fon müziğini duyulmaz hale getirdiğinden her şey uzak ve

gerçekdışı görünüyordu. Birlikte geçirdikleri akşam, Piotr'ın yanaklarını kızartmış, yüzüne bir gülücük kondurmuştu.

Katya ona döndü.

"Hoşçakal. Güzel bir akşamdı."

"Evet. Güle güle."

Katya onu kolundan tuttu ve yanağını uzun uzun öptü. Ardından ayrıldılar.

Daha sonra Katya bu öpücük hakkında ne hissettiğinden emin olamadı. Tabii ki arzu ettiği için öpmüştü, tabii ki tam da o anda içindeki tüm sıcak hisler dudaklarına hücum etmişti – bütün bunlar doğruydu. Ama Katya'nın bu öpücüğe dahil olan bir başka tarafı daha vardı, âşık biri gibi değil de stetoskop gibi öpen bir taraf. Piotr'ı sadece öpmüş olmak için değil, aynı zamanda onu *ölçmek* için de öpmüştü, tıpkı müşterilerini ölçüp biçtiği gibi.

Bu şekilde elde ettiği bilgiyi kullanıp kullanmaması gerektiği konusunda tereddütlüydü. İçine girmekte olduğu ve ancak Aşk olarak tarif edebileceği bu yeni safhada –gerçekten hislerine uyuyor mu diye görmek için sözcüğü yüksek sesle söyledi kendi kendine– böyle şeyler soğuk ve sinsi görünüyordu. Ama, diye düşündü sonra, neden aşka bütün donanımıyla birlikte atılmasındı?

Aradan çok geçmeden, yakışıklı ama başıboş Piotr'ı baştan çıkardı ve sevgili oldular. Birbirlerini çok mutlu ettiler, kısa süre içinde beraber yaşamaya karar verdiler. O âna kadar sürdürdükleri bireysel hayatlarının hemen bir adım ötesinde karşılarına ne çıkacağını birlikte keşfetmeye başladılar: Fransız filmleri, sabah 4:30'da şehrin tarihi kesimlerinde yürüyüş, işkence tarihiyle ilgili bir kitap, modern sanat, suşi (güzel) ve Long Island buzlu çayı (kötü)... Katya tek başına kaldığında zaman zaman kendini memnuniyetle kocaman gülümserken yakalıyordu. Hayattan isteyecek başka bir şeyi yokmuş gibi hissediyordu.

Günler böyle böyle geçerken, bir gün Katya'nın daha önce hiç görmediği bir kadın ziyaretine geldi.

Kadın yaşlı değildi –ellisinden azdı, ayrıca hali tavrı çok daha genç gösteriyordu– ama saçları tamamen beyazlamıştı. Gözlük çerçeveleri yarım daire şeklindeydi, elindeki kalabalık anahtar destesini aralarındaki masanın üzerine bırakmıştı. Anahtarlık bir gözbebeği şeklindeydi, sohbet ettikleri esnada da cam küresinin içinde yuvarlanmaya devam etti.

"Adım Magda. Bir süredir işlerinle yakından ilgileniyorum. Varşovalılar üzerinde nasıl bir etkin olduğunu bizzat gözlemledim. İnsanların aklının nasıl çalıştığına dair bu kadar kuvvetli bir sezgi kabiliyeti çok az insana nasip olur. Hem de ne kadar gençsin, şaşılacak şey gerçekten. Hayran kaldım."

"Teşekkür ederim."

"Ama gençliğin aynı zamanda bir dezavantaj. Kabiliyetin, onu nasıl kullanacağına dair bilgine kıyasla çok daha büyük. Çocuklara özgü bir dengeye ulaşmış durumdasın: İnsanların iyi hissetmelerini sağlıyorsun, karşılığında da toplumsal kabul ve prestij kazanıyorsun. Bugüne kadar bu gidişatın sana epey faydası olduğu kesin. Bu şekilde yeteneklerini geliştirdin ve kendine bu şehirde bir yer edindin. Ama artık büyüme zamanı Katya! Ölene kadar bohçacılık mı yapacaksın böyle? Elindekini ziyan edersin. Artık yorganı yastığı bir kenara bırakıp insan ruhunun dramasına daha derinlemesine eğilmenin vakti geldi de geçiyor bile.

"Sezgi sahibi olduğuna şüphe yok. Ama karşı karşıya olduğun soru şu: Bunu ne şekilde kullanacaksın? Dünyayla ilgili birtakım hakikatleri görme kabiliyetin var, bu kabiliyet senin hangi kısmını harekete geçirecek? Bu anestezik yönteme devam mı edeceksin, acıları ve güven eksikliğini rahat yastık yorganlarla ve unutturma yoluyla dindirmeyi mi seçeceksin? Sana bu kadar önemli bir kabiliyet sırf ağrı kesici gibi çalışasın diye mi verildi sence? Böylesi çok yazık olur Katya."

Uzun uzun Katya'ya baktıktan sonra ona doğru uzanıp düşünce-

li gözlerle doğum lekesine dokundu.

"Mutluluk acının yokluğu değildir. Aksine, acısız bir hayat arayan insanın mutluluktan vazgeçmesi gerekir. Unutmaktan kimseye hayır gelmez, çünkü unutuşun bir adım ötesi ölümdür. Sen, insan denen malzemeyi en ayrıntılı şekilde okumayı bilen birisi olarak insanları hiçlik vaadiyle kandırmamalısın! Bilgini onlar üzerinde kullanmalısın ki sonuçtaki etkisi bir trenin duvara çarpması gibi olsun! İnsanları yeni acılarla ve tekinsiz zevklerle *uyandırmalısın*; gözlerinin önünde olmasına rağmen hiç bilmedikleri bir dünyayı göstererek uyandırmalısın. Hep taban tabana zıt olduğunu düşündükleri şeylerin benzerliklerini kullanarak uyandırmalısın."

Katya masaya bakıyordu.

"Endişelenme. Ben sana yardım edeceğim. Şu adrese gelip beni bul. Yarından sonra, saat üçte. Geç kalma. O zaman her şey netleşecek."

Katya adresi aldı. Magda gülümsedi.

Ayrılırken öpüştüler. Yanakları birbirine değdiği an, Katya daha önce hiç hissetmediği bir soğukluğun içine hücum ettiğini hissetti.

İki gün sonra, Katya tarihi şehrin kiliselerinin ve çikolata kutusuna benzeyen evlerinin arasından hızlı hızlı yürüyerek adreste bahsedilen mücevherciye ulaştı. Bodrum kat ziline bastı, kapı otomatiğinin sesi duyulunca kapıyı itip içeri girdi. Aşağıya inen döner merdiven o kadar karanlıktı ki yolunu eliyle yoklayarak bulmak zorunda kaldı. Merdiven loş, yeşil bir ışıkla aydınlanan ufak bir avluya bağlanıyordu. Karşısında epey eski bir demir kapı vardı. Burada da zile bastı, kapıda bir göz deliği açıldı. Delikte bir gözbebeği yukarı aşağı oynadıktan sonra çok sayıda kilidin yaylım ateşine benzer sesi eşliğinde kapı açıldı. Girişte bir kadın silueti seçiliyordu. Neredeyse kalçalarına kadar gelen, topukları en az on beş santimlik parlak çizmeler giydiğinden Katya'ya iyice yukarıdan bakıyordu, ağır makyajlı ve zeki bir ifade taşıyan yüzü ile yukarıdan vuran ışık altında gözalıcı bir şekilde parlayan iki iri beyaz memesi hariç vücudunun geri kalanı deriyle kaplıydı.

"Adım Katya. Magda'yı görmek için gelmiştim ama..?"

"Biliyorum. Geç kaldın. Eryk, lütfen konuğumuzu kabine götür. Çabuk!"

Cüceye benzeyen Eryk, Katya'nın önünden hızlı hızlı yürüyerek onu yer yer aydınlatılmış bir sürü alçak tavanlı koridordan geçirdi. Katya yer yön hissini kaybetmişti, zaman zaman eğilerek onu takip etti. Duvarlarda paslanmış zincirler ve kancalar vardı, Eryk'e ancak köşelerden dönerken yetişir gibi oluyordu, sonra başka bir köşeye geliyorlardı ve o yine gözden yitiyordu. Kovalamacaları bittiğinde Eryk küçük bir kapıyı açmış esas duruşta bekliyordu. Katya kapıdan iki büklüm geçti ve kendini bir dolabın içinde buldu. İçeride eski bir ahşap sandalye vardı, oturduğunda ancak bacaklarını koyacak kadar yer olduğunu fark etti. Eryk kapıyı arkasından kapattı. İçerisi zifiri karanlığa gömüldü. Sonradan duvarda gözetleme delikleri olduğunun farkına vardı. Birine gözünü dayadı ve büyük, boş bir oda gördü. Odanın bir ucunda yerden yüksek bir sahnenin üzerine kadifeden, dört yanı kapalı muhteşem bir çadır oturtulmuştu. Odanın duvarlarında bulunan büyük boy ekranlarda Magda'nın koyu renk makyajlı ve öfkeli yüzü görülüyordu. Katya ekrana baktığı sırada odanın kapısı açıldı ve maskeli iki kadın, bir adamı iterek içeri soktu.

Bakın hele, adamın giysileri nasıl da perişan; üstünde yırtık pırtık bir gömlek, altında ancak edep yerlerini örtecek kadar bir çul var. Güçlükle hareket ediyor – ve işte odanın her bir köşesinden yayılan rengârenk parlak ışıklar karşısında donakaldı. Körlüğüne bakın! Zira gözbebekleri dağlanmış, lambaların ışığı ona en karanlık geceden daha koyu geliyor; iki kadın sanki adam zincire vurulmuş kör bir ayıymış gibi etrafında Erinyeler* misali dans ederken ve kulağına ağza alınmayacak hakaretler fısıldarken adam küçüldükçe küçülüyor. "Sessizlik!" diye bağırıyor çadırdaki kişi ve birbirlerine benzerlikleri aynı soydan geldiklerini bas bas bağıran, duvarın önüne yan yana dizilmiş çok sayıda kardeşi, tek bir sesle, adeta bir koro gibi aynı sözü haykırıyor. Böylesi apansız bir emir karşısında her türlü itaatsizlik uçup gidiyor ve oda derhal sessizliğe gömülüyor–

* Yunan mitolojisinde intikam tanrıçaları olarak da bilinen üç kız kardeş – *ç.n.*

Katya'nın karanlıktan gelen ve fırtınaya dönecek bir rüzgâr gibi
Telaşlı telaşlı duyulan nefesi hariç tabii!

Sesler yine koro gibi soruyor:

"Huzurumuza niçin çıkarsın ey köle? Suçlarını itirafa mı geldin?"

Adam göremediği narçiçeği renkli çadırın karşısında dimdik durmaya çalışıyor, onun onurlu durma çabası karşısında Katya'nın tüyleri ürperiyor.

"Karşınıza köle olarak değil, özgür bir insan olarak geldim. İtiraf edecek suçum yok."

Bakın şuna, maskeli kadınlar nasıl da sopalarıyla ve kırbaçlarıyla hemen etrafını sarıyorlar adamın, izlemesi bile dehşet veriyor bu öfke yağmurunu. Katya saklandığı köşenin karanlığında hayretler içinde, zira deri giysililerin kanlı intikamını seyrediyor (adamın pamuklu elbisesi ne de kolay parçalanıyor) ve ses çıkarmamak zorunda.

"Kendin hakkında yanılıyorsun, köle. Bir insandan özgürlüğünü, masumiyetini ve adını çekip almanın ne kadar kolay olduğunu göreceksin."

Adam bu korkunç saldırı karşısında nasıl da dermansızca ve kanlar içinde yere yığılıyor; Katya ise gelecek daha berbat cezaları düşünerek nasıl da titriyor...

"Ayağa kalk ve üstündeki pis pırtıları çıkar. Bu iki parça çulun senin alçak tabiatını gizleyebileceğini mi sanıyorsun? Çıkar dedik sana!"

Adam üstündekileri çekip atıyor ve ışığın altında anadan üryan kalıyor. Biçimli vücudu Katya'ya altın bir kadeh gibi güzel görünüyor. Ancak Kraliçe ve sadık kardeşleri zulme devam ediyor, doğrudan adamın erkekliğiyle alay edip hakarete başlıyorlar bu kez de!

"Biz bu tahta dün çıkmadık ey köle! Biz senin gibi aşağılıkların ruhunu biliriz. Kendi kendinizi nasıl tatmin ettiğinizi, kadınları dölleme hayali kurup nasıl eğlendiğinizi biliriz. O yüzden karşımıza çıkmaya layık değilsin sen. Güzel hanımlar, kafesi getirin. Bu it herifin bacakları arasından sarkan şekilsiz büzüşük şeyi örtün, görün-

tüsü içimizi kaldırıyor."

Ve işte! Öyle görünüyor ki Katya'nın yüreğinde kaynayan vahşi fikirler, odanın kıskanç kubbesinden taşıp gökleri keşfe çıkıyor.

"Biliyor musun köle, biz kaç yaşındayız?"

"Hayır, bilmiyorum."

"İki yüz yıldır yeryüzünde dolaşırız biz. Daha sen doğmamışken biz sayısız neslin sürüne sürüne ölüme yürüdüğünü gördük. Ama yine de kadınsı güzelliğimiz zerre eksilmiş değil, onca yılı devirmiş vücutlarımız hâlâ açılmamış gonca gibi. Sana da tuhaf gelmiyor mu bu?"

"Tuhaf tabii, ona şüphe yok."

"Peki, köle, cehaletinin üstesinden gelip bu gizemin altında ne yatıyor çözebilir misin?"

"Çözemem."

"O zaman dinle ve kaderinden haber al. Görünüşümüzün kadınsı kusursuzluğunun altında, iğrenç suçluların kas gücüyle yaptıkları yatar; onların kan ter içindeki ölümleridir bize sonsuz yaşamı veren. Sen de, köle, erkeksi güçlerini dişil gençliğimizin sunağına kurban edeceksin. Sıradaki sensin. Zayıflatmaya niyet ettiğin bizler, senin zayıflamanla daha da büyüyüp güçleneceğiz."

Ve bunaltıcı odasında Katya'nın zihninde benzer dramalar canlanıyor, kadife gökler devasa ve abartılı sahnelerle süsleniyor, sahneler birbiri üstüne yığıldıkça büyük kahramanlar, korkunç suçlar, en alçak ve en üstün yönleriyle İnsan iç içe geçiyor!

Seyreyleyin şimdi adamın büyük bir çarka bağlanıp tüm gücüyle o çelikten mekanizmayı döndürmeye çalışmasını ve Katya'nın adamın sırtını kırbaçlayan kadınların acımasız hücumuna bakışını! Adam inleyerek, bağırarak kendisine direnen inatçı çarka abanıyor, kırbaçların ikna edici gücü sayesinde bir süre sonra onu döndürmeye başlıyor.

"Ölme vaktin geldi artık. Ömrünün son anlarının hatırası kayda geçsin ve senden önce gelen onursuz atalarınınki gibi olmasın. Şimdi güzel ve asil yüzümüzde, senin suçlarına –ve o solgun ve kıskanç ölüme– karşı zaferimizin açık ve doğru şemailini oku bakalım."

Ah ne muazzam bir görüntü! Perdeler sanki sihirli ellerce iki ya-

na açılıyor ve mücevherler içindeki Kraliçe görünüyor, öfkeli gözleri çakmak çakmak, kölenin suça batmış sefaletine bakıyor yukarıdan. Kelimeler güzelliğine yaklaşmıyor bile, pırıl pırıl kız kardeşleri de hakeza! Oda onun ışığıyla doluyor, tüm canlıların onun önünde secdeye varma vakti.

"Ah!" diye bağırıyor korkunç ve hak edilmiş ölümüne teslim olan köle.

[*Ölür.*]

Güzel ve sabırlı Katya, gizli köşesinde duyguların gücüne karşı koyamayıp bayılıyor, yere seriliyor.

Katya gözlerini açtığında tavandan sarkan sıra sıra jinekolojik aletlerin altında bir koltukta uzanıyordu. Şaşkınlık içinde inledi.

Makyajını silmekte olan Magda, "Yaşayanların âlemine hoşgeldin – nihayet," diye mırıldandı.

Katya bir şey söylemedi. Tüm o abartılı sahneler tekrar gözünde canlandı.

"Adam gerçekten... öldü mü?" diye sorabildi.

"Saçmalama. Çıkıp gitti. Ofisine dönmesi gerekiyordu. Cebinde beş bin zloty eksik olarak gitti tabii. Hizmetimiz ucuz değil. Onun gibi adamlar da ne kadar istersen ödeyebilecek tipler."

Magda günümüze ve normal kişiliğine dönmüştü, kırmızı damaskodan ebedi kostümü çökkün bir vaziyette duvarda asılıydı. Elbiseye mucizevi azametini kazandıran halkalardan oluşan kafes yerde duruyordu.

"Gösteriyi nasıl buldun?"

"İnanılmazdı," dedi Katya rüya görür gibi. "*Sen* inanılmazdın."

Katya, Magda'nın zindanı için taze kan oldu. Epeydir hissetmediği bir heves ve güçle hemen çalışmaya koyuldu, Magda'nın mesleki tecrübesinden faydalanarak ona her alanda yardımcı olmaya başladı. Bir de yeraltı evrenlerine kazandırmak için dünyevi olmayan yeni karakterler üretmeye başlayınca terzilik yeteneklerine can suyu verilmiş gibi oldu; insanı ürperten, uzak diyarlara ait gibi görünen kostümler dikiyordu. Müşterilerin zayıf noktalarını ve arzularını

sezgiyle anlayabilmesi, o zamana dek denenmemiş aşırılık biçimlerini denemesine, böylelikle müşterilere her zaman en uçuk esriklik tecrübelerini yaşatabilmesine imkân tanıdı ve bu şekilde Varşova'nın elit erkekleri arasında el üstünde tutulur oldu. Magda'nın gözetimi altında olmaksızın müşterilerle bire bir ilgilenmesi için çok zaman geçmesi gerekmedi, kısa süre içinde bu müthiş kârlı işin ortağı oldu.

Kendisine hâlâ iptila gibi bir aşkla bağlı olan Piotr ile yaşadığı ilişkide giderek daha tahammülsüz biri olmaya başladı. Tahammülsüzlüğünün bir sebebi yaşam tarzları arasındaki makasın giderek açılmasıydı. Piotr günlerini hâlâ, bütün enerjisini alan ve kendisine pek az maddi getirisi olan yazarkasanın başında, Auchan'da geçiriyordu. Katya ise zengin olmuştu ve zindanda tanık olduğu yoğun duygu âlemi, mülayim Piotr ile pizza yiyip televizyon izleyerek geçirdiği akşamları son derece boş ve sıkıcı bulmasına neden oluyordu. Ama sorun bundan ibaret değildi. Katya artık güç ve para sahibi erkeklerle tanışıyor, belki de bu adamların kendi yeteneğine duyduğu takıntılı bağımlılığa benzer bir şekilde o da bu adamların gücüne kudretine ürkütücü bir bağımlılık geliştirmeye başlıyordu. Müşterilerinden ikisi –zindanın gizliliğe hastalık derecesinde düşkün kod sisteminde "K" ve "W" olarak bilinen iki adam– sürekli düşüncelerine sızmaya başlamıştı.

K, Magda'nın hiç karışmadan Katya'nın ellerine teslim ettiği ilk müşteriydi.

"Bu adam ille de seni istedi Katya, ama beni huzursuz eden bir tarafı olduğunu söylemem gerek. Seni zorlayacağı muhakkak. Muazzam bir yeteneğin var ama hâlâ çok gençsin ve bu adamın senin gençliğinin sınırlarını zorlaması mümkün. Önemli biri bu, Katya, diğer hepsinin babası sayılır. Gazetelerde adına rast gelmezsin ama sanayimizin ve milletvekillerimizin yarısını o idare eder. Kişiliğine hükmetmen kolay olmayacaktır, daha önce böyle bir şey yaşamadığın için de nasıl tepki vereceğinden biraz korkuyorum. Lütfen şunu aklından çıkarma: Bizler profesyoneliz. Müşterilerin en derin duygularıyla ilgileniyor olabiliriz, ama *biz* duygusal olarak bu işin içinde değiliz."

Katya Magda'nın uyarılarına pek kulak asmamıştı, bu yüzden de K zindana gelip de sırf varlığıyla onu sarsınca şaşkına döndü.

Yumuşak sesli, sakin bir adamdı ama öyle görünüyordu ki içinde muazzam bir şeyler vardı ve bu da Katya'nın ömründe ilk defa kendi gücünden şüphe etmesine yol açmıştı. Esasında şüphesinde haklıydı da, çünkü normalde etrafındaki insanlara dair hiç zorlanmadan ve hemen harekete geçen sezgisi bu adamın karşısında işlemez olmuştu. Adam sanki daha önce kendisi hakkında uyarılmıştı da, şu anda Katya'nın zihninin erişemeyeceği ölçekte bir duvarla çevirmişti kendini. Katya için küçültücü ve güçsüzleştirici bir fark ediş oldu bu; dikkati dağıldı, çocuksulaştı. Önceden Magda'dan aldığı profil bilgilerini kullanarak nice emekle hazırladığı (K'nın tuhaf görünüşlü ve sürekli kahkahalar atan birtakım zebanimsi yönetim kurulu üyeleri tarafından aşağılanıp işkenceye tabi tutulduğu) seans başarılı olmadı.

Ayrılırken, "Bir kez daha deneyelim," dedi K. "Senin daha iyi bir iş çıkarabileceğini biliyorum."

O andan sonra Katya kendini K hakkında düşünmekten alamadı. Büyülenmişti, delice onun tarafından onaylanmak istiyordu; adamın onun başarısızlığının farkında olması Katya'yı delirtiyordu. Yattığı yerde bir sonraki buluşmalarının korkusunu ve heyecanını hissetti. Titizlikle bir plan yaptı ve zihninde planın her bir parçasının üzerinden tekrar tekrar geçti. *Bu kez* ilk buluşmalarının yavanlığı yaşanmayacaktı, adama yaşatacağı acı tecrübe o kadar yoğun olacaktı ki bir daha aklından hiç çıkmayacaktı. O noktadan sonra ikisi arasında baskın karakterin kendisi olduğu şüpheye yer olmaksızın kesinleşecekti.

Öyle bir şey olmadı.

Daha ziyade, adam iki saat boyunca Katya'yı sorguladı. Hayatına dair her detayı sordu: Polonya siyasetine dair fikirlerini, doğum lekesinin hayatının akışını belirlemede önemli bir rol oynayıp oynamadığını, Varşova'ya gelince neler hissettiğini, tabu kavramıyla ilişkisini; para, sorumluluk ve genel geçer bilgi hakkında neler düşündüğünü; Piotr'la ilişkisinin ayrıntılarını, uzun zaman önce geride bıraktığı ve tanımadığı gerçek anne babasını gözünde nasıl can-

landırdığını, tek başınayken ve kimse onu görmezken davranışlarında ne tür değişiklikler olduğunu... Böyle yapmaması gerektiğini bilmesine ve Magda'nın kendisine aktardığı en temel kurallar bunu yasaklamasına rağmen Katya bu sorgucuya içtenlikle ve tüm ciddiyetiyle teslim oldu. Aslında böylesi epey keyifliydi de, adam daha önce hiç kimsenin yapamadığı bir şekilde ruhunun derinliklerinde ilerleyebiliyordu.

Adam giderken, "Bunun için *senin* bana para vermen gerekirdi," deyip gülümsedi.

Sonraları daha sık gelmeye ve zaman geçtikçe kendisinden daha çok söz etmeye başladı. Hayatı bir kusursuzluk örneğiydi. Taparcasına sevdiği güzel bir karısı, yetenekli ve sevgi dolu üç çocuğu vardı – en büyükleri Katya ile yaşıt bir genç kadındı ("Bana onu hatırlatıyorsun, ne tuhaf"). Dünyanın her köşesinde evleri vardı, sürekli seyahat ediyordu, birtakım dünya liderleri ve starlarıyla yakın dostluk içindeydi ve Polonya ekonomisinin geleceği için önem taşıyan hemen her kararda parmağı vardı. Tüm bunlar Katya'nın başını döndürdü.

Ama bu durumun, Katya'nın açıklamakta zorlandığı tuhaf bir etkisi daha oldu. Adam hakkında daha fazla şey öğrendikçe, adamın hayatında kapladığı yer günden güne arttıkça, ikisinin dünyaları arasındaki duvarlar sıra sıra yıkılıp da bu iki ayrı dünya birbirine karışarak yeni şeyler doğurmaya başladıkça, Katya aklını adamdan bir çocuk sahibi olma fikrine taktı.

Bu fikir zihnine davetsizce girivermişti, aslında daha önceden çocuk sahibi olmayı hiç ciddi ciddi istemiş değildi. Piotr ile arasında bu konuyu düşünmesini gerektirecek herhangi bir şey yaşanmamıştı. Öte yandan şu anda hissettiği kuvvetli arzu K'ya yönelik bir aşk olmadığı gibi (gerçi muhtemelen ona âşıktı da), sırf cinsel arzudan da ibaret değildi (ama tabii o da vardı). Ruhunu pençeleri arasına alan şey, adamın son derece kuvvetli bir *baba figürü* olarak belirginleşmesiydi. Bu durum da –başka nasıl tepki vereceğini bilemediğinden– anne olma arzusunu tetikliyordu.

Zaman geçtikçe Katya, daha önceden aklında kurduğu ve K'nın parasını fazla fazla ödemekte olduğu aşağılama seansını organize

etmek konusunda giderek daha da isteksizleşti. Bazen adam kızmış görünüyordu: "Neden her defasında oturup konuşacağımızı varsayıyorsun? Sen kendini terapistim mi zannediyorsun?" Ama bu tür sözleri öylesine söylediği anlaşılıyordu, zira bu sohbetlerden en çok kendisi keyif alıyordu. Sohbetleri uzadıkça uzuyordu, her şeyi Katya'yı sarhoşa çeviren bir açıklıkla konuşabiliyorlardı.

Ama Katya bu açık sözlü sohbet esnasında sürekli birtakım manevralar yapmanın yolunu arıyordu, zira K'nın onda uyandırdığı –ve kendisinin tamamen bihaber olduğu– fantaziyi nasıl gerçeğe çevirebileceğini öğrenmek istiyordu.

"Neden buraya geliyorsun?" diye sordu K'ya. "Son derece dolu, kusursuz ve yoğun bir hayata sahip gibi görünüyorsun. Bu kadar para ödüyorsun. Peki niçin? Sadece oturup kızın yaşında biriyle sohbet etmek için. Neden geldiğine akıl erdiremiyorum."

Adam gülümsedi.

"Benim hayatım *aynen* dediğin gibi. Ama gücün de bir bedeli var. İşin aslı şu ki, güvenebileceğim kimsem yok. Dostlarımı, iş ortaklarımı, hatta ailemi düşünüyorum da, bu insanların her zaman benden alıp götürmek isteyecekleri bir şeyler var. Onlarla ettiğim her sohbet, onlar için beni bir süre sonra itibarsızlaştırabilecekleri birtakım bilgileri edinme fırsatına dönüşebilir. Benim konumumda biri için, sohbet etmek amacıyla birine para ödemek daha kolay bir seçim. Hayatımın geri kalanında temasımın olmayacağı, benden bir talepte bulunabileceğini düşünmeyen, sohbetimize herhangi bir özel anlam yüklemeyen, işini son derece profesyonelce yürüten ve gizlilik konusunda güvenilir birine.

"Benim gizlilik kurallarına uyacağımdan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Eminim. Tahmin ettiğinden daha çok şey biliyorum."

"Peki karın? Onunla da mı konuşamıyorsun?"

"Konuşuyorum tabii ki. Ama o da bütün bunların bir parçası. Dünyamın. Ona da her şeyi anlatamam."

"Ona buraya gelip benimle konuştuğunu anlatıyor musun?"

"Hayır."

Katya muzipçe gülümsedi.

"Sana ihtiyacın olan her şeyi verebiliyor mu? Yani, cinsellik anlamında."

"O konuda herhangi bir sıkıntımız yok."

"Onu aldatıyor musun?"

"Hayatımdaki en önemli prensip budur. Karım ve ben birbirimize aidiz. Asla ona ihanet etmem."

Katya böylelikle bir fırsat doğması için beklemeye başladı.

Bu arada da, K'ya –ve belki kendine de– ilişkilerini ne kadar profesyonelce ele aldığını kanıtlamak için, aralarındaki para alışverişi meselesine başka müşteriler konusunda hiçbir zaman olmadığı kadar büyük bir titizlikle eğiliyordu.

Ünlü bir cerrah olduğunu ifade etmekle birlikte, gerçek kimliğini son derece gizli tutan W da ısrarla Katya'dan hizmet almak isteyen bir başka müşteriydi. Magda'ya nasıl bir hizmet istediğini anlattığı ilk görüşmesinde hiç lafını sakınmadan Magda'nın çok yaşlı olduğunu ve yanındaki kızı, yani "o genç ama kıvama gelmiş parçayı" istediğini söylemişti. Magda adamın kaba üslubundan hoşlanmamış ve tüm müşterilerin uyması beklenen davranış biçimini tane tane anlatmıştı. Katya'yı da, "Bu adama karşı dikkatli ol. Taciz etmeye falan kalkıştığı anda bir daha buraya adım atamaz," diye uyarmıştı.

K'dan farklı olarak, W soğuk ve mesafeli biriydi. Zindana hep yüzünü tamamen kapatan bir maskeyle gelirdi, Katya'nın maskeye dokunmasını yasaklamıştı. Ziyaretlerinin hiçbir kişisel tarafı yoktu, saf ve doğrudan acıyı tatmak üzere gerçekleştirdiği seferlerden ibaretti. Psikolojik oyunlara, rol yapmaya, kostümlere, diyaloglara yer yoktu.

Katya ilk başta W'nun talep ettiği aşırılıkta şiddet seviyelerine çıkmaya tereddüt edince adam onunla dalga geçmeye başlamıştı.

"Beni ağlatmaktan mı korkuyorsun? Vücudumda çirkin izler kalır diye mi endişeleniyorsun? Sen doğru işte çalıştığından emin misin yahu? Hadi bir daha dene şimdi."

Böylece Katya kendini adamın taleplerine alıştırmaya ve gücünün yettiği şiddetin tamamını adama yöneltmeye başladı. Onu ayaklarından tavana asıp etleri parçalanana, kan içinde kalana ve acıdan

çığlıklar atana dek sopa ve kırbaçla dövüyordu. Yanan derinin iğrenç kokusu odayı doldurana dek hassas yerlerine akkor halinde kızgın demir basıyordu. Adamı kol ve bacaklarından mengeneye kelepçeledikten sonra eklemlerinden ve omurgasından çatırtılar gelene kadar gerdiriyordu.

Seanslar zaman zaman son derece ciddi yara ve sakatlıklarla sonuçlansa da, seansın bitiminde eklemlerinin acısından giyinmek için bile ayağa kalkamayacak durumda olsa da W her defasında bir sonraki hafta hiçbir şey olmamış gibi, son derece sağlıklı bir şekilde geri dönüyordu.

Bu durum Katya'da, uyguladığı şiddetin kalıcı bir sonucu olmadığı fikrinin yerleşmesine sebep oldu. W ile yaptığı seanslarda gündelik hayatta sahip olduğu bütün değerleri –sağduyuyu, bir ölçüde tabi olduğu ahlaki kuralları, düşünce ve davranışa ilişkin her türlü normal kısıtlamaları– bir kenara bırakıp adeta cezbeli, bilinçsiz bir vahşet safhasına geçiyor, W'yu hayvandan da aşağı, neredeyse hissiz bir et parçası gibi görüyordu.

Bir gün W ahşap bir masaya bağlanmış halde yatarken Katya elindeki kılıcın ucuyla baldırını delmeye başladı. Metalin ete saplanışını izlerken büyülenmiş gibiydi. Kanlı yarığın etrafındaki dünya eriyip gitmiş, Katya ağır ağır ete sokulan metale bakarken transa geçmişti. Biraz daha ittirdi kılıcı, biraz daha... Kılıç eti delip geçmeye devam etti, ta ki ucu alttaki tahtaya değene dek. Sonra Katya yaptığı şey karşısında şoke olmuş bir halde kılıcı saplandığı yerden birden çekip çıkardı.

Sebep olduğu derin yaraya çaresizce bakıyordu, ama tam o sırada ve gözlerinin önünde yara mucizevi bir şekilde iyileşti, geride iz bile kalmadı.

Gözleri büyümüş halde adama bakakaldı, adam da ona bakıyordu.

"Çok ileri gittin," dedi.

Katya utanç içinde bağları çözdü, adam kalkıp gitti.

Birkaç gün sonra geri döndü.

"Sanırım geçen gün olanlar hakkında bir açıklama bekliyorsundur," dedi. "Sanki kontrolünü kaybeden, ayarsız davranan benmi-

şim gibi. Bence o anda kendine ne olduğunu sorgulaması gereken sensin."

W aynı ahşap masaya oturmuş, ayaklarını sallıyordu. Deri maskesinin altında epey tuhaf duran, jilet gibi bir çizgili takım elbise giymişti.

"Yine de bacağıma olan şey hakkında sana bir ipucu vereceğim çünkü bu bilgiden olumsuz etkilenmeyeceğini düşündüğüm birisin. Belki sana gizemli biçimlerde faydası bile dokunabilir bu bilginin...

"Mesleğim cerrahlık. Her gün insan bedeninin hem yok oluşuna hem yenilenişine tanık oluyorum. Belki de sırf bu süreçlere diğer insanlardan daha fazla kafa yorduğum içindir; hastaların hızlı iyileşmesini sağlamak için sürekli –bilinçli veya bilinçsiz olarak– bu işleyişleri kontrol etmeye çalıştım. Bu süreçlerde saklı ve pek çok insan için tamamen mistisizmin alanına girecek başarı ve başarısızlık işaretlerine karşı bir hassasiyet geliştirdim. Ama birtakım korelasyonlar zaman içinde sürekli tekrar edip kendini gösterince bunların mistik bir tarafı olmadığını gördüm. Notlar aldım, başka korelasyonların peşine düştüm, sonuçta ortaya çıkan şey bir *disiplin* oldu. İnsanlık tarihinde eşi az görülmüş bir azimle kendimi bu disipline adadım, öyle bir bilgi birikimine sahip oldum ki, hayal bile edemezsin. Pek çok meslektaşım da edemez. Bunları yapa yapa insanoğlunun ezelden beri anlama hayalini kurduğu yaşam ve ölüm sırlarına vâkıf oldum. *Bak bana!*" –masadan atlamış, konuşurken elini kolunu sallamaya başlamıştı– "Bedenin hiçbir sırrı benim için erişilmez değil artık. İnsanlık deneyimini aştım. Kendi bedenimi hayata döndürebilirim, maddi varlığını tamamen dönüştürebilirim. Kendimi senden daha çok sana benzetebilirim, seni ikizim haline getirebilirim. Muhteşem bir şey değil mi? Tanrı gibi oldum Katya, normal insanların taşıdığı o küçük korkularla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu tamamen unuttum – herkesin üzerindeyim, herkesten tiksiniyorum. Ölümün ötesine geçtiğinde sefil, pısmış, üreyip duran insanların hayatlarından kısa sürede derinden nefret etmeye başlıyorsun."

Bunu ilk kez itiraf ediyor gibiydi, kendini iyice kaptırmıştı. Biraz sakinleştikten sonra gelip Katya'nın yakınına oturdu.

"Sana şunu söyleyebilirim, benim gibi biriyle bir kez daha kar-

şılaşamazsın. Bendeki gibi bir güce sahip olmayı ömründe bir kez bile arzuladıysan, şimdi düşün ve kararını ver. Bu fırsat bir daha eline geçmez."

Manidar bir ifadeyle Katya'ya bakıyordu. Katya ne demek istediğini anlamaya başlamıştı.

"Evet," deyip hafifçe başıyla onayladı sorusunu. "Düşüneceğim. Tekrar gelecek misin?"

"Evet evet, birkaç güne uğrarım."

Katya'nın kafasında inanılmaz bir senaryo şekillenmeye başlamıştı, neredeyse hayal edilmesi bile imkânsız bir plandı bu.

Sonraki birkaç gün boyunca Katya planından başka şey düşünmedi. Hayatına yine ne gibi bir yenilik girdiğini merak eden ve bu yüzden kendisinden tamamen uzaklaşacağından şüphelenen Piotr dahil kimseye plandan bahsetmedi. Aklına gelen her şeyi not aldı, W'nunki kadar devasa ve çılgınca bir gücün karşısına bütün kusurlarından tamamen arındırılmamış bir planla çıkmanın ne kadar riskli olabileceğini tahmin edebiliyordu. Delice ama nefes kesici bir plandı, Katya da oldukça heyecanlıydı.

W geri döndü.

"Geçen günkü sohbetimiz üzerine düşünebildin mi biraz bakalım?"

"Düşündüm."

"Ne istemeye karar verdin öyleyse?"

Katya bu anın provasını defalarca yapmıştı zaten.

"Beni dikkatli dinle, anlatacağım senaryo biraz karmaşık. Profesyonel anlamda tanıdığım bir adam var. Sebebi bende saklı kalsın, ben bu adamdan çocuğum olsun istiyorum. Kendisi evli ve normal şartlar altında ondan böyle bir şey istememin imkânı yok. Böyle bir şey denersem bana olan bütün saygısını yitirir ve muhtemelen bir daha benimle görüşmez bile. Dolayısıyla, ricam şu: Beni bu adamın karısına dönüştürmeni istiyorum. Sadece bir geceliğine. Dileğimle ilgili diğer koşulları şuraya yazdım. Hepsini yerine getirmen gerekiyor, yoksa devam etme şansımız yok."

W gülümsedi.

1. Dönüşüm önümüzdeki cumartesi günü akşam sekizden ertesi sabah sekize kadar geçerli olacak.
2. Bu süreçte adamın beni karısından ayırt edememesi gerekiyor.
3. Seviştiğimizde *hamile kalmam şart.*
4. Sadece bedenimin görünüşü dönüşüme uğrayacak. Kendi bilincim süreç boyunca değişmeksizin kalacak ve tabii ki hamile kalacağım çocuk da dönüşüm tamamlandığında içimde olmaya devam edecek.
5. Dönüşüm esnasında yerine geçeceğim kadın var olmaya devam etmeyecek. Kendisi o anda her neredeyse yerini ben alacağım. Bunu başarmanın bir yolunu bulman gerekiyor.
6. Dönüşümden sonra her şey normale dönecek. Ben her anlamda kendim olmaya devam edeceğim, karısı da aynı şekilde. Kadın var olmadığı anlarla ilgili hiçbir şey hatırlamayacak.

"Şartlar bunlar. Bu işi yapabilir misin?"

"Tabii ki yapabilirim. Dahasını da yaparım. Oldu say."

Katya'nın yanakları kızardı. W sözünü sürdürdü.

"Peki bana ne ödeyeceksin?"

"İşin bedelini sen söyle. Ne istersen veririm."

"Kastettiğin oysa, paraya ihtiyacım yok. Daha eğlenceli bir yol bulmak lazım."

Maskesinin dudaklarını kapatan kısmına parmağıyla vurarak bir süre düşündü.

"Bunu bir oyun haline getirelim. Eğer bu adamı baştan çıkarabilirsen senden hiçbir şey istemeyeceğim. Ama eğer beceremezsen doğurganlığını bana hediye edeceksin."

"*Doğurganlığımı* mı? Ne yapacaksın ki doğurma kabiliyetimle?"

"Orası seni ilgilendirmez. Genç bir kadının doğurganlığı muazzam bir güç içerir ve bana da pek çok gizli işimde faydası dokunur. Oyunu kabul ediyor musun?"

"Bu oldukça büyük bir bedel. Başka bir şey üzerinde anlaşsak olmaz mı?"

"Hayır. Senin bana verebileceğin ve benim almak isteyebileceğim başka herhangi bir şey yok."

"Biraz düşünmem lazım. Seni cumartesi sabahı arasam olur mu?"

"Numaranı kimseye vermiyorum. Seninkini ver, ben ararım."

"Söz mü?"

"Söz."

Katya'nın K ile randevusu vardı. Hafta sonuyla ilgili sorular sordu.

"Senin gibi bir adam cumartesileri ne yapar peki? Mesela bu cumartesi gecesi?"

"Hiiç. Evde olacağım."

"Evde olunan nadir günlerden biri demek! Ailenle birlikte bir akşam. Çocuklarla sohbet. Belki eşinle sevişeceksin?"

"Belki de." Kafasını çevirdi. "Muhtemelen."

W cumartesi sabahı söz verdiği gibi aradı.

"Evet?"

"Plana uyalım o zaman." Son bir heyecanla ekledi: "Unutma, benim de işlerin istediğim gibi gitmesi için kullanabileceğim birtakım güçlerim var."

Bir yaz günüydü, tepedeki öğle güneşi Katya'nın evinin camlarından içeri süzülüyordu. Planı gerçekleştirirken herhangi bir aksaklıkla karşılaşmamak için özellikle Piotr'ın evde olmayacağı bir hafta sonunu seçmişti. Ayrıca boş evde tek başına vakit geçirmek de epey keyifliydi.

K'yı gözlerinin önüne getirdi, onu sevgilisi gibi hayal ediyordu. Hayalinde K'nın kollarını ve yüzünü okşuyordu, K'nın gözlerini kendi teninde, sesini saçlarının arasında düşlüyordu. Daha o âna varmaya epey vakit vardı, müzik açıp kendisine teferruatlı bir öğle yemeği hazırladı. Sofradaki havyar, et, pate, avokado, kuşkonmaz, kiraz, peynir, ekmek ve şarabın ağır ağır tadını çıkardı. Geceyi böyle bir adamın karısı olarak geçirmek nasıl bir tecrübe olacaktı acaba?

Muhakkak en kibar hizmetkârlar tarafından mükellef bir sofra kurulacaktı; etrafta piyanolar, tablolar ve başka gözalıcı nesneler olacaktı. Üst tabakadan bir kadın evinde nasıl giyinirse kendisi de öyle giyinmiş olacaktı. Sofrada muhteşem hayatlarına dair heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatan üç çocukları da yer alacaktı, sonra saat 11 olduğunda hepsi modeller gibi giyinmiş halde ayrı ayrı Mercedes'lere binip arkadaşlarıyla buluşmaya gideceklerdi... Artık kocasıyla baş başa kalmış olacaktı, birlikte şarap içip kendilerinden geçeceklerdi; kocası, karısının o gece başka türlü bir baştan çıkarıcılığa, bir bakirenin heyecanına, yıpranmamış bir gençliğe bürünmüş güzelliğine karşı koyamayacaktı. Ah, nasıl sevişecekti onunla! Kan şimdiden yanaklarına hücum ediyordu, o an hemen gelsin istedi. Çocuğuna ne kadar muhteşem hisler arasında hamile kalacaktı. Ne tuhaf ve ne acı ki, *o* bunları hiç bilemeyecekti.

Yemeğini bitirdi, güneş hâlâ tepedeydi. Uzun uzun yıkandı. Vücudunu geride bırakıp, kendisininkinden daha lüks ellerce temizlenmiş başka bir bedene gireceğinin farkında olsa da, vücudunu temizlemek ve güzelleştirmek istiyordu. Saçlarını yıkadı, tırnaklarını kesti, vücudunu Lancôme kremleriyle yumuşattı, en güzel La Senza geceliğini giydi. Gün batmak üzereydi. Mavi bir gece elbisesi giyip ustalıklı ve etkileyici bir makyaj yaptı yüzüne.

Telefon çaldı, W arıyordu.

"Saat yedi buçuk. Hazır mısın?"

"Hazırım, evet."

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Ben eminim. Ya sen? *Sen* hazır mısın? Her şey anlaştığımız gibi olacak mı?"

"Sen o konuda hiç kafanı yorma. Hadi iyi şanslar."

"Teşekkür ederim. Hoşçakal."

En sevdiği ayakkabılarını giyip kanepeye oturdu. Zaman çok yavaş akıyordu. Kafasını meşgul etsin diye televizyonu açtı. Haberleri, yarışmaları, müzik kanallarını geçti ve okyanus kıyısında dev kaplumbağaların yavaş ve sakin hareketlerle çiftleştiği bir doğa belgeseline denk geldi. Erkek kaplumbağa, dişinin kabuğunun tam tepesine yerleşmişti; uçsuz bucaksız ıslak kumun üzerinde üst üste du-

ruyorlardı öylece. Dişi, yüzgeçleriyle düzenli olarak kuma vuruyordu. Dişinin hiç kırpılmayan parlak gözlerinde şevk izleri gördüğünü düşündü Katya.

Saat sekizi vurdu.

Bilincinde sadece bir anlık bir elektrik paraziti hissetmesiyle birlikte kendini başka bir yerde bir yatakta uzanırken buldu.

Vücudu sızlıyordu, kendini çok ağır hissediyordu ve kulaklarında ürkütücü bir çınlama vardı. Vücuduna baktı, elleri solgun ve buruşuktu, bacakları sağlıksız derecede ince ve uzundu. Eski moda sefil çiçek desenleriyle kaplı, çirkin ve sararmış bir gecelik giymişti. Yatak, sanki günlerdir üzerinde yatılıyormuş gibi görünüyordu. Gözleri acıdı.

"Acaba akşamdan kalma bir âna mı denk geldim?" diye düşündü.

Nasıl hareket edebileceğini çözmek için önce kafasını toplaması gerekti. Bacaklarını yataktan aşağı saldı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Bir şeyler kesinlikle tersti. Sarhoş gibiydi, dengesini bulamıyordu. Duvara tutuna tutuna önce yatağın ayakucuna, sonra ebeveyn banyosuna ulaştı. Aynaya bakar bakmaz dehşetle sarsıldı.

Oldukça yaşlı görünüyordu, şişmiş ve ifadesiz bir yüzü vardı. İnce kahverengi saçları birbirine dolaşmış ve kafasının iki yanına yapışmıştı, fark edilebilir bir de titremesi vardı. Dağ başında yaşayan bir vahşiye benziyordu.

"Ne yaptım ben?" diye inledi Katya. "Ben ne yaptım böyle?"

Yansımasına bakmayı bıraktı. Suyu açtı, elbiselerini çıkardı ve suyun altına girdi. Ellerine büzüşmüş gibi gelen vücudunu temizledi, saçlarını birkaç kez yıkadı. Yıkanmak biraz zihnini açmıştı, daha akıcı düşünmeye ve daha kolay hareket etmeye başladı.

Kurulandı ve saçlarını fırçaladı. Dolabı açtığında bir sürü güzel, gözalıcı elbise buldu. İstediği gibi bir şey bulmak için uzun süre arandı ve sonunda vücudunu güzel gösteren, daha sağlıklı ve canlı görünmesini sağlayan uzun, pembe bir elbisede karar kıldı. Elbiseyi nefis bir çift krem rengi ayakkabı ve kocaman elmas taşı boynunda çok güzel duran bir kolyeyle tamamladı. El değmemiş bir sürü

makyaj malzemesi buldu, biraz ümitsizlikle de olsa bu fazla hor kullanılmış görünen yüzü renklendirmeye çalıştı.

Bir müddet sonra işi bitti. Kendine baktığında ağlama arzusuyla doldu, çünkü hâlâ korkunç derecede hastalıklı görünüyordu ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın titremesini kontrol edemiyordu. Ama yapacak bir şey kalmamıştı. Kendini toparlayıp yatak odasının kapısını açtı.

Ev, besbelli, devasa ölçekte inşa edilmişti. Yatak odasının kapısı, her iki ucunda da geniş holler olan bir koridora açılıyordu. Bir tarafa yönelip, topuklu ayakkabılarıyla ağır ağır ve dikkatle yürümeye başladı. Koridor başka koridorlara bağlandı, nihayet alt kata inen geniş bir döner merdivene ulaştı.

Tırabzandan destek alarak görkemli, insan boyunda birden fazla çıplak mermer heykelle ve büyük bir sarkaçlı saatle dekore edilmiş giriş holüne ulaşan ahşap merdiveni inmeye başladı. Son basamağı inmişti ki, odalardan birinden iriyarı bir adam elinde bir tepsiyle çıkıverdi, üzerine tam oturmamış spor bir ceket giymişti. Onu görünce şaşkınlıkla duraladı.

"Hanımefendi! Ne yapıyorsunuz? Aman efendim..."

Cümlesini bitiremedi, gözleri Katya'nın giydiği elbiseye sabitlenmiş halde kalakaldı. Katya söze girdi:

"Lütfen eşimin nerede olduğunu söyler misin?"

"Tabii. Burada, içeride." Boş boş bakar halde, az önce arkasından kapattığı kapıyı işaret etti. "Çalışma odasında. Ama zannetmiyorum ki..."

Katya çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı. Elini kapının koluna koydu. Adamın sesi duyuldu tekrar.

"Ne durumda olduğunu biliyorsunuz..."

Katya kapıyı açtı.

Kendisini sessiz holden farklı olarak, Led Zeppelin'in boğuk gitar seslerinin gürültüyle yankılandığı bir odada buldu. K, ahşap bir masanın arkasında oturuyordu. Oda epeyce genişti ama sadece K'nın önündeki masa lambasıyla aydınlanıyordu.

"Tatlım," dedi K, hard rock gürültüsünü bozarak ve afallamış bir halde.

Katya ışıkları açtı, K gözlerini kırpıştırarak ayağa kalktı. Oldukça sarhoştu. Kadehinin yanında iki şişe Zubrówka duruyordu.

"Ne kadar... Başka türlü görünüyorsun..." dedi yüksek sesle.

"Müziği kısabilir miyiz?"

K, müzik sesi bir şekilde azalana kadar bir müddet kumandayla boğuştu.

"Neler oluyor hayatım?" diye sordu sonra.

"Neden böyle bir şey soruyorsun? Kocamı görmeye geldim işte. Bir şey olduğu yok."

K'ya doğru dikkatlice yürüdü ve elini omzuna koydu. K irkilerek sandalyenin diğer tarafına geçti, tedbirli bir şekilde oradan Katya'yı süzdü.

"Bu şekilde odandan çıkman doğru değil. Kendine kötülük ediyorsun." Aradığı sözcükleri bulmakta zorlanıyordu.

"Neden ki? Bu gece kendimi oldukça iyi hissediyorum. Güzel görünmüyor muyum?"

"Belki kendini iyi hissediyorsun ama iyi değilsin tatlım. Yatağına dönsen iyi olur. Bu giyinip süslenmeler falan... İyiye işaret değil."

"Seninle biraz vakit geçirmek istedim. Sen de istemez misin?"

K votkadan bir yudum aldı.

"Hayatım, çok yorgunsun. O yüzden böyle davranıyorsun. Sabah kendini daha iyi hissedeceksin. Lütfen yatağına dön. Orada başına kötü bir şey gelmez."

Katya kanepeye oturup etrafına bakındı.

"Başka kimse yok mu?"

"Nasıl yani?"

"Yani, çocuklar nerede? Gittiler mi?"

K sert ve sarhoş bakışlarla Katya'yı süzdü.

"Ne demek istiyorsun sen?" dedi buz gibi bir sabırla. "Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?"

Katya panikledi. "Bilmiyorum. Sadece düşünmüştüm ki..."

K, parmağıyla gergin gergin uzaktan kumandaya vurup duruyordu, bir anda Led Zeppelin'in yerini herhangi bir kanala ayarlanmamış FM radyo gürültüsü doldurdu. Soğuk bir sesle konuşmaya başladı.

"Çocuk sahibi *olamadığımız* için sence de şanslı değil miyiz?" Alaycı bir ifadeyle güldü. "Yani, şu haline bir bak."

Tekrar yerine oturup Zubrówka şişesinin kapağını açtı. Dikkatini vererek kadehini doldurdu, kapağı kapattı. Votkaya baktı.

"Her zamanki gibi, seni görmek bir zevkti hayatım. Sanırım artık gitme vaktin geldi."

Sanki görünmez bir talimat verilmiş gibi kapı açıldı ve spor ceketli adam içeri girdi, emir bekler gibiydi.

"Sławomir, lütfen hanımefendiye odasına kadar eşlik et ve insomniasına iyi gelecek bir şeyler ver kendisine."

"Hemen efendim."

Uşak eliyle sıkıca Katya'yı kavradı ve kapıya doğru götürmeye başladı. Katya silkinip ondan kurtuldu.

"Yatağa geri dönmüyorum. Geceyi burada geçireceğim. Seninle. Bu adama da gitmesini söyle."

"Bak, neler olduğunu görüyor musun? Şimdiden hem de? Sana kaç kez söyleyeceğim, senin için neyin iyi olduğunu biliyorum ben. Sławomir!"

Adamın cebini işaret eden bir baş hareketi yaptı. Sławomir cebinden bir şırınga çıkardı.

"Hayır!" diye çığlık attı Katya. "Bana bunu yapamazsın."

"Böyle çok daha iyi hissedeceksin."

Sławomir Katya'yı sıkıca tuttu ve şırıngayı koluna doğru yaklaştırdı. Katya yoğun bir dehşete gark olmuştu.

"Ben senin karın değilim!" diye bağırdı. "Karın değilim! Katya'yım ben!" Sonra ağlamaya başladı. "Lütfen bunu yapma."

K, gözleri kocaman açılmış halde bakakalmıştı. Yüzü allak bullak olmuştu. Yine de son derece kendinden emin bir sesle konuşmaya devam etti.

"İşte şimdi çizgiyi aştın, hayatım. Hata bende, sana aklını böylesine karman çorman edecek şeyler anlatmamalıydım. Aslında anlatırken uykuda olduğunu zannediyordum. Her neyse, şimdi ve burada ilk ve son kez söylüyorum: Onun adını bir daha ağzına almayacaksın. Dudaklarının arasından o isim çıkmayacak. Bu kez beni çok kızdırdın. Çok, ama çok. Sławomir, lütfen götür onu."

Sławomir kocaman eliyle Katya'nın çığlıklarını susturdu, küçük vücudunu kolayca kollarının arasına aldı ve odadan dışarı çıkardı. K arkasından seslendi:

"Seni ne kadar sevdiğimi unutma. Sonsuza dek benimsin."

Sławomir onu merdivenden çıkardı, yatağına yerleştirdi ve şırınganın içindekileri vücuduna tamamen zerk edene kadar sabit kalmasını sağladı. Katya kanına soğuk bir akıntının karıştığını hissetti, Sławomir bulanıklaşmaya başladı. Uşak kapıyı kapattı, Katya o sırada seslenmek istediyse de kilidin dönme sesini duyar duymaz gözleri kapandı, artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Uyandığında kendi evine dönmüştü. Kanepenin üzerinde en güzel elbiseleriyle oturuyordu, sabah televizyonunun neşeli ciyaklaması etrafı doldurmuştu. Birden tüm olan bitenin farkına vardı. Yerinden kıpırdamadı, televizyondaki çizgi film tavşanının maskaralıklarını takip etmeye başladı boş bakışlarla.

Telefon çaldı. Ahizeyi kaldırmaya karar verene dek neredeyse bir asır geçti. Telefonun diğer ucunda W vardı.

"Dün gece nasıl geçti diye sormak için aramıştım."

Katya hiç renk vermeden cevapladı.

"İyiydi, başarılı geçti."

"Öyle mi? Bana hiç öyle olmuş gibi görünmedi de."

Uzun bir sessizlik oldu. Katya konuşmaya başladı.

"Her şeyi biliyordun, adi herif. En başından beri biliyordun. Yemin ederim ki eğer kim olduğunu bir öğrenirsem seni öldüreceğim."

"O pek kolay değil öyle."

"Beni hafife alma. Şu an tek isteğim bu."

"İsteklerin konusunda biraz daha dikkatli olsan iyi edersin. Bunu şimdiye kadar öğrenmişsindir zannediyordum."

Katya telefonu kapattı.

Zindana gidip Magda'yı gördü.

"Lütfen K'yı arayıp bir daha onu görmek istemediğimi bildir."

"Neden? Ne oldu?"

"Konumunu istismar etti. Başka bir şey söylemek istemiyorum."

"Bana en azından bir açıklama borçlusun Katya. K en büyük müşterilerimizden biri. Onu kaybetmek bizi epey zora sokar."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim!" diye haykırdı Katya. "Dediğimi yap."

Magda dikkatle Katya'yı süzdü.

"Belki biraz ara versen iyi olur. Seni uyarmıştım, bu adamların bazılarıyla uğraşmak zordur. İnsanı tüketir."

"Ara vermek istemiyorum."

Katya arkasını dönüp odadan çıktı.

O ayın sonunda Katya regl olmadı. Doktora gitmeye karar verdi.

"Tuhaf bir durum. Hamile değilsin, son derece sağlıklısın. Durumuna tıbbi bir açıklama bulamıyorum. Ama hormon seviyelerin aşırı düşük. Önümüzdeki ay boyunca sana hormon takviyesi yazacağım, bakalım sonuç ne olacak. Ekstra vitamin de alman gerekecek. Regl döngüsünde bu tür bozuklukların pek çok sebebi olabilir. Stres gibi, çok fazla alkol almak gibi. Mümkün olduğunca istirahat et. Bir ay sonra yine gel, tekrar muayene edeyim seni."

Piotr, Katya'nın birdenbire içine kapanıp bunalıma girmesine bir anlam veremedi ve bir şey sormaması gerektiğini hissetti. Küçük hediyeler –bir sokak tezgâhından ahşap küpeler, komik bir buzdolabı mıknatısı, sevdiği bir şarkıcının son albümü, bir dolmakalem– alarak ve sırf bu amaç için aldığı Tayland ve İtalyan yemek tarifleri içeren kitaplardan baka baka iddialı yemekler pişirerek onu keyiflendirmeye çalıştı. Onu Katowice'ye, anne babasının yanına götürmeyi teklif etti.

"Hayır Piotr, sağol. Ama çok düşüncelisin, çok iyisin."

Piotr'ın yüzünü okşadı, Piotr da ona gülümsedi.

İKİNCİ BÖLÜM

Katya'nın yıllar önce bir kutu içinde uzağa gönderildiği Bytom'da, gönülsüz babası Wiktor'un şansı pek yaver gitmemişti. Katya'nın kaybolmasının üzerinden çok geçmeden karısı onu terk edip, kendisine iyi davranan, çocukları seven ve nihayet ona bir İskoç tarım firmasında iyi bir iş bulan, üniversite mezunu bir kimya mühendisiyle birlikte yaşamaya başlamıştı. Çok da iyi yapmıştı çünkü Wiktor gerçekten de bencil, sıkıcı, âciz ve işler istediği gibi gitmediğinde şiddete başvuran biriydi.

Karısının yokluğunda işler iyiye gitmedi. Yıllar içinde akla gelebilecek her işi yaptı. Tezgâhtarlıktan dekoratörlüğe, barmenlikten kasabada yeni açılan bir gıda işleme fabrikasında işçiliğe kadar pek çok işe girip çıktı, ama bunların hiçbirinden yeterince para kazanamadı ve hiçbirinde birkaç aydan fazla çalışmadı. Bir daha hiçbir ciddi ilişkisi olmadı, bir zamanlar aynı şişeden demlendiği arkadaşları, onun hiçbir iyiliğe mukabele etmeye gönlünün olmadığını fark ederek birer birer ortadan kayboldu. Boş vakitlerini otobüs duraklarında ergenlerle içki içerek geçirmeye başladı, ama zaman geçip dişleri ve saçları normalden erken dökülünce bu da iyice komik kaçar oldu. Kırklı yaşlarının ortasına geldiğinde bedbaht, yalnız bir adam olmuştu.

O sıralarda hayatının akışını değiştiren bir şey oldu. Büyük bir madencilik şirketi, uzun araştırmalardan sonra Wiktor'un evinin yakınındaki madenlerden birini genişleterek yeniden kazmaya karar verdi. Genişletme o kadar ciddi ölçekteydi ki, Wiktor'un evinin de dahil olduğu bir sıra on dokuzuncu yüzyıl Alman yapısı evin yıkılması gerekecekti. Ev babasından miras kaldığı için hak sahibi Wiktor'du ve istimlak parası alma hakkı vardı. Pazarlıklar ve görüşmeler aylarca sürdü, bu süre içinde Wiktor evden her çıkışında yepyeni makinelerin ve teçhizatın sürekli yükseldiği, adeta bir ressamın elinden çıkmışa benzeyen rengârenk bir maden sahnesinin ortasına düştü, ama sonunda bir uzlaşmaya varıldı ve Wiktor'un payına kayda değer bir para düşeceği anlaşıldı.

Evlerin ederine kıyasla çok yüksek bir meblağ değildi ama Wiktor'un böyle ufak tefek ayrıntılara kafa yoracak zamanı yoktu, zaten oldum olası eline geçmiş en büyük para buydu. Yakınlarda başlamış olduğu otobüs şoförlüğü işini bıraktı, eşyalarını evden çıkardı, sevdiği birkaç parçayı bir depoya kaldırdı ve ne yapacağına karar verene kadar kalmak üzere bir pansiyona yerleşti.

Tam dört hafta boyunca, evinin yıkımını izlediği akşam yürüyüşleri hariç, loş ve iç sıkıcı odasının ortasındaki eski sallanan sandalyeden pek kalkmadı. Bütün gün orada oturup bir öne–

bir arkaya

bir öne

bir arkaya

–sallandı ve hayatını gözden geçirdi.

Bu sürenin sonunda, belki de o âna kadar hiç hissetmediği bir kararlılık ve odaklanmışlıkla yerinden fırladı ve harekete geçti. Hissesine düşen paranın tamamını çekti, pansiyondaki hesabını kapattı ve Katowice'ye giden bir otobüse atladı.

Şansına, küçük Katya'yı hatırlayan birilerini bulmak pek zor olmadı. Bir akşamüstü kahvelerden birine girip kızın adını söylemesiyle ve tuhaf doğum lekesinden bahsetmesiyle o anda orada bulunan müşterilerden birkaçının lafa girmesi bir oldu. Birkaç yıl önce iç dekorasyon yetenekleriyle buralarda efsane haline gelmiş, ama sonra ayrılmıştı. Varşova'ya gitmişti. Wiktor ailesini sordu, Varşova'ya hep birlikte mi gitmişlerdi, şu anda nerede olduklarını bilen var mıydı, Katowice'de bu konuda kimden detaylı bilgi alabilirdi? Bu kadar fazla soru karşısında başlar sağa sola sallandı. Ama yine de iyi bir başlangıç yapmıştı. Birkaç gün daha aynı soruları sorup yeni herhangi bir şey öğrenemeyince Varşova'ya bir tren bileti alıp oradan ayrıldı.

Daha önce Varşova'ya hiç gelmemişti, şehre varınca içini bir korku kapladı. Pek çok mekân o kadar heybetli ve farklı görünüyordu ki, içeri girmeye korkuyordu. Konuştuğu insanlar da kendisini pek iyi hissetmesini sağlamadı. Kimse içinde yaşadığı şehir hakkında pek bilgi sahibi değil gibiydi. En azından onun aradığı bilgiye sa-

hip değillerdi. Nehir kenarında, neredeyse hiç Polonyalı müşterisi yokmuş gibi duran küçük bir otele yerleşti. Müşterilerin karayağız çehreleri, tuhaf dilleri ve eşkıyaya benzer giyimleri yüzünden her gece otele dönüşte hayatından endişe ediyordu.

Birkaç gün boyunca beyhude soruşturmasına devam etti. Etrafta dolanıp karşılaştığı esnafa, garsonlara ve polislere sorular sordu; yerel gazetelerdeki resimlere baktı, Katya belki o dükkânlardan birinde çalışıyordur diye bütün nevresimcilere ve perdecilere girip çıktı. Şehri sevmemişti, tüm bu uğraş da ona zorlayıcı ve umut kırıcı gelmişti. Bir gece geç bir saatte, arayışından yorulup bir bara oturdu ve bir bira söyledi.

Oturalı çok olmamıştı ki adamın biri içeri girip yanındaki tabureye oturdu.

Otururken "İyi akşamlar," diyerek Wiktor'u selamladı.

Uzun ve yapılı, film yıldızlarına benzeyen bir adamdı. Adamın nezaketinden son derece etkilenmiş olan Wiktor o gün başından geçenler, gördüğü şeyler, insanların davranışları, ne kadar yorgun olduğu gibi meselelerden rasgele bahis açıp konuşmaya başladı.

"Peki tam olarak aradığın nedir?" diye sordu yabancı.

"Kızımı arıyorum. Yıllar önce terk ettiğim kızımı." Sonra da hikâyesini baştan sona, çok az şeyi atlayarak anlattı. Yirmi küsur yıl önce karısının hamile kalmasından evinin yıkılmasına ve bunların sonucunda ortaya çıkan düşüncelerine kadar her şeyi sayıp döktü. "Elimden geleni yapıp onu bulmaya karar verdim. Gördüğün gibi, hayatımda başka bir şey yok zaten. Gerçekten bağım olan tek insan o. Onu kaybetmekle çok büyük hata ettim. Büyümesini kaçırdım, yalnızken yanımda sadece kızımın zavallı doğum belgesi vardı, o da hep suçlar gibi bakıyordu bana. Sonra bir gün dedim ki, Wiktor bu işi yoluna koyman gerek."

Yanındaki adama tam o anda bakmış olsaydı, suratındaki iğrenme ifadesini o da görecekti.

"İşleri yoluna koymak mı? O nasıl olacak? Zaman dediğin ancak ileri doğru akar. Geçmişe mazi denir, yiter gider. Bir de bu olmuş bitmiş işlerin peşine düşüp hayatını iyice rezil mi edeceksin? Yaşadığın hayattan dolayı özür mü dileyeceksin? En tahammül edeme-

diğim şeydir. Yaptığım hiçbir işe geri dönmem. Zamanında öyle yapmışımdır, yaptığımı sahiplenirim. Eğer bir noktada fikrimi değiştirecek bir şey öğrenirsem, o bilgiyi gelecek için kullanırım. Zaten aramızdaki fark da tam olarak *bu* galiba."

Wiktor pek bir şey anlamamıştı.

"İyi de tövbe etmek kötü bir şey mi? İyice yaşlanınca tövbe etmektense şimdi etmek daha iyi değil mi?"

"Bu kadar zamandan sonra seni bağrına basacağını mı sanıyorsun? Onu öylece evden attıktan sonra? Ayrıca senin gibi bir adamın uzun zamandır kayıp olan yetişkin kızına sunabileceği pek bir şey de yok. Kendi hayatını yoluna koymamışsın ki. Bir şey bildiğin yok, kimseye bir faydan olmamış. Hayatının bir kıymeti yok. Kaldı ki, *diyelim* onu buldun, ikinizden birini mutlu edecek mi bu?"

Wiktor'un başı önüne düştü.

"Dediklerin doğru. Beni görünce ne diyecek bilmiyorum. Düşünmek bile korkutuyor. Ama daha iyi bir insan olmaya karar verdim ve bir şekilde onu ikna edebilirim zannediyorum. Yani belki o da beni merak ediyordur, olamaz mı? Genç bir kızın bir babasının olması iyi bir şey değil mi?" Yabancı sabırsızlıkla başını salladı.

"Bu kadar zamandan sonra onu nasıl tanıyacaksın peki? Kocaman kadın olmuştur şimdiye."

"Adı Katya'ydı. Bu çok büyük bir ipucu değil tabii, biliyorum. Ama onu farklı kılan bir özelliği vardı: boynunda mor renkte, haç şeklinde bir doğum lekesi. Böyle bir şey çok insanda yoktur herhalde..."

Yabancı gülümsedi.

"Bak sen şu tesadüfe, ben senin kızını tanıyorum dostum."

"Tanıyor musun? Emin misin? Gerçekten o mu?"

"Eminim. Adı Katya, tam tarif ettiğin gibi bir lekesi var ve yaşı da tutuyor. Şüphe edilecek bir şey olduğunu zannetmiyorum."

Wiktor heyecandan yerinde duramıyordu.

"Onu yakından tanıyor musun? Ne iş yapıyor?"

"Hmm... Oldukça yakınız. Bir ara ona büyük bir iyilik yapmıştım. Kendisi bir tür terapist. Ben de onun müşterisiydim. O şekilde tanıştık."

"Beni onunla tanıştırabilir misin peki?"

"Tabii ki tanıştırabilirim. Ama benim tavsiyem, git onu kendin gör. İkiniz için de duygusal bir an olacaktır. Etrafta üçüncü bir kişi olmasın."

Wiktor düşünceliydi.

"Haklısın. Ama ona nasıl yaklaşmak gerektiği konusunda kararsızım. Arayıp da, Katya ben senin babanım desem telefonu suratıma kapatır herhalde."

Diğer adam da düşüncelere daldı.

"Aklıma bir şey geldi. Gidip ben olduğunu söylesen nasıl olur? Beni iyi tanır, o yüzden seninle görüşmeye rahat gelecektir. Geldiğinde de her şeyi tane tane anlatırsın, bana anlattığın gibi. Bu kadar dokunaklı bir hikâyeden sonra da çekip gitmez herhalde."

Wiktor sevinçten dört köşe olmuştu.

"Müthiş bir plan! Ne şanslıymışım ki sana denk geldim. Kızımı buldun, bütün dertlerimi çözdün! Sana borcumu nasıl ödeyeceğim?"

"Sen hiç canını sıkma. Sizin kavuşmanız bana yeter."

Adam bir kâğıda bir telefon numarası yazdı.

"Şimdi iyi dinle. Bu onun ev telefonu. Arayınca 'W' olduğunu söylersin. Bu aramızda oyun gibi bir şeydi. Yalnız şunu unutma, son karşılaşmamızda biraz tartışmıştık. Ufak bir anlaşmazlık olmuştu aramızda. Benim hatamdı tabii. O yüzden sen en iyisi uğrayıp özür dilemek istediğini söyle. Böylelikle yumuşayıp affedici olacak ve barışmanızın yolu açılacaktır. Ne de olsa sen gerçekten de özür dilemeye gidiyorsun, dolayısıyla rolünü içtenlikle oynayabilirsin!"

"Yaptıkların için sana minnettarım."

Adam barın üstüne para bırakıp gitmeye hazırlandı.

"Benim şimdi gitmem lazım, sana bol şans diliyorum. Yakında Katya'yı bizzat arayıp görüşmenizin nasıl geçtiğini sorarım. İkiniz için de en iyisi neyse o olsun!"

Sonra birden çıkıp gitti.

Wiktor barda biraz daha oturup sohbetlerini baştan sona bir kez daha kafasından geçirirken adamın suratını şimdiden unutmuş olduğunu fark etti.

Ertesi gün Wiktor yirmi beş zloty değerinde bir telefon kartı aldı, gelip geçen yaya ve arabalardan dikkatinin dağılmayacağı, kuytuda bir telefon kulübesi buldu, W'dan aldığı ve dikkatle katlayıp sakladığı kâğıdı çıkardı, titreyen elleriyle Katya'nın numarasını çevirdi. Katya üçüncü çalışta telefonu açtı.

"Alo?"

O an telefonu kapatsam mı diye düşündü kısa bir süre, ama sözcükler ağzından dökülüverdi.

"Merhaba Katya, ben W."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Beni arayacağını ummuyordum."

"Çok üzgünüm Katya. Her şey için özür dilemek, gönlünü almak istiyorum. Sana çok kötü davrandım."

"Bana yaptığın şeyin özürle geçebileceğini mi düşünüyorsun?"

Bu beklediğinin üzerinde bir tepkiydi, ama devam etti.

"Biliyorum, biliyorum. Ama insanlar değişir, önümüzde uzun bir ömür var. Seni görmek ve artık farklı bir insan olduğumu göstermek istiyorum. Seni doğru düzgün tanımak istiyorum."

Dehşetinden ağlamaya başlamıştı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Gerçekten çok şaşırdım." Katya bir süre düşündü. "Benden aldığın şeyi geri verebilecek misin peki?"

"Tabii ki veremem. O mesele beni de ne kadar üzüyor, bilemezsin. Ama başka bir şekilde telafi edeceğim. Edeceğim, söz veriyorum."

Katya'nın sesi duygusuzdu.

"Peki, söyleyeceğin her neyse en iyisi evime gelip söylemen. Bu akşam dokuz gibi uygun mu?"

Adresi tarif etti.

"Orada olacağım. Geçmişi unutmamız gerek Katya. Nasıl bir insan olabileceğimi sana göstereceğim."

Katya boş yere öldürme tehditleri savurmamıştı. Pek çok farklı mekânda geçen, koşullara bağlı olarak pek çok farklı silahın kullanıldığı bir dizi kusursuz cinayet senaryosu hazırlamıştı kafasında. Telefon görüşmesi esnasında ise evde baş başayken onu öldürmeyi planladığı kurguda karar kılmıştı.

Katya'nın oturduğu apartmanın girişi sokaktan uzakta, arka taraftaydı. Kapıya ulaşmak için uzun bir ara yoldan yürüyüp otoparkın içinden geçmek gerekiyordu. Karanlık çöktükten sonra otoparkta kimseler olmazdı.

W'yla evin içinde karşı karşıya gelmenin bir sürü sorun çıkarabileceğine ve en iyi taktiğin, o apartmana yaklaşırken, daha gardım almamışken işini bitirmek olduğuna karar vermişti. Elinde tabancayla arabasının içinde bekleyecek ve onu otoparkta vurduktan sonra arabayla olay yerinden uzaklaşacaktı.

Dışarı çıkıp susturuculu bir tabanca edindi ve akşamı beklemeye başladı.

Saat sekiz buçukta, arabayı W'nun sürücü tarafına yakın geçmek zorunda kalacağı bir noktaya park etti. Otopark oldukça karanlıktı, dibine gelene kadar arabada birinin olduğunu fark etme şansı olmayacaktı.

Dokuza beş kala bir adamın ara yola saptığını gördü. Adam kendinden emin değil gibiydi. Karanlıkta iyi göremediğinden sokağa doğru bir-iki adım geri gidip, geçen arabaların far ışıkları sayesinde saatinin kaç olduğuna baktı. Derken yavaş ve yabancı bir edayla tekrar ara yola girdi, parmaklarının gölgesi duvara korkutucu ve upuzun şekiller olarak yansıyordu. Katya'nın camı açık, tabancası hazırdı. Sağ yan aynadan adamın tereddütlü yürüyüşünü takip edebiliyordu. Bedeni gerilmişti, defalarca provasını yaptığı eyleme odaklanmış durumdaydı ama yine de öldürmek üzere olduğu adamın yüzünü görmeyi istiyordu. Adam maske takmamıştı, Katya kafasını aynaya biraz daha yaklaştırıp neye benzediğini çözmeye çalıştı ama arkadan gelip geçen arabaların düzensiz ışıkları arasında belirsiz bir siluet seçebiliyordu sadece. Adam biraz daha yaklaşmasına rağmen

hiçbir ayrıntıyı seçemedi. Görüntü aynada adım adım büyüyordu, taşları ezen ayak sesleri yaklaşıyordu, şimdi de yüzü göremeyeceği kadar yukarıda kalmıştı. Aynanın çerçevesine sadece elleri ve elinde tuttuğu uzun bir şey sığıyordu. Ayak sesleri tam yanma kadar ulaştığında Katya soğuk bir sesle, "W?" diye seslendi.

Adam arkasını dönüp "Evet" dediği anda Katya silahı doğrultup onu başından vurdu.

Sonradan düşündüğünde, o an şüpheye düşmesinin nedenini o da çıkaramadı. Acaba kendisine doğru dönerken suratında gördüğü o dişsiz gülümsemenin taşkın samimiyeti miydi? Tereddütlü, cılız hali miydi? O boynu bükük çiçekleri taşıma şekli miydi? Silahı gördüğü an korkuya kapılıp bir şeyler söylemeye çalışması mıydı? Katya o an adamın ne dediğini anlayamamıştı ama söylediği şey kesinlikle içgüdülerine tesir etmişti; patlamanın gürültüsünün ortasında bile "Ben senin babanım" gibi bir şey duymuştu sanki.

Katya'nın bu *post hoc* kurgularından hiçbiri sorunun cevabını bulmaya yeterli değildi tabii, ama gerçek şu ki, ateş ettiği anda, o zamana kadar kararlı olan kolu sanki namluyu çoktan terk etmiş merminin yolunu değiştirmeye çalışırmışçasına fazlasıyla sarsılmış ve nihayetinde mermi de tereddütsüz nişan aldığı iki kaşın arasına değil, başının yan tarafına, sağ kulağının biraz üstüne isabet etmişti.

Babası –hemen ardından o olduğuna kanaat getirmişti zira– bayılıp yere düştü. Ağır kanaması vardı. Başına bir bezi sıkı sıkı bağlayıp onu arabanın arka koltuğuna sürükledi ve panik içinde arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Yolda duraklayıp tabancayı nehre fırlattı, sonra çılgın gibi sürerek hastaneye ulaştı. Birkaç dakika içinde Wiktor ameliyathaneye alınmıştı.

Hemen polis geldi. "İçerideki babanız, öyle mi? Adı nedir?"

Katya ne diyeceğini bilemedi.

"Zavallı kadın, şokta," dedi hemşire. "Adamın cüzdanına bakın, o işi de kendiniz halledin allah aşkına."

Polisler adamın kanlı ceketinin ceplerini karıştırıp belgeleri buldu.

"Wiktor Czerski. İkamet Bytom'da. Yukarı Silezya. Tamam. Banka cüzdanı. Hı-hı. Tren biletleri. Falan filan. Bu da sizin doğum

belgeniz herhalde hanımefendi?"

Belgeyi Katya'ya uzattı. Katya kâğıtta yazanları okudu.

"Evet."

"Pekâlâ. Şimdi bize olanları tekrar anlatır mısınız?"

"Anlatacak bir şey yok. Bu akşam bebekliğimden beri ilk kez babamla buluşacaktım. Evimin önündeki otoparkta onu karşılamak üzereyken manyağın biri beni yakalayıp sürüklemeye başladı. Babam adamın üstüne atladı, adam da ateş edip kaçtı."

"Adamın yüzünü görebildiniz mi?"

Hemşire kolunu Katya'nın omzuna attı.

"Ne korkunç bir hikâye! Kızcağızın bunları tartışacak durumda olduğunu zannetmiyorum. Daha sonra gelip bunları sorsanız olmaz mı?"

Üç gün boyunca Katya, ve uygun olduğu zamanlarda Piotr, Wiktor'un başında bekledi. Wiktor yaşamla ölüm arasında gidip gidip geldi. Kurşun beynin sağ tarafının epeyce bir kısmını parçalamıştı. Yaşasa bile hayata normal bir insan olarak devam etme şansı olmayacaktı.

Yerel gazeteler daha o gece, babasına kavuşan ve neredeyse hemen tekrar kaybeden kadının hikâyesinin peşine düşmüştü bile, ama hastane personeli ısrarcı muhabir ve fotoğrafçıları içeri almadı. Uyuyan babasının bağlı olduğu makineleri izler vaziyette dört duvar arasından çıkmayan Katya'nın da onlardan haberi olmadı.

Sonra Wiktor'un bilinci yerine geldi, kefeni yırtacağı kesinleşti. Ama bir sürü ameliyat geçirse de beynindeki ağır hasar kalıcıydı. Haftalar sonra taburcu olduğunda konuşamıyor, insanları tanıyamıyor, hatta anlaşıldığı kadarıyla etrafındaki herhangi bir şeyi algılamıyordu.

Katya ve Piotr onu bir gece geç saatte eve getirip, eskiden Katya'nın görüşme odası olarak kullandığı odada Piotr'ın hazırladığı yatağa yatırdılar.

Katya çektiği çilelerden bitap düşmüş haldeydi, ertesi sabah çok geç uyandı. Piotr yanında değildi. Üzerine bir sabahlık geçirip salona gitti.

Güneş çoktan içeri dolmuştu. Piotr Wiktor'u masaya oturtup boynuna bir önlük bağlamıştı. Önündeki lapayı sabırla üfleyip soğuttuktan sonra, kaşık kaşık Wiktor'a yediriyordu. Wiktor memnuniyetle bebek gibi sesler çıkarıyor, mutlu bir suratla bir yandan ağzındakini çiğneyip bir yandan da neşesi daha da yerine gelsin diye elindeki plastik bardağı küt küt masaya vuruyordu.

TALİHLİ KULAK TEMİZLEYİCİ

On İkinci Hikâye

Hunan Eyaleti'nin küçük bir şehrinde Xiaosong adında genç bir adam yaşardı. Bebekken babasıyla birlikte korkunç bir ateşli hastalığa tutulmuşlardı. Doktor ikisinin de öldüğünü söylemiş, tam gömme hazırlıkları yapılırken Xiaosong birdenbire hayata dönüvermişti.

Herkes annesine, "Xiaosong seni tek başına koyup gitmeye dayanamadı," demişti. "O hep senin yanında kalacak. Baksana, ölümlerden geri döndü senin için!"

Ve herkes Xiaosong'dan hep, "O çocuk acayip talihlidir," diye bahsederdi.

Xiaosong büyüyüp yakışıklı bir adam oldu. Ama babası yoktu, anasının oğluydu. Okuyabildiği kadar okudu, kitapları hep sevdi. Okul bittiğinde tarlada çalışmak istemedi, berberliğe başladı.

Annesinin evinin yakınında bir ağacın gövdesine bir ayna çakıp önüne de bir sandalye koydu. Erkeklerin saçlarını sakallarını tıraş etmeye, kulaklarını temizlemeye başladı.

Aletlerini bambudan oyarak kendisi yapıyordu. Müşterilerinin kulak kirini son derece büyük bir titizlikle temizliyor, sonra ucu yuvarlak ve kıvrımlı ince bir bambu dalıyla kulağın içine masaj yapıyordu. Bu muameleden sonra herkes kendini çok iyi hissettiği için bahşiş olarak birkaç mao fazladan veriyordu.

Kasabanın vazgeçilmezlerinden birisi haline geldi. Erkekler işe gitmeden önce gelip ağacın önünde sıraya giriyorlardı.

"Bir ay daha yaşlandım. Tıraş olma zamanı gelmiştir herhalde!"

"Kulağınızı da temizleyeyim mi?" diye sorardı Xiaosong, makasını işletmeye başlar başlamaz.

"Tabii ki."

Xiaosong onların kulaklarını dikkatle temizler ve ovalarken adamlar gözlerini yumardı. Dünyanın bütün sesleri uzaklarda kalır, tek duydukları Xiaosong'un kafalarının içinde yaptığı ince manevralar olurdu.

"Şimdi kendime geldim işte. Bütün tıkanıklık gitti. Belki şimdi benim talihim de seninki kadar yaver gider!"

Herkes işe gittikten sonra, gün içinde yapacak pek işi olmazdı. Bazen babasının gömülü olduğu mezarlığa giderdi. En sevdiği yerlerden birisi burasıydı, düşünmesine yardımcı oluyordu. Bazen sadece öylece oturur ve tung ağacının gölgesinde kitabını okurdu.

O kitap okurken okullu kızlar üçlü gruplar halinde gelip onu seyrederdi. Hoş görünüşü utangaç kızları meraklandırırdı ama saçlarını anneleri kestiğinden ona yaklaşmak için bir bahane bulamazlardı. Kızlardan biri bir gün tüm cesaretini toplayıp Xiaosong'dan kulaklarını temizlemesini istedi.

"Seni tanıyorum," dedi Xiaosong. "Adın Yinfang. Polis Müfettişi'nin kızısın."

Xiaosong daha okuldayken, Yinfang daha ufacık bir kızken, onu çok beğenirdi. Şimdilerde son derece güzel bir kadın olmaya başlamıştı.

Kızın kafasını göğsüne yasladı ve kulağı yukarı bakacak şekilde koluyla sıkıştırdı. Yinfang'ın kulağı minyatür bir fildişi oyma kadar narindi. En zarif deniz kabukları gibi kıvrım kıvrımdı ve en kaliteli porselen gibi güneş ışığını geçiriyordu.

Kızın saçlarını kulağının arkasına atıp bambudan cımbızını eline aldı. Kulak kirini çıkardı, kulak borusunun kenarlarını kazıyarak temizledi. Kızın gözleri sıkı sıkı kapalıydı.

"Hâlâ okula gidiyorsun demek?" diye sordu.

"Hı-hı," diye yanıtladı kız.

Ucu yuvarlak çubuğuyla kulağına masaj yapmaya başladı. Kızın kafası vücuduna biraz daha sıkı yaslanmıştı, Xiaosong'un her nefes

verişiyle kirpikleri dalgalanıyordu. Tepelerindeki ağacın dalında bir kuş güzel güzel ötüyordu. Xiaosong işini uzun tuttu, çünkü kızın tekrar gelmesini istiyordu.

Sonunda işi bitti. Kulaklarına nazikçe üflemesiyle Yinfang ürperdi. Kızın kafasını kaldırdı ve ellerini çekti. Yinfang tereddütle gözlerini açtı ve sanki uykudan yeni kalkmış gibi Xiaosong'a baktı. O da kıza gülümsedi, kendisi hakkında ne düşündüğünü merak ederek.

"Borcum ne kadar?"

"Mühim değil. Sonraki sefere verirsin."

Kız bir yuan çıkarıp verdi.

"Senin çok şanslı olduğun doğru mu?"

"Herhalde öyledir. Herkes öyle diyor."

Yinfang arkadaşlarının yanına döndü.

Bu olaydan sonra okuldaki kızların arasından başka pek çok müşterisi oldu. Artık kitap okumak için daha az zamanı vardı ama daha fazla para kazanıyordu. Sürekli kulaklarını temizletmek için sırada bekleyen kızlar oluyordu başında.

Kasabanın kızları kısa süre içinde Hunan Eyaleti'nin en temiz kulaklı kızları oldu.

Bir gün annesi Xiaosong'a şöyle dedi: "Oğlum, artık kocaman adam oldun. Hayatın boyunca saç kesip kulak temizleyemezsin. Ben yaşlanıp da işten güçten kesilince halimiz ne olacak? Geleceğini oturup bir düşünmen gerek. Bu kasabada sana ekmek yok. Çiftçilerin hepsi zararda. Her yıl vergilerini ödemek için tekrar tekrar borca giriyorlar. Bütün delikanlılar neden kaçıp gitti sanıyorsun? Sen en iyisi Şenzen'e git. Oranın taşı toprağı altındır. Yunji öyle diyor. Her seferinde ne kadar çok parayla döndüğünü görmüyor musun?"

"Yunji'nin Çangşa Üniversitesi'nden bilgisayar mühendisliği diploması var, ailesinin de koca bir domuz çiftliği. Benim neyim var?"

"Senin de talihin var. Dünyadaki bütün diplomalardan daha kıymetli bir şey. Git Yunji'yle konuş. Hafta sonu için buraya gelmiş. Bir bak bakalım ne tavsiye edecek."

Yunji ona pek sıcak yaklaşmadı. Xiaosong'u küçümsüyordu.

"Ne tavsiye edeyim bilmem ki. Diploman falan da yok. Şenzen'de çalışmak isteyen yüz binlerce gençten seni ayıracak bir şey yok. Bu şekilde iş bulman imkânsız."

"Yine de kalkıp gitsem kendi başıma bir şeyler bulamaz mıyım?"

Yunji pek emin değildi. "İstersen seni şehre kadar götürürüm. Ama daha fazlası için söz veremem," dedi.

Yunji çiftliğinde Şenzen otellerine sattıkları özel bir cins melez yabandomuzu yetiştiriliyordu. Yunji babasıyla konuşup Xiaosong'un şehre giden kamyonlardan birine binmesi için izin aldı.

Yinfang yine Xiaosong'un yanına geldi. Bu sefer yönlendirme beklemeden kafasını onun göğsüne yasladı. Xiaosong, "Ben gidiyorum Yinfang," dedi. "Şenzen'de bir iş bulacağım."

Kız döndü, gözlerini açıp ona baktı.

"Ben sanmıştım ki..."

"Ne? Ne sanmıştın?"

Cevap vermedi. Kafasını çevirip eski pozisyonunu aldı. Xiaosong onun kafasını koluyla sabitleyip kulağını yukarı bakacak şekilde sabitledi. Yinfang gözlerini kapadı. Xiaosong cam kavanozdan bambu cımbızını çıkardı.

Ama kızın aklından başka şeyler geçiyordu. Kafasını çekip kurtardı ve ayağa kalktıktan sonra ellerini meydan okurcasına beline koyup konuşmaya başladı.

"Kulağımı sana temizletmeye ihtiyacım yok. Kendim de yaparım. Daha önceden hep kendim yapardım zaten."

Sonra yürüyüp gitti.

Xiaosong arkasından seslendiyse de dönüp bakmadı.

Annesi Xiaosong'a kalın bir kazak verdi.

"Kamyonda lazım olur," dedi. "Kamyonlar soğutmalı, yolunuz da uzun. Eskiden baban giyerdi, iyi kazaktır."

"Kim bilir seni bir daha ne zaman görürüm anne."

"Çok geçmeden görüşürüz. Sen kendine iyi bak, bir iş tut. Başarılı olacağını biliyorum. Bana daha önce bir kez dönüp geldin, gene geleceksin."

Xiaosong kamyonun kasasına atladı. İçerisi kendinden büyük ölü domuzlarla doluydu. Yeni kesilip üst üste yığılmışlardı ve o soğukta bile dışarıya epey sıcaklık veriyorlardı. Aralarında uzanıp yatacak bir yer ayarladı. Birisi dışarıdan kapakları kapatınca ortalık zifiri karanlık oldu. Motor çalıştı, tekerler yoldaki çukurlara bata çıka dönmeye başladı.

Xiaosong daha önce New York'un resimlerini görmüştü. Ama şu gördüğü karşısında New York hiçbir şeydi. Burada bambu ormanı gibi sık gökdelenler vardı ve rengârenktiler: Mavi, altın ve gümüşi gökdelenler, kiraz çiçeği gibi pembe ve gülen Buda'nın kaftanı gibi turuncu gökdelenler. Ve her yerde işçiler yenilerini inşa ediyor; matkap sesleri, çekiç sesleri, metal kesme sesleri insanın kafasını patlatacak gibi oluyordu. Şehirde milyonlarca insan vardı, dünya hiçbirinin umurunda değilmiş gibiydi; muhteşem elbiseler giyiyor, omuzları ve sırtları dimdik yürüyorlardı. Xiaosong bu şehirde insanların 10 RMB'lik bir banknotu yerden almak için bile eğilmediklerini duymuştu ve ilk kez bunun doğru olabileceğini düşündü.

Dışarıda dönen spiralli berber işareti ve vitrininde müşterileri içeriye çağıran elektronik bir kedi bulunan bir berber dükkânında işe başladı. Dükkân sahibi Mama Wang adında yaşlı bir kadındı. Bir tür kıskançlıkla, "Umarım etrafta bir oğlan olması işe yarar," dedi. "Düzgün bir siman var." Ona para vermeyecekti ama dükkânın arkasında uyuması için yer ve yemek temin edecekti. "Bir yerden başlamış olurum," diye düşünüyordu Xiaosong. "Sonra daha iyi bir iş bulurum elbet."

Dükkânda çalışan üç de genç kadın vardı. Xiaosong'a şehirlilerin beğendiği saç kesimlerinin nasıl yapılacağını öğrettiler. Daha önce hiç görmediği çeşit çeşit makasın, tokanın, jölenin ve şampuanın nasıl kullanılacağını gösterdiler. O da onlara köydeki hayatından, domuzla dolu kamyon kasasında yaptığı uzun yolculuktan söz etti.

Kadınlar da, "Bir de şimdiki haline bak! Ne kadar şanslı çocuk!" dediler birbirlerine.

Kadınlar geceleri arka odaya aldıkları erkeklerle yatıyorlardı. Bu yüzden kapı geç saatlere kadar kapalı duruyor, Xiaosong da yatabil-

mek için o saati beklemek zorunda kalıyordu. Kadınların işinin bitmesini beklerken şehirde yürüyüş yapıyordu. Huzur bulacağı ve memleketini hatırlatacak bir mezarlık bulmaya çalıştı ama böyle bir yer yok gibi görünüyordu.

"Ölüleri nereye koyuyorlar Mama Wang?" diye sordu bir gün.

"Hangi ölüleri? Sen burada yaşlı insan gördün mü hiç? Benden başka... Burada kimse ölmez."

Bir sabah erken saatte Şenzen Nehri kenarında yürüyüşe çıktı. Şafak yeni sökmüş, matkap sesleri daha duyulmaya başlamamıştı. Şantiyeler bile huzurla doluydu. Dikenli telin üstünden nehrin öbür yakasına baktı. Karşıda bir tepe dimdik göğe doğru uzanıyordu. Yeşil ve yuvarlak bir tepeydi, üzerinde tek tük ağaçlar vardı. Ve mezarlarla kaplıydı.

Oturup uzun uzun düşündü. Demek ki Hong Kong'da insanlar hâlâ ölüyordu.

Bir akşamüstü, üç meslektaşı da arka odada meşgulken bir adam içeri girip saçlarını kestirmek istediğini söyledi. İyi giyimli biriydi, Mama Wang'ın kızlara müşteri olarak gelmesini tercih edeceği tipte bir adamdı ama o anda bu mümkün değildi.

Xiaosong adamı berber koltuğuna aldı. Gök mavisi gömleğinin manşetinde adının baş harfleri olan WSD işlemesi vardı. Dışarıdan az önce gelmiş olmasına rağmen vücudunda bir damla ter yoktu. Xiaosong adamın tüy gibi hafif gözlüğünü dikkatle çıkardı, boynuna tertemiz bir önlük taktı.

"Kulağınızı temizlememi ister misiniz?"

"Evet."

Xiaosong adamın saçını dikkatle kesmeye başladı.

"Hunan'dan mısın?" diye sordu adam.

"Evet."

"Tahmin ettim. Çangşa'da büyüdüm ben de."

"Çangşa'ya hiç gitmedim," dedi Xiaosong. "Herkesin çiftçilik yaptığı ufak bir kasabadanım. Ama orada yapacak bir iş bulamadım."

"Peki buraya nasıl geldin? Zor olmadı mı?"

"Çok da üzerinde düşünmedim. Öylece kalkıp geldim."

"Kâğıdın, belgen, hiçbir şeyin yok mu?"

Xiaosong başını iki yana salladı.

"Bu kadar zamandır öylece sokaklarda dolaşıyorsun yani?"

"Evet."

"Bu köylü milletinin nasıl böyle işlere cesaret ettiğini aklım almıyor. Düpedüz delilik. Şansın varmış şimdiye kadar başına bir şey gelmemiş."

"Herkes öyle diyor."

"Bu işler şakaya gelmez! Senin aklın kesiyor mu hiç..?"

Xiaosong, adam ensesini görebilsin diye arkasından ayna tuttu. Saçının eskiden kapattığı yerde teni daha açık renkteydi. Adam başıyla onay verdi ve Xiaosong bambu aletlerini çıkardı. Adamın başını göğsüne yaslayıp önce bir kulağını sonra diğerini ışığa tutarak temizliğe başladı. Adam gözlerini yumdu ve aralarda onaylar manada "Mmm" sesi çıkarmaya devam etti.

Cüzdanını çıkarıp Mama Wang'a ödeme yaptı. Sonra Xiaosong'a dönüp, "Müsait olunca gel beni bir gör. Adım Wu. Belki sana bir yardımım dokunur," dedi ve cüzdanından çıkardığı kartını uzattı. "O zamana kadar da dikkatli ol."

Bay Wu, Xiaosong'a kendi ofisinde çalışmasını teklif etti. Tasnif edilmesi ve yerleştirilmesi gereken binlerce dosya vardı. "Hepsini halletmen aşağı yukarı bir ayını alır. İyi iş çıkarırsan sana daha üst düzey bir şeyler ayarlarım. Ayda 450 RMB maaş vereceğim ve sana geçici ikamet ve çalışma tezkeresi çıkartacağım. Böylece Tevkif ve İade Merkezi'nin eline düşmezsin. Burada işçilerin uyuduğu bir yatakhane var ama onların arasına karışmanı istemem. Belki sen başka bir yer ayarlayabilirsin."

Xiaosong Mama Wang'a gidip dükkânda yatmaya devam edip edemeyeceğini sordu. Beklemediği bir şekilde kadın bunu kabul etti ve cüzi bir kira istedi.

"Teşekkür ederim Mama Wang. Sağolun."

"Evet, bana teşekkür etmen gerekir. Normalde kimseye pek iyilik yapmam. Ama sende bir şeyler var. Olduğun yere şans getiriyorsun sanki."

Xiaosong hevesle çalışmaya koyuldu. Bay Wu, Hong Kong merkezli bir bilgisayar üretim firmasında yöneticiydi. Ofis alelacele kurulmuş gibi görünüyordu, kimse o zamana dek alım emirlerini ve yazışmaları dosyalama gereği duymamıştı. Belgeler her yere dağılmıştı. Xiaosong ofise herkesten önce geliyor ve belgeleri kronolojik sırayla müşterilere ve tedarikçilere göre tasnif ettiği klasörlere yerleştiriyordu. Faturaları, teklif ve sözleşmeleri inceleyip neyin neyle beraber dosyalanması gerektiğini çözüvermişti. Bu Xiaosong için yepyeni bir dünyaydı ve buradaki mantığı, düzenliliği sevmişti. Her şeyi en kolay bulunacak şekilde düzenliyor ve firmanın işleyişine önemli bir katkıda bulunduğunu düşünüyordu.

Bay Wu sabahları dokuzda elinde *Shenzhen Special Zone Daily* gazetesiyle geliyor, kahvesini yudumlarken başlıklara göz gezdiriyordu.

"Şenzen'in uluslararası ticaret hacminin bu yıl 100 milyar doları aşması bekleniyor."

"Şenzen Limanı'nın konteyner işleme hacmi bu yıl yüzde elli artarak 8 milyona ulaştı. Şenzen dünya sıralamasında Los Angeles'ı geçerek yedinci büyük liman oldu."

"Cep telefonu ithalat rakamları 4,57 milyona ulaştı."

"Bu yıl Şenzen'de faaliyete yeni başlayan yurtdışı menşeli girişimlerin toplam değeri 3,5 milyar dolar."

Bay Wu bu haberleri Xiaosong'a da açıklıyor, o da artık kendisinin de bir parçası olduğu işlerin önemi konusunda gitgide daha çok heyecan duyuyordu.

"Hayat her gün daha da iyiye gidecek Xiaosong, göreceksin."

Bay Wu çok şey bilen biriydi. Her firma hakkında bilgisi vardı, hangisinin neden zarar, hangisinin neden kâr ettiğini iyi bilirdi. Paranın kanununu; mekânlar, insanlar ve nesneler üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu anlıyordu. Xiaosong artık akşamları eve yürürken şehrin yapısı aklına daha iyi yatıyordu. Her yerde yükselip duran gökdelenler açıklık kazanmıştı, aslında hepsi basit bir sütunlu grafiğin parçalarıydı ve temsil ettikleri rakam ve hareketleri okumak artık daha kolaydı.

"Buranın öyle derin bir gizemi falan yok aslında," diye düşün-

meye başlamıştı. "Benim de diğer insanlar kadar zengin olmamam için bir sebep yok."

Bir akşam yolda giderken yerde 10 RMB'lik bir banknot gördü.

"Anlattıkları doğruymuş demek! Buranın insanları gerçekten de sağda solda uçuşan parayı öylece bırakıyormuş."

Eğilip parayı aldı.

"Ama ben henüz o kadar zengin değilim!"

Bay Wu Xiaosong'u terfi ettirdi.

"İşini çok iyi hallettin Xiaosong," dedi. "Şimdi daha çok sorumluluk almanı isteyeceğim senden. Gelen siparişleri işleyeceksin. Şimdiye kadar bu işi arkadaşlarım ve ben yürüttük ama artık sadece bununla ilgilenecek birine ihtiyacımız var. Maaşını da aylık 700 RMB'ye yükseltiyorum."

Xiaosong kendisini Bay Wu ile tanıştıran talihe hayret ediyordu. Annesine 200 RMB gönderdi ve her ay bu şekilde para göndereceğini yazdı. "Kendime iyi bir iş buldum anne, sanırım bir yıl içinde sana aylık 400-500 RMB gönderebilirim. Sonunda sana yardım edebileceğim için çok mutluyum," diye de ekledi.

Annesi mutluluk dolu bir mektupla cevap verdi. "Şimdiye kadar hiç kimse 200 RMB için bu kadar sevinmemiştir. Mektubunu kasabada herkese gösterdim. Seninle ne kadar gurur duyuyorum bilemezsin. Keşke baban da başarılarını görebilseydi."

Xiaosong'un her bir siparişi bilgisayar sistemine en ufak ayrıntısına kadar dikkat ederek girmesi ve her yaptığım iki kez kontrol etmesi gerekiyordu.

"Şehrin dışında kadınların bilgisayar parçalarını birleştirdiği bir fabrikamız var. Senin bilgisayara girdiğin bilgilere göre onlara çalışma emri veriliyor. Sen ne iş talimatı gönderirsen onlar da onu üretiyor yani. En ufak bir hatan bize çok pahalıya patlar."

Xiaosong önceleri yavaş çalışıyordu. Tek bir emri girmesi iki-üç saatini alıyordu. Her gün bir yığın sipariş geldiğinden, sabah ikiyeüçe dek ayakta kalsa bile hiçbir zaman işleri yetiştiremiyordu.

"Endişelenme," dedi Bay Wu. "Yaptıkça elin alışır."

İlk hafta yüz kadar emri sisteme girmeyi başardı. İkinci hafta yüz

elli oldu. Dördüncü hafta itibarıyla günde yaklaşık elli emri işleyebiliyordu. İki ay sonra birikmiş emirlerin tamamını sıfırladı, neredeyse emirler daha eline geçmeden onları sisteme girecek hale gelmişti.

"Fark etmişsindir, seni alarak bir kumar oynadım aslında," dedi Bay Wu. "Seninle tanıştığımızda sadece içgüdülerime güvendim ve bu kumarı oynamaya karar verdim. Ama sonuçtan son derece memnunum. Yakınımda olman da hoşuma gidiyor. Bu akşam eşimle bana konuk ol, akşam yemeğini beraber yiyelim."

Mama Wang'ın dükkânındaki kızlar, o akşam giyeceği gömleği seçmesine yardım ettiler, hediye olarak da Bayan Wu'ya bir sepet meyve aldı.

Bay Wu onu eşine takdim etti: "Konuğumuz Xiaosong. İnanabiliyor musun, onunla tanıştığımda pejmürde bir berber dükkânında çalışıyordu! Kulaklarımı temizlemişti, çok iyiydi. Tabii bunlar artık çok gerilerde kaldı, değil mi Xiaosong? O halinden çok daha iyisini hak ediyordun."

Wu ailesi yirmi beşinci katta bulunan güzel bir dairede yaşıyordu. Gördüğü lüks karşısında Xiaosong'un dili tutulmuştu. Bayan Wu, yemeği hazır edene kadar bira ve soya fasulyesi ikram etti, Bay Wu da Hunan'da geçen çocukluğundan hikâyeler anlattı. Alkol etkisini göstermeye başladığında, Xiaosong o zamana kadar hiç böylesine mutlu olmadığını düşünüyordu.

Derken Xiaosong'a tuhaf bir şeyler olmaya başladı. Nereye baksa belli bir şekil görüyordu. Tanıyamadığı, hatta tarif bile edemeyeceği bu şekil, işteyken bilgisayar ekranında, uyumaya çalışırken Mama Wang'ın tavan vantilatörünün üzerinde beliriyordu. Önünden geçtiği dükkânların vitrinlerinde, okumaya çalıştığı her kâğıt parçasının üzerinde, öğle yemeğinde Bay Wu ile birlikte yediği noodle'ın tabağında aynı şekli görüyordu. Sıkıntısının ne olduğunu çözemiyordu bir türlü. Çok yorulduğunu düşünerek öğle tatillerinde birkaç dakika kestirmeye başladı. Mama Wang'a çalışan kızlardan birine masaj yaptırdı, vücudu rahatlasın diye yatmadan önce yılankökü otu yemeye başladı. Ama hiçbir şey değişmedi. Hatta durum daha da

kötüye gitti. Şekil, rüyalarında büyüdükçe büyüyor, yoldan karşıya geçtiği sırada döne döne üstüne gelerek arabaları görmesini engelliyordu.

Bazen bu şekil kendisine çok yaklaştığında, olup biteni birden kavrayacak gibi oluyordu. Ama tam bütün bilmeceyi çözecekken her şey yine başa dönüyor, Xiaosong hayal kırıklığı içinde çöküp kalıyordu.

İşleri de bu durumdan kötü etkilenmeye başlamıştı. Baktığı her şey fıldır fıldır döndüğü için siparişlere odaklanamıyordu. Üretkenliği birden düştü, günde elli-altmış sipariş işlerken önce otuz, sonra on beş kadar sipariş işleyebilir hale geldi. İşlenmemiş emirler ofiste yığılmaya başlayınca Bay Wu endişesini dile getirdi.

"Sorunun nedir bilmiyorum, Xiaosong," dedi. "Umarım sana geçen hafta birkaç güzel söz söyledim diye kendini böyle salıvermemişsindir. Unutma, kariyerinin daha en başındasın ve beni etkileyebilmek için daha çok çalışman gerek. Koyverecek zaman değil."

Xiaosong her türlü sözü vererek Bay Wu'yu temin etmeye çalıştı çünkü o da en az Bay Wu kadar istiyordu normal haline dönmeyi. Biraz yorgun olduğunu, düzeleceğini söyledi. Bay Wu da, "Tamam, şimdi evine git ve günün geri kalanında dinlen. Yarın işe geldiğinde normale dönmüş ol," dedi.

Xiaosong ofisten çıktı. Shangri-La Oteli'nin yanından geçip, Hong Kong halkının ucuz alışveriş için akın ettiği Luoho İş Merkezi'nin yanında devam eden inşaatlara doğru yürüdü. Bir basamağın üzerine oturup yukarıya, nehrin karşısına, çitlerin öbür yanına, sınırın diğer tarafındaki tepeye doğru baktı.

O seyretmeye devam ederken tepe kendi etrafında dönmeye ve zeminden ayrılıp havalanmaya başladı. Giderek daha hızlı dönüyordu. Etrafındaki girinti ve çıkıntılar azalıyor, üzerindeki yarıklar birleşerek kanallara dönüşüyordu. Dikenli telleri geçip Xiaosong'a doğru ilerlemeye başlayınca, Xiaosong ihtiyaç duyduğu bilgiye ulaşmaya çok yaklaştığını hissetti. Şekil iyice yaklaşıp tam yanağının dibinden geçip gittiği sırada ise Xiaosong bunun kocaman değil gayet normal boyutlarda bir şey olduğunu anladı. Artık kafası netleşmişti, içini huzurla dolduran bir anda, karşısındaki şeklin süslü

kıvrımlarla dolu kaligrafisi ayan beyan ortaya çıktı. Görüp durduğu şekil, Yinfang'ın kulağıydı.

Bay Wu haklı olarak sinirlenmişti.

"Budalanın tekisin sen Xiaosong, aptal, sorumsuz ve nankör bir budala. Senin için yaptığım bunca şeyden sonra... Hayatında asla karşına böyle bir fırsat daha çıkmaz. Senin şansın bile bunu bir kez daha sağlamaz. Aptalsın ve kafan karışık. Sana açık söylüyorum, aklın başına gelince çok pişman olursun. Başını önüne al da düşün Xiaosong. Bir kulak gördün diye her şeyi elinin tersiyle itmek ne demek? Ayrıca hatırlatayım, senin için çıkardığım izinler yüzünden bana hâlâ 500 RMB borçlusun. Gideceksen bu borcu ödemen gerek."

Ama Xiaosong kararını vermişti.

"Özür dilerim Bay Wu. Gerçekten özür dilerim. Ama burada daha fazla kalamam. O parayı da bulacağım."

Normalde Yunjilerin domuz çiftliğinin kamyonları çiftliğe boş dönerdi. Ama bu kez Yunji'nin annesi kamyonun şoföründen salona koymak üzere yeni bir halı alıp dönmesini istemişti. Xiaosong'un da böylece yol boyunca üzerinde uyuyabileceği yumuşak bir yatağı oldu. Çok talihli bir delikanlıydı Xiaosong.

Söz söyleyecek son bir kişi kalmıştı.

RÜYA HURDACISI

On Üçüncü Hikâye

Buenos Aires şehrinde filmleri hep çok sevmiş bir adam yaşardı. Gustavo çocukken ünlü bir yönetmen olmak istiyordu, ama hayat bu arzusuna uygun ilerlemedi. Ailesinin de yardımıyla bir videocu açtı, hayallerinden o kadar da uzak bir alternatif sayılmazdı sonuçta. Nihayet Buñuel'in *Burjuvazinin Gizli Çekiciliği* filminin, Arjantin'de gösterime girdiği zamandan beri sımsıkı bir rulo halinde sakladığı devasa afişini asabileceği bir yer bulmuştu. Derhal şehirdeki en büyük film koleksiyonlarından birini oluşturmak üzere harekete geçti. Dükkân kısa sürede civarda ün saldı. Müşteriler Gustavo'nun derin bilgisine hayran kalıyordu, çünkü her duruma uygun bir film tavsiyesi vermeyi başarıyordu ve her zaman o filmin yönetmeniyle ilgili paylaşacak kıymetli bir yorumu veya eğlenceli bir anekdotu oluyordu.

Gustavo çok sosyal biri değildi ve dükkânın dışında pek bir hayatı olduğu söylenemezdi. Arada sırada filmler hakkında sohbet etmek için dükkâna uğrayan arkadaşları vardı ama bu insanların hayatlarının geri kalanında ne yaptıklarına dair hiçbir fikri yoktu. Bazen etrafta hiç müşteri yokken bu insanlar hakkında düşünür, onlar için geçmiş ve gelecek hayatlar, gizli aşklar ve utanç verici sırlar uydururdu. Arada sırada uğrayan insanlardan biri de Carla adında bir kadındı. Carla'ya âşık olduğunu düşünüyordu ama yakınlaşmaya hiç cesareti yoktu. Carla'nın yeni filmler hakkında ardı ardına sorular sorduğu bu kısa ziyaretlerle ve arada sırada onun hoşuna gide-

cek yeni bir film eline geçtiğinde Carla'ya bir telefon etmekle yetiniyordu.

İşleri iyi gidiyordu, bir süre sonra kablolu televizyon işine de girmeye karar verdi. Çatıya sıra sıra çanak antenler kurup mahalleye altmış altı eğlence kanalının yayınını vermeye başladı. Standart paketin yanında bir de her akşam birkaç saat yayın yapan kendi kanalı vardı, bir film kulübü gibi işliyordu. Hong Kong aksiyon filmleri, Japon animeleri, Fransız *nouvelle vague* ve Amerikan *noir* sinemasından örnekler yayınlıyordu; Eisenstein, Scorcese ve Tarkovski'ye adadığı festival yayınları yapıyordu. Ne gösterirse göstersin, yayını dükkânının köşesindeki eski püskü koltuğa oturup kameraya bakarak sakin sakin değerlendirmeler yaptığı kısa sunuşlarla açıyordu. Küçük ama izlediği şeyin kıymetini bilen bir takipçi kitlesi oluştu; bir süre sonra da Gustavo'nun izleyicilerinin sofistike beğenileri olduğunun farkına varan bir iç dizayn firmasıyla bir butikten reklam almaya başladı.

Bu şekilde eline geçen para az bir miktar da olsa, Gustavo'yu Arjantin sinemasına daha fazla katkıda bulunma konusunda iyice heveslendirdi. Eski sinema salonlarında, antikacılarda, insanların ardiyelerindeki paslanmış kutularında duran unutulup gitmiş film makaralarını toplamaya başladı. Daha da bozulmasınlar diye filmleri büyük bir soğutucuda muhafaza etmeye karar verdi. Hepsini sırayla elden geçirdi, elinden geldiği kadar temizleyip onardı. Topladıkları arasında, yirminci yüzyılın başından kalma, Buenos Aires limanında çalışan eli bıçaklı bıçkınları konu alan sessiz gerilim filmleri buldu. Çok eskilerden tango gecelerinin ve müzikhol performanslarının kayıtlarına ulaştı. İtalya'dan, Fransa'dan, Amerika'dan çok eski filmler buldu. Tüm hayatı, oluşturduğu bu şahsi koleksiyonun etrafında geçmeye başladı, tüm vaktini unutulmuş başka cevherler bulmaya adıyordu. Bulduğu çok önemli parçaları DVD'ye aktarıyor, filmlere tarihsel ve eleştirel sunuş metinleri yazıyordu.

Ekonomik krizle beraber tabii ki bu gidişin sonu geldi. İnsanlar işlerini kaybedip sadece hayatlarını sürdürebilmeye odaklandı. Kablolu yayın aboneliklerini iptal ettiler, video kiralamayı bıraktılar. Gustavo eskiden dükkânına uğrayan çeşitli insanları artık göremez

oldu. Reklam anlaşmaları iptal oldu. Gustavo artık kirasını ödeyemediği dükkânını kapatmak zorunda kaldı. Çok severek oturduğu tek göz dairesine de veda edip anne babasının yanına geri döndü. Taşınırken, yer sıkıntısından dolayı, gereksiz ne varsa siyah poşetlere doldurup sokağa bıraktı. Gustavo yeni odasına koli koli video kaseti ve DVD taşırken babası duygusuz bir yüz ifadesiyle onu izliyordu.

"Arkadaşım Señor Ruiz'i hatırlıyor musun? Sen küçükken yanında hep küfrederdi de annen sinirden küplere binerdi hani? Şu psikanalist olan? Bugün ölmüş. Öylece ölüvermiş. Bankaya gitmiş, hesabında hiç para kalmadığını görmüş. Oracıkta düşüp ölmüş."

Kontrolsüzce kahkaha atmaya başladı. Katıla katıla gülerken bir yandan da konuşmaya çalışıyordu:

"Düşünsene – bir dakika içinde – çat diye!"

Gülmesi yavaş yavaş durdu. Gözlerinden akan yaşları sildi ve oturduğu yerde başını eğip önüne bakmaya başladı. Gustavo ne diyeceğini bilemiyordu. Kriz babasını da kötü vurmuştu ve bu gözyaşlarının sadece ölen arkadaşıyla ilgili olmadığının farkındaydı. Gündelik masraflarını karşılayabilmek için arabasını yok pahasına satmak zorunda kalmıştı. On beş yıldır evlerinde çalışan ama artık ücretini ödeyemedikleri aşçıya da yol vermek zorunda kalmıştı.

Gustavo boş yere babasının bir şeyler daha söylemesini bekledi. Sonunda arkasını dönerek üst kata çıktı. Karnına korkunç bir ağrı girmişti, eski odasına girip yatağa sırtüstü uzandı. Burada bulunmadığı süre içinde oda tamamen değişmişti, onda herhangi bir hatıra uyandırmıyordu artık.

Dükkânı boşaltmak epey yorucu olmuştu, bu yüzden saat daha öğleni yeni geçmiş olmasına ve dışarıdaki ağaçlarda kuşlar cıvıl cıvıl ötmesine rağmen çok geçmeden uyuyakaldı. Tuhaf bir rüya gördü.

Rüyasında videocu dükkânı aslında kapanmamış, ağır ekonomik koşullar nedeniyle evsiz kalanlar için bir barınağa dönüştürülmüştü. Eskiden fabrika işçisi, öğretmen ve televizyonda oyuncu olarak çalışanlar gelip burada kalıyor, tam pansiyon bir gecelik konaklama

için 5 peso ödüyordu. Gustavo sıra sıra ranzalar ayarlamış, erkekler ve kadınlar için iki ayrı duş yaptırmıştı. Konukların akşam yemeklerini hazırlamak üzere ordudan emekli bir aşçı ikna edilip getirtilmişti. Adamın boyu iki metreden fazlaydı ve ta Falklands Savaşı'nda askerlere yemek pişirmişti. Yemekten sonra herkes banyonun önünde sıraya girip yediklerini kusuyordu. Bu durum her gece tekrar edince şef, Gustavo'ya dönüp, "Herhalde elim biraz körelmiş," diyordu.

Şef bir gün baştan aşağı askeri üniformasını giymiş ve sol gözüne bir monokl kıstırmış halde işe gelip şöyle diyordu: "İşkence, insanlığın ortaya çıkışından bu yana pek geliştirilmemiş bir uygulamadır. Sana bir bilgiyi vermek istemeyen birinden o bilgiyi almak için canını yakar ve onu aşağılarsın. Bu verimli veya sevimli bir yöntem değildir ama elden ne gelir ki? Gerçi şimdi işler değişti. Askeri araştırmacılar görme ve duyma kortekslerindeki veriyi işleyebilen bir dijital görüntüleme sistemi geliştirdiler. Aklında ne var diye sana sormayacaklar artık, aklındakini televizyondan izleyecekler!"

Gustavo şefin bunları neden anlattığını bilmiyordu. Ama biraz düşününce kablo televizyon işini tekrar canlandırabileceğini fark ediyordu. Dışarıya yeni bir levha asıyordu: "ÜCRETSİZ Kalacak Yer ve Yemek." En altta da küçücük harflerle şöyle yazıyordu: "Rüyalarınızı bize vermeniz şartıyla." Yeni bir televizyon programı yapmayı planlıyordu ama eskisi gibi kuru bir film kulübü olmayacaktı bu; onu sonunda üne kavuşturacak sıkı ve sansasyonel bir program olacaktı: *Mülksüzlerin Rüyaları*!

Kayıt ekipmanını tüm uyku bölmelerine yerleştirip ilk rüyacı grubunu beklemeye başlıyordu. Çoğu insan niyetinden şüphe ederek uzak durmayı tercih ettiğinden o gece yalnızca on üç kişi giriş yapıyordu. Gelenler yataklarına yerleşirken Gustavo da her birinin yanına gidip elektrotları yerleştiriyor ve kayıt cihazlarına bağlıyordu.

Sabahleyin konuklar uyandığı sırada yine sırayla hepsinin başına gidiyor ve kabloları çıkarıp rüyaların kaydedildiği dijital bantları topluyordu. Her bir kaydın birkaç saniyesini izleyerek bir yanlışlık olmadığından emin olmaya çalışıyordu. Konuklar biraz afallıyordu; sanki idrar, dışkı örneği gibi herkesin görmemesi gereken bir

şey uluorta toplanıyordu kendilerinden.

Herkes gidince Gustavo bantları bilgisayarına yerleştiriyor ve içerikleri izlemeye başlıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde konukların her biri rüyasında onu görmüştü. On üç rüyayı mantıklı bir sırayla arka arkaya dizdiğinde, neredeyse tutarlı bir anlatı bütünü oluşturduklarını görüyordu. Rüyaları düzgünce montajlıyor ve bir akşam kendi kablo ağı üzerinden yayınlamaya başlıyordu.

1

Bir gün, Gustavo dolaplarda yıllardır birikmiş gereksiz eşyaları kaldırırken hiç beklemediği bir şekilde birdenbire yere kusuverir.

Kusma hissi o kadar aniden bastırır ki azıcık geriye çekilme şansı bile olmaz. Kendini kötü hissetmiyordur, tuhaf bir şey yememiştir, çok fazla yemiş de değildir. Alkol alalı günler olmuştur. Aslına bakılacak olursa en sağlıklı halindedir. Dolayısıyla gayet normal bir güne vurulan beklenmedik bir sektedir bu.

Hafta sonudur, Gustavo temizlik yapmaya karar vermiştir. Doğru dürüst bir temizlik yapmayalı yıllar olduğu için ev fazla eşyalarla dolup taşmış durumdadır. Fi tarihinden beri giymediği elbiseleri, hatırlamadığı sebeplerle sakladığı mektupları, resimleri ve dergileri ayıklamaya başlar. Eskiden arkadaşlarıyla oynadığı kutu oyunları, zaman içinde kullanılmaz hale gelmiş eski video kasetleri ve bir sürü modası geçmiş ve bozuk elektronik alet bulur. Raflara dizmiş olduğu eski gazetelerin sayfalarında çok eski zamanların gündelik olaylarından, adını bilmediği politikacılar hakkındaki gelişmelerden, artık çoktan ölmüş evcil hayvanlara dair kayıp haberlerinden, sonunda iki yüz doksan kişinin öldüğü uçak kaçırma havadisinden bahsedilmektedir. Dolaplardan birinin arkasında ise, eski bir ses kayıt cihazını ve kuruyup pul pul dökülmüş bir yağmurluğu kaldırdıktan sonra yüzlerce hamamböceği ölüsüyle karşılaşır. (Gerçi bu beklenmedik keşif karşısında midesinde herhangi bir hareketlenme olmaz.) Her şeyi büyük siyah torbalara doldurur ve torbaları yan yana dizer. Epeyce çöp çıkmış, evde oldukça geniş bir hareket alanı oluşmuştur. Çöpe ayırdığı şeylerin çokluğuna bakarak kanepeye oturur.

Sonra birdenbire yere kusar.

Gustavo neden kusmuş olabileceğini bulmak için hafızasını taramaya başlar. Buzdolabının yakınlarda birkaç kez arıza çıkarmış olduğunu hatırlar. Mevsimlerden yazdır, eskimiş buzdolabı da içindekileri soğuk tutabilmek için inleyerek çalışmaktadır. Gidip kapağını açar. Dolaptaki çeşitli şeyleri koklar. Sütün, tereyağının, büyük bir tenceredeki etli yemeğin kokusuna bakar. Hafiften bozulmaya başladığına ikna olur.

"Bir derin dondurucu alayım," diye düşünür. "Madem evde bu kadar yer açtım, işe yarar bir şeyle doldurayım. Böylece sorun hallolur."

Yerdeki pisliği temizler, bütün çöp torbalarını dışarı taşır ve yakındaki bir beyaz eşya satıcısına gider. Dükkân sahibi onu kapıda karşılayıp neye ihtiyacı olduğunu sorar. Gustavo sağa sola bakıp dükkânın bomboş olduğunu görür. "Derin dondurucu bakıyordum da," der.

Adam üzgün bir ifadeyle cevap verir:

"Maalesef. O tür pahalı şeyleri bugünlerde kimse alamıyor. Biz de getirtmiyoruz artık."

Gustavo öfkeye kapılır.

"Ben o kadar yemeği ne yapacağım peki şimdi? Hepsini çöpe mi atayım?"

Çıkıp dükkânın önünde yere oturur. Evdeki tüm yiyeceklerin şeklini yitirdiğini ve sıvılaşarak evin tüm odalarına yayıldığını hayal eder. İğrenç. Akşam olur, Gustavo hâlâ ne yapacağına karar vermiş değildir. Eve doğru yürümeye başlar.

Yolda daha önce görmediği bir binaya rastlar. Tabelasında "Buz Oteli" yazmaktadır.

"İlginç," diye düşünür. "Belki bana satabilecekleri bir dondurucu vardır. Hiç olmadı, biraz buz verirler."

Otele girer. Resepsiyonda kimse yoktur. Üzerinde "Danışma" yazan zili çalar ama kimse gelmez. Ümitsizce bir kez daha çalar, kimse görünmeyince hafif bir tedirginlikle lobiden çıkıp koridorlara doğru yönelir. Tüm kapılar kapalıdır, yaşam izi yoktur. Otelin binası yüksek tavanlı, alçıları incelikli işlemelerle dolu Avrupa tar-

zında bir binadır ve artık biraz bakıma muhtaç hale gelmiştir. Koridorun sonunda bulunan ve üzerinde "Dondurucu Odası" yazılı bir levha, aşağıya doğru dönerek inen merdivenleri göstermektedir. Gustavo merdiveni iner ve kendini kocaman bir salonda bulur. İki yanda da altın varaklı aynalar, tavanda Arjantin tarihinden, devrim ve birleşme mücadelesi dönemlerinden kimi kahramanlık sahnelerini tasvir eden resimler vardır. Salonun tamamı dondurucularla doludur.

Dimdik merdivenlerden çıkartmak zorunda kalacağı için en küçük dondurucuya yönelir. Çalıştığından emin olmak için kapağını açar. Hiç beklemediği bir şekilde, yüzünü ince bir buz tabakası kaplamış genç bir kadın vardır dondurucunun içinde. Kadın *Gündüz Güzeli* filmindeki Catherine Deneuve'e benzemektedir. Gustavo, içinden gelen öpme arzusunu bastıramaz. Kadın gözlerini açar.

"Ne yaptığını sanıyorsun? Bu dondurucuları öylece alamazsın," der kadın. "Senin evindeki dondurucuların benzemez bunlar. Yemek saklamak için yapılmadılar. Dondurucu lazımsa git başka yerden al."

Kadın doğrulur.

"Adım Carla. Sanırım çok uzun zamandır buradayım. Çok uzun yıllardır. Beni kurtardığın için minnettarım. Teşekkür ederim."

Kadın Gustavo'nun elini tutar ve merdivenleri çıkarlar. Her yer hâlâ ıssızdır ama Gustavo birilerinin onları izlediği hissine kapılır. Otelden ayrılırlar.

Carla huzursuzca sağına soluna bakmaktadır.

"Her şey farklı," der. "Her şey değişmiş. Tanıyıp bildiğim insanlar nerede acaba?"

"Saat geç oldu. Biraz da o yüzden endişelendin herhalde. Evime gidip uyuyalım. Yanlış anlama, seni ayartmaya falan çalışmıyorum. Sabah olunca kendini daha iyi hissedersin."

Yürüyerek Gustavo'nun dairesine doğru giderler. Gustavo bozulan yiyecekleri kafaya takmıştır ama Carla'ya ne diyeceğini bilemez. Kokunun gitmiş olmasını umar. Kapıyı açar açmaz bütün dairenin leş gibi koktuğuna kanaat getirir. Bütün camları açar.

"Koku için kusura bakma. Yiyecekler bozuldu da. Zaten o yüz-

den dondurucu aramaya çıkmıştım. Umarım çok rahatsız olmazsın."

"Ben kötü bir koku almıyorum," der Carla.

Kendi yatağını Carla'ya hazırlar, Carla minnet duyarak yatağa çıkıp yerleşir. Saçları yastığın üstünde çok güzel durmaktadır.

"Ben kanepede yatarım."

Gustavo ışıkları ve kapıyı kapatır, tamamen giyinik halde gidip kanepeye uzanır. Derin bir uykuya dalar.

2

Sabah olur, Gustavo ve Carla uyanmıştır. Carla çok güzeldir ve onu sabaha mahsus yarı çıplaklığının samimiyeti içinde görebilmek müthiş bir histir.

"Çok açım," der Carla.

Gustavo da midesinin kazındığını fark eder. Hayatında hiç bu kadar acıkmamıştır. Doyasıya yemek yiyebilecekleri bir restorana gitmeyi önerir. "Ben yakınlarda bir yer biliyorum," der Carla.

Hemen evden çıkarlar, Carla'nın önerdiği restoran gerçekten de iki dakika yürüyüş mesafesindedir. Kaldırımdaki masalar hıncahınç doludur, küçük tabakların üzerinde kahve fincanlarının bıraktığı yuvarlak kahve izleri görülmekte, pırıl pırıl havaya yayılan sabah gülüşmeleri duyulmaktadır. Yan masadaki adam *La Nación* gazetesini açmış, *Maymun Tehdidi Frankfurt'u Esir Aldı* veya *Hindistan'da Deliler Evi Çöktü: Hastalar Firar Etti* gibi tuhaf ve sanki rüyalar âlemine aitmiş gibi duran manşetlerin arkasına saklanmıştır. Bir bebek, masadaki yetişkinler iç mimarlık hakkında sohbet ederken yüzüne ve kıyafetlerine çikolatalı dondurma sıvamakla meşguldür.

"Ne kadar ilginç," der Gustavo. "Sanki hiçbir şey olmamış gibi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Carla.

Belli ki ülkeyi kasıp kavuran felaketten haberi yoktur. Gustavo olup biteni hemen o anda anlatmak istemez, özet bir cevapla geçiştirir.

"Durumlar eskisi kadar iyi değil. Yine de insanlar yiyip içiyor, mutlu görünüyor."

Sipariş verip garsondan yemekleri çabuk getirmesini rica eder-

ler. Neredeyse hiç zaman geçmeden meyvelerle, etle, peynirle dolu büyük tabaklar, içinde her çeşit ekmek bulunan bir ekmek sepeti, iki büyük bardak erik suyu ve buharı üstünde iki fincan espresso gelir. Sonsuz bir şükran duygusu içindedirler, hatta o anda Gustavo'nun garsona karşı hisleri safi aşka yaklaşmıştır. Yemeye başlarlar. Yiyecekler muazzamdır.

Konuşmaları devam ettikçe, Gustavo pek çok ortak noktaları olduğunu –örneğin ikisi de *hem* Katalan *hem* Bavyeralı atalara sahiptir– keşfeder memnuniyetle, ama bu arada yediklerinin beklendiği gibi boğazından aşağı inmediğini de fark eder. Lokmalar aşağı inmemekte, adeta bedeninin içinde döne döne yükselen bir akıntıyla beraber yukarı çıkmaktadır. Carla konuşmaya devam ederken rahatsızlığı arttıkça artar ve terlemeye başlar. Ama Carla da pek iyi durumda değildir, hareketleri tutuklaşmıştır; birdenbire ikisi aynı anda aynı telaş ifadesini taşıyan gözlerle birbirlerine bakar ve daha kaldırımdan öteye ilerleyemeden ikisi de korkunç bir şekilde kusmaya başlar. Kusmukları yeşil renktedir ve az önce yedikleri yiyeceklerden kaynaklanmış gibi değildir.

İki metre ileride yemeklerini mutlu mesut mideye indirmekte olan diğer insanlar tiksintiyle başlarını öteye çevirir, elinde alelacele toparlanmış bir peçete destesiyle beliren garson onları diğer müşterilerin görüş alanından çıkarmaya çalışır. *Herkesin* midesi bulanmış, sabahın tüm büyüsü kaçmıştır. Duruma müdahale etmek için mekânın müdürü gelir; Gustavo ve Carla üst üste özürler dileyerek hemen hesabı ödeyip oradan ayrılmayı teklif ederler ama müdürün o kadarına bile sabrı yoktur, ani bir el hareketiyle Carla'nın sandalyeye asmış olduğu çantasını alıp uzatır ve hesabın mühim olmadığını söyler.

Elindeki bir kova suyla kimsenin dikkatini çekmeden kusmukları temizlemeye çalışan garsona bakarak restorandan uzaklaşırlar. İkisi de kustukları için ferahlamış hissetmektedir, ama durumu açıklayacak halde değildirler.

"Başka kimse yediklerinden etkilenmiş gibi değildi," der Carla.

"Evet. Bu bana sık sık olmaya başladı," diye cevap verir Gustavo, düşünceli bir sesle.

3

Carla ve Gustavo şehirde amaçsızca dolaşmaktadır. Aslında böyle bir niyetleri olmamasına rağmen pırıl pırıl ve şık dükkânlarla, adım başı gitar veya akordeon çalan sokak müzisyenleriyle dolu Calle Florida'ya gelirler. Bir şey satın almak gibi bir amaçları olmaksızın, sadece birbirlerinin beğenilerini tartmak için deri mağazalarının ve tasarım dükkânlarının vitrinlerindeki ürünler hakkında konuşa konuşa, keyifle yürürler. Harrods mağazasının çekimine kapılıp vitrinine yaklaşırlar. Vitrinde gördükleri şey inanılmazdır: Elli, yok yok, en az yüz genç ve çekici insan ellerinde "Siyasetçilere Ölüm!", "Hırsızlar, Paramızı Geri Verin!" ve "Açlığa Son: İşçi İktidarı İçin Mücadeleye!" yazılı dövizler taşımaktadır. Her birine diktatörlük rejiminin askeri liderlerinin üniformaları giydirilmiş ve general şapkalarının üzerinde "Arjantin" yazısı taşıyan bir sürü gerçek boyutta kartondan insan maketinin etrafında yürüyüş yapmaktadırlar. Hepsi Calvin Klein, Diesel ve Emporio Armani marka kıyafetler giymiş, gizli hoparlörler yoluyla caddeye de verilen yüksek tempolu club müziğinin ritmiyle hafif hafif salınmaktadır. Bu "protestonun" lideri gerçekten de güzel bir kadındır; sarı saçları yünlü beresinden taşmış, göğüslerinin üzerine dökülmüştür. Öfkeli bir sesle megafona konuşmaktadır: "Diktatörlük tarafından otuz bin insanımız kaybedildi! Peşlerini bırakmadık. Şimdi paralarımız da yok edildi! Bu kadar kayba dayanmamız mümkün değil!"

Gustavo bir mağaza vitrininden bu kadar sert mesajlar verilmesine şaşırır ama Carla'yı telaşa düşürmemek için yorum yapmaktan çekinir. Öfkeli ve genç insanların üzerinde çok şık duran süslü ve işlemeli kot pantolonlar hakkında bir-iki laf etmekle yetinirler.

4

Carla Gustavo'nun koluna girer ve Gustavo sanki bu yakınlaşma işaretini fark etmemiş gibi yaparak keyfini çıkarır, dümdüz önüne bakmaya devam eder. Ama Carla, olması gerekenden daha sıkı tutmak-

tadır kolunu. Başını çevirip Carla'ya baktığında kanının çekilmiş olduğunu ve aslında düşmemek için ona tutunduğunu anlar. Bayılmak üzeredir, Gustavo daha fazla beklemez ve kan dolaşımı rahatlasın diye onu kaldırıma yatırır. Cadde kalabalıktır, pek çok insan kaldırımın tıkanmış olmasından duydukları rahatsızlığı belli eder, bazıları da durup yardım etmeyi teklif eder. Gustavo onlara her şeyin kontrol altında olduğunu söyler. Hatırlayabildiği kadarıyla epeydir ikisi de hiçbir şey yememiştir ve Carla'nın aslında açlıktan bayıldığını fark eder. Tam arkalarında bir taze meyve suyu dükkânı vardır. İçeriye girip hem protein hem de şeker içerdiğinden Carla'nın midesini de sakinleştireceğini umduğu yoğurtlu ve meyveli bir içecek sipariş eder. Biraz düşününce kendine de bir tane sipariş etmeye karar verir.

Carla hâlâ beton zeminde yatmaktadır ve gözlerinin yuvalarında kontrolsüzce bir sağa bir sola devrildiğini gören Gustavo panikler. Yanına diz çöküp Carla'yı belinden doğrultarak pipeti ağzına yerleştirir.

"İç," der. "Kendine geleceksin bak."

Carla zar zor bir yudum çeker. Yutar yutmaz bir öksürükle gerisin geri hepsini kaldırıma tükürür.

"İçemiyorum..." derken nefes nefesedir. "Midem almıyor."

Gustavo telaşlanır. Yoldan geçen bir taksiyi çevirir.

"Bu kadını eve götürmem gerek. Lütfen çabuk gidelim."

"Nesi var? Uyuşturucu mu?"

"Hayır, rahatsız."

"Arabaya kusarsa çift tarife ödersiniz."

Gustavo, kendini de son derece bitkin hissetmesine rağmen Carla'yı kucaklayıp arka koltuğa yatırır. İçeceğine bir göz attıktan sonra kendisinin de bir şey yiyip içecek durumda olmadığını fark eder. Bardağı kaldırıma bırakıp taksiye atlar. Son hız ilerlemeye başlarlar.

Eve vardıklarında Gustavo'nun çağırdığı doktor hemen gelir. Babacan gülümsemeleri eve yayılan doktor, siyah deri çantasını yere koyduktan sonra Gustavo'ya kartını uzatır:

DR. CARLOS FERNÁNDEZ
ESTETİK CERRAH
Amerikan Cerrahlar Derneği Bilim Kurulu Üyesi
Asociación Médica Argentine ve Asociación
Argentina de Cirugía Üyesi

"Bir yanlışlık oldu herhalde," der Gustavo kızgınlığını belli eden bir sesle. "Arkadaşım çok rahatsız. Midesinde bir sıkıntı var. Estetik cerrah istemiyoruz!"

"Sakin olun beyefendi. Lütfen sakinleşin. Otursanıza. Kart için kusura bakmayın, oradaki unvanı değiştirmeyi ihmal ettim. Öyle olunca da yanlış bir izlenim veriyor tabii."

Hâlâ aynı şekilde gülümsemektedir. Bir sır verir gibi konuşmaya başlar.

"Buenos Aires'teki en iyi estetik cerrahlardan biriyim, doğru. Herkese her tür müdahalede bulundum. Elimden ne siyasetçiler, işadamları, şarkıcılar, porno yıldızları geçti. Bu şehrin güzel restoranlarında oturup yemek yiyen güzel insanlar gördüğünüzde memnun oluyorsanız benim sayemdedir! Size pek çok hikâye anlatırdım ama konudan sapmayalım. İşin özü şu: Zor zamanlar geçirdiğimiz için insanlar artık kendilerine pek bakmıyorlar. Öyle olunca da benim gibi doktorlar başka branşlara kayıyor. Endişelenecek bir şey yok, benim her konuda tecrübem var. İnsan bedeni, insan bedenidir. Kimin kesip biçtiğinin önemi yok, her durumda aynı ilkeler geçerlidir."

Gustavo'nun elini avcuna alarak güven verici bir sesle devam eder.

"Hadi şimdi hastamızı görelim."

Kanepenin üzerinde inlemekte olan Carla'nın üzerine eğilir. Boynundan nabzını kontrol eder, tansiyonunu ölçer, ağzının içine bakar, karnına hafifçe masaj yapar. Bu esnada kendi kendine "İlginç," diyerek mırıldanmaktadır.

Sonunda muayenesi biter ve Gustavo'ya döner.

"Yakınlarda restoran var mı?" diye sorar buyurgan bir ifadeyle.

"Evet."

"Kaybedecek vaktimiz yok. Koşun ve iki porsiyon biftek getirin. Orta pişmiş olsun. Kenarına sos ve garnitür koysunlar. Elinizi çabuk tutun, hadi!"

Gustavo olup bitenden bir şey anlamamıştır ama doktorun ses tonu onu hareket etmeye zorlar. Koşup en yakın restorana girer, sipariş verir. Bifteklerin yirmi dakikada pişeceğini duyunca sabırsızlık krizlerine girer. Sonunda siparişi hazırlanınca, buharı tüten plastik tabakları kapıp gerisin geri eve koşturur.

Karşılaştığı manzara korkunçtur. Carla anestezi etkisinde, yere serilmiş bir çarşafın üzerinde yatmaktadır. Doktor Carla'nın karnını kesip açmıştır. Klempler kesi yerini iki yanından gerdirerek sabitlemiştir.

"Tabaklardan birini alayım," diye seslenir doktor, elinde yemeklerle aptala dönmüş bir şekilde koridorda dikilen Gustavo'ya. Sonra neşteriyle bifteği ufak parçalara ayırır, soğusun diye biraz üfler ve tabaktaki her şeyi bir çırpıda Carla'nın açık midesine boşaltır. Klempleri kaldırıp dikmeye başlar.

"İşe yaraması lazım. Endişelenecek bir şey yok, bazen böyle olağanüstü tedbirlere başvurmak zorunda kalınabiliyor. Şimdi bekleyelim ve sonucu görelim."

Gustavo aynı yerde aynı şekilde dikilmeye devam etmektedir. Dr. Fernández diğer tabağı elinden alır ve bifteği iştahla mideye indirmeye başlar.

"Açlıktan ölüyordum. Tuzunuz var mıydı?"

Gustavo tuz almaya mutfağa gider. Çok geçmeden Dr. Fernández tabağını silip süpürmüştür.

"Nefis olmuş."

Bir süre sessizce otururlar.

"Sabahki haberleri gördünüz mü?" diye lafa girer doktor. Paris'te çiçek salgını başlamış. Bu çağda olacak iş mi? Biz de kendi başımıza gelene felaket diyoruz."

Gustavo sessizdir. Doktor o sıralar moda olan pop şarkılarından birini ıslıkla çalarken parmaklarıyla koltuğun kolçağında ritim tutmaya başlar.

Carla kıpırdanmaya başlar.

"Aha," der doktor. "Başlıyoruz."

Carla inleyerek uyanır, elleri karnına uzanır. Bandajları hissedince şaşırır. Yavaş yavaş kendine gelir. Dr. Fernández çocuğunun ilk adımlarını izleyen bir baba gibi yanında dikilmektedir. Carla birdenbire içinden gelen bir acıyla sarsılır, anestezinin son etkilerinden de kurtulup banyoya koşturur. Arka arkaya kusmasını dinlerler. Doktorun yüzündeki gülümseme hiç değişmemiş, Gustavo'nun yüzündeki endişe ise daha da artmıştır.

Bir süre sonra beti benzi atmış, ter içindeki Carla geri gelir.

"Şimdi nasıl hissediyorsun canım?" diye sorar Dr. Fernández.

"Biraz daha iyi galiba."

Fernández muzaffer bir edayla Gustavo'ya döner.

"İşte, gördünüz mü? Ben ne demiştim?"

Gustavo ikna olmamıştır. Doktor bir reçete çıkarıp antasit hapı yazar.

"Bu ilaçları alın. Kısa sürede bir şeyciği kalmaz. Müthiş bir vaka. Ve şu da –alelacele yazdığı başka bir kâğıdı Gustavo'ya uzatır– vizite ücretinin faturası."

Gustavo kâğıtta yazılan rakam karşısında afallamıştır, biriktirmiş olduğu paranın büyük bir kısmını vermek zorunda kalacaktır – ve doktor, tedaviye girişmeden önce bu konuda kendisine hiçbir şey söylememiştir. Yine de bir çek yazıp uzatır ve doktor evden ayrılır.

5

Carla artık Gustavo'nun dairesinde yaşamaktadır. Başka şartlar altında bu birliktelik son derece keyifli olacaktır belki, ama şu anda ikisinin de büyük bir problemi vardır ve normal hayatlarına devam edememektedirler. Özetle, ikisi de hiçbir yediğini sindirememektedir. Her şeyi denemelerine rağmen, yuttukları hiçbir şey midelerinde durmayı başaramamıştır. İlk başta bu durum kendini tekil vakalar olarak gösterdiyse de artık kronik bir hal aldığından ikisini de zayıf ve keyifsiz bir hale getirmiştir. Göründüğü kadarıyla diğer insanlar başlarına gelen şey hakkında hiçbir fikre sahip değildir ve

akıllarını kaçırmadıklarının veya insanlıktan çıkmadıklarının tek teminatı yine birbirleridir. Ama tuhaf bir şekilde, altüst olmuş sindirim sistemleri konusunda ortada hiçbir umut ışığı yoktur ve bu sürekli açlık ve yorgunluk hali artık kalıcılaşmıştır, ölüm ise hemen geliverecekmiş gibi görünmemektedir. Yapabildikleri fiziksel aktiviteleri yerine getirmek ve kalan enerjilerinden tasarruf edebilmek için sürekli yan yana yatarlar. Çok fazla enerji gerektirdiği için sevişmezler, ama yemek yeme hazzının yerine bir şey koymak için arada sırada birbirlerinin sırtlarını ve cinsel organlarını okşarlar. Uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirler.

6

Gustavo ve Carla çok hastadır, evde birer münzevi haline gelmişlerdir, ama Gustavo hayattan böyle tastamam el etek çekmeleri halinde akıl sağlıklarına ne olacağı konusunda endişelidir. Palermo'daki parkta bir yürüyüşe çıkmayı önerir. Saat öğleyi biraz geçmişken, insana benzemek için üstlerine yeni bir şeyler geçirip parkın yakınlarına giden bir otobüse binerler. Muhteşem bir gündür, parkta yürüyüş yapan çok sayıda insan vardır. Dışarıdan ne kadar tuhaf göründüklerini fark ederler. Parktaki bronz tenli, rahat tavırlı insanlar sağlıklı bir şehir hayatının kristalize olmuş hali gibiyken, ikisi soluk tenleri ve bir deri bir kemik vücutlarıyla, ışığa bakmaya gücü yetmeyen gözleriyle ve ancak birbirini destekleyerek zar zor hareket edebilmeleriyle bambaşka bir dünyadan gelmiş gibidir. İnsanlar yakınlarından geçmemeye özen gösterir.

Ne var ki, hafifçecik bir eğimi olsa da ikisini de epey zorlayan bir yoldan ilerledikleri esnada biri seslenir.

"Gustavo!"

Gustavo sesin geldiği yere döner ve neşeyle kendilerine doğru el eden psikanalist Señor Ruiz'i görür. Belediyenin inşaat araçları tarafından sökülüp taşınmakta olan bir bronz heykelin yanında dikilmektedir. Çektikleri zorluğu gizlemeye çalışarak binbir güçlükle ona doğru ilerlemeye başlarlar.

"Ne oldu böyle Gustavo? Berbat görünüyorsun. Arkadaşın da

öyle. Sizin yardıma ihtiyacınız var!"

"Yok bir şey Señor Ruiz. Biz birbirimize yardımcı oluyoruz." Gustavo zorla gülümsemeye çalışır. "Siz nasılsınız peki?"

"Korkunç günler bunlar. Korkunç. Baksana, benim heykelimi bile kaldırıyorlar."

Bu sözün üzerine heykelin gerçekten de onun suretinde olduğunu fark ederler. Gözleri kapalı anonim bir figürün uzanmakta olduğu bir koltuğun yanında oturmuş, elindeki defterin üzerine eğilmiş olarak tasvir edilmiştir. Altındaki tabelada ise şunlar yazmaktadır:

JORGE RUIZ
PSİKANALİST
ARJANTİN'İN RUHUNU ONARAN KİŞİ

"Neden kaldırıyorlar ki?"

"Gözden düştüm artık. *Persona non grata* oldum içine tükürdüğümün yerinde. Şu insanların yarısı neredeyse muayenehanemde büyüdü. Şimdi hepsi sırtını dönüyor. Hayat işte, Gustavo. Her şey değişiyor. İnsan geleceğin aynı şimdiki gibi olacağını, sadece büyüklüğünün artacağını düşünür. Gerçek ise öyle değil. Ben bir psikanalistim, normalde gelecek üzerine pek kafa yormam. Geçmişi düşünürüm. Bugünün geçmişten nasıl doğduğunu görmek de genelde gayet kolaydır. Ama buradan yola çıkarak gelecekte bizi sürprizlerin, sapmaların beklemediğini varsaymak büyük yanılgı. Allahım! Geri dönebilsem, etrafımdaki şeylere daha fazla özen göstermek, kendime daha az gömülmek isterdim. Ama hayat o kadar güzel akıyordu ki! Çok fazla insan, unutulacak çok fazla şey vardı hayatımda. Her şeyin birden böyle değişebileceğini düşünmedim."

Ruiz sözlerini sürdürürken, heykele bağlanmış teller gerilip gıcırdamaya başlar, inatçı heykel önce biraz sağa sola oynar, sonra teslim olup büyük bir gürültüyle yana devrilir.

"Señor Ruiz, size bir şey sormak istiyorum."

"Nedir, sor."

"Arkadaşım Carla ve ben tam açıklayamadığımız tuhaf şeyler yaşıyoruz. Bir tür nevroz geçirmekte olduğumuzu düşünmeye başlıyorum. Başka hiç kimse etkilenmezken nasıl olup da sadece iki-

mizin bire bir aynı semptomları gösterdiğini anlayamıyorum, ama durum bu. Acaba bizi bir muayene etmeniz mümkün olur mu? Belki de hemen görebileceğiniz bir şeydir."

"Üzgünüm Gustavo. Çok isterdim, zira baban çok sevdiğim bir arkadaşımdı, ama artık o taraklarda bezim yok. Bıraktım o işleri. Ama belki de yeni işimden eskisine göre çok daha büyük fayda görebilirsiniz."

"Yeni işiniz nedir?"

Señor Ruiz'in hali tavrı değişir ve onları heykelin etrafında birikmiş kalabalıktan uzaklaştırarak alçak bir sesle konuşmaya başlar.

"Artık Avrupa vizesi satıyorum. Devlette ve elçiliklerde pek çok arkadaşım var. Bana sırtını dönmeyenler. Buradan kaçmayı düşünenlere vize sağlamak için bir sistem kurduk. Size çok avantajlı bir teklif sunabilirim. Ataları Avrupalı olanlar için pek zorluk çıkmıyor. Gidin buradan Gustavo! Burada gelecek yok. Durum iyileşse bile burası metruk bir ülkeye dönecek, çünkü imkânı olan herkes kaçıyor. Buranın vakti doldu."

"Ben hiçbir yere gidemem Señor Ruiz. Her şeyim burada. Kusura bakmayın."

"Böyle düşünerek bir yere varamazsın, aklını başına topla. Bir noktada elindekilerden vazgeçip yeni bir gelecek aramaya başlayacaksın. Sana Avrupa'da yeni bir iş ayarlamak konusunda da yardımcı olabilirim. Bir sürü bağlantımız var. Neyse, sen bir düşün. O arada da istersen sana kısa vadeli bir tedavi önerebilirim."

Elini cebine sokup bir avuç hap çıkarır.

"Onlar ne?"

"Rüya bunlar. Psikanaliz günlerimden kalan son numuneler. Buenos Aires'in önde gelen kişilerinden artakalanlar. Bugünlerde piyasası düşük, size tanesi beş pesodan vereyim."

Gustavo ve Carla birbirine bakar.

"Bir tane alalım. Pek paramız kalmadı."

"Al bakalım. Memnuniyet garantili. Bu arada annen baban nasıllar?"

"İyiler. Herkes gibi diyelim."

"Selamlarımı ilet. Gerçi annen beni pek sevmez, değil mi?"

7

Bir akşam Gustavo ve Carla bir park yürüyüşünden sonra eve dönerler. Ev sahibi kapıda onları beklemektedir. Kira ödemedikleri için tahliye kararı aldırdığını söyler.

"Daha bir-iki gün oldu," der Gustavo.

"Birkaç gün daha geçse bile bir şeyin değişeceğini sanmıyorum. Şu haline bak. Arkadaşın da aynı durumda. Sağlığınız iyi görünmüyor, zor ayakta duruyorsunuz. Yarın daha iyi olacak gibi bir haliniz yok."

"Hastayız," der Gustavo. "Şu anda durumumuz pek iyi değil. Bize biraz zaman tanıyın."

"Üzgünüm. Başka kiracı buldum bile. Yarın evden çıkmanı istiyorum."

"Bir günde nasıl taşınayım? Nereye gidebilirim ki hemen?"

"Bulursun bir yer. Eminim yeni bir ev bulana kadar seni misafir edebilecek birileri vardır. Lütfen yarın evi terk et. Yeni kiracılar taşınacak."

Ev sahibi cevap beklemeden oradan ayrılır. Gustavo yıkılmıştır. Her şeyi bir günde taşımak çok zor olacaktır. Eve şöyle bir bakınca pek çok şeyi orada bırakmak zorunda kalacaklarını anlarlar. Toparlanacak kadar enerjileri yoktur.

O halleriyle en hayati eşyaları iki valize yerleştirmeleri ertesi günün tamamını alır. Bu kadar şeyi geride bırakmak Gustavo'nun çok zoruna gitse de elinden bir şey gelmez. Anne babasından da yardım isteyemez, onların derdi başlarından aşkındır. Eskiden arabamız vardı – keşke hâlâ olsaydı, diye düşünür Gustavo. Belki de sonradan gelip kalan eşyaları götürebilirim, diye geçirir aklından.

Gustavo ve Carla evden çıkıp nefeslenmek üzere kaldırımda valizlerin üzerine oturur.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sorar Gustavo.

"Gidebileceğimiz bir yer biliyorum. Bir süreliğine."

Soluk soluğa, sürekli durup dinlenerek yürümeye başlarlar. Carla, bir sanayi bölgesinin yanında bazıları boş durumda olan evlere

getirir Gustavo'yu. Merdivenleri çıkarlar. Elektrik olmadığından her yer karanlıktır, yollarını el yordamıyla bulurlar. Dairelerin çoğunun kapısı aralık veya kırıktır, ama içerisi görünmemektedir ve girecekleri yerin neye benzediği konusunda hiçbir fikirleri yoktur. Mekâna gitmek ne kadar emek gerektirirse içerisinin o kadar iyi olacağını düşünerek son kata çıkarlar. Oradaki dairenin de kapısı açıktır. Elleriyle karanlığı yoklayarak, ihtiyatlı bir biçimde içeri girerler. Hayal güçleri karanlığı eli bıçaklı berduşlarla, yerde göllenmiş donuk sıvılarla ve kuduz kedilerle doldurmaya meyilli olsa da, biraz sakinleştikten sonra camdan içeri giren uzak şehir ışıkları sayesinde evin içinde tuhaf herhangi bir şey olmadığını, hatta ikisinin yan yana sığabilecekleri kırık bir kanepe bile olduğunu görürler. Hemen uzanırlar.

Carla bunca çaba ve korku yüzünden titremeye başlamıştır. Gustavo, psikanalist ve aile dostları Señor Ruiz'den aldığı hapı ona uzatır. Carla hapı almayı reddeder, Ruiz'e güvenmediğini söyler. Hemen ardından uykuya dalar. Gustavo hapı kendi yutmaya karar verir. Canlı bir rüya görür.

8

Carla ve Gustavo terk edilmiş bir binaya yerleşmişlerdir. Başlarına pek çok musibet gelmiştir ve ikisi de yemek yiyememektedir. Zayıf ve bitkin durumda olduklarından gün içinde ancak sırtlarını duvara dayayıp oturabilecek kadar enerjileri olmaktadır. Söyleyecek şey çok azdır, zira gelecek hakkında düşünmek imkânsız, geçmiş ise hatırlanamayacak kadar uzaktadır.

Herhangi bir besin almalarının üzerinden o kadar çok zaman geçmiştir ki bedenleri tuhaf değişimler geçirmeye başlamıştır. İkisinin de gagaları çıkmış, kolları yavaş yavaş kanada dönüşmeye başlamıştır. Elleri kaybolmuştur bile. Hatta Gustavo'nun ensesinde yeni çıkan tüyler seçilmektedir.

Bir noktada birbirlerini yiyebilecekleri fikri uyanır kafalarında. İkisi de birbirini derinden sevmekte ve diğerine zarar vermeyi istememektedir ama beslenme arzusu bastırılamaz hale gelmiştir, dün-

yada yiyebilecekleri başka bir şey de yok gibidir. Yine de yemek için görece lüzumsuz uzuvları seçmeye gayret ederler. Birbirlerinin kulakmemelerini, burunlarını ve dudaklarını keskin gagalarıyla didikleyip yemeye başlarlar. Sonunda bir şey yiyebilme hissinin yanında çektikleri acı o kadar da kötü değildir. En kötü şey gözkapaklarını kaybetmek olmuştur. Artık ışığı engelleyemedikleri için uykuya dalmakta zorluk çekmeye başlarlar.

9

Gustavo gördüğü kötü rüyanın etkisiyle huzursuz huzursuz uyumaktayken, Carla'nın kesintisiz öksürüklerine uyanır. Carla zar zor nefes alıyordur, boğazına bir şey takılmış gibidir. Gustavo, Carla'nın başını camdan gelen ışığa çevirip çenesini açarak ağzının içine bakar. Boğazını tıkayan bir şey seçilmektedir. Tutup çekmeye çalışır. Çıkarmaya çalıştığı şey adeta bir vakum gücüyle aşağı doğru çekilmektedir ama biraz uğraştıktan sonra bir hava kanalı açıp o şeyi öne doğru çekerek ağzının içine kadar ilerletmeyi başarır. Çektiği şeyin bok olduğunu fark eder.

Bir ucundan tutup ağzının dışına çıkarır ama gerisinin de gelmekte olduğunu fark eder. Tenya gibi bölmeli yapıdadır ve bağırsağın izlerini üzerinde taşımaktadır. Carla, gözleri korkudan büyümüş halde burnundan hızlı hızlı nefes almaktadır. Gustavo boku çekip Carla'nın ağzından çıkarmaya devam eder, çıkan bok yerde bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla yığılmaktadır. Bu uzun şerit kırılmasın, hepsini çıkarabilsin diye Gustavo bir eliyle Carla'nın ensesini desteklemektedir. Carla'nın salyaları Gustavo'nun kollarından aşağı akıyordur. Sonunda çekip durmakta olduğu şeridin sonunun geldiğini fark eder.

Carla sırtüstü yatağa düşer. Bokun kokusu berbattır. Gustavo boku eski bir poşete doldurup ağzını bağlar. Tamamının uzunluğu Carla'nın boyundan fazladır.

Gustavo yatmak üzere Carla'nın yanına döndüğünde o çoktan uykuya dalmıştır. Rahatlamış ve eskisinden daha sağlıklı görünmektedir.

10

Gustavo ve Carla terk edilmiş bir binaya girip bir gece geçirmiştir. Karanlık çöktükten sonra geldiklerinden, kaldıkları yerin neye benzediğini görme şansları olmamıştır. Sabah olunca yan odada uyuyan insanların seslerine uyanırlar. Komşuları ihtiyatlı bir şekilde selam verir, kaba insanlar değildirler. İkisinin durumunu görünce endişelenirler. Pablo adında eski bir öğretmen ne yapıp ettiklerini sorar. Gustavo da evden atıldıklarını ve ne yapacaklarını bilmediğini söyler.

"Hepimizin hikâyesi birbirine benziyor," der Pablo, "ama yine de idare ediyoruz. Siz de edersiniz. Mühim olan inisiyatif almak ve organizasyon. Burada hepimiz geridönüşüm işçiliği yaparak para kazanıyoruz. Zor iş ama geliri var. Karnını doyurmaya, üstüne başına bir şeyler almaya yetiyor, mahalleye bir çekidüzen vermek için de biraz artıyor bile."

Gustavo son derece keyifsizdir, Pablo'nun söylediklerine kulak vermekte zorlanır. "Size ne kadar yardımcı olabilirim bilmiyorum, bugünlerde kendimi epey zayıf hissediyorum."

"Dostum, yılma hemen! Bu zihninin sana oynadığı bir oyun. Bugün bizimle gel, sana göz kulak oluruz."

Herkes giyinip hazırlanır. Her şey iyi düşünülmüş ve ayarlanmıştır. Herkesin sağlam eldivenleri, ayakkabıları ve çöpleri toplamak için bir sürü çuvalı vardır. Hızla merdivenleri inerler. Merdiven boşluğu gün içinde oldukça canlı bir yerdir; insanlar sahanlıklarda oturup kahvaltı yapmakta ve hareketli toplantılar düzenlemektedir. Aşağıda iki külüstür kamyonet onları beklemektedir. Gustavo ve Carla, Pablo'nun ekibine katılıp kamyonetlerden birine atlar. Üst sınıf bir muhit olan, görünüşe göre çöpün de epey bol ve kaliteli olduğu La Recoleta'ya giderler. Kamyonetin durmasıyla herkes çuvallarını kapıp etrafa dağılır. Pablo yeni gelenleri bilgilendirir.

"Yalnızca cam, metal ve kâğıt topluyoruz. Temiz çalışın, topladıklarınızı çuvala sıkı sıkı yerleştirin. Taşıyabildiğiniz kadar malzeme doldurup getirin, bir saat sonra burada buluşuruz."

Carla ve Gustavo birlikte yürümeye başlar. Carla bir nebze daha iyileşmiştir, gücü kuvveti Gustavo'dan bariz derecede fazladır. Gustavo her an düşüp bayılacakmış gibi göründüğünden bütün ağır işi Carla yapar. Çöp konteynerlerini altüst edip bira şişelerini, gazete kâğıtlarını ve teneke içecek kutularını toplar. Kısa sürede üç çuvalı doldurmuştur; bir yandan hepsini sırtında taşırken bir yandan da arkadaşına yürümesi için destek olmaktadır.

Geri döndüklerinde Pablo memnun bir gülümsemeyle onları karşılar. Gustavo'nun hiçbir iş yapmadığı çok belli olduğundan, "İyi iş çıkarmışsın Carla," der.

Gün böyle devam eder ve Gustavo pek çok defa bilincini kaybetmenin eşiğine gelir.

Akşam olunca kamyoneti son kez yükleyip, topladıklarını satın alan bir geridönüşüm şirketinin bulunduğu çöp dökme alanına gitmek üzere şehir dışına doğru yola koyulurlar. Üzerinde köpek ve kargaların dolaştığı devasa bir çöp dağı ile karşılaşırlar; koku dayanılacak gibi değildir.

"Şuraya bakın," der Pablo. "Muazzam bir şey. Buradan çıkacak fırsatları bir düşünün."

Pablo ve diğerleri çuvalları tarttırmak ve ödeme almak üzere içeri girerken Gustavo ve Carla dışarıda kalır. Göğe doğru yükselen bu çöp dağı karşısında Carla büyülenmiş gibidir.

"Hadi şunun tepesine tırmanalım Gustavo! Hiç bu kadar çöpü bir arada görmüş müydün? Bir şehrin bu kadar çöp üretebileceğine insanın inanası gelmiyor!"

Gustavo hiç istemese de Carla'nın çekiştirmesiyle kamyonetten iner ve beraberce çöp dağına tırmanmaya başlarlar. Üstüne bastıkları zemin düzgün olmadığından, bu epey zorlu bir yürüyüş olur. Birkaç defa bellerine kadar çöpe gömülürler. Burada her şey vardır: et ve fasulye konserveleri, çürümekte olan kemikler, kırık koltuklar ve floresan lambalar, ölü evcil hayvanlar, kullanılmış prezervatifler ve tıraş bıçakları, bebek bezleri ve tamponlar, akla gelecek her konuda kitap ve dergiler, yağ ve boya bidonları, gübre kovaları, şırıngalar, moloz, işe yarar parçaları sökülmüş bilgisayarlar ve ses sistemleri, fotoğraf albümleri ve küflü halılar, eski ayakkabılar, bandajlar, vi-

deo kasetleri ve izmaritler, artık istenmeyen masa lambaları ve kolu bacağı kopmuş oyuncak bebekler. En tepeye çıkıp uzaklara baktıklarında, ilerdeki şehrin yüksek binaları sanki bir vadiye yuvalanmış gibi görünmektedir, o kadar yüksektedirler.

Gustavo nefeslenmek üzere otururken Carla bir şekilde buraya düşmüş tuhaf şeylere bakmaya devam eder. "Bak Gustavo, ne buldum!" diye seslenir bir ara.

Gustavo kendini toparlayıp yanına gider. Carla bir derin dondurucu bulmuştur. Bir zamanlar böyle bir şey aramakta olduğuna dair bir anı zihninde belli belirsiz canlanır. Carla dondurucunun kapağını açar. Tuhaf bir şekilde, alet hâlâ çalışmaktadır ve içi buzla kaplıdır. Carla uzun uzun cihazın hiç kullanılmamış gibi görünen iç yüzeyini inceler.

Suçluymuş gibi bir tavırla, "Gustavo..." diye söze başlar. Gustavo ne diyeceğini merak eder.

"Ne oldu?"

"Sanırım burada kalmak istiyorum. Çok üzgünüm. Ama bana bu kadarı yetti. Biraz dinlenmek istiyorum."

"Anlamadım. Burada kalmak derken?"

"Bu dondurucunun içine girmek istiyorum. Bir süre her şeyi geride bırakmak istiyorum."

Gustavo içinde o zamana kadar hiç hissetmediği bir acı hisseder.

"Beni nasıl bırakırsın Carla?"

"Ne kadar üzgün olduğumu tahmin edemezsin. Ama bu şekilde devam edemem. Biraz huzura ihtiyacım var."

"Peki geri gelip seni bulayım mı, mesela bir hafta sonra? Ya da bir ay?"

"Hayır Gustavo. Bu iyi bir fikir değil bence. Beni unutsan iyi edersin."

Carla dondurucunun tepesine çıkıp içine girer, kollarını kalçalarına birleştirir. Üzerinde Gustavo'nun uzun zaman önce verdiği ve Carla'da çok daha güzel duran Buenos Aires Uluslararası Film Festivali tişörtü vardır.

"Hadi Gustavo, kapat kapağı."

Carla'ya son bir kez daha bakar ve dudaklarına son bir öpücük

kondurma arzusuna karşı koyamaz. Carla gözlerini yumar. Gustavo kapağı yavaşça kapatır.

Kendisini engellemeye çalışsa da, çöp dağının tepesinde öylece oturup haline ağlamaktan geri duramaz. Güneş batmak üzeredir. Aşağıya bakınca Pablo ve ekibinin kamyonete atlayıp şehre doğru yola çıktığını görür.

11

Gustavo geceyi geçireceği bir yer aramak üzere şehirde dolaşmaktadır. Beş kuruş parası olmadığı gibi, bu garip hastalık yüzünden bitkin düşmüştür. Tam sığınacak bir yer bulma umudunu hepten yitirmiş ve sokakta uyumaya hazırlanmaktayken, gördüğü bir tabelayla iyimserliği yeniden canlanır:

ÜCRETSİZ Kalacak Yer ve Yemek
Rüyalarınızı bize vermeniz şartıyla

İçeri girer. On iki misafir daha vardır; şaşırtıcı derecede uzun boylu ve askeri üniforma giymiş bir aşçı, Handel'in *Mesih* eserinin Hallelujah kısmını söyleyerek akşam yemeği servisini yapmaktadır. Diğerleri uzun bir masanın bir yanına dizilmiş, Gustavo'ya da oturması için ortada bir boşluk bırakmıştır. Gustavo, iki yanında altışar kişi kalacak şekilde aralarına oturur.

Midesi uzun zamandır yemek kabul etmese de, Gustavo şu anki durumunda ücretsiz yemeği reddetmeyi göze alamaz ve tereddütle de olsa yemeklerden tatmaya başlar. Tadı şaşırtıcı bir biçimde güzel olan duru bir çorba, ekmek ve soğuk et ürünleri vardır masada. Sağına soluna bakar, herkes sessizce oturmaktadır. Gecenin bu saatinde yükseklerdeki dondurucusunun içinde tek başına yatan Carla'yı düşünür ve sonsuz bir kedere boğulur.

Birdenbire midesinde o tanıdık çalkantının başladığını hisseder ve tuvalete koşturarak ardı ardına kusar. Kalan tüm enerjisini tüketen bu tecrübe onu sersemletmiştir. Yüzünü yıkayıp uykuya dalmak üzere yatağa yönelir.

Hayret verici bir şekilde, diğer on iki kişinin de tuvaletin kapısında onun çıkmasını beklediğini görür. Onların da aynı tecrübeyi paylaştığını fark eder. Ardı kesilmeyen öğürme sesleri arasında yatağa girer. Bitap düşmüştür, hemen derin bir uykuya dalar ve kafasına elektrot takmak üzere gelen kişiyi pek fark etmez bile.

12

Gustavo rüya görmektedir. Rüyasında bir akşam eğlencesi tertiplemiştir. Özel bir gün olduğundan, misafirlerin en şaşaalı şekillerde eğlenmesini sağlamak üzere hiçbir masraftan kaçınmamıştır. Bu bir kıyafet balosudur ve aynanın önünde bir sürü şey denedikten sonra, kaslı yapısını belli eden, yakışıklı ve otorite sahibi görünmesini sağlayan bir subay üniformasında karar kılmıştır. Buenos Aires'in büyük tango zamanlarından müzisyenler bulup getirmiş, en iyi şarapların ikram edildiği bir ziyafet tertiplemiş ve dekorasyona da epey para harcamıştır. On iki kişi davet etmiştir. Bu on iki kişi de onun evindeki bir partiye katılmaktan hem gurur duymakta hem de dehşete düşmektedir. Bu dehşet hissini boş yere yaşadıklarını düşünmelerini istemez Gustavo, her gelen misafire önceden dikkatle çalıştığı askeri bir üslupla yaklaşır, rahatlamalarına ve gevşemelerine imkân tanımaz. Tango müzisyenleri coşkuyla çalmaya başlar, misafirler dans etmekten kendilerini alamaz ama Gustavo misafirlere katılmaz. Yemek masasının yanına dizili on üç sandalyeden yedincisine oturup sert bir ifadeyle konukları izlemeye başlar, şapkasının siperi gözlerini gizlemektedir.

Gustavo'nun bakışları misafirleri heyecanlandırır ve dans giderek şehvetli bir hal almaya başlar. Kadınların tümü onunla yatmak istemektedir ama yaklaşmaya cesaret edemezler. Bu yüzden, cinsel arzularını diğer erkeklerle yaptıkları dansa yansıtırlar. Oysa tüm bu arzunun hedefinde sadece Gustavo vardır.

Akşam olmuş, Gustavo hâlâ misafirlere yemek ikram etmemiştir. Lütfedip yemek vermeden önce herkesin insanüstü bir açlıkla kıvranmasını istemektedir. Tango müzisyenlerine daha da sarhoş edici ezgiler çalmalarını işaret eder ve şarap ikramının hiç kesilme-

mesini sağlar. Misafirlerin şehveti arttıkça artar ve çiftlerden bazıları odanın çeşitli yerlerinde bulunan kadife koltuklar üzerinde aleni bir şekilde cinsel ilişkiye girmeye başlar. Gustavo'nun yüzü değişmez; çelik gibi ifadesinin ardında yalnızca, seks aşamasına bu kadar kolay erişen insanlara karşı duyduğu tiksinti vardır. Görünen odur ki bu müziğin tensel kısmının ötesindeki acı ve kederi bir tek o görebilmekte, başkaları kendi zevklerini tatmin etmek için hiçbir fırsatı kaçırmazken bir tek o asaletini koruyabilmektedir.

Akşamın temposunu bir maestro gibi kontrol eder, ta ki konukların ritmi doruk noktasına ulaşıncaya ve hepsi müziğin aşırılıklarına teslim oluncaya dek. Keskin hisleriyle konukların artık daha fazla dayanamayacakları ve açlığın hepsini bir tutku gibi pençesine aldığı ânı tespit eder. Müziğin durması için işaret verir, on iki konuk da –hâlâ terler, gülüşür ve birbirlerine tutunur vaziyette– yerlerini alır. Sağında oturan kadını Jeanne Moreau'ya benzetir ve çok güzel bulur. Kadın elini Gustavo'nun bacaklarının arasına atsa da beriki bu el hareketini fark etmemiş gibi yapar çünkü aklında daha büyük zevkler vardır.

On beş yıldır hizmetinde çalışan ve *habit de maison** olarak askeri üniforma giymiş emektar aşçıyı çağırır.

"Joseph, artık dondurucudan çıkardığın spesiyali servis etme zamanı geldi sanıyorum."

Joseph tasdik eder bir ifadeyle eğilir ve mutfağa doğru gözden kaybolur. Hemen sonra büyük bir servis tepsisiyle geri döner ve elindekini dikkatlice masaya yerleştirir.

Bütün konuklar birden suspus olarak Gustavo'yu içten içe memnun eder; yüzlerindeki korkuyu görebilmektedir.

13

Sabahleyin Gustavo, kafasından kabloları söken biri tarafından kaba bir biçimde uyandırılır.

"Kalkma vakti geldi!"

* *Fr.* Ev kıyafeti – *ç.n.*

Hâlâ tam uyanamamış bir halde gözlerini aralar ve rüya görüp görmediğini anlamaya çalışır, çünkü kendisine doğru eğilmiş yüz kendi yüzüdür. İyi zamanlarındaki, şimdikinden daha iyi görünen yüzü.

Diğer Gustavo, "Saat dokuzda herkes çıkmış olsun," der. Yatağın başucunda yer alan makinenin kasetini başa sarar. Sonra kasetin içeriğini oynatmaya başlar. Gustavo'nun gece gördüğü rüya ekrana yansır. Diğer Gustavo kaydı bir süre izler. İzledikçe yüzüne bir tiksinti ifadesi yerleşir.

Yatakta uzanmakta olan Gustavo'ya bakar, tiksintisi neredeyse somut bir hal almıştır.

"Hemen burayı terk etmeni istiyorum. Şu hale bak. Benim sadakamla güven içinde, sıcacık uyuduğun sırada gördüğün şu rüyaya bak. Hastasın sen."

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sorar Gustavo. "Beni tanımadın mı?"

Diğer Gustavo bir anlığına telaşa kapılmış gibi görünür. Tekrar Gustavo'nun yüzüne bakar. Ama bakışı ifadesiz bir bakıştır.

"Bana oyun oynama. Hadi çık git buradan."

Gustavo'nun, kendi yatakhanesinde bir gece geçirmiş evsizlerden derlediği on üç rüyanın bir araya getirilmesiyle oluşan sıradışı televizyon programı *Los Sueños de los Olvidados**, onu birden şöhretin tepe noktasına taşıyordu. Bu fantastik yapıma dair söylentiler kendi özel televizyon yayınının abonelerinden ulusal medya yöneticilerine hızla yayılınca, Telefe çabuk davranıp programı Gustavo'dan satın alıyor (hem de söylenene göre yedi haneli bir dolar çekiyle) ve program binbir söylenti arasında bir cumartesi gecesi yayına veriliyordu. Eleştirmenler bu başarıyı övmek için birbirlerini eziyordu neredeyse, birdenbire Gustavo'nun resmi her yerde görünmeye başlıyordu. "Gülmekten kırıp geçiriyor!", "Gülmekten karnınıza ağrılar girecek!" gibi yorumlar çıkıyordu medyada. "Bir kızı seven –ve çok sevilesi– kahramanımızın hayatında *her şeyin* ters gittiği uçuk kaçık

* *İsp.* Unutulmuşların Rüyaları – *ç.n.*

bir romantik komedi" diyordu *La Nación*. *Clarín*'in tanımı ise şöyleydi: "Pisliği böyle eğlenceli bir yaklaşımla ele alması, filmin yaratıcısını günümüzün Rabelais'si kılıyor."

Gustavo, Arjantin medya aristokrasisi arasında derhal önemli bir mevki ediniyor ve kısa süre önce çok uzaklardaki ünlüler olarak gördüğü insanlar, kendilerini ona sevdirebilmek için sıraya girmeye başlıyordu. Hayatının başka bir anında bu mevkiye kavuşmuş olsa belki mutlu olabilirdi, hatta gurur bile duyardı kendisiyle. Ama şu halde tüm bu salakça işlerden sadece sıkılıyordu. Kendisini yere göre sığdıramayan haberleri asla okumuyordu ve bu aptal modaya kapılmış bütün dergi ve gazetelerdeki aboneliklerini iptal ediyordu. Sokakta imza almak için kendisine yanaşanlara ya hakaret ediyor ya da düpedüz saldırıyordu. Tek favori aday olduğu Yılın En İyi Televizyon Komedisi ödülü için Martin Fierro Ödülleri komitesinden gelen daveti de reddediyordu.

Yeni edindiği servet, artık herkese karşı duyduğu tiksintiyi beslemeye yarıyordu. Oturduğu malikânenin etrafı, tüm misafirlere kötü muamele etme talimatı almış güvenlik görevlileriyle sarılıydı. Evden nadiren çıkıyor, çıktığında da genelde kılık değiştirmiş oluyordu. Kimseyle konuşmuyordu. Bütün zamanını, başka hiç kimsenin anlayamayacağı kadar güzel ve önemli bulduğu, yirminci yüzyılın ilk dönemlerinde çekilmiş Arjantin filmleri koleksiyonuna adıyordu.

Gustavo tam o anda uyandı. Güneş neredeyse batmıştı, duvara vuran son ışık huzmeleri kafatasının içinde nahoş bir yankı yaratacak biçimde titreşiyordu. Ağzı kurumuştu; dışarıda akşam yaygarasına başlamış kargaların ısrarlı sesi, şişmiş dilinde kekremsi bir tat duymasına sebep oldu. İyi olan tek şey sıcak battaniyesiydi. İyice battaniyesine sarınırken minik ışık noktacıkları, kapalı gözkapaklarının kadife iç yüzeyinde ağır ağır yüzer gibiydi.

Karın ağrısı geçmemişti ve hasta mı olacağını yoksa bunun açlık belirtisi mi olduğunu kestiremiyordu. Düşünmek çok yorucu geldiğinden arkasını dönüp tekrar uykuya daldı.

GİDEN YOLCU

Dışarıda şafak vaktinin ilk gri fısıltıları dolaşmaya başlamıştı. Herkesin boğazı yorulmuş, birbirlerini daha iyi duyabilmek için ilk baştaki düzgün dizilimini bozdukları plastik oturaklara yapışan sırtları çoktan hissizleşmişti. Kara kızıl, zayıf bir ışıltı adeta bir duman sarmalı gibi gizlice etraflarını sarıyor, yorgun yüzlerindeki gölgeleri yumuşatıp floresan lambaların geceyi hatırlatan ışığını kırıyordu; ama bir şekilde, hâlâ uzun gecenin izleri vücutlarının oyuntularında varlığını sürdürüyordu: iç rahatlatan siyahlığıyla bir anlığına da olsa yeni günün doğuşunu örten, tadımlık son bir parça.

Fakat camlardan bakılınca havaalanının zamana uygun tepki vermeye başladığı görülüyordu. Mutantlara benzeyen küçük araçlar temkinli hareketlerle saklandıkları deliklerden çıkmış, puslu havanın içinde hızla sağa sola gidip geliyordu. Havaalanı çalışanları günün o saatine yakışmayan bir enerjiyle bir bir gelmeye başlamıştı; oyuna hevesli bir grup hayvan yavrusu gibi, uçakların şişkin çelik karınlarının altında vızır vızır dolaşıyorlardı. Uzakta, betonun ve çalıların öte yanında, jölemsi bir güneş ufukla kısa bir boğuşmanın ardından görünür olup kuşları ilk uçuşları için harekete geçirmişti ve şimdi de havaalanının tel örgülerine yaslanmış oluklu sac ve tente kasabasını turuncuya boyuyordu.

On üç yolcu, günün ilk ışıklarına gözlerini kısarak, rahatsızlıkla baktı. Kadınlardan biri bir makyaj aynasıyla ruj çıkardı, bir yandan aynada dikkatle yüzüne bakarken bir yandan da alışkın el hareketleriyle Alacakaranlık Kırmızısı rujunu alt dudağına götürdü. Sonra bir

anda karar değiştirmiş olacak ki, aynayı kapatıp elindekileri tekrar çantasına yerleştirdi. O sırada güvenlik görevlileri havaalanını hızla hayata döndürüyordu; bagaj taşıma arabaları kusursuz sıralar halinde dizilip güne hazır ediliyor, uçuş planları ve broşürler de partiye geç kalmış arsız misafirler gibi diğerlerinin arasında yerlerini alıyordu. Büyük siyah pano tıkırdayarak hayata dönmüş, insanı yerinden kalkmaya zorlayan ve dünyanın motorunun yeniden çalışmaya başladığını, geç kalan olursa beklemeyeceğini fark ettiren dakikliğiyle gidilecek yerleri dakika dakika listelemeye başlamıştı. Dün gece ayrılan yolcular havaalanına –bekledikleri saatten daha erken– varmaya başlamışlardı.

(Bir saat daha uyusalar ne olurdu ki!)

Savaşmaya hazırdılar ama kavga edecek kimse yoktu, onlar da tırnaklarını yiyerek, uçuş ekranını takip ederek ve hayatın normale döndüğüne dair işaretler görmeye çalışarak temkinli sıralar halinde oturup yerlerini aldılar. Önceki akşamdan kalma karakterler sabahleyin barikatlar ve polis çevirme noktalarında yaşadıklarının gerginliğiyle –Günün bu saatinde hem de!– bir bir belirdikçe, yolcu salonunun geceki muazzam durgunluğu, bir otel yatağından fırlatılıp atılan kullanılmış çarşaflar gibi çekilip alınmıştı adeta. Kırılmış camlara, sokaklardaki nahoş yüzlere dair hikâyeler anlatıyorlardı: Ortalık savaş yeri gibi! Arabalar durdurulmuş, polis çeşitli Sorular sormuş, çantaları aranmıştı: Kendilerini kim zannediyorlar ki? – Bütün gece gözümüzü yummadık bile, otel tren istasyonuna benziyordu, insanlar lobide kamp kurmuştu, dışarıda askerler nöbet tutuyordu, çocuklar korkudan titredi! On üç hikâye anlatıcısı artık birbirlerini duyamaz olmuştu ve gece boyunca onlara destek olan hikâyeler de rüyalar gibi uçup gitmeye başlamıştı. Bu gruptakiler de tekrar tekrar aynı işleri yapma döngüsüne kendilerini kaptırmıştı; pasaportlar, biletler, anahtarlar, vizeler, cüzdanlar, fotoğraf makineleri yerli yerinde mi diye bir kez daha kontrol etmek için fermuarlar, kapaklar tekrar tekrar açılıyordu.

İriyarı bir adam konuştu:

Her birinizi tanımak benim için büyük bir zevkti. Bir geceyi geçirmenin en orijinal yollarından biriydi herhalde bu! Çok ilginçti.

Neyse, herhalde yakında check-in işlemlerine başlamamız gerekecek... Bütün bunlardan sonra uçağımızı kaçırmak istemeyiz! Dolayısıyla...

Kartviziti olan var mı? E-mail adresi falan. Yani o kadar hikâyeden sonra, hani belki...

Belki bizim oralara yolunuz düşerse...

Adam her birini tek tek gezerek kartvizitini uzattı. Herkes şaşırmıştı, kartların sağ üst köşesinde kabartma IBM logosu yer alıyordu ve Almanya'da bir adres yazılıydı. Kimse nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Bir kadın kendi kartını çıkarıp verdi. Adam ortalarında durup kollarını iki yana açtı.

Eh, hepimizin daha gidecek yolu var. En az dört saat. Çok güzel bir geceydi. Ne olursa olsun. Kim bilir, belki bir sonraki karşılaşmamız Tokyo'da olur?

(Tuvaletten geri geliş, kurusun diye sallanan eller, birisi bir şey görmüş –oldukça tuhaf bir şey– bir köşeye süpürülmüş çöplerin arasında duran tarihöncesi bir yaratık gibi bir şey. Neydi ki bu? Istakozun, kerevitin henüz keşfedilmemiş ve karada yaşayan akrabalarından biri mi? Uzun ve kabuklu bir gövde, boğum boğum, tüylü ve antenli, en azından kolum kadar uzun! Şimdi tabii, işi bitmiş; tozla ve çikolata ambalajlarıyla, izmaritlerle kaplanmış, rengi solmuş. Böyle şeyler, böyle tuhaf şeyler gördüğünde anlıyor insan memleketinde olmadığını.)

Hepsi birden kalkıp check-in kuyruğuna girdi. İnsanlar sorular soruyordu: Ne zaman varacağız? – Peki siz Tokyo'da ne yapacaksınız? Nerede kalıyorsunuz? – İlk defa mı gidiyorsunuz? Vay! Bayılacaksınız. Başka hiçbir yere benzemez. – Nereli olduğunuzu bir kez daha söyler misiniz?

Bu sabah her şey yolunda gitmişti, herkesin uçağı saatinde kalkacaktı. Yine de birbirlerinden ayrılmamaları görülmeye değer şeydi. Havaalanının orta yerinde on üç koltuğu işgal etmiş uyumsuz bir grup olmuşlardı yine. Kendinden emin sesler biniş saatlerini ve güvenlik uyarılarını duyuruyordu. Uçuş ekibi düzenli bir grup halinde alana vardı, hızlıca tüm polis noktalarından geçtikten sonra uçağa doğru gözden kayboldu. Başka uçaklar indi, kalktı. Uçağa giden ka-

pı önünde bir kuyruk oluşmaya başlamıştı.

Arkadaşlar, sizlere elveda demek istiyorum. (Aynı Japon adamdı bu, yeni güne başlarken üstünü başını düzeltmişti, önceye göre daha ufak tefek ve daha bürokratik görünüyordu.) Aranızdan hiç kimseyi bir daha görebileceğimi sanmam. Ben zaten pek yolculuk yapmam, bu istisnai bir durumdu! Doğrusunu söylemek gerekirse pek sosyal biri de değilimdir. İnsanları sevmediğimden değil ama birini ancak belli bir süre tanıdıktan sonra onun yanında rahat edebiliyorum. Beş yıl, on yıl sonra. Bu da yeni arkadaş edinmeye engel oluyor tabii! Neyse, bunları söylüyorum çünkü hiçbirinizin alınmasını istemem –benim tabiatım böyle– ama sanırım artık sizden ayrılma vaktim geldi. Uçağa geçince, yeni güne başlamadan birkaç saat uyuyup kendime gelmeye çalışacağım. Evet, iner inmez işyerine gitmem gerekiyor! Benim gibilere huzur vermiyorlar... Ama herkese hikâyeleri için teşekkür etmek istiyorum. Bu kadar çok hikâye.... Bana Tokyo Belediyesi tarafından her sonbahar süpürülen yaprakları hatırlatıyor! Düşlere dalmama sebep oluyorlar. Ama bu hikâyeleri dinleme şansım olduğu için çok memnunum. İnanın, her birini karıma da anlatacağım. Bütün bir gece boyunca anlatmam gerekse bile! Paris'te ölen o adamın hikâyesi geliyor aklıma... Neyse, zaman geçip gidiyor. Hepinize elveda.

Böylelikle evrak çantasını eline aldı, arkasını döndü ve 5 numaralı biniş kapısının önüne gidip sıraya girdi.

Herkes şaşırmıştı. Bu kadar şey anlatıp dinledikten sonraki bu tavır tuhaftı. Bütün sohbeti bitirmekti bu, bu sözlerin arkasından ne söylenebilirdi ki? Aralarından biri eşyalarını toplamaya başladı, uçuşlarıyla ilgili bir çağrı anonsu daha yapıldı, zaten artık kalkma vakti gelmişti belli ki; hepsi birden ayaklandı, fotoğraf makinelerini, evrak çantalarını ve sırt çantalarını toplayıp, kendisini birdenbire diğerlerine kapatmış olan Japon adamın arkasında tek sıra oldular.

Pasaportlar kontrol edildi, bir makine her biniş kartını içine çekip bir saniyeliğine ekranda yolcunun adını gösterdikten sonra kartın kısa ucunu iade etti. Sırayı bozmadan bir tünele yöneldiler, ilk kez dışarının seslerini duyuyorlardı. Aslında sabah uçacak olmak

son derece iyiydi. Gün daha yepyeni, hava tertemizdi. Yaşadıkları tüm bu rezalet belki de o kadar kötü değildi. Anlatacak güzel bir hikâyeleri olmuştu nihayetinde.

İlerlediler, dışarıdan motorların sesi geliyordu, birileri küçük bir araçtan bagajlarını indirip uçağa yüklüyordu. Japon adam girişe ulaştı, hostesler sanki geçirdikleri gecenin rahatsızlığını telafi etmek istercesine her zamankinden daha çok gülümsüyordu. Kabin ekibinden birisi hoşgeldiniz deyince Japon utangaç bir ifadeyle gülümsedi.

Günaydın.

Günaydın.

Günaydın. 32A? Evet, ileride sağda.

Günaydın.

Günaydın.

Günaydın.

Günaydın.

Günaydın. Yeriniz Business Class hanımefendi. Yardımcı olayım...

Günaydın.

Günaydın.

Günaydın. 16D, aynen orada efendim. Bravo.

Günaydın.

Günaydın.

—

RANA DASGUPTA
TOKYO UÇUŞU İPTAL

Hava koşulları yüzünden başka bir şehre mecburi iniş yapan Tokyo uçağının yolcularının büyük kısmı otellere yerleştirilir, ama on üç yolcu yer sıkıntısından dolayı havaalanında sabahlamak zorunda kalır. Hiç tanımadığınız bir grup insanla kapalı bir alanda mahsur kaldığınızda, zamanın geçmesini sağlamak için yapabileceğiniz en eğlenceli şey nedir peki? Tabii ki hikâyeler anlatmak!

Boccaccio'nun *Decameron*'u ve Chaucer'ın *Canterbury Hikâyeleri*'ninkine benzer bir ruhla yazılmış olan *Tokyo Uçuşu İptal*, dünyanın farklı köşelerinde, birbirinden çok farklı karakterlerin başından geçen ilginç olayları anlatan on üç hikâyeden oluşuyor. Gerçekçiliğin katı kuralları yerine hayal gücünün kural tanımazlığının hüküm sürdüğü bu hikâyeler büyüklere yönelik modern zaman masalları olarak da görülebilir. Ama her şeyin tozpembe olduğu ve kahramanların sonsuza kadar mutlu yaşadığı masallar değil bunlar; aksine, tutkuları ve zaaflarıyla insan ruhunun karanlık yönlerini eşeleyen, olayların hiç de beklendiği gibi gelişmediği, kaderin cilve ve silleleriyle örülü masallar.

Daha önce *Solo* adlı romanını yayımladığımız Hint asıllı Britanyalı yazar Rana Dasgupta'nın ustalıklı bir dille kaleme aldığı bu eğlenceli kitap, tarihin kendisi kadar eski olan hikâye anlatma geleneğine de bir saygı duruşu...

Metis Edebiyat | Roman
ISBN-13: 978-975-342-573-5

Metis Yayınları
www.metiskitap.com